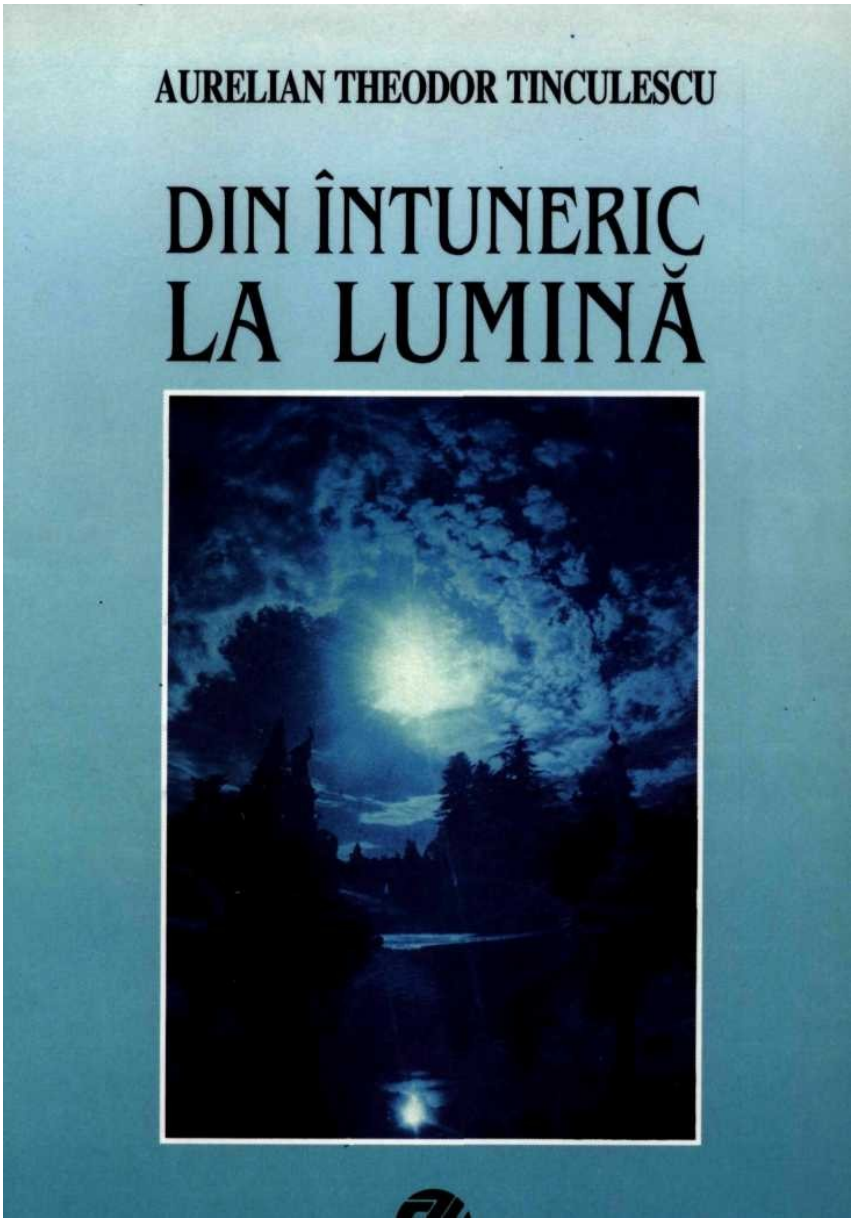

AURELIAN-THEODOR TINCULESCU
DIN ÎNTUNERIC LA LUMINĂ

EDITURA TEDIT FZH Bucureşti 1998
Coperta IV:

Din întreaga literatură de comunicări cu dimensiunea astrală, personalitatea marelui român Aurelian Theodor Tinculescu se desprinde în mod categoric prin faptul că el a avut prilejul de a pătrunde dincolo de lumea noastră materială depăşind mai toate formele de comunicare cunoscute de noi până astăzi. În stare de perfectă luciditate, Aurelian Theodor Tinculescu primeşte vizita unor ghizi din astral care îi vor înlesni scrierea prin dictare directă a unui uriaş volum de informaţii ce fac obiectul acestei cărţi.

Volumul „Din întuneric la lumină" este rodul nemijlocit al Vibraţiilor Divine, iar cunoştinţele şi detaliile conţinute în ansamblul cărţii vor suscita, fără îndoială, interesul unui număr mare de cititori, fie profani, fie specialişti în mai toate domeniile cunoaşterii. Autorul ne conduce în alte lumi sau în lumi de mult apuse, despre care nu există nicio atestare istorică; în acelaşi timp el validează existenta ierarhiilor cereşti spirituale, fiind el însuşi un desemnat şi un participant terestru la evenimente care scapă înţelegerii noastre.

Ion Ţugui
ISBN 973 – 98515-O-9
© 1998: M.C. Tinculescu Postfach 3009
65745 Niederdehstadt – Germania
Editura Tedit FZH Bucureşti 1998

Coperta: Valentin TĂNASE
ISBN 973 – 98515-O-9

Cuvânt înainte

Comunicări primite din Astral prin Vibraţii Divine

Marele volum de comunicări, prezente în această carte, rămase de la Aurelian-Theodor Tinculescu, ne sugerează că el a fost un ales, în sensul unei misiuni excepţionale. Un desemnat din astral pentru a ne aduce la cunoştinţă mesaje ce scapă înţelegerii noastre. Avem de-a face cu o personalitate fără egal în domeniul comunicărilor prin vibraţii, un mesager căruia îi putem acum primi

mesajele, după trei decenii de la dispariţia sa departe de ţară, într-un oraş din Germania.

Nu ezit să afirm că „Din întuneric la lumină" este opera celui mai proeminent vizionar român. Prin capacităţile sale de receptare, însăşi istoria acestei planete se întregeşte. Vom avea, la capătul lecturii, o cu totul altă imagine a evoluţiei omenirii, alte reprezentări cu privire la structurile istorice ale planetei. Tot ce ni se spune, atât pentru omul de ştiinţă cât şi pentru profan poate părea un mister.

Aurelian-Theodor Tinculescu nu poate fi abordat prin acumulările fenomenologiei aşa-zis paranormale. Mai toate evenimentele specifice literaturii paranormale ştim că au fost ilustrate, aproape ca o regulă, prin anumite modificări psihosomatice, putându-se reţine, spre exemplu, mediumnitatea, fenomenul transei, proiecţiile onirice şi altele. Autorul acestor comunicări nu era un medium. El nu şi-a transcris informaţiile primite din astral, în starea de transă. Nu le-a primit în vis. De altfel mă îndoiesc că autorul poate fi încadrat cu uşurinţă într-un concept al metafizicii. Acelaşi lucru se poate spune referindu-ne şi laparapsihologie.

Ştim că un Edgar Cayce a primit informaţiile în transă – fenomenul fiind propriu vizionarului american şi generând aşa numitele lecturi, precum la Nostradamus, Centuriile. În cazul lui Haşdeu, comunicările se obţineau la masa de spiritism, iar la Scarlat Demetrescu intrau în funcţiune fenomene omologate de parapsihologie. Aurelian-Theodor Tinculescu nu se încadrează în aceste discipline sau fenomene care fac obiectul a numeroase relatări, studii sau cărţi...

Cum ar putea fi, aşadar, considerată în adevărul ei această personalitate de excepţie, cu un potenţial extrasenzorial ieşit din comun, posedând acele vibraţii pure care prin iniţiere au devenit eficiente în relaţia neprovocată cu ghizii din astral? Fără îndoială, Aurelian-Theodor Tinculescu este întâiul pământean care ne-a restituit, prin comunicările sale cu astralul, scene de

dinainte de multimilenarul Imperiu al Atlanfilor. Pelicula bogată pe care ne-o înfăţişează în această carte ne pune în faţa unei „mitologii reînviate", însă o mitologie concretă, fără participarea ficţiunii. Cunoscând-o, nu vom avea nicio îndoială că de mult, poate cu sute de milioane de ani în urmă, Terra a fost locuită de fiinţe umane cu totul deosebite, atât fizic cât şi spiritual, care au construit o uriaşă civilizaţie şi au părăsit-o, după cum ne spune autorul, în momentul când ajunseseră puri, dispărând apoi prin năvălirea apelor.

Lăsând la o parte particularităţile şi „metodologiile" de tip extrasenzorial, ca şi inducţiile unor factori subtil, energetici, ai Universului, rămânem uimiţi în faţa comunicărilor ştiind că ele au fost pur şi simplu dictate de mai mulţi ghizi din astral Un om blând şi frumos la suflet, de-o modestie proverbială, iubindu-şi cu devotament familia, smerit în anonimatul său plin de mistere, autorul ne umple, prin consemnările comunicărilor, de revelaţia atât de nostalgică, a existenţei indubitabile a altei lumi, o lume a spiritelor. Cum este acea lume? Ce se poate reţine, este că Aurelian-lheodor Tinculescu a văzut o lume a ierarhiilor cereşti plină de înţelepciune şi de adevăr şi dreptate, o lume care suferă pentru neorânduielile şi vinovăţiile oamenilor, în fine, o lume pe care o merită şi o vor trăi cei care în viaţa pământească au respectat adevărul, iubirea, iertarea, răbdarea...

Rămânem şocaţi constatând că autorul este prima voce terestră, şi nu de istoric, analist politic sau viitorolog, care transmite cu patru-cinci decenii înainte, mesaje clare despre căderea comunismului („a comunului"). Momentul când Aurelian Theodor Tinculescu primeşte informaţii din astral despre prăbuşirea în viitor a imperiului sovietic, era unul în care acelaşi imperiu părea în ochii întregii lumi definitiv consolidat şi indestructibil. A face cunoscut un adevăr din viitor, în deceniile cinci, şase sau şapte, privind o structură politică şi geopolitică, care se va prăbuşi, ar fi putut părea la vremea respectivă o utopie!

O menţiune specială trebuie făcută cu privire la

comunicările despre existenţa unor civilizaţii străvechi, neatestate de istorie, surprinse însă de autor într-un mod magistral pe o peliculă vie, care nu arată numai imagini, ci se fac referiri sigure la o evoluţie desfăşurată pe perioade ample, mii şi milioane de ani, de la un stadiu primitiv, la accelerarea structurilor civilizaţiei ce vor constitui baza unei lumi cu totul surprinzătoare pentru noi. O lume necunoscută, cum spuneam, căreia îi vom admira momentele de înălţare şi îi vom regreta căderea, dispariţia sub năvălirea apelor. Despre matusalemi avem referiri în Vechiul Testament. Adam beneficiase de vârstă care s-a încheiat spre o mie de ani; Enoh şi Ilie sunt de asemenea pomeniţi ca având vârste de multe secole, fiind „luaţi „la ceruri în corpul lor material ci nu prin moarte. În comunicările lui Aurelian-Jheodor Tinculescu aflăm despre *populaţii (rase terestre) care atingeau vârste de mii de ani*!

Se pot face unele analogii, mai ales cu Imperiul Atlantidei, Lemuria şi Ţara Mu, dar ceea ce ştim azi despre aceste lumi dispărute cu mii de ani în urmă nu favorizează vreo certitudine. De aceea este de presupus că pe Terra ar fi existat civilizaţii înfloritoare cu mult înainte *de cele pomenite de istorici şi scriitori ai antichităţii. Detaliile şi exactitatea ce reies din comunicările prezente nu lasă niciun dubiu în privinţa veridicităţii acelor îndepărtate lumi pline de strălucire şi emancipare. Vom întâlni în sânul civilizaţiei lobizilor, spre exemplu, o seamă de principii morale şi de norme administrative pe care nicio altă civilizaţie mai apropiată de noi nu le-a cunoscut. Convieţuirea era bazată, în acea lume, pe o dublă conştientizare a naturii omului şi destinului său terestru, şi a condiţiei umane legate indisolubil de cele spirituale, cereşti. Se pare că oamenii acelei civilizaţii lobide nu erau „închistaţi" exclusiv în materie, legătura lor cu Cosmosul, cu Universul însufleţit fiind curentă şi concretă.*

Interesant este să aflăm din comunicările care fac obiectul cărţii „Din întuneric la lumină" că omul care a construit o civilizaţie fără precedent, cu milioane sau sute de milioane de ani în urmă, avea conştienţa divinităţii,

avea cunoştinţa de Dumnezeu Unic, chiar dacă nu-L numea cu denumiri cunoscute de noi azi. Acest amănunt trebuie reţinut cu prioritate, deoarece noi am moştenit, istoric, informaţii despre evenimente ale zeilor, despre un politeism în care intuiţia lui Dumnezeu Unic părea să nu fi apărut. Vom afla, în altă ordine de idei, că relaţia între mesagerii divini şi Divinitate, şi lumea acelei civilizaţii era una deschisă, neintermediată, operaţională şi limpede.

Uimitoare sunt comunicările lui Aurelian-Jheodor Tinculescu referitoare la istoria modernă, la lumea contemporană. Ghizii săi astrali îi transmit informaţii care aparţin planurilor mari, istorice, dar şi altele, semnificative, cu un rol important în actuala civilizaţie. Să nu pierdem din vedere că autorul „vizualizează" cu mult timp înainte de a se întâmpla, dispariţia lui Stalin de pe scena lumii. O satisfacţie reală va resimţi cititorul aflând că în dimensiunea astrală superioară, existenţa despotului comunist era cunoscută şi urmărită pas cu pas. Putem de altfel urmări noi înşine evoluţia tircurului de la Kremlin în toate articulaţiile răului, după ce în astral Stalin fusese mandatat cu o misiune excepţională să unească, prin coborârea în planul lumii material pământeşti, toate religiile creştine în una singură. Posedând vibraţii foarte puternice şi un liber arbitru ieşit din comun, odată sosit în materia terestră Stalin va fi acaparat de forţele întunericului lucrând mână în mână cu acestea…

Condamnarea lui Stalin, în momentul morţii sale, la un mai puţin de treisprezece reîncarnări succesive, în cele mai cumplite situaţii, pare o aplicare a justiţiei cereşti salutată de sute de milioane de oameni.

Există în acest volum de comunicări care a supravieţuit intemperiilor ultimelor decenii comuniste, numeroase informaţii care cer un examen atent, atât istoric, cât şi social, paleontologic, arheologic, cosmologic, dar şi spiritual. Construcţia spirituală a cărţii este uimitoare. La capătul lecturii cititorul va trăi un sentiment asemănător cu o mare izbândă, fund obligat să spună el însuşi. Da, există viaţă dincolo de moarte, există

Dumnezeu, există lume a spiritelor care nu-şi întorc faţa de la pământeni. Există un mare mister, din acesta ni se transmit din când în când informaţii, revelaţii, convertite în comunicări directe ale ghizilor astrali care se adresează unor superdotaţi ce devin prin iniţiere îndelungată mesageri ai adevărurilor necunoscute de oameni.

Comunicările din „Din întuneric la lumină „spuneam că au fost dictate. Cuvântul este cel mai potrivit, pentru că Aurehan-lheodor Tinculescu primea ghizii din astral aşa cum ar fi primit, în ziua mare nişte prieteni. Ei îl vizitau, el lua cunoştinţă de prezenţa lor, această relaţionare având loc într-o stare de perfectă luciditate, fără modificări psihosomatice sau de vreun alt gen. Desemnatul poseda, fără îndoială, o energie subtilă de cea mai înaltă vibraţie. Ghizii astrali, într-o succesiune impresionantă, veneau la el ca la unul care îndeplinea condiţiile pentru a recepta mesaje şi pentru a le aşterne imediat pe hârtie!

Cu siguranţă că această carte va trezi interesul specialiştilor, va incita în sens superior analize şi cercetări, comentam, de la cele cu caracter istoric, la evenimente contemporane sau în curs de manifestare pe scena istoriei. Un cuvânt are de spus şi psihanaliza. Noi nu putem da un răspuns clar unor fenomene şi evenimente din această carte. Spunem, cel mult, conform tradiţiei cunoaştem esoterice, că ghizii din astral îi favorizau autorului un gen de decorporalizare, prin care el avea posibilitatea să „călătorească „în marile oraşe ale Europei şi ale lumii, să vizualizeze evenimente şi să retină caracterul lor scadent sau de importanţă istorică. Aşa cum cu ajutorul ghizilor din astral, Aurelian-Theodor Tinculescu putea fi trimis în trecutul me tai stor ic, la fel putea „călători „în viitor. În fiecare din situaţii el primea informaţii, mesaje, se înavuţea cu cunoştinţe noi, evolua permanent ca personalitate aleasă să comunice oamenilor ceea ce ei nu ştiu sau ştiu într-un mod trunchiat sau modificat.

Conştiinţa acestor capacităţi autorul a căpătat-o devreme, perioada de pregătire a sa în timp a fost stabilită în astral la exact şapte ani – răstimpul necesar pentru ca

ghizii să poată comunica nemijlocit cu autorul

Trebuie reafirmat că Aurehan-lheodor Tinculescu primea comunicările din astral prin Vibraţii Divine – este singura alternativă pe care ne-o sugerează cartea însăşi. Om cu o conştiinţă impecabilă, trăind în iubirea de oameni, stimat de toată lumea, venerat în familie, el a dus o viaţă în totul obişimită, normală; nimeni, în afară de cei foarte apropiaţi, mi ştiuseră nimic despre misiunea sa terestră. Comunicările propriu-zise şi le-a început după moartea fratelui său, în amil 1937, pe care îl iubise ca pe-un fiu. A urmat perioada de şapte am, ani de ucenicie – fapt comunicat din astral mai târziu, când i se încheiase acest ciclu pentru iniţiere. Ce ştim acum, la aproape trei decenii de la dispariţia autorului, este că el era perfect conştient de tot ce i se întâmpla, de tot ce trebuia să realizeze…

În alte situaţii, analoage, fenomenul comunicăm are loc prin invocarea spiritelor sau a ghizilor. Aurelian-lheodor Tinculescu nu se încadrează, repet, în aceste grile afiliate fenomenologiei paranormale. Ghizii săi astrali, de altfel numeroşi, soseau întotdeauna nechemaţi. Reţin mărturia că ei veneau de bunăvoie, se prezentau într-un mod aproape omenesc, dădeau dovadă de o mare atenţie şi politeţe, erau respectuoşi, direcţi. Odată sosiţi, ei începeau să-i comunice autorului ceea ce el, în chiar momentul respectiv, începeau să scrie. Interesant de asemenea este să reţinem că întrebările erau puse de ghizi, pentru a uşura esenţa unui răspuns, accesul la el. Nu există în această carte voluminoasă, relatări care să sufere de-un surplus de cuvinte, care în mod firesc ar fi îngreunat înţelegerea mesajelor.

În privinţa naturii scriem, este şocant să aflăm că aceasta nu face parte din aşa numita „scriere automată", specifică în mediumnitate şi chiar în spiritism. Aurelian Theodor Tinculescu se aşeza la masă şi scria exact ce i se spunea de către ghizi, fără intervenţia, în travaliu, a unor modificări ale subconştientului. Ni-l puteam imagina ca pe un elev supradotat, harnic şi inteligent, corect în tot ce face, apropiat „profesorilor" săi sosiţi din dimensiunea

astrală. Cum spuneam mai sus, spiritul său putea părăsi corpul fizic pentru a călători. Era foarte simplu pentru acest desemnat să „plece" în fracţiuni de secundă din România în Italia, de la Bucureşti la Roma, unde i se arătau lucruri ca şi cum s-ar fi aflat acolo cu corpul fizic, în felul acesta a fost dus la Washington, la Casa Albă, în Franţa, în alte ţări şi capitale. Informaţiile primite în astfel de incursiuni s-au dovedit a fi corecte, exacte…

*Fascinantă este vizualizarea şi consemnarea ca atare, a exploziei atomice de la Hiroşima, înainte sau simultan cu evenimentul de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Uluitoare sunt, cum am mai spus, vizualizările în detaliu ale civilizaţiilor terestre, cum este aceea a lobizilor, civilizaţii care atinseseră un grad de evoluţie de neimaginat pentru noi. Pătrunderea în intimitatea civilizaţiei lobide spre exemplu, ne-o dezvăluie ca ferită de noxele tehnologiilor, familiarizată struc*tural *cu folosirea energiilor pure, mai ales solare, trăind spiritual cu conştiinţa Puterii Supreme şi funcţionând în legi etice şi morale la care noi nici nu putem măcar să visăm*!

Ne întrebăm, desigur, dat fiind insolitul comunicărilor, dacă acele civilizaţii erau pământeşti sau erau înfăţişate civilizaţii de pe alte planete din Cosmos sau din sistemul nostru solar. Nu vom şti, de asemenea, dacă este vorba de lumi paralele. Din comunicările dedicate străvechilor civilizaţii, ne pomenim cu nostalgia că în evoluţia sa istorică, omenirea nu a reuşit să înfăptuiască, în epocile despre care posedăm o relativă sau mai sigură cunoaştere, ceva simetric cu lumea sau lumile de care aflăm de la autor…

În „Din întuneric la lumină „nu avem niciun motiv să suspectăm informaţiile consemnate, de irelevanţă, fantazare sau imaginaţie; dimpotrivă, fiecare cuvânt din această carte are o valoare de cunoaştere ce trebuie considerată ca atare; dar şi o valoare de trăire directă în contactul accesibil, în mod privilegiat, autorului care face legătura între lumea văzută şi lumea nevăzută. Şi, ca un alt paradox al timpului, dacă manuscrisul lui Aurelian-

Theodor Tinculescu a trebuit să stea ascuns zeci de ani, deoarece arătarea lui în trecut, fie şi într-un cadru restrâns era un gest de imprudenţă cu consecinţe serioase, nici după anul 1989 soarta acestei cărţi unice nu s-a dovedit mai dreaptă. Nu ascund că eu însumi am trăit senzaţia, parcurgând aceste comunicări, că lumea actuală încă nu este pe deplin pregătită să înţeleagă sensul, profunzimea, misterul şi dezvăluirile acestei cărţi. Aceasta pentru că lumea crede, într-o proporţie oarecare, în fenomene paranormale, sunt destui cei care le-au trăit pentru a confirma veridicitatea lor, dar mai rar crede lumea în ghizii astrali. În „Din întuneric la luminău avem dovada existenţei acestor ghizi şi a posibilităţilor de excepţie, dăruite unor aleşi, cum a fost Aurelian-Theodor Tinculescu, de a intra în legătură limpede cu ei. Există, în fine, numeroase referiri la istoria în curs, la evenimente istorice ce vizează contemporaneitatea. Reacţia istoricului în faţa celor consemnate aici poate să fie sub semnul concreteţu, al văzului şi atestatului al transcrierii imediate.

Importantă este în această carte şi familiarizarea noastră cu structurile ierarhice din dimensiunea astrală. Şi aici vom întâlni referiri la ideea de perfecţiune, ordine, putere prin vibraţii subtile, sonore, fund totodată obligaţi să tragem concluzia că în alte dimensiuni, ale astralului, de pildă, timpul este modificat, el are altă intensitate şi alţi parametri; putem conveni că există în alte dimensiuni o simultaneitate atemporală. În care evenimentele istorice există înainte de a fi existat, aceasta printr-un determinism cosmic şi divin pe care nu îl putem pătrunde.

Putem înţelege funcţia vibraţiilor subtile în manifestarea evenimentelor din planurile superioare ca şi modul acestora de-a influenţa sau, uneori, de-a determina lucrarea pământească a unor arhetipuri umane – cum a fost de pildă Stalin. (eu este că ierarhizarea în planul astral, a spiritelor divine, descrisă în detaliu de A urelian-Theodor Tinculescu, este o „deconspirare" excepţională, care nu se putea face decât cu voia lumilor superioare.

O carte de amploarea acesteia nu poate fi rezumată

în câteva pagini, şi tuci nu ne putem face iluzia că am fi pătruns în adevărurile ei. Aceasta-i cartea care va preocupa şi va obseda multe minţi. Reafirm în încheierea acestor rânduri că avem de-a face cu o personalitate unică, un mister omenesc ce-şi dezvăluie profunzimile invitându-ne la o supracunoaştere care poartă numele A urelian-Theodor Tinculescu1

Ion ŢUGUI

FRAŢILOR MEI DE PRETUTINDENI DIN ORICE VEAC ŞI PÂNĂ LA SFÂRŞITUL ACESTUI ÎNTREG, CARE ESTE ŞI ULTIMUL DE VIAŢĂ PĂMÂNTEASCĂ

Cartea de faţă, „Din întuneric la Lumină”, ce vi se dă, dictată de către Divinitate şi scrisă de mine, are drept scop tocmai să lumineze, ca după moarte, când veţi reveni Sus, să aveţi bucuria să găsiţi un loc bun, care să vă fericească, plătind astfel greşelile trecutului

De la Domnul încoace, nimeni nu a avut fericirea să aibă o misiune extraordinară, cu care să călăuzească paşii tuturor spre fericirea veşnică, în afară de nefericitul Frate alunecat Iosif Visarionovici (I V Stalin) şi subsemnatul

1 V Stalin şi-a inversat misiunea, iar eu am venit ca să i-o îndrept după cum se va vedea din cuprinsul cărţilor „Din întuneric la Lumină” şi Sfânta „Carte de Mijloc”.

Pentru a fi înţeleasă această excepţională legătură cu Divinitatea, este necesar să cunoaşteţi că nimeni nu are o viaţă pământească nerostuită, şi că nu din întâmplare oricare dintre voi, vă găsiţi aici, pe pământ

Ca să înţelegeţi, vi se dă *Creaţi unea*, *Centrala de Asculta fie*, (înregistrare) *Execuţie şi Control*, Misiunea extraordinară a nefericitului Frate alunecat (I V Stalin), precum şi alte taine

Creaflunea arată nemărginita dragoste a Tatălui pentru creaţiunile Sale, şi păcatul pe care Ebreii – prin înţelepţii lor – care au avut legătura de comunicaţie cu Divinitatea – l-au arătat prin Adam, Şarpe şi Eva – voalat – nu însă în toată goliciunea lui, aşa cum este redat prin *Creaţiune*, adevărat Prin nesocotirea Poruncilor Divine şi comiterea păcatului originar, a luat fiinţă Sus, Centrala de

Ascultaţie (înregistrare), Execuţie şi Control, Clasa a 4-a a Judecătorilor, Şcoala Astrală etc Orice gând, orice faptă, a oricui, oriunde s-ar găsi el, se înregistrează în această minunată Centrală, la căsuţa celui ce le emite, ca la 40 de zile după epuizarea totală a vieţii de jos, adică după plecare (moarte) să i se predea spiritului, pe lângă Cartea de Coborâre şi cele 3 (trei) file ale acestei sublime instituţii, cu care fratele apare înaintea Clasei a 4-a a Judecătorilor, şi singur se acuză, se apără şi se condamnă. Tot ce cuprinde Cartea, nu este născocire, nu este minciună, nu este înşelătorie, ci este adevăr şi numai adevăr.

Să se ştie că pământul, acest bancher neobosit, nu pierde nimic din tot ce dă, pentru că şi mirajele lui produc atâtea suferinţe în viaţa de jos pentru toţi, iar viaţa – acest Concediu plătitor – nu este decât o suferinţă, o suferinţă aleasă de către fericitul căruia i se dăruieşte o viaţă pământească plătitoare, cu care să spele trecutul din alte vieţi în care a fost încorporat (reîncarnat), spre a putea deveni dacă este înţelegător, *pur*, cum a fost la prima concepţiune.

În acest întreg – care este şi ultimul – vor avea viaţă pământească 10 miliarde de fraţi, care vor galopa pentru cucerirea şi câştigarea purităţii. Acest deceniu (1970 – 1980) va începe cu atentate, revolte, cutremure, dezastre, iar foametea îşi va arăta colţii. Conducătorii din alte ţări vor interveni cu tot ce pot, spre a contribui la cea mai grandioasă operă de ajutorare. Ferice lor!

Fraţii mei, gândiţi-vă că viaţa pământească este uluitor de trecătoare şi că suferinţele abundă la fiecare pas, iar Vibraţiile Divine ce alimentează această viaţă, sunt în concordanţă cu înscrisul fiecăruia.

Aprofundând cuprinsul acestei cărţi, vă veţi convinge de adevăr şi neîncrederea va dispare, ca şi epitetele ce cu atâta uşurinţă, de la început mi le-aţi adresat. Eu mai ales, nu mi-aş permite sub nicio formă să mă complac în mistificări, când cunosc rangul de lumină ce mă fericeşte Sus, şi mai ales când am trecut de 75 de ani pământeşti.

Fraţi ai mei, nu s-a întrebat nimeni de puterea nemărginită pe care nefericitul Frate alunecat (I. V. Stalin), a avut-o jos?

Vi se mai dau şi alte necunoscute care vor înrâuri drumul pe care veţi merge, bun sau rău…

Nu greşesc dacă voi arăta, că se găsesc destui „mediumi" care în chip fericit au legătura de comunicaţie cu Divinitatea, însă nu au „taine", pentru că nu le au pe înscrisul lor şi nici rangul de lumină. Sfânta „Carte de Mijloc", care cuprinde numai taine, va străluci puţin timp după apariţia cărţii de faţă. Trebuie să arăt că Dreptatea Divină nu poate fi contestată de nimeni, pentru că este numai dreptate.

Această punte lăsată de Domnul pentru purificarea tuturor arată precum se va vedea în Sfânta „Carte de Mijloc":

— Creaţiunea pământească şi scopul ei.

— Reîncarnarea atât de repudiată.

— Credinţele religioase.

— Visele.

— Centrala de Sus, ca şi Creaţiunea şi alte multe taine, ce vă vor ferici

De asemeni şi vârsta exactă a pământului, care numără aproape 33

miliarde de ani, împărţiţi şi ei în: 500 de milioane de ani de evoluţie şi 500 de milioane de ani de involuţie, spre fericirea celor încorporaţi, spre a deveni ceea ce au fost, *puri*, prin spălarea trecutului de păcatele consumate.

Spărtura atât de mare şi groaznică în evoluţia spirituală, ca şi lipsa „bobului de răscumpărare" (confiscarea averilor), împinse cu putere de către comun (1. V. Stalin), a pătruns şi la liberi, unde tânăra generaţie şi-a apropiat nesăţioasele pofte trecătoare, ce aduc atâtea plăţi spiritului la darea socotelilor, din cauza unui liber arbitru, ce se conduce atât de slab.

Voi încheia această prefaţă – dictată de Sus şi scrisă de minedorindu-vă din toată inima mea, să culegeţi fapte bune plăcute Sus, spre adevărata fericire, ce atât de mult

este jinduită de suflet Sus, când nu o are, iar binecuvântarea Domnului să vă urmeze, spre nemulţumirea tuturor ce-L vor înţelege.

9 Martie 1970 AURELIAN-THEODOR TINCULESCU

Dialogurile (întrebările ca şi răspunsurile) din comunicările noastre, toate sunt făcute de noi şi numai de noi şi scrise de Dumneavoastră prin dictatul nostru.

Reamintim că înţelegerea noastră cu Dvs. Respectatul şi Fericitul nostru Frate, este făcută prin vorbirea de la început şi fără de sfârşit a Vieţii Eterne, cum de altfel o întrebuinţăm cu oricare trecător de jos. când:

— Se găseşte în somn

— În stare de veghe – aleşii şi mediumii.

— În comă, cât şi după decorticarea (desprinderea) sufletului de corp. când vorbirea este cea Eternă.

CREAŢIUNEA

Vom vorbi despre începuturile primului întreg, cu primii oameni ce au stăpânit pământul. Pământul de atunci, ca şi cel de acum sau din orice alt întreg, tot pământ a fost. Deosebirea a constat în mărimea întinderii sau micşorării sale, cât şi a climatului.

Primii veniţi jos – ce au primit vieţi concediale încercatorii au fost „purii”. Pentru o dreaptă şi raţională convieţuire, au fost egali fecioare şi feciori. Înţelegerea le-a fost „oglinda”. Astfel, spre deosebire de ceilalţi întregi ce au urmat, nu s-au găsit deşteptaţi la poalele unei păduri, fără vorbire, sălbatici şi fără legătură directă cu noi. Corpul fizic – arhitectat de Sus – aştepta numai scânteia jos, pentru a-şi începe viaţa încercatorie.

Etatea a rămas fixată la 33 de ani pentru fiecare, cu timp nelimitat. Revenirea Sus era voluntară pentru puri, dacă şederea de jos, nu-i mai împăca. Purii puteau oricând întrerupe viaţa concedială încercatorie dăruită, prin juruinţa ce ar fi făcut, iar pentru păcătuitorii ce ar fi decăzut din puritate, limitarea vieţii, pierderea „oglinzii”, adică legătura directă cu noi şi cu purii şi înaintarea în vârstă.

Purul în această viaţă concedială încercatorie,

rămânea în starea corpului material în care – s-a găsit jos de 33 de ani, oricâţi ani ar fi rămas în viaţă.

Înainte de venirea jos (descălecare) li s-a arătat – precum şi în tot timpul vieţii de jos – prin „oglindă” că: împreunarea le-a fost admisă numai între perechi unice, cu fidelitate deplină, cu respect reciproc, cu ajutorare nelimitată şi statornicie în cămin, iar iubirea şi respectul pentru oricine, să fie desăvârşit. Orice abatere de la acestea şi mai ales păcătuinţa bărbatului cu o alta, sau a femeii cu un altul, *atrăgea decăderea din puritate*, *pierderea oglinzii*, *limitarea vieţii de jos şi înaintarea în vârstă*.

Din aceste cauze urmau vieţi concediale plătitoare. Purul devenit păcătuitor, decădea şi din toată fericirea Vieţii Eterne.

Numărul purilor – în acea primă viaţă concedială încercatorie nu a fost limitat. Fiecare doritor îşi alegea însoţitorul şi numai ei între ei, sexul.

Li s-a dăruit înţelegerea de Sus şi jos, vorbirea spirituală atât de fericit făcută prin Vibraţii Divine, ca legătura cu noi să rămână neîntreruptă, din care cauză le-a fost prea uşor să întroneze fără zăbavă, instituţiile de Sus, spre adevărata lor fericire

Pământul roditor sub toate aspectele, precum şi climatul, le-a adus numai mulţumiri, cu adevărat o viaţă concedială încercatorie fericită Niciun fel de suferinţe – acei fericiţi – nu au avut şi ele au început să vină mult mai târziu, când neascultarea devenise neascultare la unii

Bărbatul nu depăşea 7 metri înălţime, iar femeia 5 metri, fiind neîmplinită

Numărul lor nu putea creşte prin înmulţire jos, deoarece nu aveau nicio pereche dintre puri înscris pe „Cartea de Coborâre 1 creaţiunea carnală (fizică), pentru că ea ar fi adus suferinţe, ori în acel caz nu mai putea fi o viaţă concedială încercatorie, ci una plătitoare, ori suferinţele erau excluse totalmente din fericita viaţă a purilor Dacă însă purii – între ei – ar fi devenit păcătuitori, cum de altfel s-a şi întâmplat, suferinţele veneau cu tot

cortegiul, în raportul încălcărilor

Când primul păcătuitor înţelesese iubirea femeii altuia, de acord cu ea, mai presus de angajamentele luate păcătuise. Apoi numărul s-a înmulţit, fie prin încălcarea celorlalte porunci, fie prin adulter şi fatal depărţirea de gros s-a făcut

Lipsa oglinzii le-a îngreunat viaţa atât de fericită şi suferinţele au urmat necontenit, mai ales că pierduseră şi statornicia celor 33 de ani o plecare (moarte) voită nu mai putea avea loc prin juruinţă Viaţa nesfârşită le-a fost fixată şi la termenul fiecărui păcătuitor întreruperea vibraţiilor s-a executat.

Primul plecat (mort) ca şi următorii, a produs derută şi consternare între ei, lipsiţii de puritate Şcoala Astrală a început să funcţioneze Această Şcoală a pregătit şi pregăteşte pe candidatul unei vieţi concediale – fie încercatorie fie plătitoare – de exactitatea desfăşurării vieţii de jos ce o are de trecut, în raportul graficului de coborâre

Tot atunci a luat fiinţă: Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, Clasa a 4-a a Judecătorilor, formată în Dreptatea Eternă pentru păcătuitori, precum şi toate instituţiile legate de vieţile concediale încercatorii, plătitoare ori excepţionale *

Purii, ca şi păcătuitorii rămaşi, despărţiţi unii de alţii, au continuat viaţa de jos, primii în fericire, ceilalţi în suferinţe, atâta timp cât acestora din urmă viaţa le fusese fixată ca viaţă plătitoare, în viaţa de jos

Dreptatea Divină nu putea îngădui neegalităţi Sus şi de aceea s-a purces – prin Şcoala Astrală – venirea în viaţa de jos *prinrein earn are*, cu pierderea minţii trecutului Păcătuitorii au urmat şcoala, au primit graficul de coborâre, prin vârtej şi zălogire au venit (descălecat) tot între păcătuitori şi *numai aşa a luat fiinţă creaţiunea de jos*.

Purul păcătuitor putea crea, căci creaţiunea de jos este lăsată tocmai ca prin suferinţe să spele trecutul, ca astfel să redevină pur cum a fost la prima concepţiune.

Climatul schimbându-se, purii destui de numeroşi ce putuseră să treacă cursele, au găsit mai nimerit să facă calea întoarsă şi prin juruinţă au fost marcaţi Sus.

Dintre aceştia, s-au ales „Mărgăritarii” – 12 la număr – care în acest întreg au fost aleşii Domnului, ca ucenici ai Săi.

Pământul hrăneşte pământul şi pe toţi ce trăiesc în el şi prin el. Viaţa este alimentată prin vibraţii şi hrană. Desigur că vor apare materialiştilor stranii, neverosimile sau închipuiri fantastice dezvăluirile noastre, însă credem şi dorim că raţiunea lor îi va face să nu ne respingă având posibilitatea unor examinări mai atente, pentru ca din ele să înţeleagă „realul”.

Galoparea în cucerirea purităţii a rămas rară în acel prim întreg. Toţi cei ce au primit vieţi plătitoare, nu mai erau ca la primii puri, de rasă albă pură. Puţinii câţi au prins puritatea, săturaţi de suferinţe şi curse sărite, n-au mai acceptat vieţi concediale încercatorii, şi au rămas Sus. Păcătuitorii, nemaiavând oglinda, legătura directă cu noi şi purii, întunericul în care s-au găsit, nu l-au putut împrăştia, ca să vadă prin discernământul lor drumul adevărat al pocăinţei şi din lac în puţ, şi-au creat singuri vieţi concediale plătitoare, toate bazate pe suferinţe.

Suferinţa nu mai poate fi o taină, când se cunosc toate acestea. Iubirea ca şi durerea nu pot fi mascate. Cu cât suferinţa este mai mare cu atât şi adâncul conştiinţei interioare este mai sensibil. Ea înţelege o plată, înţelege un viitor de care este înfricoşată, o judecată de care nu poate fi scăpată. Tot secretul suferinţelor sunt plăţi datorate, sunt plăţi pe care singur suferindul le-a cerut la judecată. Executându-le fără murmur, după plecare (moarte) mulţumirea îi va fi totală.

Neegalităţile ce există în compunerea socială, nu trebuie să mai mire pe nimeni şi nici beteşugurile corporale. Unii sunt orbi, ologi, chiori, fără membre etc. etc.; bogaţi lipsiţi de grija zilei de mâine, alţii săraci de nu au după ce bea apă şi care vieţuiesc în aceeaşi ordine socială, guvernaţi de legi de protecţie, fie în bogăţie

fericind, fie în sărăcie şi în suferinţe, plătind. După cei de jos, o mare nedreptate sunt vieţile concediale plătitoare, aşa cum sunt filate (diferenţierea de la frate la frate) pentru că nu au cunoscut cu adevărat secretul suferinţelor, precum şi obârşia acestora. Este o mare nedreptate aşa cum sunt vieţile plătitoare, deoarece ele sunt hotărâte de fratele păcătuitor, chiar la judecată

Ce este oglinda7 Este legătura căsuţei din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control – prin vibraţiile ce-i stau la dispoziţie fratelui –, pe care poate singur să le manevreze cât şi la întinsul altor căsuţe Cititul pe oglindă, indică imprimarea gândului transmis prin vibraţie altuia şi care exact îl va fi interceptat Aceste comunicaţii au avut loc între puri cu puri şi cu noi, când aceştia au fost la început

Spiritul sau sufletul – fiind de esenţă Divină – se încorporează

1 Voluntar – când este pur – în viaţa concedială încercatorie şi

2 De nevoie sau ordonat – când este păcătuitor – în viaţă concedială plătitoare, cerută de el sau impusă de noi, pentru ca prin suferinţă să revină la puritate, precum şi în vieţi excepţionale, cu misiuni speciale, ce privesc numai clasa a 2-a, Sublima, precum şi clasa a 3-a, a Coordonatorilor

Spiritul nu creează materie, materia se creează prin alimentarea cu vibraţiile de compunere în corpul carnal al viitoarei mame, ce-l are pe graficul de coborâre de definitivat, ea nu poate crea cu oricine în cuprinsul Cărţilor, vor fi arătate toate acestea

Spiritul fiind de esenţă Divină, nu poate fi conceput ca „surogat”, sau nu poate fi contrafăcut de niciun fel de aparate de laborator, la care ştiinţa se străduieşte Este inaccesibil sub toate aspectele acestor cercetări El nu moare cum moare corpul carnal (fizic) ce l-a adăpostit El nu se vede, nu se pipăie, este abstract, din care cauză ştiinţa filozofică-materialistă, nu-l pomeneşte din lipsă de probe pozitive Din această cauză, haosul produs se vede,

credeţi şi nu cercetaţi, căci la Divinitate este cu putinţă orice în orice întregi – fără de excepţie – chiar şi în primul, mult mai târziu, s-a căutat să se stabilească sub diferite înţelegeri, definiţia sufletului, dar mai ales atunci când inteligenţele atinseseră această subtilă chestiune, şi pe care le vom arăta pe măsura necesităţii în întregul acesta, despărţit în trei, ne vom ocupa de cea mai apropiată parte, pentru că dispreţul afişat de ştiinţa materialistă contra Divinităţii – girată de nefericitul Frate alunecat – a făcut ca să apară această carte „Din întuneric la Lumină" Ea va arăta adevăruri pe care mintea celor de jos, încă nu le-au putut apropia Stavila impusă de materialism va face să se înlăture barierele ferecate de necredincioşi, prin apariţia ei Mersul înainte al adevăratei credinţe, va aduce fericirea

Fiecare frate să se gândească la judecata de Sus, căci niciunul dintre ei nu se găseşte jos, în viaţa concedială plătitoare, datorită unei întâmplări, întâmplarea nu este o întâmplare Câţi nu doresc să aibă moştenitori dar nu creează Creaţiunea este înscrisă pe „Cartea de Coborâre" Este posibil să se formeze, să mişte, să crească, să gândească, să se conducă şi să trăiască un corp carnal, fără spirit? Nu, nu, nu şi nu1 Spiritul alimentat cu vibraţii Divine ce-i stau la dispoziţie şi apropiate de către el pe cele ce le doreşte, prin raţiunea ce o are, dau însufleţire şi putere corpului carnal în care s-a găsit încorporat atâta timp, cât îl locuieşte când spiritul se desprinde de trup (când îl părăseşte), viaţa ajunsă la capăt, trupul rămâne fără viaţă şi îşi urmează procesul de descompunere în pământul din care a fost alcătuit Pământul este cel ce l-a hrănit şi tot pământul este cel ce îl primeşte, după ce spiritul şi-a părăsit trupul Pământul este cel ce dă şi primeşte, el nu pierde nimic în Sfânta „Carte de Mijloc" – ce va apărea după această carte „Din întuneric la Lumină" – tot ce nu este cuprins aici şi este îngăduit a fi cunoscut, vor fi cunoscute în ce constă fericirea de jos a unui frate ce se găseşte în viaţă concedială plătitoare, încercatorie sau excepţională? în izvoarele egoismului ipocrit, care-l readuce pe frate la instinctele animalice, sau la o morală

plină de virtuţi care să-l înalţe către Divinitate?

Ştiinţa a mers până acolo încât a înlăturat respectul religios, a înlăturat morala, făcându-l pe frate un robot, care lipsit de hrana spirituală să lâncezească în întuneric Pe aceste criterii, egoismul se dezvoltă, plăcerile fizice se înrădăcinează şi sentimentele de respect şi omenie dispar într-o societate detestată, fericirea nu poate exista şi nu există temeiuri se poate câştiga fericirea Eternă Mulţimile nu pot fi îndrumate de către o ştiinţă seacă, tară viaţă, tară suport

Nu pe presupuneri se formează o ştiinţă? S-a încercat şi se lucrează la „perpetuum mobile" (mişcarea continuă) Ştiţi ce ar fi însemnat această descoperire? Triumful materialismului Dar totuşi este posibil aceasta Lobizii (popor ce a trăit în al 15-lea întreg şi care a atins o civilizaţie cu mult peste civilizaţia actuală) nu întorceau ceasornicele lor câte 5.000 de ani, deoarece erau acţionate de o bobiţă atomică sau de puterea solară? Vedeţi mişcarea fără de sfârşit şi Lobizii nu s-au îngâmfat cu materialismul Mişcarea continuă sau mişcarea fără de sfârşit are o singură fază să se întrevadă, să se înţeleagă că Sus este viaţă Eternă spirituală, o viaţă fără de sfârşit Perpetuum mobile a existat în primul întreg, când fericiţii ce au primit vieţile concediale încercatorii – purii – au bucurat un timp destul de lung de binefacerile ce le-a adus în întregul al 15-lea, repet, de asemeni l-au avut Lobizii şi în acest întreg al 33-lea, se va înfăptui

Din descrierile ce veţi mai primi, va ieşi şi încrederea şi lumina atât de necesare celor ce au sau vor mai avea vieţi concediale plătitoare sau încercatorii

Alongazii au fost singurul popor ce nu a atins în întregul acesta civilizaţia cea mai superioară; şi ei ca şi Lobizii şi alţii, au sfârşit prin năvălirea apelor. Lobizii în întregul al 15-lea, Atlanzii sau Alongazii, în întregul acesta al 33-lea.

Împărţirea acestui întreg îşi are importanţa lui. Vom vorbi de a doua împărţire, ca să străbatem adâncul timpului trecut cu peste 100.000 de ani de actualul an

pământesc (1954).

A existat o întindere mai mare de pământ, înconjurat o parte de oceanul ce se numeşte acum Atlantic, atunci „Aflat”. Pe acele ţinuturi poposise mai multe cete şi un trib, numit „Alanzi” după numele conducătorului ce l-a avut „Alanz”. Rătăcitori cum au fost, găsiseră şi clima şi hrana mulţumitoare, din care cauză şi-au statornicit şederea acolo. Ca număr toţi la un loc nu depăşeau 17.000 parte femeiască şi 16.000 parte bărbătească. Erau cumpătaţi, căliţi în vânători şi pescuit, ducând o viaţă plină de pietate. Conducătorul era ales dintre cei mai înţelepţi şi buni la suflet, iar alegerea lui se făcea numai de către preoţi. Vieţile concediale le erau destul de lungi, faţă de cele de acum, căci trăiau până la 1.000 de ani. Erau înalţi de 5 metri, bine făcuţi şi curajoşi, însă nu erau războinici. Sălbăticiunile numeroase de talie mare, nu-i speriau. Erau navigatori şi întrebuinţau bărci de lemn, săpate în trunchiurile de copaci. Viaţa de ascetism pe care o duceau, le-a fost formată de către excepţiile ce aveau legătură cu spiritualitatea de astăzi; 4 erau de această clasă, 2 bătrâni ce împliniseră 600 de ani, un tânăr de 100 de ani şi un adolescent de 40 de ani – din totalitatea Alongazilor – ce aveau această legătură fericită. Preoţii şi conducătorul Alanz nu ar fi trecut peste nicio anunţare a celor 4, căci toţi primeau exact aceleaşi comunicări. „Nalar” care a fost cel mai bătrân Alanz, va arăta începutul acelei legături de comunicaţie cu noi, cum a înţeles să o primească şi cum o defineşte acum, ca spirit.

„Mă găseam la vânătoare de cerbi, hrana de toate zilele. O căprioară uriaşă se opreşte aproape de mine, mă priveşte fix, iar eu încerc să fac mişcarea ca să-i înfig grata (cangea), dar rămân împietrit o voce misterioasă îmi şopteşte la ureche: Nalar, acasă în căminul tău, se găsesc doi şerpi uriaşi; lasă căprioara, mergi repede acasă, strânge mai mulţi fraţi şi execută porunca.

Eram uluit. În tot drumul, am spus celor întâlniţi, tot ce am auzit. Căminul meu era aşezat la marginea Centrului. Mulţimea era formată şi mă însoţea. Într-adevăr,

în mijlocul colibei doi şerpi giganţi se luptau. Suprimarea lor a mers repede. Devenisem din această anunţare un adevărat „protector”. Au urmat alte înştiinţări, emise de aceeaşi voce necunoscută. Mă găseam aproape într-o continuă comunicare cu lumea nevăzută. Nu vedeam pe nimeni, dar auzeam tot Nimeni din familia mea, până la mine, nu avusese astfel de legătură

Eram un trib în credinţa căruia erau înrădăcinaţi mai mulţi Zei Prin comunicările ce primeam, am putut să arăt tot ce lega fericirea de jos, cu necunoscutul de Sus la început când eram singur, nu prea am fost crezut, dar când am indicat – după vocea necunoscută – timpul exact al sfârşitului conducătorului nostru Alanz, ceea ce s-a şi împlinit, o ascultare adâncă se produsese Au urmat alte desfăşurări, toate exacte, ce mi-au adus o supunere necondiţionată, cât şi celorlalţi fericiţi

Primisem simultan – toţi patru – că populaţia noastră va fi condusă de 4 Alongazi, în patru intervale de timp indicate, ce vor aduce numai fericire După moartea lui Alanz, a urmat primul Alongaz, tânăr, inteligent şi drept Toţi îl aşteptau, fiind hotărât de vocea necunoscută Am aflat după plecare (moarte) că el era un „mărgăritar”, ales din primul întreg, cum de altfel au fost şi următorii trei După numele lor, poporul nostru s-a numit din Alanzi – Alongazi – Eu am avut bucuria să-l am numai pe primul Alongaz, următorii au succedat la intervalele indicate

Acum – ca spirit superior în Dreptatea Fericirii Eterne de Sus am căderea să arăt pe înţelesul celor de jos, însemnătatea, scopul şi înţelegerea acestei fericite legături Nu sunt prea mulţi în timpul acesta ce o au, dar sunt foarte mulţi ce nu o au şi trunchiază. vai de aceştia înainte de a intra în această precizare, voi arăta că eram un popor de păstori şi pescari, tară veleităţi de cuceriri, fără păcătoşenii şi încredinţaţi de puterea Zeilor ce adoram Prin curăţenia ce aveam, putusem să ne ridicăm – prin comunicaţia celor 4 cu necunoscutul – ca să netezim drumul primului Alongaz, care înlăturase toţi Zeii primind numai prin înlocuirea lor, pe unul singur „Barac”

Dumnezeul plin

Cu seninătatea fericirii ce am, voi arăta că a avea comunicaţie – legătură – îmi fusese şi mie şi celorlalţi trei, conferite de către Divinitate, în raportul misionării de jos şi înscrise pe Cărţile de Coborâre Ea a fost şi este rară şi nu are nevoie de şcoală şi practică de specializare Fiind de excepţie, este dăruită numai celui ales şi înscrisă pe grafic Ea poate să se manifeste în viaţă, în tot timpul fixat ei, numai cu ajutorul celor de Sus şi numai prin vibraţiile alimentate de către clasa a 4-a a Dreptăţii Eterne, prin compartimentul cu care este legată Scopul acestei fericite dăruiri, este de a deschide ochii celor ce nu înţeleg, nu ne simt, ca prin ea, să-şi dea seama că niciunul nu este lăsat fără socoteală, şi că nu datorită unei întâmplări se găseşte jos Preocuparea pe care nu o au, să o aibă şi să-i facă să înţeleagă că fericirea nu este jos, ci Sus Manifestarea acestei legături are loc în afara corpului material, de la spirit la spirit iar fenomenele ce sunt de unii auzite.

văzute sau emanate din gura legătuitorului fericit, nu sunt altceva decât răspunsul dat prin vibraţiile cerute, sau dat de noi prin vibraţiile aprobate stării de fapt.

Viii nu au ce căuta în discuţiile noastre, ei au un alt guvernământ, atâta timp cât ne înlătură. Această legătură de comunicaţie, mediumnitatea, va fi acordată – către sfârşitul acestui întreg – tuturor ce vor deveni „punct, astfel că şi ei vor putea citi pe „oglindă”, ca atunci când erau Alongazi, în întregul acesta al 33-lea. Vom mai arăta că fenomenele – peste natural – ce sunt văzute, auzite sau pipăite nu se alcătuiesc în corpul carnal al legătuitorului, d independent de el, se redau numai sub formă spirituală în general, sau de excepţie material şi din care pot rămâne: fotografii, anunţări de viitor şi… amintirea. Forţele supranaturale lucrează numai cu spiritul şi de la spirit la spirit. Materia nu are nicio valoare în aceste lucrări. Corpul material este dominat de spirit, iar spiritul – când are legătura cu noi – de către noi, mai ales când doarme, prin vise, căci se regăseşte cu noi. În acest caz, dominaţia aceasta se rezumă numai la indicarea unui păcat în

devenire (cursă). O anunţare fără de folos, căci liberul arbitru al fratelui este suveranul care decide…

O lămurire este necesară pentru spiritele încorporate. Am spus că viii au un alt guvernământ. Ca o excepţie derivând de la aceasta, sunt fericiţii legătuitori, ce au pe înscrisul lor, legătura de comunicaţie cu noi. Aceştia în lucrările ce au, spiritul lor părăseşte corpul carnal, ce rămâne legat numai cu vibraţia prunciei; vibraţiile vocale ce emit în lucrare sunt vibraţiile unui alt spirit de Sus, sau chiar ale lui, când pretindem aceasta; spiritul lui este plecat atunci, numai pe timpul lucrării.

Legătura aceasta de comunicaţie cu noi a existat în toţi întregii, şi ea a fost dăruită „curaţilor” (în devenire puri). Respectaţii şi Fericiţii Fraţi din vieţi excepţionale, nu pot fi oenumiţi „mediumni”, căci un mediumn are limitată această legătură şi numai în raportul misionării înscrisă pe Cartea de Coborâre, pe când un Respectat şi Fericit Frate poate comunica cu noi, când ajunge la maturitatea spirituală sub toate formele, nefiindu-i zăgăzuite: vederea, auzul, înţelegerea şi mai mult, ei pot decide de viitor, ca şi când ar fi Sus, în resortul ce l-a părăsit pentru puţină vreme.

Când aprobarea lor devine imperioasă, li se cer aceste confirmări, chiar în stare normală (oglinda). Toate aceste legături de comunicaţie cu noi, fără excepţie, încep să se manifeste numai când timpul înscris pe Cartea de Coborâre este atins şi numai în limita înscrisă pe ea.

Poporul Alongazilor, un popor simplu, nemeşteşugit în rele, a putut să câştige totul, numai prin aceste legături. Trecuseră 70.000 de ani de la plecarea mea, când oraşele ridicate pe pământul fericirii, au trebuit ca odată cu locuitorii lor, să fie înghiţite de ape. În tot timpul acela şi până la cataclism, au fost numeroşi fericiţi ce au adâncit legătura spirituală, de comunicaţie fericită cu noi. Toţi cei patru Mărgăritari Alongazi au avut o putere spirituală excepţională. Ei au pus bazele sublimei fericiri ce a dăinuit până la epuizarea şederilor de jos. Înăuntrul acelui timp, au trăit cei mai mari înţelepţi, cei mai mari evocatori,

maeştri ai cuvântului sfânt. Sudarea spirituală a fost desăvârşită. „Oglinda” o primiseră acel fericit popor, cu puţin timp înaintea dispariţiei lui.

Despre existenţa noastră s-a vorbit destul de către cei vechi, şi dâra lăsată de ea s-a transmis până în zilele de acum, însă eronat, ca o poveste a existenţei Aflaţidei; Aflaţida, după numele de atunci al oceanului, a fost capitala sfântă pe pământul fericirii Alongaze.

Se ştie că un ordin transmis verbal prin mai multe graiuri, ajunge denaturat la destinaţie, numai după câteva ore… Dar Aflaţida, sau mai uşor Atlantida, după numele nou al oceanului, după cum se pomeneşte cum putea să ajungă după aproape 130.000 de ani?

Este bine totuşi că se mai vorbeşte de ea, chiar ca şi de o poveste fabuloasă…

Noi însă am readus trecutul şi l-am plasat în lumina evenimentelor de atunci, consumatebt.

Bucureşti

25.2.1944/orele 17.30

CENTRALA DE ASCULTATIE, EXECUŢIE ŞI CONTROL

— Marpha

— Dacă sunteţi dispus, să mergem spre a vă arăta cea mai minunată „instituţie16 din împărăţia noastră

— Să mergem

Mă simt uşor şi îmi este frig văd Cerul. îl văd cum se apropie Am ajuns văd o privelişte magnifică, iarbă, arbori, mii de păsărele. Însă nu mai văd Cer Mergem pe o cărare prin iarbă

— Marpha, am impresia că am mai fost pe aici altă dată

— Da, aţi mai fost. mai aveţi puţină răbdare să zorim atunci suntem în faţa unei imense clădiri Nu văd geamuri, are însă o uşă mare. ca la hangarele de avioane Ne-am oprit în faţa ei Acest mare portal se deschide singur pe ambele părţi Un singur prag îl păşesc, şi suntem înăuntru, (am mai vizitat eu, cu două seri înainte acest interior) De jos până sus. sus de tot, pe toată imensitatea acestei săli,

un panou găurit, ca un fagure de albine, stă fix Niciun om, nicio vietate nu zăresc Fiecare celulă are o culoare, cât văd eu până la înălţimea capului meu

— Marpha. ce este aici?

— În această minunată clipă a vieţii mele Astrale, şi pentru prima oară a misiunii mele delicate, cu care înalta Comisie a binevoit să mă însărcineze, vă răspund

Aici este totul Centrala de Ascultaţie, (înregistrare) Execuţie şi Control Priviţi celulele Vedeţi, aceste celule au culori diferite negre, roşii, albe etc Unele sunt mai mari. altele mai mici Tot ce este luminat corespunde unui frate viu de jos Cele neluminate aparţin fraţilor care şi-au împlinit misiunea Mergeţi la dreapta sau la stânga, spre a pătrunde în spatele acestui panou

— La dreapta să mergem, spun eu Am ajuns După primul panou, urmează al 2-lea, al 3-lea, al 10-lea, al 100-lea, nu aş putea preciza Cum este primul panou, aşa sunt toate

— Să suim puţin mai sus, spune Marpha

— Adevărat, suntem la mijloc

— Priviţi cu atenţie la luminiţa din faţa Dvs.

— Marpha, luminiţa din faţa mea, pare un mic bec electric, dar nu este şi luminiţa este într-un cerc dublu. Mai văd sub ea, ceva scris mi se pare un scris caldeian, pe care l-am mai văzut de foarte multe ori, dimineaţa când mă sculam.

Marpha

— Exact, acest scris reprezintă placa de identitate a fratelui mutat de la noi, pentru a-şi completa evoluţia şi pentru a-şi îndeplini clauzele contractuale.

Aici, vedeţi Dumneavoastră – această Centrală – ce este condusă numai prin Vibraţii Divine, ascultă, (înregistrează) şi execută tot ce i s-a conferit prin misiunea sa.

Sunt nevoit să vă rog să-mi îngăduiţi, ca explicaţiile în jurul acestor trei cuvinte: Ascultaţie (înregistrare), Execuţie şi Control, să le continuăm şi în alte şedinţe. Cu ele şi prin ele vi se dezleagă taina cea adevărată, ce vă

priveşte deopotrivă pe toţi ce se găsesc sau se vor găsi jos. Cunoscând această taină, suntem convinşi că nu va tulbura prea mult pe cei refractari… dar totuşi le va da de gândit… şi nouă aceasta ne este suficient.

Momentul ales pentru a vă introduce pe Dvs. în această taină, este bine găsit, mai ales în actualele împrejurări, când milioane de glasuri se roagă. Bătăliile devin din ce în ce mai aprige, iar luminiţele de aici se sting, pe măsură ce-şi îndeplinesc misiunea.

— Marpha, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot ce îmi arăţi, ca şi pentru otx) seala ce o depui, arătându-mi atâtea şi atâtea minunăţii, pe care ca om, nu mi le-aş fi putut imagina, necum vedea.

— Greşiţi aducându-mi laude. Eu nu fac altceva decât să execut un ordin. Ar trebui ca eu să vă mulţumesc Dvs., că îmi daţi prilejul să vă însoţesc, să vă pot vorbi şi să retrăiesc clipe de fericire, arătându-vă ce îmi este îngăduit să vă arăt. Mulţumirile le puteţi aduce prin rugă, căci prin rugă şi prin fapte aţi ajuns la fericirea în care vă găsiţi.

Să vă dau ceva explicaţii asupra luminiţelor din panou. Aţi observat că unele sunt mici, altele mai mari şi altele şi mai mari, însă înconjurate de un cerc sau două cercuri. Însemnătatea acestor diferenţieri de mărime precum şi cercurile, reprezintă gradul de fericire al celor ce au ştiut să facă salturi, pentru căpătarea luminii de Sus. Cele neluminate marchează sfârşitul unei misiuni. Locul rămâne închis până la aprinderea luminiţei, adică până la acordarea unei noi vieţi, până la o nouă coborâre (descălecare).

Se întâmplă ca o celulă neagră să se stingă sau să se reaprindă de mai multe ori, şi aceasta la scurte intervale, din cauză că cel căruia îi aparţine, este un incorigibil. La noi totul merge în sus spre lumină, şi vai de cel ce încă se încăpăţânează a persista în rău jos.

Trecerea de timp la noi este lungă, la Dvs. este scurtă. V-aţi exprimat că aţi mai fost prin locurile acestea, că vă amintiţi pitorescul, Centrala şi atmosfera. Aţi fost cu 108 ore în urmă, „în vis” Trebuia să fac familiarizarea

acestor locuri, şi mi-am permis un fel de repetiţie. Mă bucur că sunt înţeles.

Trebuie să mărturisesc că vizita tăcută în – oraşul liniştii – are o semnificaţie deosebită în ciclul destăinuirilor tainelor noastre.

— Marpha, am voie să pun întrebări?

— Da. În limita mandatului meu.

— Marpha, ce înseamnă „Ascultaţie?

— Un cuvânt mare Voi fi nevoit să-l tratez cu multă atenţie, cum de altfel îmi este şi datoria.

Prin Ascultaţie s-ar înţelege posibilitatea prin care, cu un aparat, o invenţie a geniului omenesc, montat la uşă. la fereastră sau în alt loc. unde după principiul telefoniei tară fir, cineva de la distanţă, ascultă convorbirea – pe care unii pământeni o practică – Nu însă în cazul nostru la noi nu este mână omenească, la noi sunt „Vibraţii Divine”.

Trebuie să încep cu Centrala noastră, unde Ascultaţie înseamnă orice gândire a omului (fratelui), bună sau iea, oricine ar fi el şi oriunde ar fi el, din momentul în care a fost emisă, este transmisă automat – prin undele ce leagă celula de frate – înregistrată exact partidei sale şi supusă celor însărcinaţi cu catalogarea lor, totul prin Vibraţii Divine

Gândiţi-vă însă, la ce pot folosi aceste a?

În şirul convorbirilor noastre, vă vom explica la timp, principial, tot ce este înlănţuit cu această temă.

La noi nu există materie; imaginile ştim să vi le punem cu toată subtilitatea.

Rămâne să reluăm convorbirea.

Vă las cu bine.

Bucureşti

12.5.1947/orele 23, 10

Avânţi

— Respectat Frate.

Pentru a vă iniţia în taina căsuţelor din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, pe care aţi vizitat-o şi a cărei imagine o aveţi înainte, vă rugăm respectuos să ne oprim la una din ele.

Priviţi la aceasta, are luminiţa aprinsă după cum vedeţi, este băgată în două cercuri albe ce reprezintă gradul de lumină al posesorului Scrisul ce se vede sub cercuri, de asemeni arată numele, prenumele – cum s-ar spune jos. starea civilă a celui coborât în viaţa pământească să trecem în spatele panoului şi să privim ce conţine căsuţa aceasta. Pentru ca să vedem, capacul îl voi ridica eu.

Într-adevăr Avânţi a ridicat capacul şi a tras o parte de cutie către afară. Cutia este aproape plină, să zic cu nisip? Da' nu este nisip. Are diferite culori, albe, negre, gri, maron, cenuşiu mai închis, roşu etc. etc. Bobiţele sunt mici, mici. mai mici ca o gămălie de ac. Chiar şi în timpul când le privim, mai apar, de unde nu-mi dau seama, bobiţele acestea.

— Respectat Frate.

Bobiţele sunt gândurile şi faptele celui ce-i aparţine căsuţa iar descifrările sunt numai de resort spiritual. Să trecem mai departe în informarea Dvs. în această căsuţă ar mai putea să intre încă pe atâtea bobiţe, dar fratele… priviţi la partea dreaptă în interior, unde se vede o schemă cu liniuţe multe. Încurcate, care ondulate, care drepte, care pătrate şi un singur capăt se zăreşte, ce este aproape acoperit de un pătrăţel.

Posesorul căsuţei mai are puţin timp de şedere jos, astfel după cum arată şi firul rămas liber, infim de mic, ce este acoperit de pătrăţel, ne dă ştirea ca noi să luăm toate măsurile pentru primirea sa.

Din acel moment, se anunţă familia locuitoare Sus, a celui gata să plece (să moară), indiferent cum îi va fi plecarea. Cine doreşte dintre ei, îşi întrerupe misiunea şi coboară să-l viziteze, de obicei cei ce l-au protejat şi cei ce l-au îndrăgit mai mult. *Aceasta este prima anunţare*. Ei, fie că se arată în stare de veghe, fie în somn, dar cu toată certitudinea, iau contact cu el. În stare de veghe, când se arată, îi imprimă încurajare şi protecţie (dacă o merită), iar în somn îi reamintesc viaţa Astrală şi caută să-i anihileze frica de necunoscut. Această primă anunţare indică

fratelui, că nu mai are ce căuta jos şi că misiunea lui a ajuns la capăt. Pentru fiecare, anunţarea aceasta se face în raport cu modul cum va pleca. La unii, care urmează să plece urgent, li se arată şi diferitele semne, ce întăresc în totul nesiguranţa în care s-au situat, după prima anunţare. Gândurile îi năpădesc, socotelile îşi fac şi-i predispun în totul, în afară de normalul lor.

La alţii, gândurile pun stăpânire pe ei şi îi fac să retrăiască timpul trecut de la descălecare (venirea pe pământ), căutându-şi o faptă mai bună ce au făcut, ca să se simtă mai în siguranţă la judecată. Acestora, dragii lor li se arată în momentul punerii piedicii, apoi pleacă în misiunile lor. Este un act de îmbărbătare, un act ce grevează anumite greşeli şi desigur, îl va face pe frate să simtă adevărata credinţă.

Dacă însă bobiţele acestea ce le priviţi, sunt o parte adunate şi pentru noi (albele), îi este îngăduit protectorului ce l-a avut Sus, să-i imprime mulţumirea noastră şi astfel după părăsirea trupului, se va vedea pe faţa celui plecat, bucuria spirituală ce a avut-o înţelegând dragostea noastră şi care, la expulzarea din corp a spiritului, a pecetluit pe faţa ce a purtat-o atâta timp, această imensă satisfacţie.

După cum aţi mai fost informat, punerea piedicii, nu este altceva decât întreruperea vibraţiilor, ce primesc din această Centrală de Ascultaţie, Execuţie şi Control, legată prin căsuţa celui a cărui misiune a încetat jos. În secunda când s-a făcut această întrerupere, spiritul este obligat să părăsească trupul, şi-l părăseşte, deşi anumite organe mai funcţionează puţin timp.

Respectat Frate.

Se obişnuieşte ca atunci când insul (fratele) se găseşte pe punctul plecării – în stare de veghe – să-şi vadă mama, tata, fiul, fiica, sora, respectiv membrii familiei sau prietenii ce se găsesc Sus şi cu care chiar discută. Cei care sunt lângă muribund, la auzul discuţiilor sau numai la istorisirea lor, exclamă: „sărmanul, aiurează din cauza febrei sau i-a luat Dumnezeu minţile”. Ei nu ştiu sărmanii,

că la terminarea mosorelului pot fi în aceeaşi situaţie. Nimeni nu scapă de aceasta şi nimeni să nu nesocotească realitatea, atunci când el, spiritul spune un adevăr şi cel din urmă.

Decorticarea totală de corpul fizic, poate să nu prindă pe niciunul din prima anunţare; totul este în strânsă legătură cu aceste bobiţe ce le-aţi privit cu atâta interes. A doua anunţare şi cea din urmă, se mai face, dacă mai este necesar, înainte de a părăsi total corpul. Aici deschid o paranteză, în cazuri excepţionale, când se acordă fratelui zile în plus şi prima şi a doua anunţare, au loc ca la cei ce pleacă. Dacă acest fericit frate are un plus excepţional şi este legat de alte angajamente luate în aceeaşi viaţă pământească, angajamentele obligă pe frate să nu le depăşească.

Respectat Frate.

Sunt încercări, în bifurcarea drumului de ales, care la mulţi fac o povară din viaţă şi care sub înrâurirea bunului plac, se văd neputincioşi, se cred fără de apărare şi laşitatea îi prinde în mrejele ei, ca astfel o avalanşă de asemenea nerozii, să se comită. Mulţi vor fi pe punctul de a abdica de la ceea ce ei nu pot da – viaţa lor – Este groaznic să gândeşti, dar să execuţi astfel de fapte. Din ce în ce presajul se va simţi. Cu voia Domnului şi cu o nezdruncinată credinţă în El, se va trece peste hopurile puse în cale.

Bucureşti
27.1 (1.1940

PRIMA MINUNE

Suntem în 27 Octombrie 1940

Venind spre casă la orele 18, 30, am coborât din tramvai la spitalul Brâncovenesc, pentru a vizita un prieten, ce locuia pe strada Bibescu Vodă o burniţă de toamnă, ce trecea ca prin sită, te zorea la drum Am căutat să scurtez drumul, mergând prin faţa aleii Mitropoliei Ajuns aproape – distanţă 10 – 15 metri – de crucea din piatră din mijlocul aleii, colţ cu strada Bibescu Vodă, în mers mă închinam cu capul descoperit. În faţa bisericii

ochii mei se îndreaptă sus, spre Cer Am rămas extaziat Maica Precistă – Sfânta Fecioară – legată cu năframă, în jurul capului Aura strălucitoare, mă privea lung, cu gene lungi, cu mâinile apropiate şi suprapuse în faţă, în dreptul pântecului M-am oprit în loc, rugându-mă cu tot sufletul meu

Din momentul vederii şi până să mă opresc, am avut convingerea că am mers mai mult pe sus

Emoţia ce mă cuprinsese, atinsese culmi necunoscute sufletului meu încet. Sfânta Arătare a început să devină din ce în ce mai invizibilă, până ce s-a pierdut complet

Am stat mult timp locului, nu am mai văzut nimic Tabloul a rămas săpat în sufletul meu şi cu el voi pleca Sus

Bucureşti

7.9.1942 / Sâmbătă spre Duminică ora 6.10 dimineaţa.

Am visat şi am văzut.

Într-un întuneric profund apare o clădire imensă, cu două etaje. În careu Am fost ajutat s-o văd de o lumină venită de sus, un fir de lumină prea slabă Fiecare fereastră camuflată, era vizibilă de conturul luminos al fiecărui geam Pomi mari, înalţi cum ar fi plopii, străjuiau toate laturile clădirii, în afara ei

O voce cunoscută îmi spune: aici este casa unde toţi primesc misiuni M-am deşteptat şi văd mai departe, un parc imens plantat cu arbori mulţi, flori peste tot, ochii mi se opresc pe o cruce imensă, pe soclu, un soclu mare, totul de granit negru. Sub cruce o inscripţie de aur apare „Pentru pământeni”.

Din somn la realitate, din vis în continuare în stare de veghe.

INTRAREA ÎN BISERICĂ

Mă scol brusc. Întuneric beznă. Privesc în jur către colţul camerei, deasupra fotografiei dragului meu frate Paul, plecat în lumina de Sus.

Ochii mei văd într-un cerc de lumină vie, trei figuri de oameni cu bărbi, dintre care numai unul avea în jurul capului Aura – lumina sfinţilor mari. Se rugau; s-au uitat la

mine toţi trei.

Am pus mâinile pe ochi, aceeaşi vedenie, am pus plapuma peste cap, aceeaşi.

M-am sculat, cercul se mărise clar.

Am văzut blândeţea figurii Mântuitorului, ce cred că era Cel luminat de Aură. Apoi încet, încet lumina s-a micşorat, până ce s-a stins complet. Zadarnic am încercat să pătrund Tainele Dumnezeirii… zadarnic.

Am adormit din nou, tot ce am văzut am uitat, în afară de cele ce am scris. Este ora 7 dimineaţa; am luat Sfânta Agheasmă.

Slăvit să fie Domnul.

Bucureşti

26.1.1943

Marpha (ghid) este aici.

— Doresc să vă lămuresc asupra unor chestiuni ce vă tulbură atât de mult. Sunteţi influenţabil, orice versiuni, indiferent de tăria lor, prind consistenţă; comentariile acestora au darul de a ne depărta pe noi.

Atât Sus cât şi jos, totul se conduce ™în principal – numai după directivele noastre (înscrisul lor).

Zadarnic se încearcă a se ieşi din cercul trasat mai dinainte Inutilitatea aceasta aţi simţit-o şi Dvs.

Noi suntem cei puşi să vă împlinim hotărârile ce aţi binevoi să luaţi şi atunci mă întreb, de ce când executăm o hotărâre a voastră a pământenilor, păcatele ce încarcă sufletele celor ce se cred nedreptăţiţi, prin plecarea (moartea) celui drag al lor, sau prin schilodirea celui iubit nu sunt inutile?

— Nu înţeleg Marpha

— Doar este simplu. Fiecare, faţă de gradul de civilizaţie ce şi-a căpătat şi de rostuirea iubirii către cele sfinte, precum şi a semenilor săi, pe care i-a respectat cu toată sinceritatea – când vine Sus la socoteli, găseşte cuvinte de iubire ce-l vor face fericit, precum jos simbriaşul care serveşte cu credinţă sau necredinţă pe patronul său, la sfârşit de an este gratificat, lăudat sau înlocuit

El simbriaşul, care ştie cum a servit, primeşte cu resemnare hotărârea şi dacă a fost rău, trece la altul şi la altul şi la altul, până se îndreaptă (figurativ reîncarnarea).

Dacă nu ar fi gura nu ar fi evoluţie rapidă. Silit din cauza foamei, omul este supus la grele încercări. *Niciodată însă, oricine ar fi el, să nu-l imului*

Să nu uitaţi că vieţile se succed iar rolurile se pot inversa, mai bine să vă spună semenii – prost de bun – decât să vă admire că sunteţi dintr-o bucată, rău şi încăpăţânat

Noi care am trecut prin aceste situaţii, avem fericirea să putem comunica cu Dvs materializaţi. Este una din marile dezlegări, ce am avut bucuria să primim.

Cu tot amarul constatăm însă, că puţini sunt cei ce ne înţeleg, şi ne înţeleg şi mai puţini, din cauza dorului şi a dragostei de arginţi.

Noi nu ne dăm bătuţi. Vom continua mereu, dacă rămâneţi pe linia hotărâtă, să arătăm greşelile ce se comit, nesocotind viaţa de Sus, care este adevărata viaţă veşnică, cea de jos este trecătoare, este lăsată pentru răscumpărare de păcate sau lăsate în haltă mare pentru cunoaştere de conştiinţe. N-am terminat, sunt dispus astăzi la discuţii largi.

— Marpha, este prima oară în viaţa mea pământească, când văd că mă completaţi şi simt că mă stăpâniţi, deşi sunt păcătuitor şi-mi dau seama, cât îi supăr pe cei de Sus cu vorba şi cu fapta.

— Nu este aşa, este aşa precum spun eu. Vă supăraţi singur, păcatele pe care sunteţi pe cale să le comiteţi, le răscumpăraţi dintr-un început.

— Marpha, cum este viaţa de Sus?

— Viaţa de Sus este ca şi viaţa de jos, cu singura deosebire că Sus toţi muncesc, nedreptate nu există şi este lumină, pentru cei buni. Jos este materie, Sus este spirit, atât acum.

— Marpha, ne găsim în plin război, pot să mai întreb?

— Vă răspund, nu vă găsiţi atât de rău – deocamdată –, războiul îl poartă cei ce l-au mai purtat, vor fi greutăţi

mari, vor fi lipsuri, cutremure, foc şi lăsaţi fără de cămaşă de către comunişti. Soarele va răsări iarăşi. Prefacerile acestea au un singur scop: sclavia lăcomiei, duritatea încăpăţânării. Apa trece, pietrele rămân… oamenii pleacă (mor) şi vor reveni.

Când vom fi împreună, vă veţi da seama şi Dvs. ce a însemnat scutul proteguitor, în zilele de groază prin care se trece.

A DOUA MINUNE

Mă deştept la ora 3.20 dimineaţa întuneric desăvârşit Rotesc ochii în beznă, simt că voi vedea ceva neobişnuit. Am o nelinişte. O lumină puternică ale cărei raze se înfig în ochii mei, îmi arată direcţia de unde apar, am văzut ceea ce nu bănuiam, ca acum trei ani, când am văzut pe Cer pe Maica Domnului.

Acum am văzut figura Sfintei Fecioare; era numai bustul, legată la cap cu năframă. Capul luminat de jur-împrejur, în lumina Marilor Sfinţi. Ochii mari, umezi, tăiaţi ca migdala, mă priveau cu multă bunătate. Am văzut şi genele cu pleoapele ce se mişcau. Am avut impresia că pielea feţei Sale era de culoare arămie. Faţa Sa era prelungă, în totul radia numai bunătate. Mă privea lung, lung, fără a spune un cuvânt.

Stăteam cu mâinile sub cap – eram imobilizat – şi contemplam fericit figura Maicii Domnului. Cred că a durat trei minute această Sfântă Arătare, după care, încet, încet, se micşora lumina, până ce n-am mai zărit nimic.

Sunt fericit.

Mulţumesc cu recunoştinţă Sfintei Fecioare pentru înalta protecţie ce-mi arată.

Bucureşti

23.3.1943 /orele 22, 30

Marpha

— Am coborât pentru a vă izgoni marasmul din sufletul Dvs. Fiecare clipă duce pe drumul către sfârşit. Dezbrăcaţi-vă de nesăţioasa poftă a materiei, ce înlănţuie cu abilitate raţiunea şi întunecă spiritul.

Astăzi am privit în strada din faţa sfântului locaş

„Domniţa Bălaşa”, oameni ce mişunau spre alte treburi. Mulţi se închinau cu respect, alţii în gând.

Grelele timpuri ce vor aşterne colbul peste ceea ce vedeţi, vor rămâne de vorbă altor generaţii.

Fiţi atent la vorbele mele ce nu sunt goale.

Veţi trece cu bine aceste grele impasuri, însă veţi avea de suferit. Soarta proscrişilor este pecetluită.

Aceste comunicări ce vă fac, nu trebuie să vă tulbure, ele să aibă numai darul, că aţi fost prevenit (prevestit).

Apărarea Dvs este făcută ca şi a altora, de către cei însărcinaţi să o facă, şi o fac până la punctul final.

Dumneavoastră ne fericiţi pe noi, şi noi vă admirăm pe Dvs.

Deosebirea între viaţa de Sus şi cea de jos, este diametral opusă. Aci Sus este spirit, jos materie. Senzaţiile de Sus cu cele de jos nu se potrivesc. Jos simţi pământeşte, aci Sus Dumnezeieşte. Pentru o evoluţie, schimbi o situaţie pe (cu) alta, adică schimbi un milion pentru un leu.

Dacă am privi noi, de la un capăt la altul al Ţării Româneşti, am vedea că toţi se înfricoşează de cele ce simt că vor veni. De ce nu se înfricoşează şi de faptele lor, de judecata lor dreaptă, de la care nimeni nu trece?

Dumneavoastră care aţi început să vă familiarizaţi cu viaţa noastră, puteţi în gânduri adânci să faceţi reflecţii. După calculele ce se fac, vedem că războiul va mai dura, nu prea mult, aceasta se va întâmpla, când ultimul înscris pentru plecare (moarte), va dispărea.

Cotropitorii vor brăzda adânc pământul ţării. Liniştiţi-vă însă că în toate cazurile, garda veghează.

Bucureşti

18.5.1943 / ora fi

Cere ce-ţi trebuie şi numai ce-ţi este necesar în ziua în care ceri. Nimic mai mult.

Citesc în stare de veghe pe oglindă şi mai departe.

Din lumea din care am plecat, în ea vom reveni

Bucureşti

30.5.1943

Dimineaţa, sunt treaz în pat închid ochii, îi deschid,

aceeaşi vedenie sunt înconjurat de un abur gros

Departe în fund, zăresc din ce în ce mai bine, o imensă trupă masată

Sunt germani după uniforme şi finlandezi – mi se spune – parcă se mai zăresc şi alte uniforme, însă din cauza aburului nu disting clar

Este început de luptă, văd tancuri în valuri, avioane, văd infern. Se înaintează, unde?

Sunt mii de cadavre peste care se trece fără importanţă

Trupele de şoc merg înainte, se opresc, căci rachetele îi seceră tară număr

Ce este aceasta" 7 Nu are asemuire în distrugeri când te năpusteşti în casa unuia tară să-l anunţi, îl imobilizezi, tară putinţă de mişcare

— Aşa va fi, dacă nu-i veţi sfătui

Din partea cealaltă a baricadei, povara vieţii îşi continuă şi mai departe penitenţa

Văd lume multă, femei, copii lihniţi de foame întind mâinile, cer implorare şi mai departe într-un târziu, în fund, un steag mare alb, tăi tăie.

Sunt transportat complet, am impresia că am ieşit dintr-o baie de aburi

Bucureşti

1.6.1943/orele M5

Sunt treaz

De departe aud zgomote multe Am impresia că mă aflu în prima linie a frontului Dar nu, văd mai bine acum. sunt în arsenalul armatei. Se experimentează descoperirile

Dar ce văd? Copii mulţi lucrează şi printre ei văd-oameni înalţi uscăţivi, care îi dirijează în fund şi lateral pe dreapta, se distinge bine în razele soarelui, care pătrund înăuntru, forma Sfintei Cruci

Apare un copilaş care îmi spune

— Aici lucrăm pentru voi toţi, care nu vă sinchisiţi deloc de soarta celor ce luptă în bună parte dreptatea este cu voi Voi nu aţi făcut ce fac cei de acolo, voi aţi păzit dogmele Stăpânului nostru Mântuitorul omenirii, Domnul

nostru Iisus, Fiul lui Dumnezeu, Tatăl tuturor De aceea astăzi vă găsiţi departe de frământările pământului Dar mai sunt şi alte categorii ce-şi aşteaptă destinul Toţi vor muri, sau vor suferi o parte din ei sunt unii ce vor 11 supuşi unor grele şi lungi chinuri, alţii însă, mai puţin, vor plăti mai repede

Sunteţi situat pe planul celor aleşi, căci aleşi aţi fost pentru faptele voastre Oricât aţi vrea să le descoperiţi, acum nu vă este îngăduit Veţi şti mai multe după etapa primă în care vă găsiţi Trâmbiţaţi celor ce înţeleg puterea Domnului, pe cei legaţi de arginţi, evitaţi-i

Sunteţi alesul între aleşi şi între puţinii ce vor descoperi taine necunoscute, chiar şi celor cu frică de Dumnezeu

C*alea tuturor este calea întoarsă*.

Depinde de voi, dacă reîntoarcerea este din planul din care aţi pornit, sau dacă vă situaţi la întunericul netrebnicilor, unde odihna lipseşte, şi unde zăduful este şi cuprinde totul din ei

— Dar cine eşti tu?

— Sunt acela ce vă conduce, sunt călăuza voastră de când aţi venit pe lume Nu vă înfricoşaţi, astăzi în misiunea mea sunt copil, mâine pot fi tânăr sau bătrân când veţi reveni Sus, voi fi acelaşi ce v-am primit şi vă voi conduce acolo unde locul vă aşteaptă

Fiţi prudent, fiţi cu aceeaşi dragoste şi convingere nedezminţită că veţi învinge Amin

Bucureşti

2.6.1943 /orele 5, 20

Aud voci, zgomote multe M-am deşteptat lângă patul meu stă în picioare Mareşalul Averescu (l-am cunoscut bine în viaţă) Este îmbrăcat în ţinută civilă şi-mi spune

— Bună dimineaţa, am venit să vă comunic, că sunteţi organul nostru de comunicaţie şi că sunt foarte supărat, atât eu cât şi ceilalţi şefi de partide, de obrăznicia celui Nu este posibil ca raţiunea omului de răspundere să fie întunecată Mă cutremur când fac apelul celor ce sosesc aici

— Dar Dta faci personal apelul lor?

— Nu, eu controlez şi dirijez după greutatea fiecăruia, greutate de capital

Aud un zgomot şi apare copilul călăuză

— Sacre salve

— Sacre, răspunde Averescu

— Nu ştiu ce să fac, sunt încurcat, copilul râde

— Nu suntem puşi pe răutăţi De ce nu mai dormiţi, aveţi insomnie, sau fratele Alexandru nu vă dă răgaz?

În acest timp mareşalul se retrage şi priveşte pe geam, geamul este însă complet camuflat, tace

— Piedicile ce le întâlniţi în cale sunt puse cu socoteală pentru orgoliul pământesc Nu trebuie să vă supăraţi, căci şi ele au sorocul lor Aţi făcut haz de calea întoarsă Priviţi la vasul cel cu bujori Cum este gura lui? rotundă şi mai bine zis circumsferică Fixaţi 4 puncte pe circumferinţa ei, adică 1, 2, 3, 4 Acestea sunt cele 4 etape ale omului matur, ale Dvs de exemplu. Porniţi cu numărul 1 şi mergeţi la numerele 2, 3 şi 4, de la stânga la dreapta, până se împlineşte cercul Tot aşa mai faceţi un cerc în mijloc

— L-am făcut

— V-aţi convins că plecând de la nr. 1, aţi mers la 2, la 3, la 4 şi aţi revenit la nr. 1, de unde aţi plecat, căci altfel nu se împlinea cercul

Aceasta-i calea întoarsă, pe care pământenii nu o pricep şi caută să nu înţeleagă greşeala în care persistă

De unde pleci, acolo revii şi mai clar, pleci din casa ta undeva când ţi-ai terminat treburile, unde te duci? – nu revii la casa ta?

— Sacre salve* – şi Mareşalul cu copilul ghid se pierd în fumul rar

Bucureşti

17.6.1943

Am venit la masa de prânz, căldură mare afară După masă m-am culcat Visez

Mă găsesc mergând singur, pe strada principală a unui oraş necunoscut Privesc oamenii ce mişună grăbiţi,

mă simt strâns de mâna stângă de un tânăr frumos, mai înalt decât mine îl privesc dojenitor

— Cine eşti?

— Sunt ghidul vostru, îmi răspunde zâmbind

— Ghidul meu? de unde?

— Veniţi mai departe şi priviţi la oamenii aceştia Ei sunt puşi la adăpost de greşelile pământeşti

— Nu înţeleg

— Răbdare într-adevăr, toate feţele ce privesc, sunt galbene, cadaverice şi mai observ că toţi, absolut toţi sunt slabi Am ajuns într-un parc Pomii înalţi nu sunt plopi, asemenea pomi. nu am mai văzut

— Sunteţi nedumerit de mine? Vă voi convinge că eu sunt copilul ghid, cum vă place să mă numiţi

— Da, doar glasul tău este acelaşi, nu însă şi înfăţişarea

— V-am spus că pot fi copil, tânăr sau bătrân Priviţi-mă mai atent într-adevăr, tânărul meu, încet, încet ca la cinema, revine în copilul ghid

— V-am dat dovada, astăzi nu pot fi copil Vă este mai uşor să mă înţelegeţi în forma mea adevărată, cum sunt toţi tinerii, veşnic tineri şi copilul ghid este iarăşi tânărul care m-a prins de braţ

— Voi merge să vă arăt un început de dovadă

Ne găsim la porţile unui castel, păzit de o straşnică gardă Intrăm pe o poartă de fier masivă şi foarte mare Un paradis, în fund pe o colină mare, castelul Ajunşi la portal, urcăm mai multe trepte de marmură, niciun om, nicio vietate Mă cuprinde frica

— Tremuraţi 7 de

— De necunoscut, răspund

— Nu, cât timp sunteţi cu mine şi cât timp sunteţi singur după plecarea mea, să nu vă fie frică Eu sunt cu Dvs pretutindeni, mai ales, eu vă ajut, eu vă amărăsc şi tot eu vă înseninez Vă port ca să ne obişnuim, facem şcoală Veţi scrie tot ce vedeţi, ce auziţi după îndemnul nostru şi după dictatul nostru

Continuăm urcuşul Ajunşi în capul scării, automat se

deschid cele două uşi mari de la intrarea castelului, intrare care acum este liberă Ce minunăţii, oglinzi înrămate în aur forjat (lucrat), covoare şi panoplii cu arme, model vechi – cunoscute şi de mine – şi modele nevăzute încă Mai departe intrăm într-o sufragerie cu scaune de aur, masa mai are şi ea picioarele tot de aur sunt 13 picioare, toate din aur masiv

Pe peretele din dreapta, se văd 3 tablouri mari pictate (Balthazar) Primul zugrăveşte un lan de grâu cu spice de aur în fund o colibă veche acoperită cu trestie Mărimea tabloului este de aproximativ 4 x 4 m Al doilea, la mijloc, mai mic, semnat tot de Balthazar, reprezintă 12 oameni, pe malul unei ape la pescuit Toţi poartă bărbi, cele mai multe sunt roşcovane Unii au prăjinile scoase deasupra apei, cu peştele în undiţă în fundul tabloului, soarele este către asfinţit Aşa de bine este pictat, că se pot vedea şi firele de iarbă Al treilea tablou, semnat tot de Balthazar, la stânga, mai mare, zugrăveşte pe Moise, cu toiagul în mână, când trece Marea Roşie. Se văd în urma-i mulţimea ce-l urmează, bărbaţii ca şi femeile au boccele în mână Bărbaţii au bărbi, iar femeile despletite, au copii în braţe

— Nu văd nicio candelă şi nici icoane, până acum

— Nici nu aveţi să vedeţi Acest palat a fost locuit de cel mai bogat om al locului, un lacom fără urmaşi, un om fără milă I s-a dat tot, că doar i se vor deschide ochii Au luptat atâţia dintre noi, ca să-l luminăm Nu a fost posibil Aurul a atârnat mai greu decât lumina noastră Dar nu am terminat, să mergem mai departe

— Observ că toate uşile se deschid singure

— Da, toate, le deschide garda noastră

Am intrat într-un dormitor superb Deasupra patului şi în jurul lui portiere grele de purpură, se închid şi se deschid după voie Peste tot aur, aur

— Să mergem mai departe, începem doar *INIŢIEREA* Dvs Trebuie să vedeţi multe, multe

Bucureşti

18.6.1943

După masă. sunt obosit M-am culcat, dar capul mă doare. îl simt în somn M-am deşteptat, am deschis ochii. În cameră semiîntuneric, i-am închis din nou. capul tot mă doare Da, tare curios – nu ştiu cum să explic – m-am văzut eu pe mine

Eram alături de pat. mai înalt decât sunt, uşor, liber în mişcări şi mă priveam cum dormeam, mai corect cum dormitam De cap mă ţinea strâns ghidul tânăr şi simţeam cum capul mă durea Nu aş putea explica, dormeam, dormitam, visam sau eram între viaţă şi moarte (liniştire) şi mai curios, vedeam ca prin geam cum inima îmi bătea, tic-tac, tic-tac. tic-tac Sângele vijelios îşi făcea misiunea

Eram neputincios Vai inima, simţeam dureri şi de cap şi de inimă M-am deşteptat

Bucureşti

24.6.1943

Sunt trezit de zgomotul infernal al avioanelor Privesc în sus şi văd o mulţime de aparate, 200 – 300 care trec pe bolta cerească, deasupra Capitalei, sunt avioane inamice Privesc cu atenţie şi aştept să văd cum cad bombele Nu a căzut nicio bombă Avioanele şi-au continuat mai departe zborul, pierzându-se în zare

M-am dat jos din pat şi am decamuflat geamurile

Tot ce am descris, am văzut în stare de veghe

Este ora 6, 15 şi Soarele îşi trimite razele lui binefăcătoare

Bucureşti

5.7.1943/ orele 11, 30

Stau pe banca din faţa capelei noastre din cimitirul Bellu Terminasem cu aranjatul florilor şi mă odihneam

Simt un vâjâit la urechea dreaptă, nu dau atenţie După câtva timp sunt apucat de braţul drept Nu este nimeni în jurul meu sunt atent, nu văd nimic şi totuşi sângele mi s-a urcat în obraz, prevestitor de întâmplări necunoscute După scurt timp mi se vorbeşte la ureche, nu văd însă nimic

— Eu sunt Marpha, cel ce l-am îndrumat pe Eminovici (Eminescu), scrieţi şi pentru noi un cuvânt

Rareori am putut să aduc un cuvânt de bine, celor ce mai au putinţa să se bucure încă de binefacerile Creatorului

Necunoscutul pentru cei de jos, este marea enigmă, şi cunoscutul pentru noi este durerea de a nu-i putea ajuta, să preîntâmpine obstacolele înscrise în Cărţile lor de Coborâre, deşi noi insistăm mereu, ei ne înlătură

Noi suntem fericiţi aci Sus, şi toţi cei de jos ar fi, dacă s-ar hotărî să înţeleagă rostul trecător de pe pământ

Priviţi păsările cerului Ele au nevoie să-şi adune hrana pentru ani şi ani? Nu, numai pentru ziua în care trăiesc Dar pământenii? Vor veni zile mai grele pentru toţi, însă vor trece, căci totul este trecător Toate şi totul vor trece, că altele vor veni, ca să treacă, aci stă înţelepciunea pământeanului

Aici, în această capelă, odihneşte unul dintre cei ce au urmat atunci pe Mântuitorul în capelă veţi avea comunicări de cea mai pură spiritualitate, dacă nu, şi în alte locuri le veţi avea

Toţi o dorim şi toţi vă vom ajuta Nu vă pierdeţi încrederea în lumina voastră, lumina voastră este numai a voastră Vom fi fericiţi când veţi reveni Sus, de unde aţi plecat în jurul Dvs stau mii şi mii de spirite, dornice să comunice cu cei dragi de jos, însă nu pot, nu le este permis Nici Dvs nu aţi atins în calea vieţii, punctul dezlegărilor înscrise de Sus va veni însă ziua când vă veţi bucura de încrederea ce vă va fi acordată şi când veţi revedea ca pământean viaţa de Sus, în care aţi trăit şi în care veţi reveni, şi cât de frumoasă este

Ce făptură minunată este omul cu el şi prin el s-ar împăca toate cerinţele noastre, dar nu se poate trece peste imprimarea strictă a sentinţei semnată de el, căci uită, uită de fericirea de Sus Sus este dreptate, este lumină Jos este nedreptate şi nu este stimă

Privesc înainte şi văd o plajă minunată, o mare albastră neliniştită Câţiva copii se joacă în nisip, printre ei văd ghidul meu, mă priveşte lung şi se apropie de mine

— V-a obosit Marpha? A depăşit convenţionalul nostru, nu mai aveam răbdare

Vedeţi vaporaşul acela alb ce se apropie? Vine să primească pe un prieten al Dvs şi pe un mare dregător din treburile statului, însă mai întârzie

Sunt valuri mari, este târziu, trebuie să plecăm îi văd în pâlc urcând sus, sus, încet, încet, au dispărut

Bucureşti

6.7.1943/orele 23, 05

Marpha.

„Sus este lumină, este pace Jos, este război tenace.

Sus, vă plângem fără putere Jos, se râde fără durere în ziua cea mare, când Sus voi veniţi Târzie-i deşteptarea, căci vă poticniţi.

Călcaţi fără silă, păcate pământeşti Balanţa se îndoaie, trosneşte, dar nu poate Se-ndreaptă către spectrul negrelor păcate. Se urlă, se boceşte, dar nu e îndurare.

Sfârşitul se ghiceşte, căci Domnul este mare El nu dă ascultare, la ceas de judecată la cei nepocăiţi

Bucureşti

11.7.1943

Sunt la cimitirul Bellu, în aşteptare o voce schimbată, cu „r" îmi spune – Nu mai vine, vă roagă să nu fiţi supărat Scrieţi

Mi-au permis şi mie, s-aud cuvântul tău.

Eşti tare blând băiete Eu nu sunt nătărău

Mă prezint în treacăt, eu sunt Cincinat.

Aţi auzit de mine, femeia am cântat.

Natura şi de toate.

Dar ce folos acuma.

Căci ele m-au uitat

Un ţipăt mi-a asurzit timpanul Un vuiet prelung, zgomote infernale, le aud cum se depărtează, apoi o voce blândă, dulce, neauzită până acum, îmi spune

„Mai scrieţi

Unul singur insul meu.

Este bunul Dumnezeu.

Ce ţi-a dat şi ochi şi gură şi creata-ţi şi făptură

Ţi-a dat mâini, ţi-a dat picioare şi ce vezi cu ochi sub soare Sus tronează numai Domnul.

Vi le-am spus să ştie omul.

Să măsoare şi la fapte şi la vorbă.

Să-şi adune de cum poate Numai fapte luminate.

Ce-s cerute şi plăcute când se fac ele-n tăcute

— Dar cine eşti? Nu văd nimic şi vocea ta este atât de atrăgătoare desigur că eşti un spirit mare

— Să nu fiţi curios Modestia este una dintre cele mai plăcute virtuţi ale omului Urmaţi-o, căci numai ea vă aduce împlinirea să nu jigniţi pe cei ce sunt adevăraţii modeşti Vă dau o linie de conduită, de la care să nu vă abateţi sunt scăpări, care însă se pedepsesc şi suişuri la care trebuie să ajungi

Marpha nu a putut veni, este plecat în misiune, aşa că schimbarea de scris, coincide cu sosirea mea Aştept întrebări modeste

— Când se termină războiul?

— Nu cunosc pământean, care să nu gândească la fel Războiul se termină când totul se împlineşte Vor fi prefaceri, din cenuşă vor ieşi oraşe noi Liniştea atât de dorită nu o găsiţi jos, ci Sus, când veţi veni Este aşa de frumos aici f

— Cine am fost eu?

Aud perfect un surâs în ureche, simt respiraţia celui ce-mi vorbeşte

— Nu fiţi curios Modestia este cea mai plăcută stare a omului Urmaţi-o Dacă aţi cunoaşte taina voastră Urmaţi-vă drumul şi nu mai cercetaţi Veţi fi ajutat să faceţi fapte compatibile cu demnitatea voastră de om, de om modest, cu lumină mai mare cu mult decât a semenilor voştri Cred că este suficient Nu forţaţi pânza, între noi să fie înţelegerea cea mai deplină Tot ce trebuie să ştiţi, veţi şti la timpul hotărât şi veţi şti mai mult ca alţii Răbdare

Zgomotul auzit la sosirea mea, a fost numai o parte a zăngănitului de arme de pe frontul răsăritean, unde Marpha conduce pe cei ce vor rămâne neatinşi în lupte

Va veni timpul când şi *aici. munca va fi obligatorie*.

Mai aveţi întrebări?

— Nu, modestia mă obligă să rămân mai mic

— Cum mai mic? Rămâneţi ceea ce sunteţi Binecuvântarea Domnului Amin

Nu sunt deloc obosit Nu ştiu încă cine a fost binevoitorul spirit dar îi mulţumesc

Bucuroşii

15.8.1943

În stare de veghe, văd un zid înalt, spoit cu var

Maria – soţia generalului Aurel Iliescu – îmi spune

— În dreapta ce vezi?

Într-adevăr la dreapta văd scris cu litere latine 14 Octombrie

— În această zi, îmi spunea Marea, S fanta Paraschiva. care este protectoarea voastră contra focului, vă păzeşte

Pe zidul din fund, alb şi înalt, văd o femeie ce îmi pare cunoscută, dar nu ştiu cine este, care ţine un copil cam de un an în braţe

Bucureşti

27.8. J? 4J

Aud fâlfâitul obişnuit, care-mi anunţă venirea Marphei într-adevăr Marpha este lângă mine şi îmi şopteşte

— Vreţi să mergeţi cu mine?

— Da, mă grăbesc

Am simţit două mâini reci ca de gheaţă, trecute pe tâmplele mele M-am înfiorat

Stau cu ochii deschişi şi văd pentru a doua oară, cum eu degajat din mine, păşesc uşor către oglindă

Zgomote infernale îmi vin la ureche Pe Marpha nu-l văd deloc, dar îi simt mâna lui rece. pe braţul meu

Suntem pe frontul răsăritean ochii mei văd iadul pe pământ Sus o perdea deasă de avioane, au crucea germană, zboară în stoluri, iar noi suntem sus. nu însă în avion, ci în aer la un moment dat. sub aripi am văzut baloane imense, pline cu microbi?

— Marpha, ce vor face cu ele?

— Nimic, acum, pentru că nu au pe înscrisul celor ce vor muri (pleca) întreruperea vibraţiilor, în modul acesta

Bucureşti
29.8.1943

Sunt la cimitirul Bellu cu vie emoţie îl aştept pe Marpha să vină Este cald astăzi S-a făcut orele 1 1 şi el încă nu a sosit, dar la 11, 35 îi simt mâna lui rece pe dreapta mea Este foarte rece

— V-aţi înfiorat Privesc şi văd cu durere, tot ce se petrece jos Misiunea mea este gingaşă şi ea priveşte numai dezlegările ce-mi sunt date pentru

Dvs. La început ca frate al nostru, am avut bucuria să vă iniţiez. Este drept că şi alţii au netezit calea, uşurându-mi mult sarcina legăturii. Totuşi, faţă de lumina fiecăruia, îmi voi permite încet şi pe nesimţite, să intrăm pe drumul gradelor reale. Astăzi văd că nu sunteţi dispus, vă frământă gândul răzvrătitorilor de oameni. Până ce soarele va reveni în stânga mea, ei îşi vor fi terminat apogeul; mă refer la cei din jurul nostru.

Astăzi este o zi mare, tăierea capului Sfântului Ioan. Nu o simţiţi? Ei toţi o simt.

În stânga mea se profilează silueta Mareşalului Averescu, înalt, uscăţiv, cu un guler alb înalt.

— Nu puteam să lipsesc de la o astfel de şedinţă. Cu voia consilului vă întrerup, pentru a vă arăta cât de fundamental se greşeşte, în înţelesul biblic al cuvântului, de toţi fraţii de jos. Greşelile mele, aş fi dorit să nu fie imitate de nimeni. Văd însă că din cauza nebuniei s-a ajuns aici. Oricât încercăm noi să-i oprim, nu reuşim. Vă rog să comunicaţi prin grai, să audă şi cei ce trebuie să audă, că ora judecăţii este aproape pentru toţi. Nimeni nu scapă.

Va veni momentul, ca din cauza lor să muncească mai din greu – *munca obligatorie* – împinşi de nevoia stomacului; şi pe vremea mea s-a încercat să-mi forţeze mâna, însă eram apărat.

Marpha

— Noi luptăm pentru înfrăţire şi nu reuşim; voi luptaţi pentru dezrobire şi sunteţi prinşi în ea. Va trece însă cu brazde adânci, dar va trece.

Bucureşti

31.8.1943

Marpha este lângă mine şi mă roagă să-l însoţesc.

— Priviţi un oraş distrus de aviaţia străină; un morman de ruine, pereţi răzleţi ce ameninţă să cadă, oameni singuratici, jale.

Şi Sodoma şi Gomora au pierit şi vor mai pieri şi altele. Să priviţi cu încredere la cele ce vor mai veni… Noi suntem obişnuiţi – aci Sus – să privim, căci orice act împlinit este pentru, o grijă mai puţin. Mai am încă să suport povara faptei mele din trecut. Zadarnic am încercat să frâng prin rugăciuni curate, angajamentul luat atunci şi nu am reuşit. Dacă aţi şti de când aştept războiul acesta fratricid. Am salvat până acum trei sferturi şi mai am un sfert.

— Războiul nu se termină acum?

— Este pe drojdie. Se termină unul, ca să continue altul şi eu trebuie să intervin mereu. Aş putea să spun atâtea, tot ce gândiţi, dar este oprit.

Ce vedeţi sus?

— Un cal, ba nu, o zebră de foc Vine jos Pielea ei e pătată Dar ce reprezintă acest animal Marpha?

— Nu vedeţi că pielea zebrei reprezintă culorile nord-americane? Focul ce-l vedeţi nu este altceva decât distrugerile ce vor mai veni Pentru că coboară, mergem spre final Până când cei ce au luat parte la dezlănţuirea războiului, nu vor muri, pace nu va fi Vor muri şi din cei zeloşi din tabăra adversă Vor fi prefaceri, după o zălogire oarecum scurtă, va începe adevărata eră de libertate, după dezlănţuirea celui mai formidabil duel de exterminare a semenului Atunci, în cazul cel mai nefericit, voi sfârşi angajamentul contractat la uciderea fratelui meu Este groaznic să ucizi Prăpastia ce ia naştere atunci când ridici pumnalul, îţi rămâne de adăpost sute şi chiar mii de ani, rătăcind singuratic în fundul ei

Dumneavoastră sunteţi fericit în atrofia simţurilor pământeşti, vă amuză prostia sau deşteptăciunea fraţilor de jos în toate cazurile să nu vă încumetaţi şi să vă situaţi ca superior inteligenţei lor, ar fi o greşeală

Bucureşti
5.9.1943

Prin fumul alb din faţa mea, zăresc o cameră întunecoasă încet, în fund pe stânga, încep să se desprindă ochilor mei două luminiţe, două candele, aşezate la stânga şi la dreapta unei mese dreptunghiulare în mijlocul lor jos. cu spatele la mine, în genunchi, un preot bătrân se roagă îi văd distinct părul alb căzut în şuviţe rare spre ceafa, albe ca zăpada şi care îi dau o aureolă de cucernic, profund evlavios Pe partea opusă a mesei, în faţa sa, o lumină puternică Fâlfâitul din ureche, îmi anunţă sosirea Marphei

— Cel ce se roagă, este un Sfânt Apostol, spune Marpha Aci este locaşul lor de sfântă rugă, veniţi mai sus.

Într-adevăr, văd acum, de partea cealaltă a mesei, la mijloc o puternică lumină, ce ochii mei nu o pot privi

— Se roagă sfântul, spune Marpha, pentru cei ce încă nu trebuie să plece (să moară) şi care totuşi vor putea pleca, spre a fi feriţi să mai comită mari păcate

Suflul răzvrătirii începe să încolţească – însă mult mai târziu va răbufni – vor fi umiliţii şi sărăciţii, veţi vedea şi va fi groaznic Vă voi duce să vedeţi, ce nelegiuiri inimaginabile minţii omeneşti, se vor comite. Ce fericiţi sunt cei ce au plecat şi cât îi plângem pe cei rămaşi

Sfântul s-a ridicat, se întoarce spre noi, mă priveşte pe mine, căci pe Marpha nu-l mai văd Are faţa albă strălucitoare, ce radiază blândeţe desăvârşită Mustăţile-i lungi, formează cu barba-i lungă şi ea un tot, sprâncenele groase, stufoase, iar în jurul capului, un semicerc luminos (lumina sfinţilor) care arată că într-adevăr este sfânt

— Binecuvântarea mea, (vocea sa este aparte, melodioasă) Mă rog pentru toţi sunt ca nişte copii zburdalnici, veniţi să facă numai rău Părinţii şi preoţii au datoria să-i îndrumeze. a-i lumineze Preoţii uită de obligaţiile ce le au, sunt lipiţi comorilor pământeşti, cât de mare este greşeala aceasta

Urmează-ţi drumul frate bun, cum sufletul tău şi l-a croit Nu are să-ţi pară rău Te binecuvântez frate, Amin

Ridicând mâna în sus, se pierde încet Nu mă

aşteptasem la această fericită arătare în cameră nu au mai rămas decât cele două candele ce continuă să ardă. şi masa văd acum în mijlocul mesei, o carte, legată în aur şi în mijlocul ei. sfânta cruce, tot de aur

— Aş dori să văd, Marpha, ce scrie în Sfânta Carte?

— Nu sunteţi preot, nu este pentru Dumneavoastră

Camera s-a luminat slab De departe aud cântec de cor, ce se apropie Este ceva divin

— Puteţi scrie, spune Marpha, care mă strânge de braţul drept şi-i simt răceala în jurul mesei văd acum o mulţime de sfinţi, care au în jurul capului semicercul luminos. Se aud coruri ce cântă în surdină

— Nu este loc pentru noi aici să plecăm

FIDEL

— De la început şi până în momentul de faţă, nu am făcut decât bine atât cât m-au ajutat simţurile mele, ce mi-au călăuzit judecata. De când mă găsesc Sus, numai misiuni de ajutorare am avut. Dovada o puteţi vedea în semnul îmbrăcămintei mele: tânăr, înalt, subţire, frumos, îmbrăcat cu pantaloni scurţi, cu ciorapi albi de turist şi pantofi de crocodil.

Sunt venit înaintea Dvs., spre a vă uşura şi iniţia în multe situaţii. Numele, meu este FIDEL, pentru Dvs., cel de Sus nu interesează în momentul de faţă.

— Bine, dar de ce eşti îmbrăcat aşa?

— Ca să vă convingeţi că sunt cel ce mă descriu. Aveţi încredere în mine. Este prima mea prezentare. Sunt stângaci poate, însă am să vă fiu foarte folositor. Ghidul Dvs astăzi nu poate veni. Vă las.

VIS

Mă găseam în strada Vasile Conta, unde am locuit cu părinţii după războiul din 1916

În grădină, cineva necunoscut îmi spune

— Când vă rugaţi, rugaţi-vă cu toată căldura şi cât este de cald acum, dacă vă rugaţi în genunchi, ar ieşi apă din pământ şi pe această dogoreală ar îngheţa

Aşa am făcut M-am rugat, a ieşit apă din pământ şi cum aveam un capac de ceasornic deşteptăto; n mână, l-

am pus deasupra locului unde ieşise apa şi apa a îngheţat Am scos din capacul de ceasornic gheaţa, pe o căldură tropicală

Bucureşti

12.9.1943/ Cimitirul Bellu

Sunt orele 10 înainte de a intra în cimitirul Bellu pe poarta secundară, văd înaintea mea un fum gros şi apare tânărul zvelt din săptămâna trecută, care tot curtenitor îmi spune

— Şi astăzi, tot eu voi fi acela cu explicaţiile

Biruinţa binelui este primatul nostru, gând pe care căutăm să-l grefăm fiecăruia Discuţia noastră este făcută din respect şi dragostea ce o avem pentru Dvs Trebuie să vă arătăm, cât de mult vă stimăm şi să vă asigurăm de aceasta şi nu se va găsi nimeni dintre ai noştri, care să infirme cu\ tutele mele Dumneavoastră altă dată aţi fost în special cu mine, foarte drept, foarte îngăduitor, cu un cuvânt aţi fost sunt oprit să spun cuvintele agăţate în cleştele tăcerii, sunt cuvinte oprite înţelegeţi-mă şi vă rog să nu vă supăraţi Pentru această călcare de consemn, îmi voi primi plata Rugaţi-vă însă pentru mine, numindu-mă Fidel Toţi vă ascultă

Duceţi-vă la casa mamei Dvs, toţi sunt acolo pe cei ce o locuiesc nu-i puteţi vedea încă, sunt distanţaţi după lumina şi locul lor

Voi, *sărbătoriţi ziua facerii*, *ziua numelui*; *noi*, *ziua plecării*.

Este frumos că aţi venit astăzi şi la ora exactă

Bucureşti

14.9.1943

Mă găsesc de o jumătate de oră aici (Cimitirul Bellu), şi nimic deosebit nu am înregistrat Este ora 1 1, 20, ies din capelă afară, alarmat de unele zgomote, ce mi se păreau că vin dinspre poarta principală a cimitirului Nimic Mă aşez pe banca din faţa capelei Imediat, semnalul obişnuit îmi anunţă apropierea Marphei Răceala de pe braţul meu drept, mă cutremură

— Marpha, te-am aşteptat mereu

— Nu am putut veni

— Mulţumesc că mi l-ai trimis pe Fidel

— Vor veni mulţi aici, astăzi este una din marile prăznuiri ale înălţării Sfintei Cruci, care este şi semnul mântuirii creştinilor, suprema speranţă a sufletului încarnat, ce nădăjduieşte numai spre Ea, chiar şi în ceasul ultim al existenţei pământeşti, când sufletul începe a se decortica (desprinde)

— Marpha, aş dori mult să te pot vedea

— Nu încă, nu mi-am terminat misiunea, nu am ieşit încă din păcat mai am Ce fericit voi fi atunci Veţi şti, frate iubit, în calea Dvs nu sunt puncte negre

Priviţi în costum spre poartă, îi vedeţiz sunt mulţi, toţi tineri, toţi îmbrăcaţi frumos ca şi Fidel, de sport, sunt veseli

Nu cunosc pe nimeni Vreau să mă scol. dar nu pot S-au oprit în faţa mea – respectiv a capelei – Toţi fac semnul Sfintei Cruci, apoi ridică mâna dreaptă în sus şi se roagă, stând în picioare, nu aud nimic, numai buzele lor se mişcă imperceptibil Au terminat, ca la comandă, grupul se desprinde la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, înainte, înapoi în mijloc a rămas un gol, un drum de trecere către cele patru puncte, astfel

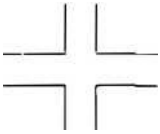

Văd venind din stânga un preot bătrân, cu barba albă ca zăpada, îmbrăcat în alb, având în mâna dreaptă o cruce de aur, este flancat de mai mulţi tineri Toţi de aici, i se închină până la pământ

— Sfanţul preot, spun eu

— Nu, răspunde Marpha, este Preasfântul şi Preafericitul Macarie, cel ce a ridicat Sfânta Cruce la noi are alt nume

Se opreşte în faţa capelei mele şi se roagă Aud clar în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh

Toţi se uită la mine, vreau să mă ridic, dar nu pot, nu pot Mă simt atât de jenat, aud, aud, aud corul în surdină,

este sublim, Doamne, cât îmi înalţă sufletul

— Tăcere, nu tulburaţi ruga, şopteşte Marpha

S-a terminat Sfântul preot în cap, flancat de aceeaşi tineri cu care venise pleacă spre dreapta, ceilalţi se ţin în coloană după el Curios, nimeni, niciun om nu trece pe alee

— Să rămânem la distanţă, îmi spune Marpha, este ziua Sfintei Cruci. Se opresc la capela Oteteleşanu

— Aici este un paraclis sfinţit Ce păcat că nu este accesibil creştinilor, spune Marpha

Aici, aceeaşi cruce făcută din eşalonarea tinerilor, aceleaşi rânduri ca la capela mea, acelaşi cor sublim

— Să stăm mai departe, spune Marpha. nu este pentru noi să ne reîntoarcem Vor mai veni şi alţii sunt aşa de mulţi astăzi aici, sunt numai de parte bărbătească

— Marpha, vine Fidel, remarc eu, tot vesel şi îmbrăcat ca ceilalţi tineri, aşa cum l-am văzut prima dată

Fidel, am o rugăminte Nu pot vedea eu pe ai mei, ce mi-au fost atât de di agi?

— Puneţi întrebări, cărora – nspuns de v-aş da ar urma să pătimesc Un lucru să reţineţi Toţi pământenii. Sus nu mai au figura păcatului Lutul este şi rămâne lut Haina ce îmbracă spiritul jos, rămâne jos, Sus numai figura iniţială, din celula din care a fost alcătuită când zăgazurile se rup şi spiritul este eliberat din învelişul în care a locuit, îi este scârbă de el şi caută cât mai repede să se îndepărteze Firul nefiind definitiv întrerupt. îl mai readuce spre a se îngrozi de descompunerea lui, aceasta numai după 2 – 3 zile, ţintuindu-l lângă el Cele 3 etape de la plecare, cunoaşteţi toate acestea şi de aceea îmi este îngăduit să vi le reamintesc Fericit este acela ce ştie să treacă prin firul Domnului, firul luminos al Domnului

Scurtă-i viaţa pământească însă lungă-i cea cerească.

Dacă am putea vorbi cu toţii la fel, cum vorbim cu Dvs., fiţi sigur, că cel puţin un sfert din cei de jos, ar urma calea cea bună.

Bucureşti

19.9.1943 / Cimitirul Bellu

Stau pe banca din faţa capelei mele, când despre

intrarea principală, îl văd pe Fidel venind către mine.

— Vom fi singuri. Vreţi să mergem printre morminte?

— M-am ridicat şi am pornit cu el. Am ajuns la capela Cantacuzino.

— Să ne oprim. Vedeţi această capelă? Cât de frumoasă este, am putea să intrăm, însă nu ne este permis. Doresc să vă spun, că un astfel de adăpost al trupului fără viaţă, constituie pentru spiritul ce vine aici o micşorare jenantă, faţă de ceilalţi. Modestia este cartea de vizită a celui ce este pătruns de puterea Divinităţii şi dă posesorului ei, încă pe pământ, un respect mai pronunţat din partea semenilor săi. Aşa trebuie să fiţi, în toate măsurat.

Dacă îmi permiteţi, să vă conduc la un bazar, îmi spune Fidel.

Înaintea ochilor mei apare o alee frumoasă; pe dreapta şi pe stânga mulţi pomi înfloriţi, cireşi sau vişini. În fund se vede un mare palat. Suim cam 12 trepte, toate de marmură. Portalul din fier forjat, cristale, mare lux. Intrăm într-o sală extraordinar de mare, lungă şi luminoasă. În careu sunt aşezate vitrine de bijutierii, iar în fundul sălii o masă mare îmbrăcată în pluş roşu; pe ea sunt multe cutii învelite tot în catifea roşie, însă cu capacele lăsate. Deasupra acestei mese atârnă suspendată Sfânta Cruce.

— Veţi putea să vă convingeţi astăzi, spune Fidel, de rodul pământului.

Un dăngănit de clopot anunţă deschiderea bazarului.

La masa cea mare au apărut mulţi tineri. De unde, nu ştiu. Porţile sunt deschise larg. Mulţime pământească a apărut la intrare. Fiecare este condus de către un tânăr şi constat, că au aceeaşi figură, toţi, parcă ar fi unul şi acelaşi. Primul pământean, ce vine la masa mare, este mi se spune, un prinţ. I se deschid numai două cutii. Ce minunăţie!

— Priviţi-le faţa, ochii, gura, muşchii, spune Fidel.

Extraordinar; prinţul este halucinat, nu ştie ce să-şi aleagă: inelul cel mai mare cu briliant sau acul de cravată,

care are tot la fel, un briliant ca şi inelul. Ochii săi străfulgera raze de sadism, raze ce se unesc cu razele briliantului, muşchii îi sunt contractaţi, buzele îi rânjesc de nesăţioasa poftă de a le lua pe amândouă, inelul şi acul Faţa îi este schimonosită, nu ştiu dacă este bucurie sau

— Buna dispoziţie a Dvs, i se adresează tânărul care a prezentat aceste două juvaieruri. dacă mai doriţi, mai sunt şi altele şi tânărul mai deschide alte patru cutii, tot cu astfel de nestemate Bucuria şi plăcerea prinţului au atins paroxismul

— La care vă opriţi? întreabă tânărul

— La toate, răspunde prinţul, sunt aşa de frumoase

Urmează un preot, după el un general şi alţi mulţi, foarte mulţi oameni din înalta societate, care au schiţat aceleaşi gesturi, aceleaşi contractări, la vederea nestematelor şi la dorinţa de a le poseda

Vin acum oameni simpli, săraci văd un tăietor de lemne cu hainele cârpite, uluit de atâta lumină, de atâtea frumuseţi 1 se arată la aceeaşi masă scule pentru meseria sa, de asemenea haine, parcă erau la croitorie ghete, pâine, ceasuri etc

Cere cu glas tare un costum mai ieftin, ghete, cămaşă, de aceeaşi valoare Pleacă spre ieşire, se opreşte şi cere o lumânare mică

— Pentru ce lumânare, îl întreabă tânărul din raionul cu lumânări, nu vezi că este ziuă afară?

— Nu, spune tăietorul de lemne, să o duc la biserică drept mulţumire că m-am îmbrăcat

— Să mergem, aţi văzut modestia? mă întreabă Fidel

— Dar nu înţeleg. Fidel

— Nu este greu de înţeles, este greu de tăcut să vă explic

V-am arătat că tot ce vedeţi aparţine pământului binecuvântat şi când spun tot, spun că şi Dvs, adică trupul, care este tot pământ Mai clar aţi ieşit din pământ, vă hrăniţi cu tot ce produce pământul şi când muriţi (plecaţi), tot în pământ intraţi Vibraţiile Divine ajută în totul corpul carnal Deci suntem înţeleşi Pământul rămâne pământ, *tot*

ce posedaţi, suni efemere, toate aparţin în orice formă ar fi, aceluiaşi pământ.

Dacă ar fi pătrunşi de aceste realităţi, întruchiparea în cuvântul Mântuitorului, evoluţia ar fi repede atinsă şi misiunea voastră ar lua sfârşit Cât de fericiţi suntem, când putem să strecurăm în suflete, o părticică din balsamul Luminii Eterne

Eu mărturisesc, am avut fericirea să pot vedea la timp peregrinările rătăciţilor

Sublimul ca şi frumosul, gonesc întunericul şi îl înalţă în lumina adevărată, plăcută atât de mult, aici Sus

Vorbind aşa, ajunserăm la capătul aleii; acolo doi tineri de santinelă, păzeau. Un semn a lui Fidel şi drumul e liber şi ne găsim tot în faţa capelei Cantacuzino.

— În continuarea discuţiei noastre, spune Fidel, am omis a vă comunica, că Marpha va lipsi un timp îndelungat, că Dvs. veţi suporta această lipsă că aci Sus, lumina vă va călăuzi paşii de la distanţă.

Am fost condus pe acelaşi drum până la capela noastră, când Fidel cu acelaşi semn graţios, mă salută, pierzându-se în zare.

Bucureşti

26.9.1943 / Cimitirul Bellu

Stăteam pe banca din faţa capelei, când aud o voce cunoscută care îmi spune:

— Venit sub subţioara vântului, vă aduc un cuvânt de sublimă dragoste vouă, crainicului nostru, rugându-vă să vă împărtăşiţi din taine le viitorului, ce vor fi tălmăcite în constelaţia aceasta. Citiţi:

2 cu 8 şi cu 44 este tocmai timpul înscris în solstiţiu, pentru izbăvirea înscrisului lor.

La această dată, începând cu 4, adăugând pe 6 şi la urmă încă 8 întregi, vor fi datele liniştii aparente, după care suflul revoltei va izbucni iarăşi între popoare. Va fi vai şi amar şi pentru pruncul din faşă. De departe se fac pregătiri.

Scrisul a dispărut, şi vocea îmi continuă la ureche:

— Văd văgăuna întunecată unde colcăie viermii

lăcomiei, ce au pus stăpânire pe tot ce este mai bun, mai de preţ – LUMINA – Este uşor să iasă din cingătoarea aceasta, dacă se gândesc că Sus este fericit râvnită de toţi cei ce vin (Sus), iar jos este o mulţumire trecătoare de o clipă. Ce aleg? Mulţumirea de azi, sau fericirea de veacuri? Nimic nu este mai pasionant decât lupta dârză între lumină şi întuneric.

Cinstiţi pe cei ce au suferit pentru voi. Este o ajutorare la mare nevoie, ce o vor găsi şi primi la desfăşurarea sosirii Sus, să încerce numai, pătrunşi de via dorinţă a noastră, care este şi drumul drept, în scurta lor dominaţie pământească. Orice încercare de a zălogi sufletul lor în lumină, este cu bucurie primită de noi şi trecută în cartea lor – cu lumină.

Cine a fost, nu ştiu, nu am văzut nimic, numai vocea lui îmi este cunoscută.

În această mare /i, pe care noi o sărbătorim în lumină – o prăznuim în lumină – se gradează şi cei nevolnici, ca la ziua Sfintei învieri să-şi primească şi ei noul loc la care sunt ridicaţi

Sunt taine pentru cei mulţi şi aceste taine izvorăsc din torentul ce porneşte spre a rupe zăgazul ce îi stă în cale, lăsând trupul în descompunerea lui firească, iar integrându-l în corpul opac, primeşte dezlegarea enigmelor atât de greu de pătruns, de cei încarnaţi

Este atât de sublimă trecerea acestui examen, în balanţa căruia stă modul cum a ştiut să meargă în evoluţie Glasul chemării este pentru noi, lumina dătătoare de viaţă veşnică

Privim cu îngândurare de multe ori, cum cei iniţiaţi în misiunea pământească, repetă greşelilor trecutului, nu-i putem opri, deşi îi avertizăm, însă plata lor este groaznică

Fericiţi sunt pământenii care au făcut o faptă bună

Bucureşti

3.1.1944

— Zadarnic vă frământaţi, iscodindu-ne să aflaţi fapte ce nu sunt cunoscute nici de noi v-am spus că tot ce este scris, se împlineşte Puţini sunt cei ce ştiu din tainele

noastre Ei sunt în contact direct cu superiorii noştri Misiunile sunt atinse când se sfârşesc şi sfârşitul este dorit de noi, însă regretat de voi

Mulţumirea în viaţa pământească este dăruită celor ce au cinstit pe Domnul, şi celor ce le dă statutul de plăţi. Noi nu rugăm să-L cinstiţi, căci cinstirea Lui vine evolutiv. Însă tremurăm pentru fiecare, pentru răspântia drumurilor pe care apucaţi Dacă fiecare şi-ar cunoaşte înscrisul vieţii de jos, nu ar mai păcătui, nici cu gândul, nici cu fapta, nici cu graiul

Frumuseţea vieţii stă în faptele voastre, în inima voastră, nu în faptele decorative, menite să vă ridice în ochii trecători ai semenilor, unde cavernele nemiloase ale faptelor deschid larg prăpastia sufletului, ce va răspunde de ele la judecată Noi suntem datori să arătăm, tot ce putem arăta Dacă am avea libertatea Sus cum o aveţi jos, fiţi sigur că s-ar şti foarte multe taine

Viaţa pământească este emancipată în totul de sub ordinele noastre şi aceasta până la *piedica finală*, *care este şi rămâne rigidă*. În tot cursul acestei libertăţi, vă rămâne vouă, individual, putinţa să separaţi lumina de întuneric (neghina de grâu). Mai frumos ca aceasta credem că nu se poate. Fără excepţii, suflarea omenească doreşte să ştie dinainte, când se termină războiul. Vi s-a deschis o taină, dându-vi-se o dată, comunicarea din 26.9.1943. Ea este şi rămâne exactă, ca şi piedica la om. Sunteţi lămurit? Sau vreţi să ştiţi că nu se împlineşte aceasta, această dată, până nu moare ultimul înscris din această încleştare?

Sunt autorizat să vă comunic această taină:

La răscrucea drumurilor în care vă aflaţi, aţi ales drumul pe care mergeţi. Mergeţi înainte, căci este drumul către fericire. Venit din păcat veţi spăla şi păcatele altora. Este o misiune gingaşă ce vi s-a dat cu dărnicie şi pe care cu demnitate o veţi duce.

Feştila arde fără vâlvătaie, fericit este cel ce primeşte astfel de dăruiri.

V-am spus aceasta, spre a judeca mai bine colţurile pe care staţi.

Bucureşti. 6.1.1944

Zăpada a acoperit cu dărnicie şi aleile şi criptele şi vântul le brăzdează. Abia intrat în cimitir şi sunt prins de mână, chiar când am păşit în alee, de către Marpha. Cine a deschis uşa capelei mele, nu ştiu.

— În zile mari noi suntem ocupaţi. Am venit să vă încurajez... să vă arăt şi alte schimbări... în vizitele ce am să vă fac. Ştiu că vă face plăcere prezenţa mea şi mai ştiu cât m-aţi dorit. Controversele pe care le croiesc oamenii, în ceea ce priveşte Viaţa de Sus, cu programul ei, nu trebuie combătute. Fiecare va vedea la timpul lui ce poate să vadă şi fericit este acela, ce poate să vadă înainte de timpul său. Am văzut precocităţi ce s-au ridicat cu mult peste ce aveau. Cu cât buna-credinţă este ataşată mai mult de inimă, cu atât mai mult evoluţia face salturi.

Pentru ce arătăm toate acestea? pentru că aţi înfiripat în adâncul subconştientului vostru, frica, că ce spunem noi, nu se împlineşte. Teroarea aceasta nu trebuie să-şi găsească adăpost, sub nicio formă, în ideea ce vă stăpâneşte. Trebuie să fiţi foarte atent şi grijuliu.

Credeţi că eu sau altul din gradul nostru, ar putea să vă inducă în eroare? Niciodată! Am pătimit prea mult, am suit cu greu şi am ajuns acolo unde lumină este peste tot. O singură scuză aveţi, că noi nu vă dăm exact ceea ce doriţi Dar noi vă dăm ceea ce vreţi, cu singura deosebire că vă revine meritul să dezlegaţi cu exactitate, ce vă interesează Dacă un frate trebuie să moară, moare, lăsând cea mai bogată masă Aceleaşi mişcări nervoase, acelaşi dutevmo, pentru a putea pătrunde cu un ceas mai devreme, finalul începutului la ce vă folosesc toate acestea, v-aţi întrebat vreodată? Dacă nu v-ar fi dat să le ştiţi, credeţi că aţi fi fericit? Nu, nu, nu1 Sau nouă nu ni se permite să vă dăm data când se săvârşeşte un mare eveniment jos, pentru ca la rândul vostru să-l difuzaţi, afirmând că emană de la noi, pentru ca semenii \ oştri să fie convinşi că Sus este viaţa care îşi urmează cursul normal, după preceptele Ziditorului Pentru ce toate acestea?

Am spus că fiecare va vedea la timpul său că aveţi o legătură Sus, nu înseamnă că sunteţi complet iniţiat Aveţi însă şansa să nu fiţi nepregătit când veţi reveni Sus şi ca un om care îşi cunoaşte casa vine pe drumul cel mai apropiat, direct la casa de unde a plecat şi care îl aşteaptă, iar pe tot parcursul acestui drum, sunt prieteni ce-l întâmpină

Lumina ţi-o poartă o stea luminoasă înscrisă de soartă în viaţa-ţi frumoasă.

Te călăuzeşte pe culmi nebănuite şi te încălzeşte-n taine fericite Ferice de cel ce în viaţă nu e mare şi munceşte pentru toţi.

Pentru toţi, ce sunt chiar toţi

Bucureşti

15.1.1944

Sunt faţă în faţă cu Marpha, care-mi spune

— În continuarea discuţiilor noastre, pot să vă mai luminez, că nimic nu se schimbă fără ştiinţa voastră, din drumul pe care-l parcurgeţi Analizaţi bine „fără ştiinţa voastră6, căci voi decideţi aproape în toate cazurile, pentru ca locul vostru să se menţină cel puţin în lumina din care aţi plecat şi cât de bucuroşi suntem noi, când vedem că vă menţineţi pe firul de lumină, ce face legătura cu noi

Este aşa de frumos aici Nu puteţi înţelege aceasta Comunicările noastre continuă prin vibraţiile ce le primiţi, puţin sunt cei aleşi Fidelitatea să vă rămână stâlp în drumul vieţii şi viaţa să o înţelegeţi pentru cine o trăiţi

Cei ce ştiu să ceară, găsesc ajutor în încurcătură

Marpha este cu mine, îl văd, îl simt şi totuşi nu-mi vine să cred.

— În sfârşit, mă bucură că aţi început să vă convingeţi de realităţi. Cu cât veţi fi mai tenace, cu atât veţi avea ştiri mai dese şi utile. Gândurile voastre sunt cunoscute nouă, deci secrete între noi nu există.

Mă găsesc dezlegat să vă comunic un fapt, al cărui început se va naşte, când luna va merge în pătratul doi şi care va umple de bucurie pe mulţi ce înţeleg respectul Vieţii Eterne.

Datele fatidice pentru săvârşirea faptelor ce privesc viaţa popoarelor, sunt legate de ce fiecare şi-a asumat. Să priviţi cu luare-aminte mersul evenimentelor ce pot fi dirijate prin fluidele noastre.

Să profităm de relaxarea în care vă găsiţi şi să privim puţin de acolo de sus.

Sunt purtat uşor sus… simt frig. Vai, ce văd ochii mei! Bunul meu prieten este sângerând. Încleştarea aceasta, ura sălbatică în ambele tabere, mă fac să-l strâng pe Marpha de mână, mâna rece ce-ţi dă fiori.

— Fiţi liniştit… este înscrisul lor. Am dorit să vă arăt, că oameni ce nu s-au văzut… se urăsc şi părăsesc pământul, întrerupându-li-se firul vieţii, de o mână care şi-a luat această obligaţie.

Dacă eraţi de profesie militar, era să fiţi aci, dar pentru că nu sunteţi, veniţi, numai în vizite scurte, să vă căliţi cu cunoştinţele Astrale, care au să vă prindă bine mai târziu.

Dar vedeţi pe ofiţerul acela cu casca pe cap? El este colonelul G… şi va primi… îl cunoaşteţi.

Un bâzâit puternic în urechi, mă face să mă dau în lături.

— Este un avion inamic, îmi spune Marpha râzând; de ce vă speriaţi? El nu vă poate atinge, cum nicio putere pământească nu vă poate face niciun rău. Sunteţi cu mine în misiune. Imunitatea aceasta vă este conferită de cel ce m-a însărcinat să vă însoţesc. Cu mine şi prin mine, puteţi dezlega multe taine. Vedeţi firul acela de apă?

— Da îl văd. Ar trebui, zic eu, să urcăm mai Sus, căci văd şi munţi.

— Vă împiedică masivul acela vederea, sau poate doriţi să trecem dincolo, ca să fiţi aşezat în aşa fel, ca întreaga panoramă a desfăşurărilor viitoare, să o îmbrăţişaţi? Nu, mai bine rămânem pe loc, căci locul acesta este pentru voi, etapa de declanşare a pătrunderii în viitor.

Timpul este sortit să vă aducă alte dezlegări, în fugitivele noastre incursiuni. Şi este mai bine aşa; veţi

spune celor ce vă înţeleg, cât de mare este dragostea pentru dânşii. Ucenicia Dvs. le va prinde bine şi lor Noi suntem foarte înţelegători şi pe cât avem posibilitatea. \a conducem cât mai corect în vâltoarea ei, viaţa vă prinde paşii şi uitaţi de multe ori, cea mai elementară şi capitală datorie, viaţa de Sus Pentru ea şi numai pentru ea, ar trebui să fie prins omul, dar posesiunea păcatelor, îl fac uituc Mai târziu, când se abate câte o nenorocire, valul căinţei, începe încet, încet să-şi ridice capul la unii este prea târziu, la alţii începe să se lumineze, nu însă ca să se şteargă ceva

Mulţumirea vine când este iubire şi înţelegere Iubirea şi înţelegerea sunt factori dominanţi şi la voi şi la noi, ferice de cel ce ştie să le preţuiască Cât am dori ca fiecare să le aibă, de când vin şi pleacă (mor) drept izvor nesecat de biruinţi, cu ele şi prin ele se învinge toate greutăţile puse în calea tuturor

Sub noi, în acest moment, priviţi, se produce o mare desfăşurare de oameni într-adevăr văd cum aleargă ca nebunii, care încotro pot prinde cercul liber Uniforme împestriţate, tunuri, tancuri şi multe alte arme sunt împinse De cine? nu ştiu

— Marpha, te rog explică-mi, căci nu înţeleg nimic

— Da, ceea ce am văzut acum, este lovitura de ciocan din gheara de rac, ce strânge laţul distrugător al încrişilor pentru plecare.

— Acesta este scopul distrugător al acestui război împlinirea înscrisurilor în viitoarele noastre incursiuni, vom trece şi masivul din faţa noastră, ce vă acoperă vederea, pentru ca să vedeţi şi mai bine de departe – viitorul – atât de mult comentat de voi împestriţarea aceasta de uniforme este a duşmanilor ce se unesc ca să doboare pe cei ce au batjocorit Sfânta Cruce, mi s-a şoptit

Să coborâm, este şi timpul

Bucureşti

23.1.1944

— Marpha, aici?

— Da, vă aşteptam Prima mea grijă este să vă arăt,

cât de puţin aţi preţuit cuvintele mele, căci sunt mâhnit să constat, că neîncrederea Dvs încă pe alocuri subzistă şi când sunteţi supărat, este ca o apă murdară

De ce toate acestea? Este oare preludiul clipelor grele ce vor să vină? Este ocupaţia vremelnică ce apare la orizont, ca să subjuge sentimentele de sublimă stimă ale individului pentru Creator?

Nu ştiu. Ştiu numai că şi eu când eram îmbrăcat în straie lumeşti, comiteam greşeli ca şi voi. De aceea este bine să le ştiţi.

Toate trec în lume, aşa precum trec berzele spre cuibul lor.

Rămâne însă pentru voi – Sus – fărâma de lumină, ce aţi ştiut să daţi.

Sunt încredinţat că voi fi înţeles şi în viitor, de clipe răzleţe.

Urmaţi cu încăpăţânare calea spre bine, căci din bine, numai bine răsare.

Noi nu facem reproşuri; facem îndemnuri şi cu stricteţe executăm însărcinările care ne sunt date.

Bucureşti

25.1.1944

— Sunt Marpha, din cauza misiunii mele subtile, nu mă puteţi distinge clar. Scurtul timp ce-l vom petrece împreună, să-l preţuim.

Fiţi atent, foarte atent, pentru clipele grele ce vor veni. Vă vom ajuta.

— Marpha, de ce nu ai forma pe care o ştiu? Este drept că îţi recunosc vocea; în fumul acesta însă nu te pot recunoaşte.

— Când mă găsesc în misiunea specială, pot comunica şi cu Dvs. în răgazul de timp, ca să pot călca două discuţii. Este o muncă cu folos, este o întrecere apreciată „de profundi's".

Astăzi trebuie să salţi cum poţi, şi poţi, că poţi pentru executarea întocmai a consemnului dat.

Nu vă minunează timpul primă văratic din acest greu anotimp?

La voi jos, se găsesc puţini însărcinaţi cu puterea; la noi se găsesc mulţi, foarte mulţi, care luptă să schimbe o părere, e hotărâre.

Nu vedeţi în acest senin anotimp – zâmbetul Divin? Jos sunt de esenţă umană, la noi de Esenţă Divină. Cine va învinge? Noi şi numai noi.

Menţineţi-vă pe linia de conduită în care v-aţi situat. Este linia cea mai dreaptă, cea mai fecundă. Orice schimbare în ea, ne este anunţată cu dăngănit de clopot spart.

Trebuie să plec şi plec. Vă las cu bine.

Aburul din faţa ochilor mei, a dispărut brusc.

— Omul este perfecţiunea creaţiei Dumnezeieşti, cu el şi prin el s-a desăvârşit dorinţa sfântă a desfătărilor minunăţiilor lăsate lui

Privind de la un capăt la altul, cât vă duc ochii, veţi constata că atât viaţa ce pulsează pe sol, văzută sau bănuită, viaţa nevăzută de sub pământ sau ape, îşi primesc de Sus ajutorul trebuitor traiului, cât şi al continuării vieţii, când le lipsesc suntem întrerupţi

Continuăm

Nu există mai mare dăruire Dumnezeiască fraţilor de jos (pământeni), decât dezlegarea de a putea vedea şi comunica cu noi Prin această dăruire (licenţă) ce este excepţională, fratele este situat cu mult, faţă de ceilalţi fraţi De aceea *modestia* este pivotul de bază şi mai mult. a cunoaşte din tainele noastre, îl pune la adăpost de alte multe păcate

Bucureşti

11.3.1944 / orele 6, 45

— Marpha, am dorit mult să vii şi am fost povăţuit să am răbdare

— Ştiu, cauze mari m-au împiedicat să mai vin Din căsuţa din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, am văzut tot ce aţi gândit de când nu v-am mai vizitat Neîncrederea şi neînţelegerile trebuie izgonite Dumneavoastră să mă iertaţi nu v-aţi fixat hotărât în sfaturile mele şi mai mult încă, nu aţi asimilat toate

realităţile culese în plimbările noastre Nu puneţi temei la alţii în dezlegarea tainelor dezvăluite Dvs Niciun rău nu este mare dacă nu-l urmează un altul Da, la Dvs jos sunt foarte, foarte mulţi învăţaţi, care se ocupă de tainele noastre şi o sumedenie de luminaţi, care încearcă să pătrundă la noi, dar dintre toţi, puţini sunt aleşi, cărora li s-a ridicat bariera

Ce poate fi mai sublim pentru un pământean, decât să facă parte dintre cei „aleşi” Nu puneţi preţ pe această mare favoare? Nu vedeţi cum sunteţi protejat? Credeţi oare că un Domn, stăpân de jos, este fericit? Vă rog să priviţi cu încredere înainte Vom întrerupe continuarea şedinţei promise Cred că este mai eficace ca împreună să mergem „de visu”, spre a vă iniţia Veţi fi flancat de încă un ghid Vă spun toate acestea pentru a mă înţelege mai bine, pentru a fi pregătit înaltele noastre lumini au hotărât aceasta

După strângerea materialului documentar, vă vom ajuta, pentru a rămâne şi altora dâra de lumină, hrană sufletească, pentru a se adăpa

Va fi un mijloc spre a vă mulţumi şi a retrăi printre ei Acum vă rog să mă urmaţi

Este tare frig, în jurul nostru multe avioane Zgomotul lor îmi face rău la urechi suntem deasupra unei ape Jos nu văd decât verdeaţă un covor imens, întrerupt ici-colo de pete negre

— Priviţi cu atenţie în direcţia petelor negre, îmi spune Marpha

— Nu văd nimic

— Vă rog, priviţi mai atent

— Marpha, tot nu văd nimic

— Nu se poate

— Ba da, mişcă ceva, nu pot distinge

— Să ne mai apropiem

— Marpha, este un balaur

— Deci l-aţi identificat

Este exagerat de mare, mă îngrozesc de limbile lui multe, şi ce solzi strălucitori şi ce semeţ ţine capul sus

— Marpha, acest balaur înghite şi un bou

— Înghite şi va mai înghiţi, faţă de trupul lui mare Simţiţi mirosul lui? Acest balaur exală un miros neplăcut tuturor

— Marpha, acest balaur miroase a usturoi

— Aţi simţit precis, a usturoi Unde este el şi unde suntem noi, a viciat tot, tot din jurul lui

— Să coborâm, ca să-l pot privi mai atent, îmi este şi frică

— Toţi au frică de acest bălos şi totuşi s-au obişnuit cu mirosul lui

Suntem acum aproape îl privesc cu groază, este înfricoşător Curios, el nu ne vede Este alb pe burtă, cu o dungă neagră ce merge fără întrerupere până la coadă Nu are picioare, însă are nişte mici aripioare, în număr de şase la ce îi pot folosi, nu-mi explic Solzii îi sunt mari, de culoare întunecată Dihania priveşte înainte spre covorul verde (coloana germană) Mirosul este insuportabil

— În pata neagră ce s-a situat în faţa ochilor Dvs de la vest, veţi distinge, dacă sunteţi atent, de la prima vedere, un alt şarpe, însă mai mic la prima vedere îl zăresc, este un şarpe cam de 1, 50 m lungime şi gros cam ca mâna mea şi el are capul sus, dar nu miroase aşa de tare Nu-mi mai este frică

Zbârnâit de avioane, zgomot de tancuri ciocnindu-se, mă scot din starea în care mă cufundasem Un enorm tanc înaintează în direcţia şarpelui mare, îl văd cum se încolăceşte, apoi se desface să fie gata de atac Tancul l-a ocolit. Însă i-a prins coada peste care a trecut, rupându-i-o şi care s-a lipit de roata masivă a tancului Zvârcolirea şarpelui este groaznică

— Mai la stânga, să privim şi balaurul, îmi spune Marpha

Privesc în sus şi văd că balaurul este mai mare acum şi tot cu capul sus şi scuipă

— Dacă binevoiţi să-i lăsăm şi să ne reîntoarcem, este şi timpul

Văd avioane cu crucea albă, mii, mii, cerul este

împestriţat de ele

— Marpha. ce reprezintă aceste avioane?

— Îşi îndeplinesc misiunea şi zoresc sfârşitul, care se apropie Mai este, dar nu aşa mult Vor mai trece şi alte necunoscute situaţii, dar vor trece, căci a trece, spun eu, este egal cu a pleca (muri) şi cum nimic nu este stabil. Îmi veţi da dreptate la ce am reflectat Am ajuns vă las.

Bucureşti

5.4.1944

În zgomote neobişnuite, apare Marpha Râde şi la invitaţia mea, se aşază pe scaunul din stânga mea şi mă roagă să scriu Mă execut

— Să fiu iertat că nu pot fi permanent în vorbă cu Dvs, dar aproape permanent mă găsesc însă lângă Dvs Bucuria îmi este mare, când constat dârzenia sufletească ce aveţi, pentru drumul pe care-l păşiţi Nu poate fi nimic mai sublim, decât încrederea constantă a spiritului în protecţia Divinităţi, ce se acordă aleşilor Nimic să nu vă tulbure v-am spus de grelele vremuri ce vin v-am arătat pericolele şi tot eu v-am descris imunitatea Dvs în aceste curse Nimic nu se dă, nimic nu se ia, şi totuşi se şi dă, se şi ia. Se dă, când ruga este caldă şi darul necesar, se ia, când inutilitatea rămânerii jos este îndeplinită

Puf. pisicul meu orb, s-a suit pe masă şi se îndreaptă către Marpha. care îl mângâie Puf, s-a ridicat în două lăbuţe, cu cele din faţă se sprijină pe Marpha

— Este venit la Dvs să vă deschidă ochii, cel ce nu-i are însemnătatea ac. casta trebuie să dea de gândit şi altora Nu-mi luaţi în nume de rău sfaturile ce vi le dau, ele sunt curate şi legate de celula Dvs Ele nu se comunică oricui, sau dacă se arată cuiva în vis, sau se impun prin „presentiment”, se uită repede, ca fiind fără însemnătate (aici nu este cazul)

Războiul va mai dura; veţi suferi mult, pagube materiale sunt în curs de execuţie. Ocupaţie vremelnică din două părţi veţi avea. Sodoma şi Gomora sunt pe primul plan. Victoria este şi rămâne de partea Dvs.

Ţara binecuvântată în care vă găsiţi astăzi, este

stăpânită de urmaşii Domnului.

Sfintele Paşti vor fi îmbujorate de sângele curat al Creştinismului dătător de viaţa nouă şi curată. Săptămâna Patimilor, săptămâna purificării.

Rugaţi-vă să se ridice colţul trecutului, spre a vedea cu douăzeci de veacuri în urmă, misiunea ce aţi avut.

Îmbărbătaţi pe cei fricoşi, ajutaţi-i pe cei în nevoie.

V-am separat ca fiecare să-şi urmeze calea…

Destinul este implacabil; îl poţi schimba rugându-te ţie spirit care l-ai făurit şi celor ce l-au aprobat.

Acum avioanele inamice sunt în misiune…; ceea ce a fost ieri, nu va mai fi astăzi. Vă las cu bine.

Bucureşti

12.4.1944

— Mă numesc Melic şi mă prezint înaintea Dumneavoastră, cu toată buna-credinţă cinstită timpului actual. Sunt fericit că mi se dă ocazia să pot conlucra cu Dvs.

— Viaţa mea trecută nu interesează, interesează numai situaţia mea prezentă. Numirea mea pentru informare în direcţia viitorului, este pentru mine o mare fericire. Suntem din cale-afară de dornici, să putem avea relaţii cu pământenii. Nu puteţi aprecia Dvs. ce însemnătate are pentru noi, o asemenea misiune.

Să revenim la fapt. Dumneavoastră sunteţi omul oscilator; este drept că aveţi o nestrămutată credinţă în Stăpânire Sus, însă mergeţi cu zvonul. Eu sunt dator să spulber această nesiguranţă. Voi da şi veţi primi cu exactitate cele ce urmează:

Pentru români, războiul este pe sfârşite, nu însă imediat. Se sfârşeşte odată cu ultimul înscris pentru plecare (moarte).

Conducerea este şi ea legată de proscrişi (comunişti). Republica este forma de guvernământ. La început vor fi piedici, se va trece şi se va conlucra normal. Bombardamente aici în Capitală vor mai fi, însă unul dement. Păşiţi cu încredere înainte. Sunt uimit de cele ce se vor împlini, de cele ce urmează.

Melic a fost şi Melic va fi întotdeauna, din evoluţia firească a timpului, organul de minunată cinstire a spiritelor superioare Aveţi încredere în el. căci el după Marpha. primeşte cu fericire misiuni delicate, ce-i dau putinţa să regăsească jos, senzaţia vieţii trecute Dumneavoastră încarnat (încorporat), nu preţuiţi la justa valoare, să aveţi la dispoziţie, înaltele binefaceri Divine Noi, care suntem în contact cu pământul, privim cu milă la cele ce se comit jos, cu atâta lipsă de mulţumire şi respect

Am fost ataşat persoanei ce a condus agricultura A murit, pentru că împlinise mandatul Astăzi am primit rolul de intermediar între timp şi faptă Rămâneţi lipit casei în care locuiţi

Nu uitaţi că venind jos, aţi îmbrăcat pământul, cu oase, carne şi scânteia Divinităţii, ca la moarte să rămână jos oasele şi carnea (pământul) iar Scânteia Divinităţii să revină de unde a plecat

În ciclul misiunilor nu va rămâne decât binele şi răul cu cât evoluţia este mai superioară, se cerne binele de rău Voi pleca

Bucureşti

17.4.1944

Marpha, care se află lângă mine, îmi spune

— A trecut şi această cursă, cum vor mai trece şi altele Aţi putut vedea „de visu”, ce a însemnat urgia distrugerii Nu s-a terminat Toţi aceşti sinistraţi astăzi, ca şi cei de mâine, nu au făcut altceva decât el însuşi să hotărască aceasta Gândiţi-vă, cât de dreapta a fost hotărârea lor, dacă aceasta a fost acceptată şi definitivată Sus

Pământenii aceştia nu au altceva de făcut, decât să fie mulţumiţi că li s-a împlinit, osânda”.

Priviţi cum gonesc maşinile, cu cei ce cred că-şi salvează viaţa Viaţa lor este a lor şi nimeni nu poate să o drămuiască Ei nu cunosc încrederea în ceea ce au hotărât Panica ce a cuprins acest minunat popor, nu este justificată încrederea în Dumnezeu şi în destinul ce şi l-au hotărât, să le fie călăuză

Dumneavoastră să fiţi mulţumit că sunteţi apărat, dovada vi s-a făcut Nu depăşiţi drumul pe care mergeţi Nu plecaţi urechea la netrebnici, să nu răsară în orgoliul Dvs îndoiala Aşa cum sunteţi să rămâneţi şi mai departe

Aţi vorbit cu Melic, el este acela ce vă va conduce în afară de curse. Este exact în tot ce are să vă informeze. Săptămâna frământărilor. V-am spus şi vă spun: încredere deplină în noi. Vă rugăm să acordaţi lui Melic deplină încredere, căci el în misiunea sa, va căuta să vă ghideze – chiar ca mine – în nimbul de lumină, în care urmează să intraţi.

Până la Naşterea Domnului Iisus Cristos, veţi primi dezlegarea să cunoaşteţi misiunea ce aţi avut odată. Este cea mai înaltă favoare ce s-a făcut unui pământean. Să fiţi modest şi anonim. Încredere şi dragoste. Vă las.

Bucureşti

21.4.1944 / orele 19, 30

Marpha

— Privesc cu linişte la cele ce văd; Dumneavoastră le cunoaşteţi din timp, din arătările noastre.

Panica ce a cuprins această omenire, nu este justificată, pentru că fiecare aşa şi-a croit plapuma ca să se învelească, şi vedeţi cu câtă exactitate se împlineşte de Sus, hotărârea celui ce a cerut să fie împlinită.

Foarte mulţi au fost striviţi de propria lor muncă, agonisită zi de zi, cărămidă cu cărămidă… ca sfârşitul lor pământesc, odată cu perioada pentru care a fost alcătuită, să se termine. Urmaţi-vă drumul fără cârtire, sunteţi protejat. Mana cerească ce vi se dă, reprezintă ajutorul nostru. Mai aveţi încă de suferit încercări, dar vor trece, aşa cum trec toate…

Duminică îl veţi vedea pe Melic şi veţi discuta cu el mai amplu despre viitor. Un cuvânt de lămurire doresc să vă mai dau.

Aţi auzit şi văzut semeni şi asta de multe ori, ce se scoală trişti sau neliniştiţi, din cauză că au semne, că se sparg oglinzi, pahare şi altele. Aceste semne nu sunt altceva decât aducerea aminte a momentului morţii

(plecării). În astfel de condiţii mor unii, înspăimântă pe alţii şi în puţine cazuri, cei fixaţi în lumină, rămân indiferenţi.

Bucureşti

26.4.1944/orele 21, 58

Marpha şi cu Melic. Niciun fel de zgomot nu mi-a atras atenţia asupra sosirii lor. Sunt serioşi. Vântul afară şuieră prelung. îi poftesc să şadă, Melic în stânga şi Marpha în dreapta. Marpha spune.

— Misiunea noastră are un singur scop astăzi, să vă punem în cunoştinţă despre *puterea de atracţie a evoluţiei*. Înlănţuirea faptelor bune, precum şi nestrămutata credinţă în lumină, marchează în căsuţa fratelui, puncte de reazăm pentru ziua judecăţii Puterea de atracţie este „pârghia" ce merge legând celula sa de Centrala de Control, către subconştientul pământeanului

Fiecare, după cum ştiţi, are când vine jos (se încorporează) un mandat limitat, asta nu înseamnă ca el să nu evolueze Evoluţia nu este altceva decât perceperea Divinităţii, cu un cuvânt, respectul şi recunoştinţa fratelui pentru Creator Trăind cu aceasta, urcă necontenit trepte-Sus, Sus până la conducere

Aşteptăm să vină Respectatul Frate Sudan El o să vă conducă în astă seară

— Marpha, dar cine este Sudan 7

— 11 veţi vedea

Un suflu aspru trece prin cameră, s-a făcut frig Marpha şi Melic s-au ridicat în picioare, m-am ridicat şi eu Uşa se deschide larg într-o lumină albă, apare în prag un bătrân frumos, cu barba albă, legată cu un lănţişor de aur după gât, îi atârnă Sfânta Cruce

— Bine v-am găsit

— Binevenit să fiţi în casa aceasta, pe care vă rog să o binecuvântaţi, spun eu

Figura sa îmi este foarte cunoscută, nu-mi amintesc însă de unde şi cum

— Sunt Sudan, un nume mare, cunoscut Fiecare avem numele nostru, mare sau mic, după faptă şi răsplată

Aşa şi cu voi pământenii

Tu frate, ai vrut să îmbraci pământul iarăşi L-ai îmbrăcat, o duci greu, noi te ajutăm, căci samariteanul nu poate fi altfel Dorinţa ta este să ştii totul, nu se poate Sus le ştiai pe toate Dacă te hotărăşti să dezbraci pământul ruga ta va fi ascultată Ce rugă nu ţi s-a îndeplinit? Eşti un rătăcit aici, căci aşa ai vrut Noi nu putem trece peste voinţa ta, precum nici tu, peste a noastră Aici aşa cum eşti, este bine, căci ai fost credincioasă, cum am fost şi eu aceluiaşi Stăpân Frate, ce te interesează mai mult, Pământul sau Cerul?

— Şi Pământul şi Cerul

— Nu se poate, nu este slobod, nu este permis, şi Stăpânul nostru când a trebuit să cunoască Cerul, S-a suit la El Asta ai uitat? Este oprit să uite oricine când intră Sudan în casa ta, se face de strajă ocrotind-o, iar când intră Sudan în casa împăratului, acesta va fi ocrotit Spune acum, ce dorinţă ai?

— Sunt zăpăcit, nu ştiu ce să spun

— Nu eşti nici zăpăcit şi nici buimac Vrei să ştii şi despre Cer şi despre Pământ Pe Pământ eşti vremelnic, în Cer fără de sfârşit Melic este acela ce-ţi despică viitorul, el te va conduce pentru dezlegări

Frate al meu, caută de seamănă sămânţă bună, ca să avem şi noi, iar dacă crezi că misiunea ta este la apus, atunci cu acelaşi suflet curat şi bun, roagă-te să revii iarăşi Sus, căci ne lipseşti.

Astăzi pentru a treia oară te revăd, în decurs de aproape o jumătate de secol. Sunt bucuros că pot să-ţi grăiesc cu dragoste. Nu vezi şi nu simţi tu, cât de mult a apropiat pe pământeni acest război, către Domnul. A venit secerişul, ca lor să li se deschidă ochii. Te las în necazurile ce ţi le-ai ales, şi te sărut. (M-a sărutat pe frunte)

Marpha şi Melic se înclină, mă salută cu mâna în sus şi dispar. Sunt fericit.

Bucureşti

29.5.1944 / orele 22

Sunt anunţat prin fâlfâiri în urechi, că primesc vizita

unui frate de Sus. Scriu după cum îmi dictează Melic, pe care l-am găsit în sufragerie, când am coborât; scriu fără ochelari.

— Desigur Melic, voi primi veşti interesante despre viitor, spun eu.

— Relative. Veţi primi mai multe dezlegări şi iniţieri de taine, care desigur valorează mai mult în ochii Dvs., decât penetrarea viitorului, care nu are obârşie în sistemul omenesc, de a cunoaşte sfârşitul sfârşitului. Suntem mişcaţi de tot ce vedem şi simţim, de tot ce se mişcă jos. Eu şi noi credem, că fiecare are stabilit un stagiu în viaţă. Vă întreb cu sfială, dacă aţi auzit sau văzut, ca un copil în faşă să vorbească, să scrie şi să judece? Dumneavoastră cu toţii, treceţi cu toată uşurinţa peste aceste precepte, glăsuind: vrem să ştim sfârşitul! Dar sfârşitul acesta are etapele lui şi nu este permis nimănui să forţeze uşa, ca să intre cu sila în casă… în casa care încă nu-i aparţine.

Starea actuală a imensităţii pământului, se va găsi în plină prefacere, iar prefacerea va veni lent.

Duşmanii de acum (o parte) se vor uni, ca să-şi lovească pe ajutătorii actuali. Demascarea poftelor de îngenunchere, în mâna unui singur astru, a răbufnit prin lăcomie şi invazie, a cărei diplomaţie strangulată, a crezut că va eclipsa restul omenirii, dar s-au înşelat. Inteligenţa altui popor este notorie, în materia progresului civilizaţiei. Era şi natural, ca un conglomerat de inteligenţe, să producă super-oameni.

Primul îmbătat de ascensiune, a căutat să predomine omenirea şi ar fi reuşit dacă nefericitul conducător 1 V S nu ar fi abdicat de la fericirea-i de Sus Urmaşii lui pe cale evolutivă ar fi ajuns, însă pe calea armelor, vor suferi Dar de Asia, v-aţi întrebat vreodată, ce tace ea?

Vi s-a descris în cuvinte lapidare toată situaţia Dacă aţi căuta să descifraţi tot ce aţi scris, veţi binevoi a vedea, că Dvs aţi fost iniţiat în aceste taine Sfârşitul actualului război total, nu-l văd, anul acesta, iar victoria se găseşte în balanţă

După ieşirea din tabăra aliaţilor a unei puteri dure,

se vor arăta sorţii Până atunci, totul este indecis (nici eu nu ştiu)

Privim cu strângere de inimă – în limbajul de jos – cum fiecare caută să obţină, dacă ar fi posibil, totul pentru el Am asistat la o povestire crudă, între doi rătăciţi de jos Unul spunea „Dacă aş avea tot aurul lumii, aş fi fericit" Al doilea a răspuns „Chiar tot aurul nu mi-ar ajunge, aş mai vrea ceva în plus ceva ca să fiu mai bogat ca tine Vedeţi, aceasta este mentalitatea actualei generaţii Dacă fiecare ar fi pătruns de realitate, adică să aibă atât cât îi este necesar, evoluţia fiecăruia ar fi fost alta

— Aş dori să ştiu dacă pot să scriu, tot ce am vorbit în astă seară

— Desigur, tot eu sunt acela ce voi dicta, cum de altfel, toţi cei ce vă comunică, vor face la fel Vă las.

Fermă

6.6.1944/Orele 11, 50

FIDEL

Se dăduse semnalul de încetarea alarmei şi ieşisem singur în mijlocul fermei, să văd cum se lucrează în grădină. Ieşirea aceasta involuntară – abia acum îmi dau seama – era legată de chemarea lui Fidel, pe care nu-l mai văzusem de mult timp. Ajuns în mijlocul grădinii, îl văd spre surprinderea mea, pe Fidel tot aşa îmbrăcat sport, care mă roagă să-l urmez. Ajuns la reţeaua de sârmă, se opreşte:

— Aici vom putea vorbi. Am fost prea ocupat, de aceea nu am mai putut veni.

— Fidel, aş dori să te întreb dacă îi cunoşti pe Sudan şi pe Melic.

— Sigur.

— Sunt ei cu dragoste pentru mine?

— Fără discuţie, toţi vă iubim. Dar de ce puneţi astfel de întrebări? Vă îndoiţi oare de dragostea şi respectul ce vi-l purtăm?

Dumneavoastră nu simţiţi că sunteţi un pământean de ocazie şi nu simţiţi că pulsează în vibraţiile Dvs. scânteia Sfântă de Sus? Aveţi scăpări, însă ele sunt ale

pământului. Oare iniţierile la care aţi fost părtaş nu v-au fost dovada dragostei noastre? Dar scopul sosirii mele nu este în plus o verigă la lanţul ce leagă spiritul Dvs. de palatul din care aţi poposit aici vremelnic? Eu sunt mic faţă de alţii şi mi-am permis aceste răspunsuri, cu credinţa că voi fi pedepsit, pentru depăşire de consemn. Să ştiţi că dacă v-aţi supărat pe mine, voi fi oprit să mai vin. Vă rog deci, să aveţi în vedere aceasta. Însărcinarea mea a fost să fac de strajă astăzi, ca să nu plecaţi de acasă, căci aţi fi avut de luptat cu multe greutăţi.

— Fidel, nu m-am supărat, ai dreptate şi te rog să ştii, că nu pot să mă schimb. Sunt şi rămân acelaşi.

— La capela Dvs. din cimitirul Bellu, veţi avea cele mai frumoase şi curate şedinţe. Noi nu părăsim acel loc, facem cu schimbul.

— Ce vă interesează? Războiul îl fac alţii. Cositul nu s-a terminat. Lăsaţi pe fiecare să-şi urmeze calea ce şi-a croit. Credeţi oare că vor putea fi împiedicaţi din drumul lor? Nu, nu, nu.

— Fidel, te rog, cine este Sudan?

— V-a spus-o el Citiţi cu atenţie Deşi acele şedinţe au fost personale, v-a îngăduit totuşi, să le scrieţi, prin dictatul nostru

— Doresc o lămurire De unde ştii tot ce am vorbit cu Sudan şi cu Melic?

— Simplu, aţi uitat, de la căsuţa Dvs din Centrala de Ascultaţie

Fermă

9.6.1944 / orele 22, 10

Am ieşit afară din casă, ca să-mi fac rugăciunea Pe verandă, la masă. şedeau Marpha şi Melic, în picioare, salutându-mă

— Ruga se face la orele 24, spune Marpha Este liniştea deplină s-au armonizată cu furnicarul spiritelor în misiuni Dar am venit spre a vă vedea şi vorbi

— Cu plăcere, mai ales că Melic nu mă uită

— Melic este călăuza ce vă însoţeşte pretutindeni

— Da, eu credeam că acum sunt singur

— Singur nu aţi fost niciodată şi nu veţi fi Dvs uitaţi că faceţi parte din Cercul închis?

Iertare cer, că am depăşit problemele ce ne interesează şi vă rugăm să credeţi că nu pot avansa un cuvânt în plus. V-am văzut la înmormântarea – fratelui Constantin (Stoicescu) Nu m-aţi putut vedea pentru că Am putut însă afla, reflecţia ce aţi făcut – după cum i-a fost viaţa, aşa-i şi mormântul De moarte se vorbeşte bine, respectiv de cei plecaţi El îşi aşteaptă acum ziua judecăţii, unde de altfel toţi vor veni Mi-aş permite să vă rog, dacă sunteţi de acord, să facem o incursiune, undeva, astă-seară

— Da, după rugăciune

— Vă lăsăm încet s-au îndepărtat

Fermă

10.6.1944 / urmare

Sunt orele 1, 10 şi Marpha şi Melic sunt în cameră; m-au aşteptat, i-am văzut şi am plecat cu ei. lăsându-mi trupul în odihnă Este frig, o lună ca ziua, simt mâna glacială a lui Marpha şi noi mergem, mergem mereu Am ajuns

— Aici este Vichy, Capitala secundă a Franţei, de unde veţi afla lucruri importante.

Toţi suim mai multe trepte; în stânga şi în dreapta, sentinele cu chipiuri roşii şi penaje deasupra, fac de gardă. Am pătruns într-o sală mare. Forfoteală mare, mergem înainte.

— Intrăm în sala de sfat a Preşedintelui, spune Marpha.

În jurul unei mese mari acoperită cu cristal, sunt foarte mulţi civili şi militari. În capul ei stă mareşalul Pétain. Este alb ca laptele, îmbrăcat într-o haină neagră. Vorbeşte tare. Eu înţeleg tot ce spune, însă ceea ce este important, este că în spatele tuturor de la masă, văd o mulţime de spirite necunoscute mie. Mareşalul vorbeşte mereu, mereu… şi reţin:

— Este cea mai grea răspântie a Franţei. Nu vreau să aud dincolo de mormânt blestemele copiilor, copiilor francezi. Politica de sentimente şi datoria de conştiinţă

trebuie să dispară. Dacă Germania ar fi învingătoare, francezii nu vor uita niciodată umilinţa şi îngenuncherea de la 1941. Momentul este bine ales, Franţa liberă se va răzbuna.

S-a ridicat Laval. Răspunsul său este mai tăios:

— În gârliciul în care ne-au băgat aceşti împăunaţi, am stat, având cea mai puternică armă – inteligenţa – până acum, când şeful nostru de acord cu toţi, ridică braţul său, braţ sprijinit de 10.000.000 de baionete franceze. Dorinţa mea este ca eliberarea să fie chiar în clipa de faţă. Hess ne respectă şi de la el am aflat înfrângerea.

Marpha şi Melic râd.

— Să plecăm. Încet ne-am reîntors pe unde intrasem.

— Marpha şi Melic, vă rog iniţiaţi-mă şi pe mine în politica războiului. Cum se va termina el?

Marpha este cel ce-mi răspunde:

— Cum se termină orice război. Prea mult nu va mai dura, acum se înghesuie. Dar uitaţi că am ajuns. Nu doriţi veşti de Sus?

Sus totul este în ordine, jos totul în dezordine, şi va mai continua dezordinea încă foarte, foarte multă vreme. Vă lăsăm.

Bucureşti

20.6.1944/orele 19, 50

Eram în casă singur, cu radioul deschis, când în uşă apare Melic grav Mă salută.

— Melic, ce s-a întâmplat de eşti aşa de sever în privire?

— Am citit astăzi în cartea Dvs. şi am văzut cu câtă uşurinţă se poate dărâma din temelie o religie, ce datează de aproape douăzeci de secole

Aţi asistat la o discuţie în trei, în care unul a afirmat că după terminarea războiului, religia creştină va fin înlocuită cu ştiinţa spiritistă, adică comunicările noastre vor fi îndemnurile de zi ale fraţilor pământeni. Eroare, gravă eroare!

Dumneavoastră ştiţi foarte bine, că noi nu cunoaştem nimic din cele ce se vor petrece jos; cunoaştem însă ce se

va întâmpla, atunci când suntem în misiune. Mergem la căsuţa respectivului şi citim programul zilei; aşa şi numai aşa, putem şti şi cunoaşte evenimentele ce se vor produce în ziua aceea Eu, care vă sunt ataşat, cunosc tot ce gândiţi şi faceţi. De aceea mă vedeţi atât de posomorât şi cred că nu aţi fost atent, căci trebuia protestat vehement la o astfel de greşeală.

Religiunea Creştină este şi rămâne mai consolidată cu războiul actual până la venirea pe pământ, a Prea Bunului şi Dătătorului de viaţă, Domnul Iisus Mântuitorul omenirii.

Spiritismul este o recompensă ce se acordă celor aleşi, cărora prin evoluţia lor, li se înlesneşte încă de jos, cu lutul pe ei, să cunoască în acea stare, o parte din viaţa de Sus, pe care au trăit-o şi-i pregăteşte pentru a sui Sus în Plan, încă o clasă

— Melic, câte clase sunt?

— 13 clase.

— Cu ce clasă se începe?

— Cu clasa întâia.

— Care este cea mai bună?

— Clasa întâia.

— Cine intră în ea?

— Nimeni.

— Cum?

— În clasa întâia este Divinitatea. A doua este Conducerea, a treia Coordonatorii, a patra Judecătorii. Trebuie să plec. Vă las.

Fermă

22.fi.1944 / orele 15, 40

Controlam vişinii din grădină, când îl văd pe Melic venind din fundul fermei, către mine. Mă salută respectuos, şi mă întreabă de ce nu m-am bărbierit.

— Mi-a fost lene şi m-am gândit că aici nu mă vede nimeni.

— Eroare. Nu ştiţi că noi vedem şi apoi toate se fac la timpul lor Binecuvântatul Soare, dacă ar apare o dată pe lună, în vara aceasta, fiindu-i lene, ce s-ar alege din Trupul

Domnului? Nu vă bărbieriţi pentru lume, vă bărbieriţi pentru Dvs.

— Melic, mă voi conforma. Sunt amărât, simt că se va întâmpla ceva.

— Nu vă temeţi de oameni şi nici de curse, eu sunt lângă Dvs. Vă faceţi prea mare îngrijorare de soarta acestui război. Ar fi mai bine să-l lăsaţi să-şi continue cursul… el este binecuvântat, pentru că este necesar.

— Melic, îmi dau seama că judec normal, dar când dorm şi mă treziţi voi, cum sunt?

— O schimbare de stare, o normalitate aparentă, în fond o somnolenţă liniştită, cu conştientul normal; spiritul se detaşează de materie, lăsând însă legătura fluidică în învelişul în care locuieşte şi astfel iese în rândul nostru, însă însemnat. Mişcările lui sunt greoaie pentru că legătura de jos îl atrage şi nu-i dă voie să se conducă singur.

— Melic, îmi place să pătrund cât mai multe taine de Sus; astăzi am aflat lucruri interesante.

— La ce vă foloseşte? Atât cât aţi pătruns, este chiar prea mult şi cu toate că ştiţi atâtea, totuşi aveţi neîncredere şi nesiguranţă.

Dumneavoastră ar trebui să fiţi imun. Tot ce se leagă, se dezleagă, dacă faceţi fapte bune.

Fermă

25.6.1944/orele 15, 12

Sunt singur în cameră. Stau la masă şi privind spre fereastră, văd venind pe Marpha şi Melic. S-au oprit la fereastră, salutându-mă. Le fac semn să intre şi fără să le deschid eu uşa, ei au şi intrat.

— Am venit să vă ţinem de urât. Aici este linişte, aşa cum vă stă bine.

— Marpha, de unde vii?

— Nu e îngăduit a spune. Pe Melic l-am găsit la poartă, el este santinela Dvs.

— Dacă Melic este permanent cu mine, de ce nu stă de vorbă cu mine. Eu nu-l văd deloc.

— Aşa stă bine ghidului, el nu are voie să-şi calce

consemnul; răspunde numai atunci când este nevoie.

Nu am venit să vă ironizez sau să controlez higiena bărbii sunt sigur că vă veţi bărbieri regulat, îmi spune Melic Barba să o laşi, are şi ea semnul ei Domnul nostru Iisus. a purtat-o ca semn al biruinţei, cei ce vor să-L imite, să fie pătrunşi că se vor imuniza de păcate Este foarte greu pentru un pământean, să renunţe cu hotărâre la plăcerile pământeşti şi să devină sihastru – fără de păcate

— Melic, ca spintecător al viitorului, după cum mi s-a spus că eşti ai putea să-mi spui când voi pleca (muri) eu de jos7

— Nu

— De ce?

— Pentru că nu ştim

— Nimeni de Sus nu poate să ştie, spune Marpha Fiecare ghid când citeşte în cartea fratelui, nu vede decât fila din ziua aceea El nu poate citi două, trei, sau mai multe file, pentru că este oprit, sau mai clar, nu le vede

I se dă o singură filă, a zilei în care misionează, dacă însă este ultima, el ştie şi de multe ori o prezintă şi fratelui de jos Este Vibraţia Divină ce pătrunde în toate celulele celui ce pleacă Dumneavoastră numiţi aceasta presentiment sau presimţire

— Marpha, aş dori să ştiu, dacă omul înainte de a veni jos. a fost animal, peşte, pasăre, sau mai ştiu eu ce?

— Asupra acestora veţi avea răspuns la timp

— Marpha, nu poţi să-mi răspunzi imediat?

— Nu Cum este în Cer, aşa şi pre pământ Sluga primeşte ordin de la stăpân Noi nu facem altceva decât să transmitem dorinţele de Sus

La noi este cu totul altfel decât aici Aici se denaturează adevărul sau se înfloresc minciunile la noi este şi rămâne cuvântul primit Munca noastră nu este o muncă fizică, este o muncă duidică, la care se cere evoluţie şi grad

— Marpha, eu nu citesc cărţi de spiritism

— Bine faceţi

— Aş putea să aflu ceva noutăţi?

— Noutăţi? Nu sunt şi nu pot să fie, pentru că tot ce se întâmplă nu este o noutate Am întrebuinţat în mod special – lot ce se întâmplă pentru a vă ilustra că nu este o întâmplare Tot ce trebuie să se execute, se execută Nu este deci o întâmplare, este o situaţie ce fiecare şi-a ales-o, când a fost judecat De ce să-i spuneţi întâmplare, să pizmuiţi, să compătimiţi, sau să bociţi, când nu este altceva decât dorinţa expresă, ca răspuns la faptele bune sau rele, a celui în cauză Vedeţi greşeala fundamentală a acestora Cred că v-am luminat şi ca răspuns la soarta fiecăruia

Vă rog respectuos să mergeţi pe singurul drum, ce vi l-aţi croit. El este drumul cel mai drept şi curat, pe care urmează să mărşăluiţi, cu capul sus, cu credinţa nezdruncinată în Cel ce v-a trimis şi cu ghidul alături. Continuaţi drumul acesta; este fecund şi luminos.

— Marpha, vorbeşti aşa de frumos despre mine, mă simt mic, fără putere, şi sufăr.

— Dar despre cine să vorbesc, despre alţii? Pe Dvs. vă interesează toţi deopotrivă. Ceea ce este de reţinut, este că Dvs. puteţi veni Sus, oricând veţi dori, în afară de ziua hotărâtă, aşa cum v-a spus Strălucitul Sudan.

Aveţi încredere în noi, iar noi vă stăm la dispoziţie oricând este nevoie de ajutor. Cu bine.

Fermă

18.7.1944/orele 13, 32

Ploaia încetase când am ieşit pe verandă. Dinspre pădure, Marpha şi Fidel înaintează prin grădină, spre mine. Mă salută şi-i invit să ia loc în jurul mesei.

— Muştele nu vă dau pace, spune Marpha.

— Da, este adevărat.

— Pe noi nu ne ating. De ce? Suntem eterici, abstracţi; dumneavoastră sunteţi fizici ca şi ele, deci au cu ce se hrăni.

— Marpha, găseşti că eu stau bine aici la ferma aceasta?

— Sigur, unde aţi dori să staţi?

— La Bucureşti, în căsuţa noastră, unde de atâtea ori

aţi fost.

— Mai bine se stă acum aici. Este linişte şi păcate mai puţine; acolo unde este o adunare de oameni, se păcătuieşte mai mult şi nu atât prin efectul – distracţiei – cum o numiţi, cât prin urma veninoasă lăsată de germenii invidiei, cât şi zbuciumul sufletesc ce apasă şi frământă sufletul omenesc, răsărite din discuţiile „inteligente" ale fraţilor de jos.

Nu este om fără păcat şi Soare fără lumină;

Nu este nimeni etern şi nimeni necesar.

Dacă pământul este locuit de oameni şi vieţuitoare, sunt lăsaţi tocmai pentru a-şi face evoluţia, sau mai bine zis a-şi face o viaţă demnă, trăind într-o lumină cât mai bună (albă) Sus. Bunul Creator a căutat să îndrepte creaţiile Sale, numai prin recunoaşterea din partea lor, a Paternităţii şi sfaturilor Sale. Aşa s-a hotărât, aşa-zisul purgatoriu de jos, prin revenirea fratelui la viaţa pământească spălând trecutul prin chinuitoare viaţă şi fapte noi, plăcute Sus.

Sunt unii însă, care dintr-un început înţeleg aceasta; sunt fericiţii. Dumneavoastră, care aveţi din partea noastră dezlegarea acestor taine, de ce nu rămâneţi stâncă de granit pe piedestalul faptelor bune, capitalul atât de necesar Sus, la ziua socotelilor? Şi totuşi, uneori uitaţi… Sunteţi un foarte bun profesor, arătând altora drumul drept. Credeţi oare că sămânţa aruncată rodeşte? Vă înşelaţi, el fratele, tot ce ştie face. Aşa că din acest punct de vedere suntem de acord. Vă complaceţi a crede că misiunea vi se termină curând. Nu.

Tot ce este însemnat, nu poate şterge. Se şterge în cazuri excepţionale şi v-am spus aceasta, că: cu Dvs. se face excepţie, după cum v-a comunicat Respectatul şi Preafericitul Sudan, că ceasornicul Dvs., ce atât de regulat bate, se va opri la cerere (la dorinţa Dvs.).

Aţi putea trăi mulţumit în sânul naturii. Însărcinarea ce aveţi, se poate duce la bun sfârşit şi acolo. Priviţi dimineaţa cum răsare Soarele şi seara cum apune. Noaptea de asemeni, cuprindeţi cât vedeţi cu ochii, cerul

luminat de zeci de miliarde de steluţe, dar Luna?…

Sunt momente fericite în viaţa celui ce încearcă să vadă un început, din puterea Creatorului. Pământul binecuvântat de-a pururi, dă tot, ia tot.

— Marpha, războiul merge prost pentru noi. Acum când ceasul se apropie, te-aş ruga să-mi arăţi situaţia noastră.

— Zadarnic v-am arătat că nu vă interesează aceasta, însă pentru satisfacerea curiozităţii ce aveţi, vă răspund:

Abandonul unei armate din taberele în luptă, determină victoria. Acest abandon, poate să aibă loc şi din partea ţării Dvs. Atunci şi numai atunci, se va putea vorbi, cât vor mai dura ostilităţile. Ţara Dvs., v-am mai spus, este binecuvântată şi nu va pieri. Aveţi răbdare şi deplină încredere în Dumnezeu.

Un lucru important pentru mulţumirea Dvs. Veţi fi pus la muncă şi veţi scrie „CARTEA DE MIJLOC”, sub directa noastră supraveghere.

Va fi o muncă istovitoare, din al cărui cuprins, toţi trecătorii pământeni, vor afla scopul pentru care trăiesc jos, iar o parte din ei, vor contribui la înălţarea unui sfânt lăcaş, drept mulţumire pentru lumina ce li se aduce. Această Sfântă Carte va putea fi scrisă o parte, în capela din cimitirul Bellu.

— Marpha, pot pune întrebări despre viaţa-ţi din trecut?

— Nu. Am promis că mă voi dezvălui Dvs. Nu a sosit însă momentul. Fiecare zi ce trece, ridică voalul spre a vă lumina mai mult, dar şi fiecare zi ce trece, vă apropie de noi şi mai mult.

Aş dori de multe ori să vă spun multe, însă sunt oprit; ca să fiu dezlegat, de Dvs, depinde. Cereţi seara la rugă cereţi cu căldură să mi se ridice acest consemn şi eu voi fi fericit, ca să vă spun, cu un ceas mai devreme…

Veţi avea mândria ca trecător aici, că aţi împlinit un gol, necunoscut de ei mulţumirea, că am putut dezlega o taină, închisă de veacuri.

Fidel rămâne de strajă, eu plec.

Binecuvântarea Domnului, să fie întotdeauna cu Dvs.
Fermă
28.7*1944 / orele 19, 15

Priveam spre şosea, unde maşinile goneau nebuneşte, având impresia că iarăşi va fi o „atenţie mărită”, când dintr-acolo văd venind pe Marpha, la pas. Râde. Salutul său este mult mai ceremonios.

— Bine ai venit Marpha, constat că astăzi eşti foarte protocolar. Salutul de acum mă face să cred că evenimentele sunt în curs de…

— Evenimentele sunt întotdeauna în curs. Este şi natural să fie aşa, fie pace, fie război, ele se succed împlinind cu exactitate matricola fratelui. Deci nu trebuie să vă lăsaţi surprinşi de evenimente. Îmi place să cred că v-aţi obişnuit cu climatul incursiunilor aeriene.

Am fost şi aseară aici şi v-am văzut calmul şi încrederea în noi. Aşa este bine. V-am spus în repetate rânduri să priviţi cu seninătate desfăşurarea vieţii Dvs. Nu este nimic mai plăcut pentru spiritul fratelui, decât imortalizarea în el, că tot ce se comite, după înscris, este hotărât.

Am asistat de curând, la un spital englez, la o trepanaţie extrem de grea, fratele condamnat la moarte de către ştiinţă, zice-se a fost salvat de către medici. Nu-mi puteam opri protestul la discuţiile lor, şi totuşi am zâmbit, când o soră de îngrijire a spus: „Mai avea de trăit, domnule doctor, soarta l-a încercat numai”. Şi aşa era.

— În viaţa curentă pământească, vedeţi deseori că lucrul sau fapta pe care doriţi să o împliniţi, nu se leagă. Nu vedeţi în aceasta un semn că noi lucrăm şi opunem stavilă împlinirii dorinţei Dvs? Este înscris în fişa individuală a fratelui ca să fie aşa.

— Marpha, aici la fermă, mă plictisesc grozav. Nu ştiu ce să fac, ca să muncesc, să muncesc intens, să simt mulţumire din această muncă.

— Pământenii au etape în viaţa lor, unii muncesc din greu, alţii mai uşor şi o altă parte deloc, trândăvesc. Să nu uitaţi că fiecare categorie din cele enumerate mai sus, nu

rămân în aceeaşi stare perpetuă (continuă) a categorisirii Nu Cei ce trândăvesc vor munci, sau vor cădea şi mai jos Cei ce muncesc se vor odihni, căci prin munca lor au agonisită existenţa zilnică, sau în sfârşit, dacă au hotărât altfel, se vor obişnui cu noua stare

Vă las, urmând continuarea mai târziu

Continuarea

Faţă de Cartea de Coborâre, veţi înţelege mulţumirea pe care o va avea fratele în viaţa de jos. sau nemulţumirea, ce nu-i va da răgazul unei linişti brodate pe vise şi care se duc ca şi visele de noapte

A dori, nu înseamnă a se împlini

Dacă faci un bine. culegi bine şi fiecare bine tăcut se adună şi la socoteli, când revii, vei găsi o mulţumire mai mare decât binele făcut

Fermă

5.8.1944/orele 19

Marpha

Şedeam pe verandă, citind discuţia cu Marpha din 28 7. Îmi ridic ochii şi-l văd pe Marpha instalat în fotoliu, care îmi zâmbeşte

— Mă găsesc aici pentru a continua discuţia noastră din 28 7 şi urmează să adaug la hârtia din faţa Dvs, încă ceva

La noi am dezlegare să vă spun, sunt atâtea frumuseţi, încât mintea omenească nu le poate concepe

Jos, se crede că Tatăl nostru iartă totul, lesne, pe toţi ce ştiu să-l ceară iertare Tatăl nostru foarte rareori modifică hotărârea fratelui, pecetluită de Consiliul de Judecată Pe Tatăl nostru nu-L vede nimeni, tot ce pleacă de Sus, revine Sus şi când revine, descarcă binele şi răul pe balanţă Atunci şi numai atunci, spiritul se căieşte Jos el se crede puternic, sărmanul Ei uită că trebuie să poarte recunoştinţă Creatorului, că l-a înzestrat cu trup. cu minte ca să judece, înfrumuseţându-l cum nu se poate mai perfect Prima grijă ce o are, este să nesocotească Cartea Cărţilor, singura hrană spirituală a tuturor Mă refer şi la preoţii care întrupaţi, nesocotesc pilda ce trebuie să

primească „oile” de la ei în orice casă ai intra, cu foarte rare excepţii, nu vei putea vedea şi constata, decât aceeaşi şi aceeaşi râvnă de arginţi

Astăzi suntem mulţumiţi, că aţi putut îndeplini porunca parastasului de şapte ani, al Respectatului şi Preafericitului Frate Paul

— Şapte ani de chin, şapte ani de lipsuri, şapte ani încheiaţi a trebuit să-i suportaţi, pentru ca răgazul să se rupă, dându-vă liber vieţii normale pământeşti cu începere de Luni 7 August, puteţi dispune fără piedici de noua viaţă ce începe cu a doua etapă, 7 August data morţii Resp. şi Preafericitului Frate Paul, care la noi este Sus, Sus de tot. Prin suferinţe aţi câştigat cel mai mare capital cu putinţă – pe noi De la această dată aveţi „jmajoratul *spiritual* şi ieşiţi în viaţă, în viaţa noastră astrală, cu alte atuuri, cu alte puteri; veţi vedea. Respectuos vă rog să nu abuzaţi.

Blestemul Dvs. va fi ca sabia de foc, să nu-l întrebuinţaţi în nicio situaţie în care veţi fi încercat. Să vă gândiţi la cuvintele celui ce a fost LAZÂR. Să fiţi îngăduitor cu toţi deopotrivă.

Comunicările ce aţi primit până acum – respectiv în prima etapă – marchează perioada de ucenicie, de iniţiere a Dvs. După 7 *August 1944 comunicările noastre vor avea alt capit*al, Vă las cu bine.

Fermă

7.8.1944 / orele 10, 55

Se dăduse semnalul de alarmă, când pe drumul de care, dinspre pădure, îl văd pe Marpha cu Melic şi cu Fidel. Veneau spre mine. Marpha este îmbrăcat în alb.

— Să mergem către pădure, este mai linişte şi vom putea să ne privim sub un alt aspect, spune Marpha; aici aşteptăm să vină superiorul nostru Respectatul Frate Sudan.

Într-adevăr, dinspre pădure, dintr-o linie groasă de fum, îl zăresc pe Respectatul Frate Sudan; nu este singur, însoţitorii săi – 8 tineri – îl conduc, înconjurându-l.

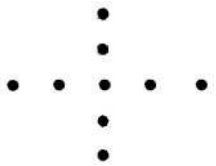

Toţi stăm în picioare, cei 8 tineri au format prin eşalonarea lor, Sfânta Cruce, astfel.

2 tineri sus 2 tineri la dreapta 2 tineri la stânga şi 2 tineri jos.

În mijloc Sudan, iar eu alături, pe locul arătat de Marpha. Fidel înainte, în dreapta Marpha şi în stânga Melic, toţi cu faţa către răsărit.

— Binecuvântarea Domnului la toţi, spune Respectatul Frate Sudan, sosirea mea aici, este legată de împuternicirea ce vi s-a acordat prin mine, după prima etapă ce v-a apropiat de noi.

Priviţi această Sfântă Cruce, de ea să aveţi parte, păzind-o.

Acum la 7 ani, la Sfânta Schimbare la Faţă, s-a schimbat şi Fratele nostru Paul, lăsându-vă în suferinţă, pentru a vă da putinţa să fiţi ceea ce sunteţi astăzi fericit, iar misiunea extraordinară cu care sunteţi „căptuşit”, să-şi înceapă drumul, spre fericirea celor de jos

Binecuvântarea Domnului să o aveţi şi în etapa în care aţi pornit şi odată cu ea, veţi privi cu jumătate de ochi Fiţi demn de încrederea noastră, nu abuzaţi de ea. nu loviţi pe cei ce vă lovesc şi nu cârtiţi la cele ce vor urma Viaţa pământească este dată celor ce o înţeleg, ca să fie fericiţi, iar dragostea către noi, nu este cerută cu silnicie Fiecare, cum înţelege, aşa va trăi Sus Nu uitaţi că fiecare frate are o părticică din Mântuitorul omenirii, Domnul Iisus. Fiul Creatorului, care-L readuce, când se gândeşte la El, pe calea cea dieaptă *în numele Lui, din aceasta clipa, ochii voştri vor putea vedea pe / unicitate, tot te nu văd al tu. Amin1*

Aud, aud corul dinspre pădure, este aşa de că nu pot articula niciun cuvânt Respectatul Frate Sudan face semnul crucii, şi mă sărută pe frunte, apoi, împreună cu cei 8 tineri, pleacă în aceeaşi formaţie în care au venit îi

privesc până dispar

Marpha. Melic şi Fidel au rămas cu mine, Marpha îmi spune

— Aţi câştigat jumătate din drum, a fost greu, căci greu este pentru toţi pământenii De acum când aveţi nevoie de noi, chemaţi-ne vom fi prezenţi suntem foarte mulţumiţi că aţi ajuns aici, cu voinţa Dvs. şi cu aprobarea lor, veţi merge şi mai departe

Vă lăsăm cu bine1

Fermă

11.8.1944/orele 14, 18

Stăteam pe verandă şi priveam spre şoseaua Afumaţi, când aud glasuri dinspre pădure îi văd pe Marpha. Melic, Fidel şi – spre marea mea bucurie – pe Paul. urmaţi de mulţi tineri sunt voioşi şi înaintează cu paşi domoli, vorbesc, s-au apropiat, eu în picioare nu-mi pot stăpâni lacrimile de fericire

— Bine te-am găsit bun şi drag frate, îmi spune Paul. nu plânge, sunt lacrimi pierdute în van

Este îmbrăcat cu haine albe de vară, pantofi albi, ciorapi albi totul şi barba, albă ca neaua. îi ajunge până la genunchi.

— Au trecut 7 ani de când noi ne-am despărţit, despărţire fizică, căci cea fluidică a continuat tot timpul să fie unită Rareori ne-am văzut în acest răstimp, şi ne-am văzut atunci când reciproc întâlnirea noastră era necesară.

Astăzi, când descătuşat pământeşte după prima etapă – căci ai trecut examenul cu atâtea piedici – ne putem vorbi de la locul unde suntem situaţi. Pentru mine este cu mult mai greu să cobor până aici. Vin cu toată dragostea şi recunoştinţa, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Tot ce ai făcut este şi rămâne legat de mine. Am suferit şi sufăr destul, de suferinţa ta. Chinurile noastre pot fi curmate, dacă vrei să vii Sus. Sudan ţi-a spus şi eu repet; poţi când vrei, la comandă, să te dezbraci de casa sufletului (corpul tău). Eşti venit aici din necesitate – apariţia Sfintelor Cărţi – Ai împlinit această primă etapă; 7 ani fără întrerupere de greutăţi, sunt 7 zile negre, greu de

suportat, însă Sus, 7 etape sunt ca 7 zile jos. Mai poţi duce poate 8 etape, mai mult nu văd însă. Tu ştii de câtă dragoste ne-am bucurat împreună; crezi că astăzi s-a schimbat ceva? Nu, nu, nu, Eu Sus, tu jos, legătura noastră prin Vibraţii Divine, este încontinuu contact. Examenul ce ai trecut a fost apreciat şi rezultatul îl ştii; a fost consfinţit de Sudan, trimis excepţional, spre a-ţi da putinţa să te ştii agreat de noi şi să eviţi puncte negre, în drumul pe care sui mereu. Sunt fericit în marea mea dragoste. Am vrut să revin mai repede, însă am fost oprit, căci nu aş fi avut timpul să fii cu mine şi să-ţi fi simţit dragostea, dragostea adevărată. Am preferat continuu să te ajut, să-mi simţi iubirea, fie prin Marpha, Melic sau Fidel, sau oricare alt spirit slujitor. Fiecare dintre ei au misiuni, fie după evoluţie, fie după fapte. Sunt unii, care fără evoluţie, ajung la maturitate, numai prin modul cum ştiu să se facă agreaţi, adunând un bogat capital, cu voie şi nesiliţi.

— Paul drag, dar tu ce eşti Sus?

— Sunt Sus, în aceeaşi clasă de unde ai plecat. După apariţia „Cărţilor” după cum ţi s-a spus – şi vor apare – fii sigur că destui fraţi te vor stigmatiza ca nebun sau ca mare inventator; să nu-ţi pese. Vor fi însă alţii, nenumăraţi, care vor vedea realitatea Divină. Totuşi, dacă este aşa hotărât, mergi înainte.

Căsuţa de la Belu am părăsit-o, vin rar pe acolo şi numai când vii şi tu sunt prezent. Aici Sus, încep să vină profesorii de la facultate, unii sunt căzuţi, alţii puţini s-au menţinut; însă niciunul nu rămâne uitat jos… Dreptatea este dreptate, „Dura lex, sed lex” şi nimic fără Dumnezeu Fii pătruns de acestea şi drumul îţi este şi jos luminos.

Marpha se adresează lui Paul:

— Respectat şi Prea Fericit Frate al Cercului închis. Cartea de Mijloc este necesară din punct de vedere liberator, pentru fericiţii ce o vor îmbrăţişa. Ea nu împiedică pe cel ce o scrie, să suporte efectele de care aţi binevoit a vorbi Este exact, aşa se va întâmpla. Se va merge înainte. Cartea de Mijloc va fi executată numai prin noi, este misiunea delicată ce îşi croieşte drumul

— Fiecare spirit are un superior şi poate merge până la penultima clasă în jos (a treia) spune Paul Am plecat de jos, fără a te vedea dimineaţa am ştiut că voi muri, însă eram oprit de distanţă ca să fiu anunţat Toată ziua am fost trist, necunoscutul pentru un pământean este groaznic Seara, schimbarea la Faţă La (19, 10), am văzut spiritele superioare ce mă însoţeau Era prima oară când vedeam „real” 4 moartea Nu a durat mult convorbirea cu ei, nu a durat mult Am dat mâna fizică cu mâna fluidică şi am ieşit Din acel moment mi-am urmat hoitul la spital Am văzut tot Am văzut greşeala comisă grosolan de medici Eram neputincios Dădusem mâna, când îmi spuseseră scopul şi nu mai puteam interveni Te-am văzut dimineaţa când ai sosit, te-am mângâiat, însă nu puteam altfel, nu eram înţeles în momentul când spiritul definitiv a părăsit corpul (trupul), am râs de atâta fericire, că putusem să mă eliberez Acesta a fost semnul înţeles de tine „Priviţi cum râde44 ai spus, şi eu am fost mulţumit că am fost înţeles de tine Este greu să mori Legăturile cresc jos, se infiltrează, însă nu-ţi dau posibilitatea să te agăţi A le tăia este aşa de uşor, numai când te găseşti Sus la socoteală, este aşa de greu Eu am trecut fără să le cunosc M-am oprit direct la locul meu, la locul meu din Cercul închis De acolo pot ajuta, pot vedea şi pot aştepta Este o misiune delicată

Fermă

15.8.1944/orele 1U5

Este cald, vântul adie uşor Stau pe verandă şi mă gândesc la ce va fi, neputând pătrunde mai uşor Tainele Dumnezeirii Am venit aici pe pământ, cu gândul, să îndreptăm greşelile trecutului, năzuind spre o lumină mai mare, mai bună Sus Deşi am fost iniţiat în puţine taine, totuşi gândul meu mai merge spre păcat Doresc să ies din marasmul acesta şi după cum a spus Marpha, în această a doua etapă, vine la chemarea mea

Gândurile mă fură cu 17 ani în urmă Astăzi ar fi fost ziua măicuţei mele pământeşti, ce fericite vremuri Eram cu ea şi cu toţi ai noştri dragi Astăzi nu mai am mamă, nu mai am tată şi nici pe bunul şi dragul meu frate Paul, ei sunt

Sus şi mă protejează Tot omul este supus păcatului şi eu care ştiu, greşesc mereu. Sufletul îmi este gol, simt nevoia Marphei. Trebuie să-l chem şi să mă liniştesc. Aici la fermă nu mai pot sta, singurătatea mă copleşeşte, trebuie să ies din impasul acesta şi încă nu am curajul să-l chem. Mi-e frică că nu vine, nu l-am chemat niciodată. Nu ştiu cum să-l chem. Fel de fel de gânduri mă pun la încercare. Doamne iartă-mă! Lacrimile îmi alunecă pe obraz... destindere de nervi. Încerc: – în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Marpha, te rog să vii, simt nevoia să te văd, să mă îndrepţi, ajută-mă, că mă simt prea mic, faţă de bunătatea de Sus.

Au trecut trei minute, Marpha nu se vede; în al patrulea minut, Marpha apare pe drumul cel mai apropiat de casă. Râde.

— Respectat Frate

Am întârziat, mă găseam departe, când gongul a bătut şi m-am grăbit să vin. Sunteţi aşa de posomorât.

— Am plâns Marpha, sunt neliniştit, aici nu mai pot sta.

— Aceeaşi şi aceeaşi eternă poveste – războiul – când se termină şi cum se termină. Nu există pământean luminat şi iniţiat de noi, să nu umbrească o părticică din lumina lui. Pentru că doriţi atât de ferm să pătrundeţi acest binecuvântat război, am să vă spun: Se termină aşa cum e hotărât. Va mai dura, de altfel v-am informat la timp cu tot mersul lui. Astăzi, notaţi, este zi sfântă la noi, este ziua Sfintei Maria şi este aşa de mare această sfântă zi, că Dvs. pământenii nu o puteţi preţui. Tot astăzi a coborât Respectatul Sudan. El este mediatorul pentru binecuvântatul Dvs. pământ. El este excepţional şi unde merge binecuvântează, pace şi fericire aduce. *Ţara Dvs. va ieşi bine – niciun supus din ea nu crede în minuni, în situaţia creată – şi minune va fi. Schimbarea de conducere este pe cale de creaţie; sorţii încă nu s-ctu aruncat. Armata care va da abandon*ul, *dă prioritate părţii adverse*. Veţi intra într-un scurt vârtej, care va aduce pagube,

recompensate de puterea Sfintei Fecioare Maria. Mai clar nu vă pot spune. De păsările cu cioc de fier (avioane împlinitoare de panică), nu scăpaţi uşor. Rămâneţi pe loc. Apa trece, pietrele rămân. Vor mai fi greutăţi, noi avem datoria să vă apărăm.

Respectat Frate.

Comorile se strâng greu, însă când le-ai adunat ai siguranţa unei vieţi fericite; fericit este acela ce le-a strâns cu sudoare. Scoateţi din suflet amărăciunea, ea nu vă poate folosi. Suferinţa pentru o cauză dreaptă, vă înalţă. A suferi este sublim. Prin pocăinţă mergi la liman, şi să nu vă derutaţi pentru cauze ce nu vă privesc.

Vă las cu bine.

Am plecat de la fermă la orele 15, 05. pe o căldură mare. dorind să merg în oraş, la cimitirul Bellu, la măicuţa mea. căci astăzi era ziua numelui ei Am ajuns în oraş, m-am suit în tramvaiul Nr 1, la capătul liniei Colentina când am plătit biletul, l-am zărit pe Melic. Îmi ocupase loc, pe care am stat A dispărut tocmai la staţia Sf. Gheorghe. când m-am dat jos. I-am zărit din nou

— Să veniţi la cimitir la orele 17, mi-a spus Melic

La orele 16, 50 eram la institutul Meteorologic Exact la orele 17. intram pe poarta mică a cimitirului Belu Marpha era la poartă, m-a rugat să tămâi, căci fratele meu Paul va veni şi el Am făcut toate pregătirile, am aprins cărbunii, lumânările, tămâia, iar Paul mă privea cu multă dragoste în spatele meu, măicuţa noastră dragă, înconjurată, de membrii plecaţi, ai familiei noastre şi o necunoscută

— Vă văd pe toţi. spun eu, pe toţi ce aţi plecat, şi mulţumesc cu recunoştinţă Bunului Dumnezeu, că m-a învrednicit să pot vedea, mi-e teamă însă, că nu mă voi putea ruga. cu toată căldura sufletului meu, privindu-vă Au dispărut, într-o clipă Mă doare această ieşire a mea Am început ruga, nu mă rugam singur; Marpha în odăjdii, cu potcap cu nestemate, ca episcopii, oficia şi el când am terminat ruga, i-am văzut pe toţi, pe toţi în jurul nostru Mama mea radia de fericire şi îmi şopteşte

— Respectat Frate, copilul meu bun, să ai parte de mulţumire, nu ne uita, cum nici noi nu te putem uita Priveşte lumea, pământul, cu un singur ochi, iar cu celălalt numai Sus şi pe noi *Pământul nu poate fi mulţumit, decât atunci când intri în el. Iii îşi cere preţul greutăţii tale şi trebuie să i-l dai, căci este al lui*. Averile de jos, dacă sunt bine chibzuite dau putinţă celui înţelegător, să-şi mărească casa de Sus, pe care să o locuiască etern, cât mai curată şi luminată, având parcul de verdeaţă cu cele mai alese flori cereşti Fiecare părticică a ta leagă veriga de lanţul ce se uneşte, aici Sus Mă sărută pe frunte, şi toţi fac la fel, în afară de necunoscuta, care mulţumeşte pentru, adăpostul ce mi-aţi dav".

Am plecat cu Marpha, era ora 18.40

M-am sculat dimineaţa la orele 5, 15; afară, la colţul casei, Marpha şi Melic sunt în aşteptarea mea, mi-au spus-o.

— Respectat Frate.

Sorţii s-au aruncat, din secunda când Respectatul Sudan a coborât cu mandat imperativ. Soarta ţării Dvs. pentru săvârşirea minunii, s-a împlinit. V-am spus că victoria este şi rămâne de partea Dvs. *Abando*? *ml l-aţi îndeplinit, căci numai aşa se putea merge, pe cărările deschise urmaşilor Domnului Iisus*. Pacea încă nu domneşte, Dvs. însă cunoaşteţi sfârşitul. *Cotropirea nu s-a terminat, din două părţi – v-am spus, va fi* – Avioanele împlinitoare de misiuni, îşi urmează trecutul. Lacrimile calde ce le vărsaţi, este darul cel mai frumos ce-l aduceţi Divinităţii. Recunoştinţa manifestată prin aceste lacrimi, are darul să vă înalţe. Crucea rămâne în acest binecuvântat război, strălucitoare şi dătătoare de viaţă nouă. Conducerea este împlinită jos, la Dvs., însă provizorie, ca orice conducere.

Respectat Frate.

Noi împlinim misiunile cu exactitate, fără mistificări, fără forţarea vibraţiilor celui în cauză, ci numai prin persuasiunea liberului arbitru. La Dvs. însa, se depăşeşte mandatul, se împăunează fratele, socotindu-se infailibil şi

uită că mandatul îi este dat cu îngrădiri. El, când are postul de conducere, îl copleşeşte înălţimea, uită de noi şi-l stăpâneşte egoismul. Liberul arbitru este jucăria impostorilor, care îi câştigă şi-i duc pe pragul prăpastiei; încă un salt şi abisul este fără de sfârşit.

Respectat Frate, întotdeauna să aveţi în vedere „modestia – Ea vă ridică, iar lumina izvorâtă cinsteşte calea suişului, situându-vă în locuri invidiate de alţii. În misiunea ce aveţi de îndeplinit, să vă fie pildă sfaturile mele.

Noi suntem proteguitorii de totdeauna, a firului de lumină prin care treceţi.

Cercul închis, nu este cercul preoţilor, Cercul închis este Cercul Domnului Iisus Cristos, dătătorul de lumină celor ce L-au urmat în spinoasa cale a ogorului semănat, fără crâcnire şi cu deplină convingere, căci El este împăratul Unic, al luminii şi ai dreptăţii.

Aţi fost, sunteţi şi veţi face parte din acest Cerc Unic. Ferice vouă.

Această taină v-o transmite Respectatul şi Strălucitorul Frate Sudan, prin mine Marpha. Ferice vouă.

Respectat Frate al Cercului închis.

Plângeţi, că şi fericirea de Sus, este câştigată numai prin curăţirea sufletului

— Marpha şi Melic, lacrimile mele nestăpânite, sunt răspuns la comunicările primite, ele sunt spontane, lipsite chiar de modestie Faţă de voi nu pot să am decât recunoştinţă Vă mulţumesc

— Respectat Frate, spune Melic

Tot ce cunosc, totul până acum este demn de lumină, lumină ce v-a fost dăruită Ferice Dvs 1

Aproape toţi cei care împărtăşindu-vă din comunicările noastre, vor începe să întrezărească fericirea veşniciei, îşi vor da seama că nu jos se termină totul Ei încă nu cred în minuni, după cum nu cred nici că ţara lor (România) va ieşi victorioasă, din acest război Răsturnarea situaţiei, nu le este lor chezăşia victoriei*7 Cred ei oare, că acest jos este şi Sus*7 Noi dirijăm, noi hotărâm şi

hotărârea noastră le este lor soartă căci noi le executăm înscrisul, hotărât numai de ei

— Ce este soarta?

— În limbajul de jos, împlinirea unui mandat la individ, la frate

— Dar la ţară?

— Aici este altceva, cu totul altceva Dacă în ţara cu pricina se găsesc unul, doi sau trei Fraţi, ce fac parte din garda Mântuitorului atenţia Diriguitorilor se îndreaptă cu toată puterea către ea *Respectaţiiiraţi din Cercul închis au darul să influenţeze rostuinle făcute. Prin fluidul y vibraţiile lor cumpănesc greutatea rostului spiritual în conglomeratul locuitorilor vremelnici din acel ţinut.*

— Franţa a avut şi ea un Respectat Frate din Cercul închis (mareşalul Retain) şi totuşi a fost invadată

— Respectat Frate

Da, exact şi ţara Dvs a fost invadată şi Rusia, acolo unde se găseau doi Respectaţi Fraţi, noi vorbim însă de victorie şi nu de invadare

— Marpha şi Melic, sunt fericit de ceea ce îmi spuneţi şi recunoştinţa mea pentru Divinitate este tară margini Ce pot face eu?

— Să staţi liniştit, să urmaţi firul vieţii cu toată modestia

Atât Ajutor neprecupeţit tuturor şi fiţi prudent

Fermă

30.8.1944/orele 10

Ceasul a bătut orele 10 Sunt mâhnit, stau pe verandă şi gândurile mă năpădesc Lipsurile s-au accentuat înaintea mea apare Marpha, care râde, râde, cum nu l-am mai văzut niciodată îi văd urechile străvezii

— Respectat Frate.

Râsul meu nu este obraznic, este răspuns la neîncrederea ce aveţi. Cu câtă uşurinţă treceţi Dumneavoastră, care sunteţi ce sunteţi, peste lumina ce continuu vă luminează calea. Când ştiţi că vedeţi cu jumătate de ochi, de ce încercaţi să pătrundeţi peste capetele mulţimii, grandoarea viitorului drum fericit al

Dvs.

Lăsaţi la o parte materia, ce atâta rău vă face şi eternizându-vă, să vă conduceţi singur, cum v-aţi mai condus în cele mai grele şi penibile momente, cu aproape 20 de veacuri în urmă. Atunci şi numai atunci erau greutăţi; astăzi sunt nimicuri… şi nimicurile acestea au darul să vă mai reţină.

Fiecare gând, fiecare replică, fiecare dorinţă a Dvs. este ţinută în seamă, în afară de cele personale, căci ele sunt ale pământului şi nu fac parte din sfera de Sus. *Averile sunt căpătate jos şi rămân jos*; *Sus revine numai îndreptarea spre lumină a celui în cauză*.

Prezenţa noastră nu vă este suficientă îndemnare jos, spre a vă scoate din gândurile negre, ce nu-şi mai au rost în fluidul Dvs? Qredeţi oare că ocupaţia rusească vă va ţintui locului? Sau împărţeala dintre fraţi are darul să vă ciuntească ceva definitiv? Nimic. Cursul îşi urmează drumul prin matca deja stabilită şi atunci de ce rămâneţi locului, fără a păşi mai departe? Desigur, Ţara este mai presus de toate, după cum şi casa de lumină este mai situată pe Plan. Urmaţi pilda Mântuitorului „NIMIC PENTRU MINE, TOTUL PENTRU TOŢI”.

Respectat Frate.

Când Divinitatea acceptă trimiterea jos a unui frate, îi ia în primul rând mintea trecutului, spre a-i da putinţa ca prin vibraţiile de odinioară, să-şi urmeze nestingherit drumul, spre izvorul tămăduirii. Aceasta se face la cei mulţi. La cei din Cercul închis li se dă dintr-un început legătura cu noi, când devine necesară. Prin diversele etape ale fericitului Frate, i se deschid ochii jos, ca să-şi urmeze fără prihană calea; iar calea întoarsă să-i fie lui, drum fără oprire.

Între cei patru ce se găsesc astăzi jos, din Cercul închis pot arăta cât de fericiţi au fost, împlinindu-li-se dorinţele.

Ţările lor au trecut prin firul de lumină al Domnului. El, Domnul, proteguitorul tuturor, acordă aleşilor Lui Lumina şi ea este sublimă; Lumina Dreptăţii, neumbrită de

niciun fir de vreun nevrednic.

— Marpha, cei patru unde se găsesc?

— Doi în Rusia, unul în Franţa şi al patrulea, cel pe lângă care sunt ataşat. Pe toţi îi veţi simţi… este legătura de tradiţie, de fraternitate.

Veţi părăsi această casă, când cu ocupaţia de astăzi veţi mai avea de suferit suntem lângă Dvs mereu, suntem din îndemnul nostru, ferindu-vă de curse Răul de astăzi, va fi bucuria de mâine

— Marpha. am auzit de cele 12 clase de Sus

— Nu 12, ci 13 clase

— Aş putea să am lămuriri?

— Nu, lămuririle le veţi avea la capelă şi în scrierea „Cărţii de Mijloc”.

— Ce înseamnă cuvântul „şi „°

— Şi. Înseamnă şi în cartea „Din întuneric la Lumină” Tot ce avem noi cu voi de jos. vor fi eternizate prin această „Carte de Mijloc” Cartea va fi dictată de noi, ca şi „Din întuneric la Lumină”.

Bucureşti

10.9.1944 /orele 22

Marpha

— Respectat Frate.

Prezenţa mea, vă dă prilejul să păşiţi un pas mai mult Până la venirea „liniştii aparente”, mai sunt multe ape de trecut De la un singur cuvânt „inegalitate” vor începe pustiirile Atunci va fi cumpăna, vai Doamne, ce va fi

Un Respectat Frate din Cercul închis, a cerut obosit, să plece

Aprobarea i s-a dat, aşa cum şi-a formulat-o Veţi afla

Bucureşti

28.9.1944/orele 10, 30

Marpha

— Respectat Frate, îndemnurile la bine îşi au obârşia din lumină Aţi început a vedea peste capetele mulţimii, neliniştea trebuie însă stăpânită Spuneam, că tot ce are început, are şi sfârşit Aţi putut vedea, cum Marpha v-a condus pe valurile furtunoase ale zilelor de acum, fără

atingerea firului de păr, pe drumul suişului Vă sunt recunoscător pentru mulţumirea ce îmi arătaţi, eu îmi fac numai datoria Cortina este ridicată, primul tablou se joacă Matca este însă departe şi torentul merge furtunos către ea

Bucureşti

3.10.1944/orele 22, 25

Sunt la masa din sufragerie, Marpha este în faţa mea.

— Marpha, aici?

— Da, angajamentele m-au obligat să lipsesc. Acum putem să mai vorbim. Înţelegem starea de nelinişte în care vă găsiţi. Vibraţiile Dvs. care ne arată cât de mult vă zbuciumaţi, ne fac nouă griji. În acelaşi timp, imprimă greşelile, obstacolele ce aveţi de trecut sau de întâmpinat. Pentru noi însă măsurile sunt luate. Fiţi întreg, fiţi voios. Nu ce se petrece, trebuie să vă scârbească… Faceţi parte din Cercul închis. Acesta este punctul de căpetenie pe care vă rezemaţi. Melic şi-a făcut apariţia.

— Am întârziat.

— Melic, spune Marpha, ai putea spune câte ceva despre cele ce vor veni. Eu trebuie să plec, aşa că vă las cu bine.

Marpha s-a sculat depărtându-se către uşă…

— Melic, acum că ai dezlegare de la Marpha, te rog să-mi arăţi şi mie viitorul.

— Desigur. Nu importă desfăşurarea situaţiilor. *Important este că ţara va reuşi până la urmă să rămână ţară*. Primează un factor determinant, că duşmanii se vor împlini în prieteni şi vor lovi cu stânga inimii nesăţioasa poftă a distrugerii Sfintei Cruci. Sfânta Cruce este şi rămâne triumfătoare. Nicio cută, nicio îndoială despre miracolul ei. Ştiţi că în Rusia se găsesc 2 Respectaţi Fraţi din Cercul închis. Mai ştiţi că enorma lor bază fluidică contracarează mulţimea. Acolo s-a ajuns rău înţeleasă – *munca obligatorie* – A munci pentru alţii te ridici, a munci pentru tine, trăieşti; s-a omis însă a respecta munca cinstită, care dă dreptul celui în cauză, la răscumpărarea trecutului. Pentru a ajunge unde se găsesc, în primul rând,

au îndepărtat Sfânta Cruce, recte pe slujitorii ei. Au oprit un simulacru, crezând că L înşală pe Dumnezeu. Domnul vede, Domnul tace, nu se răzbună, însă fiecare plăteşte… Cum e în Cer puterea Domnului, aşa e şi pe pământ. Această uriaşă putere sortită… este plata dreaptă ce i se va aplica. Va mai putea însă până atunci, să mai producă mult rău, şi-l va face.

— Mâine fraţii se vor ucide între ei, mamele îşi vor smulge părul şi copiii vor blestema păgânii.

— Melic, mă îngrozeşti.

— Nu trebuie, aşa urmează să se facă. Ce vină aveţi Dvs. sau noi, dacă ei înţeleg. Ne găsim în război de etape. Etapa numără 7 ani. La 7 ani

(înăuntru ei) se merge la liniştea aparentă, care va fi scurtă (3 etape). Focul va lua naştere de la Semilună, al treilea război mondial, numit Cruciadă – dacă Planul Divin nu va fi schimbat – unde mic şi mare se vor năpusti, ca să strivească pe batjocoritorii celor sfinte; va fi răzbunarea cruntă a celui umilit şi sărăcit. Nu va dura mult şi va fi împlinită. Odată uraganul dezlănţuit. Cruciada va desăvârşi în clipa aceea Strălucirea Sfintei Cruci Este voia Domnului şi cred că nu va fi supravieţuitor, să nu tremure de bucurie, la auzul biblicelor cuvinte. Pace vouă pe pământ, că Sus pacea domneşte de veacuri

— Melic, dar fraţii din Cercul închis, ce zic ei?

— Ei au cerut aceasta, 2 la număr, unul în Rusia şi celălalt în Franţa şi se va împlini, cum de altfel şi Dvs. gândiţi la fel

— Dar pe noi cine ne va conduce?

— Păzitorii legilor Dumnezeieşti.

Conducerea Dvs. provizorie, merge în provizorat, până la epoca fericită

S-a făcut ziuă, vă lăsăm cu bine

Bucureşti

11.10.1944/orele 13, 20

Venit acasă, am luat masa şi mă găseam singur în sufragerie, când surpriză, Marpha este lângă mine.

— Respectat Frate.

Bucuria ce o manifestaţi sosirii mele, este profund simţită. Nu putem cu nimic avansa în plus, peste bariera ce ne opreşte. Vedem tot, simţim tot şi totuşi rămânem insensibili, executând strict dorinţele exprese ale angajamentului fratelui în cauză. În toate cazurile, liberul arbitru este pricina relelor, ce-şi urmează apoi cortegiul, din hop în hop, aducându-i celui cu pricina – la socoteli – angajamente „voluntare44, ce-l readuc jos, când se decide, la grele lipsuri, la suişuri şi coborâşuri, ce ustură atât de profund şi fizicul şi sufletul

Cunoaşteţi desigur o sumedenie de fraţi ce sunt invidiaţi, fie pentru curajul lor, fie pentru fizicul lor, fie pentru bogăţia lor, sau să spun şi mai frumos, pentru norocul lor. Trec anii şi aflaţi că X a fost arestat, sau X a comis o nelegiuire, sau că Y s-a sinucis. Vă spuneţi atunci în sinea Dvs

(liberul arbitru al eului Dvs): „M-a ferit Domnul, îi mulţumesc, că eu aşa cum sunt, sunt tare mulţumit”.

Vedeţi, drumurile sunt trasate, numai „eul” lui poate să-l îndrepte, ferind astfel cursa rătăcitului şi noi care luptăm, suntem îndepărtaţi de el. De aceea lupta este dârză pentru câştigarea către lumină, a întunecatului frate. Reuşita noastră este mulţumirea lui, nu numai jos, ci şi Sus. Chiar din momentul începutului de degajare totală… sunt şi degajări simple. Să vă explic: un aviator cade cu avionul, fie de la mică sau mare înălţime, sau altul este împuşcat etc. etc. Grav rănit se găseşte în comă, adică pierdut. Medicii, după ore sau zile, îl readuc la viaţă. În tot acest timp, rănitul a fost în voiaj astral. A fost purtat de noi, a văzut multe, pentru că fiind în comă şi neavând ajutorul nostru, organele vitale îi încetau. El însă mai avea pe ştatul de zile, încă de trăit, iar noi am intervenit. Am omis a vă arăta, că în voiajul astral, i s-a cerut cea mai importantă binefacere „uitarea. Ac” est frate, revenit la normal, a istorisit tot visul lung în care a fost purtat… uitând tot ce a fost oprit să istorisească. Pentru cei de jos a fost vis, pentru noi realitate.

Ca spirit ne şcolarizăm, ca om – noaptea când

doarme îşi formează apropierea de viaţa viitoare, de viaţa de unde a plecat... deci şcolarizare, între viaţa de jos şi cea de Sus, s-a interpus „visul, ca „re este o continuare a vieţii Astrale. Spiritul trebuie să fie permanent, după apusul soarelui, în contact cu viaţa de Sus, sau oricând doarme. Gândul omenesc este riguros interceptat, ştiţi aceasta. Gândul este personal şi conceput de om. El este stăpân pe el şi de el dispune liberul arbitru, eul lui. Nu însă în ceea ce priveşte somnul – visele – acolo noi dirijăm, noi distribuim rolul fiecăruia, fără excepţie, hotărându-l astfel să privească cu calm viaţa viitoare. Este o obsesie la unii, crezând că visele le aduc rău este inexact. Să se ştie că nu există vieţuitoare lipsite de vise.

Omul odihnindu-se dormind, spiritul trăieşte Sus, trezindu-se, trăieşte jos. Trupului i s-a creat un repaus – somnul – Aceasta aduce o micşorare a funcţiunilor totale organice ale omului, lăsându-i treaz numai spaţiul vital, câtimea Divinităţii, ce sălăşluieşte în el. Acest spaţiu vital, câtimea, fixată pe termen, legată de fluid, ţine permanent legătura cu noi. Ei îi fixăm dorinţele noastre, spre a putea opri declanşarea răului ce se succede vertiginos, prin bulbul centrului nervos al candidatului la rău. Când reuşim, pulsaţiile revin la normal, iar celula golită de impetuosul sânge al răzvrătitului, se reumple, punând astfel stăpânire liberul arbitru pe el. Carenţa e asigurată.

Cei de jos, în uraganul ce a cuprins omenirea, încep să întrezărească zorile, însă răul de bază a fost înscris, fără ştersături sau adăugiri, căsuţei respective Prigoana urmează, capetele cad, scrumul şi cenuşa aştern straturi groase pe locurile unde altă dată se cânta şi se mai cântă cântece de desfrâu

Ce mulţumiţi suntem noi, auzind laudele aduse Tatălui de unii de fost pentru ajutorul căpătat, când se roagă

Atentmne la cele ce vor veni. Tăcerea e de aur şi vorba de argint (se spune jos) 7 nbanalele *vor judeca semenii între ei*. Vor curge apele, rupând zăgazurile. Se vor cutremura până şi munţii, când semnul Sfintei Cruci –

v-am mai spus – se va vedea pe cer Atunci va începe liniştea atât de dorită de toţi şi va veni, aşa cum răul va pleca

Mă bucură înţelegând lipsa mea, am fost lăsat să lucrez unde eram trimis Gândul Dvs m-a urmărit mereu, însă nu vedeam dorinţa să fiu chemat

— Marpha, venea i?

— Indiscutabil, oricând, oricum Nu v-am făcut dovada? Vă mai îndoiţi?

— Nu, Marpha, mă simt stingherit ca pentru orice să te chem Aş fi dorit şi alte lămuriri despre viaţa de Sus

— Da, le veţi avea la capelă Acolo veţi afla şi Dvs şi toţi, lumina cea adevărată îmi fac mereu rezerve, dacă Dvs acceptaţi aceasta Nu depinde de mine, ci numai de Dvs. Se poate că până la anul să hotărâţi altfel – deşi toate aparenţele sunt pentru – şi totuşi s-ar putea să vedeţi prin altă prismă Hotărârea Dvs supremă se găseşte astăzi situat pe aceleaşi culmi, priviţi, cu încredere la lumina de Sus, ce atât de scrupulos vă luminează, Respectatul nostru Frate

Bucureşti

15.10, 1944/ orele 21, 15

Metic a răspuns chemării mele în câteva clipe de la dorinţa mea

— Respectat Frate.

Aţi dorit să mă vedeţi sunt prezent

— Mehe, Marpha nu vine?

— Dacă doriţi, poate veni Eu nu aş putea împăca cerinţele Dvs 9 Doar ştiţi că sunt permanent ataşat

— Da, aşa este, însă vezi Melic, nu mai am ţinere de minte şi pentru acest lucru am în casă discuţii cu ai mei

— Ştim, nu înseamnă însă, că sunteţi bolnav. Memoria este şi rămâne intactă, când spiritul şi-a părăsit corpul. Jos însă se anihilează, cu scopul vădit de a evita anumite situaţii.

Starea actuală a ţării, o puteţi compara cu o căruţă neunsă, trasă de doi cai nehrăniţi, ce urcă un deal abrupt. La mijlocul dealului se găsesc 2 telegari puternici, ce

aşteaptă ca înhămându-se la această căruţă, să o ducă cât mai repede în vârful dealului, cu toate că, ea va mai scârţâi.

— Melic, îmi vorbeşti în exemple, pe care nu le înţeleg.

— Respectat Frate.

Ţara va fi salvată… poporul va suferi şi supravieţuitorii, vor fi prea mulţumiţi. Că se lucrează astăzi la o hotărâre nouă, rămâne să se vadă, dacă se poate trece peste o hotărâre deja luată. n fiânal până acum totul merge spre lumină; fiţi prudent…

Apa trece, ţara rămâne…

Modificări ulterioare se pot produce şi dacă pot fi aplicate, vor avea darul să micşoreze suferinţele comune, să modifice multe căsuţe, însufleţind viaţa de jos… ca să răbufnească – în unire cu duşmanul de ieri.

Bucureşti

18.10.1944/orele 15, 15

Marpha

— Respectat Frate.

Omul este supus greşelii intuitiv, el crede că poate afirma anumite lucruri, care nu corespund realităţii. Este o eroare a eului lui. Aceasta relativ la siguranţa că eu fac parte din lumea supra superioară nouă. Este drept că eu mă găsesc în lumină, însă mai am de plătit. Dacă cereţi adevărul asupra mea, îl obţineţi, primind dezlegare. Cred însă că este mai bine să mergem aşa în starea actuală. Prea Bunul şi Milostivul Stăpân al tuturor, în dreapta şi luminoasa Sa judecată, a hotărât revenirea celui în culpă jos, ca prin pătimire să se izbăvească. Nimeni să nu aibă pată, toţi să fie egali, toţi să se bucure de acelaşi tratament de lumină, de stimă, cu un cuvânt egalitate totală (clasa de unde porneşte suişul).

Gândiţi-vă ce înseamnă jos, practic, nepotismul. Nepregătiţii ocupă locurile cele mai înalte în dregătorie sau în orice alte situaţii; să vă opuneţi nu este drept, aţi greşi. Lăsaţi pe fiecare să meargă pe cărările lui. Aflaţi că le este dat aceasta.

— De ce?

— La cumpănă le-a căzut ridicare, însă ei nătângii nu s-au înconjurat de subtil, care tot timpul îi înconjura… înlăturarea lor (acolo) aduc neştiinţa lor (jos). Ridicarea la cele mai înalte trepte de răspundere (pescuirea în apă tulbure) prielnică lor, i-a situat în locuri înalte dinainte rostuite – că nu corespund chemării – rămâne judecata, grea sau uşoară, după reglarea osândei acceptată la căsuţa lor. De aceea vă spun, să nu pizmuiţi pe nimeni; treceţi nebăgător de seamă la fiecare, căci fiecare îşi are talonul său.

Prea Bunul şi Milostivul Stăpân a hotărât „puritate11. Toţi să trăiască Sus în lumină, că îndreptarea lor dăinuieşte de veacuri, nu importă, căci va mai dura. Esenţialul este ca toţi fraţii de jos, venind în casa Domnului, să fie curaţi; cei ce nu au făcut stagiul jos complet, urmează să-l termine. Se acordă 39 de ore (vieţi) stagiu maxim, până la epuizarea timpului acordat vieţii pământeşti (venirea Mântuitorului) a oricărui păcătuitor. Arăt, că ora pentru noi, este viaţa (lungă sau scurtă), cum este hotărâtă, este umbletul de jos în viaţa acordată. În această oră se cuprinde o parte de răscumpărare din trecută oră şi o altă parte din cea făcută în ora plătitoare. Dumneavoastră simţiţi că viaţa de jos este frumoasă şi binecuvântată. Aveţi la dispoziţie tot ce s-a putut mai frumos, tot ce creierul omenesc a conceput ca pământean a creat după aceleaşi principii – ajutat numai de noi – în situaţiile cele mai adecvate tuturor, spre a simţi cât mai uşoară ora răscumpărării. Muzica divină, premergătoare fericirii de o clipă – de jos – este o slabă idee pentru toţi, faţă de a noastră, Divină cu adevărat.

Vi s-a dat femeia, femeia frumoasă. Femeii i s-a dat bărbatul puternic, masiv, numai pentru încercarea slabilor de înger. Credeţi oare că femeia are nevoie de doi bărbaţi, sau bărbatul de două femei? Nu, fiecare cu jumătatea sa. Aici este marea greşeală a liberului arbitru, de aici porneşte scăderea Funcţiunile organice însă diferă, ca şi la bărbat; unele creează, altele sterpe, plâng.

Vă necăjiţi că nu aţi avut detalii despre Creaţiune. Este drept că v-am înştiinţat în mai multe rânduri, că toate explicaţiile hotărâte le veţi avea la timp. Tot atunci v-am atras atenţia respectuos, că dacă Dvs. acceptaţi, opera va fi împlinită, Cartea va fi Căite, lumina va pătrunde în sufletul tuturor a, chiar şi al răzvrătiţilor. Am făcut însă rezerva, că poate acceptaţi să vă răzgândiţi u… vă hotărâţi pentru plecare.

Poate eu, Marpha, mă exprim greu şi alţii tălmăcesc greşit vorbele mele Dvs. nu vă este îngăduit să le crucificaţi, sunt obligat la o explicaţie. Respectaţilor Fraţi din Cercul închis li s-a dat puterea de la început, ca plecarea să o hotărască singuri, când vor dori, ca şi primilor puri din viaţa încercatorie. Dvs. v-aţi pronunţat odată când eraţi copil, ca termenul plecării să înceapă în partea a doua a vieţii pământeşti, după 50 de ani, aşa se explică şi vorba mea. Rămâne stabilit – dacă reveniţi asupra celor spuse atunci – mai puteţi sta oricât veţi binevoi, chiar fără termen. Nu trebuie să uitaţi, că omul la 70 – 80 de ani, din cauza slăbirii puterilor, doreşte să termine; spun aceasta ca să ştiţi, că nimeni nu mai este etern jos. Vă rog respectuos, ca în astă seară la rugăciune, să hotărâţi definitiv, asupra abrogării sau definitivării dorinţei exprimată atunci când eraţi copil relativ la moarte (plecare).

Respectat Frate. Aş dori să mai spun ceva, poate cu stângăcie, însă negativul poate să atragă pozitivul. Să zicem că aţi plecat într-un voiaj la Paris, Londra etc. Gândurile unde duc? Nu la căsuţa Dvs. din Bucureşti, de unde aţi plecat? Aţi stat la fermă. Gândurile nu îşi luau zborul la Bucureşti? Sau mai sigur, venind jos, gândurile nu se opresc la căsuţa de Sus, de la noi? Noaptea nu sunt toţi vremelnici când dorm, cu noi? Sunteţi ai noştri toţi, fără excepţie. Câtă mulţumire veţi avea, când veţi vedea „de visu” palatul de unde aţi plecat. Explicaţiile ce aţi binevoit să mi le cereţi, sunt obligat a le da, însă cred că este mai minunat a le avea la capelă, în atmosfera curată a altarului. Veţi fi ajutat de cele mai curate lumini din

împărăţia Tatălui. Ei, care m-au însărcinat pe mine, ca să vă arăt tot ce aţi putut prinde, vor putea să răspundă cu alte cuvinte, cu altă lumină; dacă însă nu va fi posibil, oriunde se vor putea completa „Cărţile”.

Bucureşti

21.10.1944/orele 19, 15

Marpha

— Respectat Frate.

Mulţumirea pe care am simţit-o noi toţi, faţă de renunţarea Dvs. la un drept hotărât, îmi dă putinţa ca astăzi să vă spun, că bine aţi făcut.

În repetate rânduri v-am arătat, că este bine ca un Respectat Frate din Cercul Unic, să fie demn jos de sacrificiile compatibile cu lumina sa. Sugerarea mea, a avut desigur rezultatul atât de mult aşteptat. Tema pe care v-aţi pus-o şi pe care şi-o pun toţi pământenii în aceeaşi măsură, adică toţi egali la ceasul împlinirii, este…

Atunci când vi s-a hărăzit dreptul de a alege oricum şi oricând moartea, s-a avut în vedere, că prin persuasiunea gândurilor se va renunţa la aceasta, cei mai mulţi din Cercul Unic integrându-se în totul încetării din viaţă, a tuturor. S-a exceptat un singur Frate din Cercul Unic, care a cerut şi i s-a aprobat, ca moartea lui să aibă loc la o zi după aniversare. Ţin să vă arăt că prin această renunţare, nu s-a schimbat nimic în raporturile dintre Dvs. şi noi, cei de Sus; singura schimbare ce s-a operat, este fixarea datei plecării şi cum. Dacă însă insistaţi să o cunoaşteţi, prin rugă o veţi căpăta, însă este mai bine să urmaţi ca toţi ceilalţi – destinul Numai aşa gestul rămâne întreg şi neumbrit. La noi, foarte greu se revine asupra unei hotărâri şi totuşi faţă de… se poate. Dumneavoastră aţi renunţat la un drept hărăzit, deci se poate.

Domnul leagă, Domnul dezleagă.

Bucureşti

27.10.1944/orele 14, 56

Melic

— Respectat Frate, în zilele mari se cuvin vizite celor ce aşteaptă lumina. Marpha este departe în executarea

altui mandat. Privesc la umflătura din stânga feţei şi mă cutremur gândind că şi Dvs. puteţi suferi.

Este drept că viaţa fraţilor de jos este împărţită în patru părţi, patru epoci, ca şi cele patru anotimpuri: primăvara, vara, toamna şi iarna, aşa cum este împărţirea anului. Unii însă, al căror fir este scurt, au fost dotaţi cu inteligenţe sclipitoare, cu o creştere peste puterile normalului la epoca aceea; astfel că ei din acest punct de vedere sunt egali.

De la o zi la 7 ani – inconştienţă
De la 7 ani la 14 ani – precocitate
De la 15 ani la 21 ani – inteligenţă
De la 21 ani la 35 ani – tinereţe
De la 35 ani la 52 ani – maturitate

Peste 52 de ani – bătrâneţe. Nu mă refer la cei cu alt drum.

Veţi observa însă că totul merge din etapă în etapă; înăuntrul acestor etape, pământeanul pleacă. Nu există excepţii, în afară de Respectaţii Fraţi din Cercul închis. În intervalele etapelor, stă cumpăna; este atât de scurtă, că foarte puţini înţeleg rostul ei, şi se roagă. Când ruga este caldă, cumpăna poate să oscileze înspre bine, cu consensul Consiliului, care este brusc avertizat, ca restul zilelor celui ce s-a rugat, să rămână pildă urmaşilor (deşi avea alt angajament). Aveţi răbdare, răbdare în toate; graba înseamnă neputinţă. Dvs. care puteţi multe, aşteptaţi. Este o regulă pe care să o aplicaţi în toate cazurile.

Marpha în această clipă stă lângă mine.

— Ce bucurie că te văd aici.

— Respectat Frate.

Este şi azi o zi mare, zi sfântă Nu am avut îngăduinţa să vă fi luat să vedeţi procesiunea urmată de noi

Aţi comis un păcat, falca s-a umflat, suferinţa a prins rădăcini şi v-a dispărut buna dispoziţie Credeţi oare că toţi au fericirea să plătească aşa prompt? Nu

— Dar te rog Marpha, cu ce am greşit eu?

— Verba volant, scripta manet, după mintea pământenilor – erare humanum est – Gândul odată format,

este simultan înregistrat în Centrala noastră – jos nu contează, contează numai scrisul – el rămâne

Timpul este elementul cel mai puternic al uitării, al măcinării, oricât s-ar încerca a se păstra în arhive documente preţioase, ele după veacuri, dispar, nu furate, nu distruse de foc, sau de şoareci Dispar, fie că cernelurile sau hârtia sunt rău întreţinute, fie că îşi urmează şi ele calea

Trebuie să ştiţi însă un lucru foarte important, nu va dispare Cartea Cărţilor niciodată, rămâne impregnată pe hârtie, cât şi imortalizată în sufletele curate ale aleşilor, care se transmite din urmaş în urmaş Din urmaş în urmaş, se înţelege din copil în copil, sau din tată în fiu, în înţelegerea de jos Aici este enigma pe care nu o pricepeţi şi a cărei dezlegare o veţi avea acum

Ştiţi că omul trăieşte ca tot pământeanul, plin de păcate Vieţile lor sunt gradate, în raport cu suişul în lumină al fericitului Urmaş poţi deveni însuţi tu, tată al fiului tău, mamă a fiicei tale, sau în raportul rudeniei de gradul 2, 3 etc sunt cazuri când tatăl murind, lasă o avere frumoasă Capitalul pentru judecata de Sus, era mai mare decât lăsase jos în angajamentul său, cerea să revină cât mai neîntârziat jos, spre a-şi ajuta copilul nevolnic Trecuse timp, când s-a hotărât revenirea lui, astfel că nevolnicul făcuse 50 de ani când a devenit tată a fiului său Aşa că Sfânta Carte a Cărţilor se transmite din urmaş în urmaş, din tată în fiu, din fiu în tată Ea este mereu vie în sufletele lor şi va dăinui cât pământul va fi în viaţă Am atins această chestiune gingaşă, pentru a o completa mai târziu în Cartea de Mijloc

Noi urmăm a vă iniţia în viaţa Astrală, ca şi când aţi fi nou venit în ea Nou înseamnă necunoscător Frământarea sufletelor omeneşti întru păcate pământeşti, nu sunt bine privite de noi

Am fost chemat să văd la căsuţa unui mare dregător al ţării Dvs gândurile de viitor ce-l frământă Ele depăşesc cu mult angajamentele luate Vom fi siliţi să-i manevrăm dibăcia Pentru aceasta însă, el va plăti greu Lumina ce

capătă, căutând-o După orice oboseală fizică, când te odihneşti, găseşti destindere şi voie bună Dar înţeleg aceasta fraţii de jos?

Când vom primi înalta dezlegare de a vă iniţia, ca nou venit la noi – fiind în viaţa pământească – veţi înţelege atunci, însemnătatea capitală a evoluţiei pământeşti. Toate legăturile cu pământenii sunt manevrate de noi, cu via dorinţă numai de bine, pentru cei în defect.

Vom fi deranjaţi, vă lăsăm.

Bucureşti

28.10.1944/orele 11, 05

Melic

— Respectat Frate.

Profit de singurătatea în care ne găsim, spre a vă arăta câte ceva. Vântul de afară are şi el tipicul lui; el vă readuce sufleteşte şi mai mult către noi. Ce bine este, simţiţi? Greşelile sunt omeneşti. Citind printre rânduri, mai uşor s-ar putea întregi mulţimile, vor fi completate; în plus noile taine ce îşi aşteaptă rândul. Impasivitatea în care vă complaceţi faţă de politica ţării Dvs. ne liniştеşte în drept, pentru că timpul deapănă… noile orânduiri, atât de contestate, spre a instaura altele mai intransigente, până când ei vor sui povârnişul, şi-l vor sui; dacă ar cunoaşte ei însă însemnătatea „modestieinu s61 – ar avânta cu toată orbirea, pe făgaşul lipsiţilor de credinţă.

Aţi fost obişnuit să ştiţi ce vine, însă ritmul desfăşurat de surprize, a surprins şi pe cei mai încăpăţânaţi. Vor mai fi şi alte desfăşurări şi mai nebănuite, (proverbul de jos) „de îţi stă mintea în loc”.

Întotdeauna să fiţi convins că nimic nu vă poate atinge în această viaţă uluitor de trecătoare, decât „Cerul”. Semenii să vă intereseze în ceea ce priveşte ajutorarea, nu însă traiul lor, sau faptele lor. Fiecare este cu geamantanul lui.

Respectat Frate.

Când cunoaşteţi atâtea, de ce vă înfioară întunericul şi de ce zâmbiţi când daţi de lumină? Aţi observat că intrând într-o sală, cameră sau cum aţi dori să îi spuneţi şi

daţi de un bec mare, de ex. 500 de lumini, nu vă mai orbeşte? Este necesar o trecere de timp, ca să vă puteţi obişnui; M-aţi înţeles, aşa sunt gradele de lumină Sus. Negru cu nuanţe, este unul şi acelaşi – înfiorător, înfricoşător – şi vai de sufletul ce şi l-a ales.

Vântul suflă şi pe lumină şi pe întuneric, el este al nostru, el usucă şi îngheaţă, sau în arşiţă te răcoreşte. Dacă nu ar fi el vântul, pământul nu ar putea vieţui. Sunt taine pe care nu le pot pătrunde nici „doctorii" de jos. Constrâns din cauza viciului să-i spunem şi a foamei, omul neputincios în judecată, este operat de liberul arbitru şi bănuiţi cred, care este rezultatul.

Câte lucruri prea frumoase nu veţi afla de la noi. Cât de mare mulţumire veţi avea de fiecare dată, aflând atâtea noutăţi şi cât de mult vă va ridica în proprii Dvs. ochi, încrederea noastră.

Să fiu iertat dacă vă mărturisesc, cât de mult vă preţuiesc eu, ghidul Dvs. Fac aceasta pentru a cunoaşte, că numai printr-o iubire frăţească, se poate desăvârşi o misiune delicată. Respectuos vă rog să aveţi în vedere, că atunci când vă mâniaţi să reţineţi injuriile sau blestemele. Să ştiţi că acestea sunt hule aruncate Creatorului, dacă le emiteţi. Nu pot decât plecând să vă arăt, cât de mult aş dori să stau de vorbă „descătuşat" pentru a vă arăta atâtea lucruri şi noutăţi, demne – ca pământean – pentru un Respectat Frate din Cercul Unic.

Cu voie bună vă las

Bucureşti

31.10.1944/orele 23, 30

Melic

— Respectat Frate.

Am dorit de foarte multe ori, să abandonăm elementarul sentiment „Iubirea". Ori de câte ori am încercat, nu am reuşit, pentru că alte chestiuni cerute de Dvs., urmau să fie cercetate. Astăzi a sosit acest moment. Cel mai puternic, cel mai luminos şi cel mai necesar dintre toate dăruirile Dumnezeieşti este – *iubirea către El şi către aproapele tău* – Închipuiţi-vă deznădejdea unui frate în

suferinţă. Când un semen vine în ajutorul lui, câtă bucurie pe amândoi; primul că a fost ajutat, al doilea că l-a ajutat. Se obişnuieşte a se confunda iubirea cu „mila”. Este drept că jumătate iubire este milă. Pe acest fundament se creează „credinţa”. Având-o poţi merge cu fruntea sus, pe orice cărare cât de nesigură, căci ea îţi călăuzeşte paşii, numai către tot ce este bine şi frumos.

Trandafirii, ce frumoşi sunt, cu ce aromă suavă vă gâdilă nările. Mulţumiţi Creatorului că din atâtea şi atâtea minunăţii, v-a dăruit şi aceşti diafani trandafiri, pentru a vă dezmierda simţul mirosului. Dar aţi observat că el are ghimpi, crescuţi pentru apărarea lui? Pământenii au liberul arbitru pentru uşurarea de păcate a spiritului, atât de greu încercat şi la dispoziţia unui moment, bun sau rău. Dacă iubirea are rădăcini adânci şi mila este factorul dominant în toate ocaziile unde se poate manifesta, liberul arbitru este şi rămâne legat de iubirea de Dumnezeu; mila şi credinţa stau la baza evoluţiei. Nu se cere nimănui nici inteligenţă, nici precocitate, se cere numai bună credinţă. Despre iubire, milă şi credinţă, ce fac un tot, se poate vorbi mult. Fie eu sau Marpha, ne rezervăm bucuria să le tratăm la momentul prielnic, mult mai pe larg.

În viaţă sunt chestiuni, pe care cu toată sensibilitatea fratelui refractar, dacă vrei, poţi să i le pui, într-o aşa lumină, încât el singur să revină la drumul drept.

Bucureşti
2.11.1944 / orele 11, 10
Melic

— Respectat Frate, în astă-seară doresc să vă vorbesc tot despre o dăruire Divină tot aşa de importantă ca şi iubirea, despre „uitare”.

Iubirea ca şi *uitarea* sunt punctele de reazăm în evoluţia firească a fraţilor de jos. V-aţi gândit vreodată ce importanţă are în acest mers al vieţii pământeşti „*uitarea*”? Fără ea, omul ar fi de la prima percepere, pierdut. Uitarea ca şi iubirea, integrate de la început în scânteia Divinităţii, au menirea să împingă mersul vieţii tuturor, depănându-li-se firul până la capăt. Cât de mare a

fost înţelepciunea Ziditorului, care a dat această binefacere omului, se poate vedea zilnic din faptele semenilor.

Aţi putut constata că binele se uită repede, răul dăinieşte multă vreme în memoria celui lovit. De ce aceasta? Simplu, pentru că şi cel ce l-a lovit nu poate uita răul făcut; însă noi cunoaştem binele şi răul. Jos însă se permanentizează în conştientul dătătorului de astfel de greşeli, şi coşmarul prinde rădăcini, făcându-l să-şi regrete fapta, dacă este cu sentimente bune către noi. Însă lovitul nu poate uita răul făcut.

Bucureşti

3.11.1944/orele 15, 55

Melic

— Respectat Frate.

Am căutat şi vom căuta, să vă imprimăm cât mai clar, toate dezlegările ce ne sunt date; deşi noi vi le dictăm pentru scriere, ele să fie şi reţinute. Suntem mulţumiţi să constatăm că suntem înţeleşi, de altfel nici nu se putea contrariul. Toate comunicările ce le primiţi, vor fi dezvoltate pe măsura îngăduinţelor.

Veţi binevoi a cunoaşte, că vi s-a mai ataşat încă un ghid, al cărui nume îl veţi cunoaşte la sosirea lui. El vă va sta la dispoziţie şi pe vreme bună, ca şi pe vreme rea. Este tânăr, a făcut ucenicie şi se găseşte cu două trepte mai sus ca noi. Pentru evoluţia însuşită jos, pentru perspicacitatea pătrunderilor de viitor, i s-a conferit misiunea să vă secondeze paşii Dvs. El vă este ataşat în plus, pe lângă noi. Are însă nevoie de certificatul de mulţumire şi pe care speră că-l va căpăta; în viaţa de jos l-a avut. îl cunoaşteţi. Vă rugăm cu căldură să-l acceptaţi, căci vă va fi folositor. Marpha şi cu mine vom avea bucuria, ca în curând să vi-l prezentăm. Ghidul este tânăr – ca clasă –, însă dornic să vă vadă mulţumit. În urma acestor călduroase recomandări, suntem siguri că ne veţi da consimţământul.

— Melic, am crezut că ori de câte ori s-a hotărât de Sus ceva, eu trebuie, ca şi alţii, să primesc fără murmur.

— Nu, ori de câte mi se recurge la astfel de apropieri,

este nevoie de asentimentul Dvs. Uitaţi că sunteţi în lumină mai mare ca a altora? Când stăpâna îşi schimbă simbriaşa, nu cere ea de la stăpânul casei aprobarea? Sau ca să fii funcţionar de carieră candidatul nu este primit prin concurs şi nu este el ales dintre cei mai buni? Ambasadorul nu este ales dintre agreaţii celui pe lângă care se ataşează? Aşa şi în cazul de faţă. Sunt atâtea şi atâtea situaţii ce sunt meticulos cântărite. Evoluţia nu vine uşor. Ea este concepută în Planul Divin, numai pentru fericirea tuturor, şi mulţumiţi sunt toţi, când au trecut greutăţile puse în cale tot de ei. Când se găsesc jos, nu numai că uită iubirea datorată, dar devin egoişti, detestând uşor viaţa de Sus. Uşurinţa uitării de iubire aduc grele încercări; când fondul este dotat bine, uşurinţa operează din iniţiativa liberului arbitru. Această cumpănă în viaţa pământească are înrâurire hotărâtă, în mersul de viitor al fratelui.

Totul este orânduit, totul este făcut pentru toţi, ca bucurându-se, să înţeleagă mărinimia Domnului. Ce folos că cei mulţi se îndoapă… şi cei puţini se luminează.

Bucureşti
4.11.1944/ora 1, 05
Melic

— Respectat Frate.

Dorinţa noastră a fost să aveţi pe măsura înmagazinării – comunicării – care să vă facă să trăiţi ca pământean, o parte şi din viaţa de Sus. Ca să ajungem acolo, este o imperioasă nevoie, ca să cunoaşteţi din tainele noastre hotărâte. Nu este uşor ca învelit în lut, să aveţi libertate în mişcări şi la alte îngrădiri. Vi s-a dat această dezlegare şi noi urmează să o îndeplinim. Înţelegeţi că *trebuie îndeplinite toate fazele unuia care moare… şi de la moarte până la revenire… Aici* este cheia ce va deschide fraţilor de jos poarta către noi.

De aici vor pomi hulele şi tot de aici lumina albă ce-i va face pe mulţi să-şi acopere vederea, de spectrul ruşinos în care s-au bălăcit.

Lumina este dată pentru toţi, însă ca să o aibă,

trebuie ca fiecare să suie pe scară, ca să o deschidă. Este anevoios de urcat treptele şi numai nepăsătorii nu vor să se obosească, ca să le ridice.

Am văzut că v-au plăcut comunicările noastre despre iubire, uitare etc. Veţi avea totul ce vi s-a promis.

— Mei ic, dar noul ghid când mă va urma?

— V-am spus, când Marpha va reveni.

— Târziu?

— Nu.

— Unde este el acum?

— În misiune, departe, încearcă curmarea suferinţelor comune. Dar până ce Respectatul şi Strălucitorul Frate Sudan nu coboară, nimic nu se desăvârşeşte.

Bucureşti

11.11.1944/orele 23, 25

Melic

— Respectat Frate al Cercului închis.

V-am arătat fazele vieţii trecătoare, înşirându-vă frumuseţile sortite a fi trăite, v-am arătat ce este lumina faţă de întuneric şi făgaşul pe care trebuie să umble fiecare. V-am descris starea evolutivă a ţării Dvs. şi nu am pregetat nimic din ascunzişurile viitorului. Poate am fost brutal arătându-vă în toată goliciunea, starea de fapt. Despre război am fi terminat repede, spunându-vă filosofic că războiul îl puteţi compara cu un joc de cărţi, unde patronul percepe caniotă… cu cât jocul este prelungit, cu atât el strânge toţi banii, sau aproape toţi. Acest exemplu îl transpun la toţi, cărora trebuie să li se execute angajamentele. Pentru a se pune capăt războiului enorm, cu un ceas mai devreme, ce căşunează universului atâta prăpăd, se fac tot felul de sugestii.

— Un angajament luat, poate fi el amânat?

— Da.

— Cum?

— Prin aprobarea celui ce l-a luat.

— Nu înţeleg Melic.

— Cunoaşteţi că după asfinţitul soarelui, toţi

pământenii când dorm, trăiesc cu noi viaţa noastră prin vise, care nu sunt altceva, decât viaţa lor viitoare, viaţa Astrală. Atunci noi putem să-i arătăm totul şi el să primească, cu aprobarea Consiliului Suprem al nostru, modificările necesare. Transpuşi în această nouă situaţie, ei fraţii, îşi urmează noul traseu, cu aceeaşi necunoaştere a zilei de mâine.

Supărările le scot în cale tot oamenii. Cu cât sunt mai cinstiţi, cu atât proporţiile sunt nebănuite. Dacă însă ar fi mai puţin formalişti, ar trece şi ele în cele mai multe cazuri, nebăgate în seamă. Vă sunt date aceste necazuri, tocmai spre a ne dori pe noi mai des. Nu spun că nu pulsaţi pentru noi, însă ce este al nostru dorim să ne aparţină cât mai neîntârziat, şi Dvs. obişnuit cu această viaţă pământească, o cântăriţi cu balanţa nedreptului judecător. Numai la noi este bine şi jos oricât de imparţial aţi dori să fiţi, greşiţi.

Bucureşti

23.11.1944/orele 15, 45

Melic

— Respectat Frate, întârzierea sosirii mele, nu trebuie să vă alarmeze. V-am urmat mereu şi vă urmăm continuu. Sunteţi mulţumit? Dacă nu am fost chemaţi sau nu am fost văzuţi, nu sunt motive de nelinişte. Noi urmărim un singur drum, drumul Dvs. Calea aceasta nu poate fi pătată. Orice încercare de împiedicare este oprită de noi, căci… Această licenţă ce v-o dezvăluim, dorim să nu aibă darul să îndepărtaţi modestia. Vedem cât de mult vă preocupă situaţia de moment, a liberalităţilor în care trăiţi.

— Melic, cu ce se profilează această situaţie?

— *Iţele se vor încurca, urzeala se va rupe şi atunci prăpădul… dacă nu se vor înţelege*. Neîncrederea ocupanţilor va forţa conducerea la măsuri severe; să nu vă cutremure cele ce vor urma, căci vor trece şi ele. Urmele se vor cristaliza mai târziu, în răzbunarea *tovarăşului de ieri, duşmanului de azi şi fratelui de mâine*. Fiţi modest şi daţi fiecăruia întâietatea drepturilor ce le aparţin.

Lipsurile accentuate vor mări şi mai mult truda). lipsa *de opinie şi tăcerea, să vă fie principiul călăuzitor al timpurilor ce înaintează* Duşmanii vă sunt fraţi, respectaţi-i. Fericirea nu vine decât din iubire, iar lumina goneşte întunericul. Aşa precum întunericul este gonit de lumină, ar trebui ca toţi, fără excepţie, să gonească răzbunarea sufletelor lor. Răzbunarea îi degradează. Nimic nu poate fi mai potrivnic liberului arbitru, ca răzbunarea. Acest cuvânt cuprinde tot ce este mai josnic concepţiei omeneşti; din ea porneşte murdăria pestilenţială, acoperind lumina nenorocitului prins în ea. Bestia cu chip de om, nesocoteşte prin răzbunare tot ce Divinitatea cu dărnicie, i-a pus la dispoziţie, pentru spălarea trecutului.

Pentru a vă caracteriza şi mai bine situaţia legăturii de frăţie, înţelegeţi-o; „Vârtejul se învârte, muştele cad, fraţii se prind; el îşi urmează nestingherit macabra misiune” 6.

Niciun ochi nu vede aceasta, nicio simţire nu se înfioară. Noi, care penetrăm acest dezmăţ, nu stăm impasibili şi încercăm anihilarea finalului individual.

Bucureşti

24.11.1944/orele 6, 30

— Respectat Frate al Cercului închis.

M-am numit Nicolae Iorga, numele meu de Sus îl veţi cunoaşte mai târziu. Cu evlavie am primit dezlegarea şi vibraţiile de pătrundere, ca să vă pot vedea şi să pot vorbi cu Dvs. Se împlinesc patru ani de la plecarea mea şi pot să vă spun că:

În cumpăna conştiinţei stă întotdeauna de veghe, câtimea de lumină înmagazinată din evoluţia descendentă, de la unul şi acelaşi frate. Raportul acestei evoluţii este în directă legătură cu ambianţa structurală a scării progresive de lumină, a actualei încorporări. Privind-o cu atenţie, vă veţi da seama ce înseamnă progres. A progresa, înseamnă a înainta. Cu cât progresul este în contact cu regresul, altoiul prinde şi scoate din experienţă pe fratele privi în acest mediu, din drumul firesc hotărât la parcurs. De aici se începe şi judecata personală, ca şi judecata

Supremă. Neputinţa de ieşire din această îngrădire, este datorată total, numai liberului arbitru. El care lucrează în strânsă legătură cu negaţia, aduce tot atât rău celui prins de ambianţa nestăpânită, încât trezirea nu mai poate aduce, decât vag, remuşcarea. Astfel că socotelile rămân pe planul viitoarei încorporări. Cum vor fi? Se vor vedea după cele 40 de zile de hoinăreală, exact, de la punerea piedicii. De atunci începe căinţa. A te pocăi, nu înseamnă a fi iertat. Clemenţa se acordă celor buni şi bunătatea este înscrisă pe faţa celui bun.

Am fost un ironic jos, însă credinţa nu mi-a displăcut niciodată. Dumnezeul meu a fost şi al tuturor şi L-am respectat. Am pătimit atât de mult jos; înălţimea fizică a trupului meu uscat, impunea adversarilor, punându-le uneori, căluşul în gură. Am trecut atâtea piedici, încât mă credea imun. Munca mea fără de preget, înscrisă în operele lăsate posterităţii, sunt ca mărgăritarele – lacrimile curate ale unei cinstite fecioare – Tot ce am lucrat cu strădanie, am lucrat după impulsul marelui meu ghid Felino Grazia şi prin a cărui bunăvoinţă, am putut primi libertatea şi vibraţiile necesare, să vă pot vedea, vorbi şi simţi. Vă rog să mă iertaţi, că aşa de matinal vă deranjez.

Bucureşti
7.12.1944/orele23.40
Marpha

— Respectat Frate.

După o lipsă atât de lungă, am poposit şi noi. Vedeţi, nu sunt singur. Pe lângă Melic, am bucuria să vi-l prezint pe noul ghid „Avanti”. despre a cărei ataşare aveţi cunoştinţă; vă va fi folositor şi vă este ca şi Melic, permanent.

Sunt dator să vă explic, că în tot timpul am cercetat, am angajat peste tot, cu toţii, curmarea suferinţelor comune (pacea). În clipa de faţă, tot nu s-a terminat. Vă pot asigura că ţara Dvs. va fi printre primele, care va avea întâietate la… pace, pacea atât de dorită, aparentă ca durată, dar va fi… pace. V-am mai spus şi în alte discuţii,

că binecuvântatul pământ al ţării Dvs. este stăpânit astăzi de urmaşii Domnului Iisus Cristos. Oricât se va încerca sugrumarea ei, nu se va reuşi. Mai repede decât vă aşteptaţi, se va schimba situaţia înspre bine. Este munca noastră, pentru a stăvili tot cortegiul relelor decurgătoare din împilarea trufaşului acaparator. Celelalte, îşi urmează drumul lor. Nu vă aplecaţi urechea la anonimi. Vizitele anonime produc nemulţumiri. Astăzi când vă găsiţi la maturitate – în ce priveşte legătura cu noi – este de reţinut, că anonimii nu au ce căuta în mijlocul Dvs. La început – pentru familiarizare – erau permise aceste ieşiri, însă dirijate de noi, pentru care însă nu am găsit necesar, să le includem în comunicări Astăzi însă, trebuie dat afară anonimul Oricine ar fi el, este obligat la cererea Dvs, să-şi ia înfăţişarea iniţială, legitimându-se încercaţi Nu există frate, care să nu se supună Am fost încunoştinţat, că un frate binişor situat la noi, încă nedezbărat de apucăturile de jos, şi-a permis să vă informeze din puţinul ce aflase, că *ţara Dvs.*, *va fi condusă de o femeie*, *Ana Pauker* Gravitatea stă în faptul, că şi-a arogat misiuni neatribuite, adică s-a dat drept noul ghid Avânţi *Numele său de jos era Caragiale* Nu puneţi temei pe niciun cuvânt al anonimilor, care pot primi vibraţiile necesare, dar care îşi depăşesc cuvântul Numai comunicările noastre au temei, căci sunt autorizate de cei în a căror grijă vă găsiţi Ei, toţi fraţii de Sus, vă cunosc lumina de atracţie, fixată de la poposire şi caută prin orice mijloace să se apropie, unii derutându-vă, alţii informându-vă cu puţinul, sărac şi el, ce ştiu că v-ar interesa

Acum despre Avânţi îl cunoaşteţi, sau mai corect l-aţi mai văzut El vă va fi ca şi Melic, util, dându-vă în parte veşti şi de la noi şi de jos, aşa precum umbra se ţine de om cât trăieşte, aşa va fi şi Avânţi, nedezlipit de Dvs

Avânţi

— Respectat Frate.

Ucenicie în misiuni pământeşti, am căpătat puţină Am asistat la multe dezvăluiri de taine, făcute Dvs, de către Marpha Doresc să corespund în totul însărcinărilor

ce urmează să le duc la bun sfârşit Marpha v-a informat, Melic de asemeni, despre viitor Eu, în sarcina căruia sunteţi, nu pot decât să mă conformez Voi fi cu străşnicie corect şi gata la orice chemare, ce în numele Divinităţii mi-o veţi face Vă rog respectuos să nu-mi pretindeţi mai mult, decât îmi este hotărât

— Avânţi, aş dori să ştiu, cum vom ieşi noi, ca ţară şi ca structură politică din acest război1?

— Veţi ieşi bine, ca ţară, cu schimbări

— Pacea este departe1?

— Nu tocmai, aşa-zisa pace Cea reală este departe

— Avânţi, te rog să-mi reaminteşti, de unde te cunosc eu?

— Respectat Frate

Mai târziu, am să vă spun de unde, când veţi avea latitudinea tuturor dezlegărilor voluntare Deocamdată misiunea mea, în afară de a fraţilor noştri Marpha şi Melic, mai este îndreptată şi la anumite fapte, ce vor surveni contrar programului şi unde eu urmează să vă călăuzesc Avânţi vă rămâne la ordine

Bucureşti 8.12.1944/orele 7

Sunt prea mâhnit. Nu am putut dormi liniştit. Presimţiri grele îmi încarcă inima. Doresc să-l chem pe Avânţi. Fac semnul Sfintei Cruci şi spun:

— Avânţi, doresc să te văd şi să-ţi vorbesc. (După puţin timp Avânţi este lângă mine.)

Bine ai venit Avânţi. Nu ştiu ce am, am inima închisă, oare ce se va întâmpla?

— Respectat Frate

Să vă explic. În astă noapte, găsindu-vă în adevărata viaţă de Sus, vi s-au grefat evenimentele de nesiguranţă şi întristare, ce vor veni. Ele continuând, persistând să rămână în subconştientul Dvs vă dau această strângere de inimă; iar mohoreala, inima închisă cum o numiţi, nu se poate pierde decât prin vizite succesive Sus, când dormiţi, vizite ce ţin treze cele ce vor veni, care însă încet se vor şterge cu toată uşurinţa în discuţiile noastre, sugestiile de viitor încadrate în realităţile trecute pe tablou. Este şi

natural, ca o adăpare setoasă a egoismului pământesc de cele ce vin, să primească cu toată voia, îmbrăţişând tremurător evenimentele. Aşa se explică amărăciunile sale fireşti. Gândiţi-vă că aţi comis o indelicateţă, o faptă ce nu împacă conştiinţa Dvs. de om cinstit. Amărăciunea, inima închisă ce o simţiţi, nu este altceva decât căinţă, remuşcare. Fiţi liniştit, toate îşi urmează nestingherit drumul şi precum drumul sau poteca au sfârşit, tot aşa, fără excepţie, tot şi toate au sfârşit.

Bucureşti

2.1.1945

Sunt singur în birou. Gândurile m-au furat, tălmăcind starea creată de război. Simt un şuierat la ureche şi frig la picioare. Marpha, lumina călăuzitoare ce îmi aduce atâtea mulţumiri, stă în faţa mea, cu zâmbetul lui atât de fericit.

— Respectat Frate, în lipsa mea, aţi avut neplăceri de la cei de jos. Neplăcerile, mâhnirile, durerile, cum să le definim mai bine, ar trebui să nu-şi găsească locul în buzunarul Dvs… Este drept că în buzunar poţi băga şi bani de aur, argint şi chiar pietre, toate sunt produsul păcatului Omul este învăţat numai la ce este mai de preţ, ce este ieftin, îl supără

Avânţi v-a fost devotat şi nelipsit (nedezlipit) paşilor Dvs El vă este tot aşa – aici Sus –, cum v-a fost jos de devotat Avânţi

— Respectat Frate.

Sunt obligat să vă dau unele lămuriri v-am fost devotat şi cu o putere de sacrificiu pentru Dvs, că de multe ori mă gândeam

„Doamne, dacă mi-ar cere să fac moarte de om, aş face-o” Mă simţeam atât de legat sufleteşte, că nu pregetam la nicio oboseală Bănuiam prin instinct, că Dvs binefăcătorul meu de jos, îmi veţi fi de ajutor şi Sus Ceva mai mult, aţi înfiripat în mine credinţa nestrămutată în puterea Dumnezeului nostru al tuturor Mai ştiu că prezenţa mea aducea bucurie în casa Dvs Dar, a venit ziua morţii mele, nu am bănuit-o Eram legat de pământ, de bunătăţile ce cresc din el Muzica era pentru mine de un

farmec indescriptibil, savurat cu o bolnăvicioasă poftă a simţului meu predispus la moarte Prin ea înecam toate umilinţele la care am fost supus Răutatea oamenilor îmi impusese o purtare reverenţioasă, faţă de ei Nu mascam nimic, eram croit pentru a comanda însă ei mă coborâseră la un nivel nedemn pentru om Am suferit şi mai greu, când am văzut că cei dragi ai casei mamei mele pământeşti, m-au speculat, au profitat şi m-au amărât sprijin am găsit numai la Dvs, sprijin puternic, lipsit de meschinării interesate neprecupeţit l-am avut, şi pentru care vă mulţumesc cu toată raţiunea ce o am astăzi Am luptat şi am obţinut ataşarea mea pe lângă Dvs cu câtă bucurie am aşteptat clipa ca să vă vorbesc, să vă reînnoiesc devotamentul perpetuat şi Sus Aţi avut neîncredere în cultura mea, nu sunt supărat Vă mulţumesc că prin această neîncredere, mi-aţi dat putinţa să vă vorbesc, cu tot dragul ce sălăşluieşte în mine Eu sunt nefericitul de jos, împroşcat şi respins de cei dragi ai mei După plecarea mea, au văzut că eu am fost un gentleman

— Destul pentru acum, intervine Marpha Comunicările noastre, sunt date personal pentru Dvs, că unele din ele, fac drum public, nu ne mâhneşte, ne mâhneşte însă critica, ea nu trebuie să aibă loc sub nicio formă, pentru că noi când vi le dăm, *ştim că vor fi cu strictețe realizate*. Este şi firesc ca omenescul să caute să afle ce va fi, căci omenescul este supus morţii

Turnura războiului de azi, nu schimbă situaţia Crucea rămâne Cruce şi tot ce v-am comunicat, rămâne în înfăptuire Foametea a început să rânjească Tribunalele judecă, fraţii se lovesc, pricinuind răni celorlalţi fraţi Tot cortegiul acesta, are un singur scop – nemulţumirea cerută de cotropitori Luna a 8-a ce vine, ar cădea în balanţă. La aceasta se tinde, prin delicata misiune ce mi-am impus. Suntem la începutul unui alt an. Ce a mai rămas? Războaie, molime, cutremure. Ferice de cei ce au murit şi cei ce vor muri, înăuntrul sfertului de veac, ce vine…

— Marpha, germanii, ce vor face?

— Respectat Frate.

Când doi fraţi din Cercul închis se găsesc în Rusia, unul în Franţa şi al patrulea în România (Dvs), cum credeţi că s-ar putea pierde războiul de ţările în care se găsesc aceşti Respectaţi Fraţi? După plecarea lor însă, se va schimba…

Misiunea mea până acum, nu a putut să dea roadele, ce noi ne-am propus să le culegem. Este atâta încăpăţânare la unii, încât în ceasul de pe urmă nu mai, vor putea să vadă, ce vedeau la început. Îngustimea minţilor acestora, aduc tot potopul de rele semenilor, ce au avut atâta dragoste şi încredere în ei.

A vă face un tablou de principiu al misiunii mele, nu este nici timpul şi nici dezlegare nu am. Pot spune, că suferinţele comune îşi continuă nestingherite cangrena. Medicul de specialitate, cu toate instrumentele, nu a sosit încă, să procedeze la operaţie. Deşi anunţat, va întârzia destul de mult, în care timp cangrena se întinde, periclitând însăşi viaţa bolnavului. Ce putem face noi dacă sunt opriţi.

Despre ce aduce anul 1945, Melic vă stă la dispoziţie, ca şi Avânţi.

Bucureşti
4.1.1945 / orele 23, 35
Avânţi
— Respectat Frate.

Fericirea se capătă prin faptele ce ştii cu bună-credinţă, să ţi le însuşeşti. Spun aceasta, pentru cei ce vor avea dezlegarea să citească, ce vă comunic eu. Este exact că înţelegerea de acum şi atenţia deosebită ce-mi acordaţi – după spovedania mea – a făcut ca fraţii noştri superiori de aici, să-mi redea libertatea misiunii iniţiale. Faptele mele de jos, privite după socoteala dată, mi-au prilejuit multă mulţumire. Am putut constata aici, cu alţi ochi, cu altă memorie şi o dreaptă judecată, ce a însemnat trecerea timpurie a spiritului meu, prin cupa vieţii pământeşti. Dacă astăzi sunt Avânţi, înseamnă că după terminarea stagiului Sus, voi mai coborî în viaţa de jos pentru îndeplinirea ciclului meu, neterminat încă. Când se va hotărî aceasta,

nu ştiu; că voi fi bine, înţeleg după încrederea acordată. Greşiţi când credeţi că după moarte, fratele are Sus aceeaşi figură de jos. *Ori prin câte corpuri s-ar fi perindat, spiritul niciodată jos nu a avut aceeaşi înfăţişare*; *Sus are una şi aceeaşi, de la început*.

Respectat Frate, în ultima mea rată (viaţă) jos, am fost Sorin şi ce a fost nu preţuieşte nimic. Rămâne numele, amintirea binelui, care după datină primeşte Sus, în decursul celor trei etape, toate comunicările pe care cu bunăvoinţă, cei ce nu-şi uită de el, se milostivesc să i le dea. Ele sunt primite cu bucurie, când sunt făcute cu stimă şi de la inimă, căci o parte din ele sunt rezervate – când vine Sus – şi celui ce le-a făcut. Eu am găsit destule, ce m-au ajutat mult.

— Avânţi, aş vrea să ştiu, dacă fiecare se recunoaşte Sus.

— Sigur, fraţii nu se recunosc între ei? Odată plecat din casa părintească pentru un scurt voiaj, cum s-ar putea să nu se recunoască? Vă închipuiţi că cei 70 – 80 de ani jos, reprezintă tot atâţia Sus? Eu am impresia că nu am zăbovit nicio lună de la încorporare (coborâre).

— Sorine!

— Vă rog, nu îmi mai spuneţi aşa, nu mai sunt ce am fost, sunt Avânţi.

— Avânţi, războiul se termină anul acesta?

— Nu ştiu. Este o luptă crâncenă, este un an de suferinţe amare; chiar de s-ar termina, ele vor continua încă destul timp. Terminarea războiului depinde numai de Respectatul şi Strălucitul Sudan.

— Avânţi, am putea vorbi, de viaţa ce ai dus-o jos?

— V-am arătat că ceea ce a fost, nu valorează nimic. Să desprindeţi binele de rău. Lumina vorbeşte, ea este conducătoare când fratele se găseşte în faţa judecăţii. Deşi îmi dau seama de toate copilăriile ce făceam, aş dori când voi reveni jos, să nu le mai repet. Nu vă cer mai mult, dar aşa cum m-aţi iubit jos, vă rog să-mi acordaţi şi Sus o atenţie binevoitoare. Misiunea mea este gingaşă şi afecţiunea de acum să o continuaţi. Va fi pentru mine cea

mai dreaptă recomandare către superiorii mei şi de care nu mă pot lipsi. Astăzi nu o preţuiţi, mâine însă veţi vedea însemnătatea ei. Fericirile sunt râvnite de noi, fericiri care sunt aşa de uşor de căpătat, dacă judecata omului nu ar fi bolnăvicioasă şi înclinată la acapararea bunurilor pământeşti.

M-aţi cunoscut şi puteţi reţine judecând astăzi, rostul trecător al vieţii mele chinuite. Prin lipsurile acelea am putut răzbi, ca să ajung acum, ce sunt. Ar trebui ca nimeni ce se găseşte în evoluţie, să nu crâcnească la orice neplăceri ar avea, cunoscând că fiecare creatură lasă urme neşterse pe luciul oglinzii, ce fiecare are. Acest piş ic orb, pe care îl aveţi, are şi el scopul înscris al Vieţii Eterne. Fiecare frântură din trup sau orice beteşug omenesc, îşi are ştampila imprimată de Sus, pentru a-şi da putinţa, ca prin ea, în faţa Judecăţii Eterne, să prezinte trecerea examenului minuţios executat.

Alunecând mereu spre alte dezlegări, ne vom găsi la un moment dat descoperiţi, faţă de misiunea mea. Deşi am încuviinţare, găsesc că este mai potrivit să nu mă abat din drumul trasat. Timpul de rugăciune se apropie şi nimeni nu poate lipsi astăzi de la ea. Este zi mare. Vă las cu bine.

Bucureşti
10.1.1945
Avânţi

— Respectat Frate.

Să vă arăt şi eu câte ceva, din experienţa căpătată din mai multe treceri. Ştiţi că răutatea este o derivă a egoismului? Prin ea se nesocoteşte tot ce este mai curat şi frumos, este înscăunarea poftelor de apropierea bunului, ce nu-i aparţine, este sclavia fărădelegilor ce întunecă lumina. Puterea ei de atracţie este atât de mare, că puţini sunt cei, ce pot scăpa din mrejele ei.

— Avânţi, egoismul este împărţit pe compartimente?

— Un alt produs necultivat al egoismului, este şi frica. În general frica dă halucinante vedenii fratelui, făcându-l să nesocotească şi cele mai elementare reguli de plecare. Vedeţi, moartea intempestivă a unui frate, este în

strânsă legătură cu condiţiile în care a ştiut să-şi agonisească trudnic, comoara de bunătăţi, pentru odihna de veacuri. Comparaţi. Omul munceşte şi strânge, strânge, că zice el, să aibă la adânci bătrâneţi. Aşa şi cu comoara de care v-am vorbit mai sustrânge ca să ai Sus.

Între râs şi plâns, sau între bucurie şi mâhnire stă pivotul de cumpănit, în sensul dictat de eul individual. Se întâmplă însă ca din hohote de plâns, să te trezeşti râzând nebuneşte. Acolo, cumpănitul dictat de subconştient luând-o razna, trage după el toată prejudecata, care este înaintaşa normalului de cumpănit. Fiecare, când se găseşte în situaţii de echilibru, decretează fără putinţă de micşorare, toată înmagazinarea inteligenţei sale. Inteligenţa trecută prin maturitate, egalează de multe ori cu precocitatea. Evoluţia marchează de multe, de foarte multe ori aşezarea ei într-un corp firav, urât, ce te face involuntar să întorci capul, compătimindu-l pe fratele trecătorul epocii în care te găseşti. În realitate, el poate fi superior Sus. Compătimirea, adică unghiul milei, este după cum aţi aflat, puterea de răscumpărare a foarte multor greşeli. Pe om, orice rang ar avea, să-l iubeşti, ajutându-l la nevoie fără ezitare

Cu bine.

Bucureşti

1 L1.1945/orele 16, 10

Avânţi

— Respectat Frate.

Sunt din nou aici şi putem continua discuţiile noastre

— Avânţi, şi eu sunt dornic să mă luminez cât mai mult îmi dau seama şi după ce simt şi după discuţiile ce le-am avut cu voi toţi, de însemnătatea vieţii pământeşti Nu spun că sunt perfect, dar din ce mi-aţi strecurat în suflet, am putut constata toată temeinicia îndrumărilor voastre

— Nu aveţi atâtea nevoie de îndemnurile noastre Dumneavoastră odată cu poposirea, aţi fost curăţit de tot ce este negru şi urât, călcaţi pe un covor verde Eu care am trăit pe lângă Dvs, îmi pot permite astăzi să spun v-am înţeles, v-am stimat şi v-am iubit De ce? pentru că legătura

Astrală era indisolubilă între noi înţelegeam apropierea, însă nu o puteam explica Astăzi, când privesc prin adevăraţii ochi, nu prin ochelarii miopiei, îmi dau seama ce a însemnat această inexplicabilă apropiere la pământeni, toţi se zoresc să ştie cât mai multe şi eu căutam la fel ca ei, să cunosc cel dintâi ce vine în loc să te ocupi de viitor – căci nu ştii dacă-l prinzi – este un păcat să nu te ocupi de sufletul tău

Respectat Frate.

Exemplul vieţii mele scurte, să rămână pildă şi altora Singura pătrundere la noi, este „rugăciunea –, care ajută de îndată dacă este caldă, pe cel ce o face Bucuriile trecătoare, plăcerile de secundă ce aduc alte plăţi, dacă le îmbrăţişează fratele, formează, (necesită) o explicaţie Adevărata valoare nu stă în ele, ci în cele ce poţi cu dragoste să aduni şi pentru noi Orice plus la plus, măreşte dârzenia la plus (adunare) Cleştele să nu vă prindă ţintuindu-vă locului, căci nemişcându-vă, trece apa peste cap şi *Un rău aduce bine mai mare decât primul* şi *un bine aduce un rău mai mare decât ultimul*. Modestia este şi rămâne virtutea, care în orice acţiune personală, în ajutorul acordat unuia în nevoie, să nu fie trâmbiţată, stânga râde, dreapta plânge, să nu ştie una de alta Omul este extraegoist, sărmanul Nu vă mai zbuciumaţi, căci toate sunt orânduite ca la farmacie (în alfabet alfa şi omega)

Când plouă în acest anotimp, cum plouă, nu vă dă de gândit? Nu vedeţi în această inversare a anotimpului, protestele vehemente ale celor ce se vor consuma, ca şi al umiliţilor şi sărăciţilor?

Bucureşti

13.1.1945/orele 23, 40

Avânţi

— Respectat Frate.

Când eşti îmbrăcat în straie pământeşti, uiţi cu totul de angajamentele ce ai luat, când ai fost în treaza minte Astrală Jos, îmbărbătat de succese meschine, al cărui fond este materialismul, lopătează mereu, rupând toate

rămurelele verzi crescute neforţat din mila Domnului, în drumul bolnăvicioasei pofte a egoistului Putin îi pasă lui, dacă vecinul sau sora lui, nu au strictul necesar vieţii Toate combinaţiile posibile îl năpădesc, împăienjenind lumina, stăpâna liberului arbitru Dorinţa, neînfrânată de nicio povaţă a Bunului nostru Stăpân, Domnul Iisus Mântuitorul omenirii, îşi urmează macabru nesăţioasa ei dominaţiune Fratele din bine în bine, merge şi el până la o răspântie, când regresiunea începe să-şi facă loc Din lac în puţ, din puţ în gropiţă, gândurile încep să-l prindă pe nefericitul frate, ducându-l pe drumul deznădejdii, care nu este altceva, decât pierzania sa Nu este nimic mai josnic pentru un nefericit frate, care în decadenţă, începe să-i încolţească în liberul arbitru, funesta hotărâre de a abdica cu voinţă, la tot ce i s-a dăruit din bunătăţile pământului, curmând voluntar firul vieţii dăruite pentru evoluţie, ca să-şi spele trecutul

Omul jos are şi suişuri şi coborâşuri Ascensiunea îl ridică în propriii lui ochi, coborârea îl descurajează, hotărându-l să îndeplinească ultimul act al laşului Nu este nimic cunoscut până acum mai împovărător pentru un spirit în evoluţie, decât să-şi ridice viaţa ce ni – i aparţine.

Cât de frumoasă este *speranţa*. Nădejdea într-un viitor apropiat îţi dă noi puteri pentru izbândă, îţi ridică moralul, săltând de bucurie inima, că în sfârşit poţi bănui că, ţelul va fi atins

Cât de bine este de fratele nădăjduitor Aş putea să vă dau multe exemple, care însă vor fi integrate mai târziu Am dorit să vă arăt cât de puţin, nota mea personală, câştigată după cum v-am spus, din propria mea experienţă pământească

— Respectat Frate.

Ce nu vă aparţine, nu vă priveşte Deznădejdea să nu aibă loc Speranţa, speranţa care întruchipează sublimul, este farul ce luminează, băgător de seamă, toate gândurile împletite în lumină Cât de mulţumit este fratele conştient, că ştie drumul pe care merge, că este drumul ce duce spre fericire. Cu acest sentiment lăuntric, care desparte binele

de rău, se conduc paşii prin etapele fixate, dându-i putinţa să-şi desfete ochii, privind la măreţia minunilor săvârşite de Dumnezeu, spre mulţumirea lui. Prin ele, fratele dezlegat de omenesc, judecă la rece puterea de creaţiune unică a Dumnezeului tuturor, şi-i aduce smerit, mulţumiri şi laude. Deznădăjduitul însă întunecat peste măsură, nu înţelege de ce el se chinuieşte, de ce se găseşte jos şi de ce tot ce vede cu ochii, să nu-l intereseze.

— Este el vinovat de toate acestea sau înscrisul lui l-a predestinat la o expiaţie atât de condamnabilă?

— Nu, este vinovat că se lasă la cheremul tuturor. Înscrisul lui nu poate conţine sub nicio formă o astfel de moarte. Nici nu trebuie gândit, sub pedeapsă de păcat, că s-ar putea concepe la noi – *să iei ce nu poţi să dai*.

Liberul lui arbitru predispune la înclinaţii dubioase, plăcute la început şi detestate mai târziu, ce-l acaparează, făcându-l comod. Sunt însă unii, care la o răspântie de drumuri, încolţiţi şi disperaţi, pun într-o clipă capăt unei vieţi pline de promisiuni. Câtă incapabilitate şi la aceştia, care pentru moment au avut o disperare violentă. Vedeţi că se desprinde clar, ce este speranţa şi ce este deznădejdea. Eu le-am avut pe amândouă în necăjita mea viaţă, şi am putut astfel vedea ce înseamnă una şi ce înseamnă alta. Speranţa a fost pentru mine, conducătoarea de fiece zi al ultimului an, îndreptată către Buna şi Curata Maica Domnului. Vi le spun toate acestea, că faţă de Dvs. noi nu putem ascunde nimic.

Bucureşti
17.1.1945
Avânţi

— Respectat Frate.

Ţara în care vi s-a hotărât fiinţa trecătoare, are un pământ binecuvântat, prin aceasta ea este ocrotită. Ea nu ştie ce înseamnă să aibă între supuşii ei un Respectat Frate al Cercului închis, un frate modest, un frate anonim. Prin Dvs. ea îşi menţine în aceste zile de grea încercare şi fiinţa şi mândria.

Sunteţi sortit a gusta cupa vieţii până la fund, fără

piperul usturător al zilelor de cumpănă. Dacă cele ce vă spune Avânţi, vă face mai receptiv, atunci vă rog să credeţi că ţara va suferi. Mândria să nu vă împăuneze nicio clipă fiinţa Noi garda, oprim ce putem opri, însă dacă încăpăţânarea ar învinge, noi am suferi, iar Dvs aţi putea coborî

Până la sosirea fratelui Marpha, îmi voi permite a vă spune că

1 Suferinţele în parte, au fost înlăturate

2 Ocupanţii se vor retrage pe un perimetru din interior, de unde vor controla mai dârz, proiectele lor Cercul ce începuse să-şi apropie capetele spre a înghiţi totul, va începe să se desfacă, eliberând – în parte – pe prinşii din el Fraţii sortiţi ocupării, vor suferi în perimetrul strâns Nimic să nu vă tulbure Vi s-a arătat că *aliaţii liberi*, *vor ieşi victorioşi din război şi vor ieşi*. *Acum*, *imixtiunea ocupanţilor* (*ruşii*) *în treburile statului*, *este pe cale de înfăptuire*. Se pregăteşte înscăunarea ruşilor pe strapontina ce va lua parte la tratarea păcii Dacă aţi da puţin mai multă atenţie comunicărilor ce aveţi, aţi binevoi a vedea, că în ele se cuprind tot ce se va desfăşura în viitor Dar Dvs, uneori ignoraţi aceasta şi mereu gândiţi „la ce va fi” Va fi bine şi aceste cuvinte, cred că vă vor satisface

Acum, să trecem la „frumos” Frumuseţea face parte din lumină Cât de mulţumit este fratele, când ochii lui se desfată în „frumos” Prin aceste cuvinte magice, tot substratul conştient al eului individual, primeşte extaziat frumosul Eu am adorat lumina, am apreciat frumosul, pentru că el face parte din evoluţia superioară Adoraţia aceasta, mi-o explic astăzi, că era indicată drumului la care mă angajasem Respectat Frate.

Ochiul este dat omului ca să cântărească – în unire cu liberul arbitru – şi lumina şi întunericul, precum şi frumosul şi urâtul Sentimentalismul este izvorât spontan din sensibilitatea spiritului evoluat Evoluţia implică respect şi dragoste desăvârşită pentru tot ce este suferinţă A suferi, înseamnă a cunoaşte ce este suferinţa altuia

Sunt oameni frumoşi şi sunt oameni urâţi sunt

frumoşi şi reci, respingători, sunt urâţi şi atrăgători, şi pe unii şi pe alţii să-i iubiţi sunt ai aceluiaşi Părinte, sunt fraţi necontestaţi ai noştri

Avânţi nu vorbeşte prin materia de jos, vă vorbeşte şi vede prin cristalul curat, spălat picătură cu picătură de apa fericirii, ce cu atâta trudă a agonisit-o în cursul vieţilor pământeşti Dacă aş avea libertatea tuturor dezlegărilor, să credeţi, că brutal v-aş arăta tot ce preţuiţi şi tot ce vă interesează

Respectat Frate.

Noi în treacăt vorbim despre aceste preţuiri ignorate atât de mult, ca ulterior, la fiecare să le mai adăugăm necesarul cu bine, vă las

Bucureşti

24.1.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Fiecare frază are indicaţia ei, fiecare drum îşi are oboseala lui când eşti prevenit şi doreşti a-l face pe cineva să dea înapoi de la comiterea unor fapte rele, îl înştiinţezi despre păcatul ce-l pândeşte, cu sau fără menajamente Angajamentul unui Respectat Frate luat jos, rămâne contract sfinţit Sus

— Avânţi, te rog să-mi explici mai clar

— Respectat Frate

Modestia Dvs vă ridică şi mai mult în ochii celor ce vă preţuiesc Orice gândire, orice exteriorizare, sunt înscrise la noi şi nimeni nu poate nega paternitatea lor, atunci când se găseşte în posesiunea celor trei file, de Ascultaţie, Execuţie şi Control

Noi nu putem insulta, noi însă putem avertiza Fiecare răspunde de cuminţenia lui, după cum fiecare îşi ocupă locul de Sus, după cum s-a obosit să-l cinstească

Bucureşti

29.1.1945

O sală mare, ornamentată pe pereţi cu sculpturi de lemn, cu portretele marilor trei şi drapele multe către dreapta o masă mare în capăt stă la dreapta 1V Stalin, în

stânga W Churchill Lume multă, militari tot serioşi

Marpha într-un fotoliu între american şi englez. Se vorbeşte mereu, este repetiţia generală a şedinţei ce va urma, zi mare

Avânţi îmi şopteşte

— Aici se pun la cale începuturile hotărâte de mai înainte

Sămânţa de învrăjbire se înmulţeşte Aici nu se va trece la ruptură Mai este destul de mult timp Fiecare se crede mare în cămaşa lui strâmtă

Vibraţiile sonore forţe libere sunt şi rămân victorioase cât timp le va întrebuinţa Respectatul Frate alunecat şi încă după aceea

Bucureşti

5.2.1945 / orele 23, 10

Avânţi

— Respectat Frate.

Lăsând la o parte preocupările inerente firii omeneşti, îmi voi permite să arăt, că omul zămislit din necesitate şi plăceri, este încorporat prin dureri. Viaţa ulterioară ce o are, nu poate fi închegată decât în plăcere şi durere. Atât una cât şi alta, sunt iluzorii. Postamentul este format prin amintire. El dă dinamismul atât de necesar vieţii, care suie şi coboară. Dacă amintirea nu ar exista, viaţa ar fi monotonă, lipsită de ideal, căutat atât de perseverent de unii, mai domol de alţii şi care totuşi în ambele cazuri, merg matematic la ţintă. Eu am ca amintire momentele ce mi-au condus rostul paşilor, ce i-am târât până la capăt. Amintirea este imboldul curat al zilelor de încercări. Încercat cum am fost eu, cred că puţini au putut pilota prin egoismul indiscutabil al celor de jos, reuşind până la urmă să mor, natural.

Respectat Frate.

Amintirea este înscrisă şi ea în etape. Cu cât fratele a fost mai situat, cu atât faptele bune sau rele, se rostogolesc până când se pierd şi ele în lungul veacurilor. Exemple sunt destule.

Închipuiţi-vă un dregător, cu mare vază, iniţiator şi

desăvârşit reformator al timpului său, murind, i s-a perpetuat amintirea, până în zilele de astăzi. Revenit jos, după trecere de două veacuri, în contact cu trecutul, se simte câştigat şi cu deplină admiraţie pentru fostul dregător, care nu era altul, decât el. Interiorizează, făcându-l să retrăiască clipe de adâncă înălţare. Ilustrez toate acestea, pentru a concretiza mai corect, pe unul şi acelaşi frate. Simţămintele de stimă pentru cel trecut, dă prilej actualului, să persevereze dur, căci similitudinea trecutului dă legătura spiritului, pentru a încerca să treacă şi peste plafonul de odinioară al fostului dregător, întrecerea aceasta, este împinsă de dinamismul actualului, spre a depăşi aureola strălucitoare a trecutului dregător şi astfel, evoluţia merge spre completare. Vorbesc despre faptele bune ale unui frate, cât despre cele rele… rămân sub rezervă.

Respectat Frate.

Amintirea se proiectează prin lentilele puternice ale faptelor bune sau rele, luminând sau întunecând generaţii peste generaţii şi perpetuând memoria celor care au lăsat o dâră luminoasă sau… întunecoasă. Memoria este în strânsă legătură cu vibraţiile noastre; ea este îndreptarul drumului fratelui şi este subordonată liberului arbitru. Va veni timpul înscris fiecăruia să cântărească binele faţă de rău. Însă ca orice trecător, soseşte momentul – tară voie să-şi reamintească că ziua morţii se apropie şi atunci se instalează în toate simţurile lui frica, frica cea mai mare, din trecerea lui pe pământ frica de necunoscut, Necunoscutul acesta îl înfricoşează, e aci el sărmanul se vede cu geamantanul gol şi are presentiment e că fiind gol, nu va putea trece la lumină. Cei care însă, au fost prevăzăr m şi cu sentimentul milei şi al respectului faţă de frate şi de tot ce-i aparţine şi ştiu că s-au condus corect, nu vor fi atât de înfricoşaţi, căci geamantanul lor nu este gol şi atunci vor privi cu resemnare… moartea.

Mai sunt cei chinuiţi, bolnavii, mulţi lâncezind în patul de suferinţă de vreme îndelungată şi care doresc – primind cu fericire – curmarea suferinţelor. Acestora, le

este pregătită calea din vreme… căci suferinţa este răsplata binemeritată a celui resemnat şi suferind.

Respectat Frate.

Ca încheiere a acestei călduroase primiri, respectuos vă rog să ştiţi, că fiecare părticică din frumos, formează Sus – pic cu pic frumosul, atât de jinduit de mulţi.

Bucureşti

8.2.1945/orele 23, 30

Avânţi

— Respectat Frate.

În această seară, vă voi prezenta un film; vă rog să priviţi.

În adevăr, filmul începe să se deruleze; este un film, al cărui început nu m-a impresionat, dar să-l descriu:

Suntem pe faleza de la Carmen Silva. Lume multă, marea este agitată. Eu stau pe bancă şi Avânţi în picioare. Este cald, foarte cald. La picioarele noastre, căci faleza este situată la o înălţime de 10 – 15 m faţă de mare, câţiva oameni prind peşti cu undiţele. Două avioane zboară deasupra noastră; sunt foarte mari. Am impresia că marea vine spre noi. Mergem cu o barcă, paralel cu avioanele. Ameţesc de valurile ce trec şi sar. Este frig, sudoarea ce-mi năpădise din toţi porii, când eram pe faleză, acum a îngheţat pe mine. Avânţi râde.

Mergem pe deasupra Mării Negre. La stânga văd un port, multe vapoare şi şlepuri, iar pe ele stă scris cu litere chirilice. Pe un vapor cu steag roşu scrie „Novorossiisk” Ne-am depărtat, spre un alt port, unde văd un alt vapor cu acelaşi scris „Anapa”. Am trecut şi ne găsim într-un climat plăcut. Este un port mai frumos, pavoazat cu steaguri diverse, între care văd pe cel american, iar pe chei o placă indică „Ialta” Un vapor mare străjuit de mulţi soldaţi, ne indică locul de întâlnire a celor trei mari

— Avânţi, ce este aici?

— Respectat Frate.

Aici se întâlnesc legendarii de mâine, reprezentând Rusia, Anglia şi Statele Unite ale Americii, care pun la cale soarta de mâine a unor ţări. Omul propune şi Dumnezeu

dispune, se spune în graiul adevărului, transmis din generaţie în generaţie.

— Avânţi, ce hotărăsc ei?

— Tot ce liberul lor arbitru găseşte cu cale pentru aşezările de mâine, căci ştiţi din plin, că structura socială se va schimba, din multe puncte de vedere, cam aproape peste tot.

— Avânţi, noi ce vom face?

— Ce trebuie să faceţi, este drumul hotărât, este singurul drum ce duce la victorie.

Filmul rulează acum dibăcia prinsului de peşte. Interesant. Lume multă aruncă plasele în mare şi peştele venit în bancuri, cade prizonier plaselor şi dibăciei omeneşti.

— Sunt proştii, sunt sărmanii ce s-au prins, îmi şopteşte Avânţi; acesta a fost filmul pe care trebuia să vi-l prezint. Vă las cu bine.

Bucureşti

10.2.1945 / orele 22, 45

Avânţi

— Respectat Frate.

Ziua de Vineri, atât de respectată de Dvs., ne arată cât de frumos şi liniştit vă arde candela sufletului, fără fum şi pâlpâiri. Privind prin lentilele viitorului apropiat, veţi putea distinge cum îşi încheie viaţa, cel ce a avut putinţa să o încheie pe a altora. Este înscrisul lor; numai ei ar putea, cunoscând tainele noastre, să schimbe implacabila sentinţă, dar… ceasul al 12-lea este aproape împlinit.

Din timp fratele – dacă vrea – poate să-şi croiască drum liber paşilor săi Dar câţi sunt dintre aceştia? Ei nu înţeleg menirea trecătoare ce o au, prin viaţa dăruită cu atâta belşug. Uită că totul este efemer; se încăpăţânează, cramponându-se de comorile ce rămân jos, comiţând multe fărădelegi. Când ai două haine, dă una din ele şi rămâi cu una. Ce frumos îi va şedea celui ce înţelege aceasta. A fi judecător, nu înseamnă asupritor. Legile sunt făcute de oameni, pentru oameni. Zilele ce vin închid mulţi ochi şi lăcrimează şi mai mulţi.

Respectat Frate.

Vi s-a dat putinţa să trăiţi marile momente ale istoriei ţării, în care aţi poposit. Privind cu resemnare frământările ce creează noile orânduiri, nu ne puteţi reproşa că momentele culminante nu au fost atinse, fără să nu fi fost din vreme încunoştinţat. Dacă predilecţia de bine pentru frate, atât de trâmbiţată impune anumite reguli de supunere nouă, de ce nu se fac cu toată căldura de către cei ce reprezintă jos, întruchiparea de Sus? De cei ce nesocotesc, călcând fără ruşine învăţăturile, ce nu sunt altceva decât îndreptarul turmei rătăcite, pe drumul spinos al iertării păcatelor. Nimeni nu scapă de răspundere. Cred reprezentanţii aceştia că totul se termină jos? Câtă greşeală. Vor vedea…

Respectat Frate.

Cât este plapuma de lungă, cu ea te înveleşti, însă cu cât este lumina mai mare, cu ea te fericeşti.

Cu bine.

Bucureşti

14.2.1945 / orele 7, 30

Avânţi

— Respectat Frate.

Cârdăşia frumosului cu urâtul, a binelui cu răul, sunt pentru mine astăzi de conceput şi totuşi… Dacă ar fi ca primul (faimosul) să primeze în ambele cazuri, ar fi salutar şi noi mulţumiţi. Urâtul înfrăţit cu răul, predomină aproape, vă spun, la fiecare.

Când Dumnezeu a creat lumea, a dat putinţă şi putere omului – după păcat – să creeze şi el, spre perpetuarea fiinţei omeneşti, spre a redeveni pur, îngrădindu-le durata, până la sfârşitul întregilor.

Privind astăzi prin descătuşarea spiritului meu, în lumea de jos, mărturisesc, că atâta întunecime cât le sădeşte liberul arbitru mă întristează, căci le acoperă până şi firul de lumină, trimis de noi. Ei care au facultatea să meargă pe drumul „inimii”, alunecă către comorile de preţ ale pământului, atât de mult urâte de noi. Nu ştiu ei că veniţi în viaţa de jos, sunt îmbrăcaţi cu ce li se dă, şi

murind, la fel? De ce atâta lăcomie? De ce adună alţii bunuri ce ard atât la socoteli? Lui, nu îi trebuie hrană decât pentru ziua în care se scoală şi dacă este mort, să fie dată altuia. Egoismul ce îl face neştiutor pentru cele bune, însă isteţ pentru cele rele, îl conduce fără frâu către abisul negru. Se spune că toate drumurile duc la punctul de plecare, mai corect este că toate duc la noi Eu nu ar trebui să mă exprim aşa, însă ispăşirea lor mă mişcă şi cer mereu îngăduinţa să pot contribui în infimă măsură la îndreptarea lor

A infiltra în întunecimea minţii rătăciţilor o şuviţă de lumină nu este greu, însă atingerea nu trăieşte decât o clipă şi rămâne fără urme noi însă încercăm Liberul arbitru are toată libertatea să socotească prin prisma adevărului locul ce-l merită după moarte, însă este atât de leneş, că nu se sinchiseşte decât în ceasul din urmă

Bucureşti

14.2.1945/orele 16, 10

Uşa se deschide larg şi Marpha, bucuria mea, stă drept ca o lumânare, în pragul uşii, îmbrăcat în alb Simt frigul Mă salută şi-l rog să ia loc pe fotoliu

Marpha

— Respectat Frate, în viaţa pământească sunt şanţuri pe care nu le poţi sări decât cu concursul nostru, sunt însă unele prea mari şi este nevoie de trecere de timp, ca buzele lor să crească pentru a micşora distanţa, permiţând astfel sărirea lor în viaţa popoarelor se interpun la un moment dat întâlnirea a milioane de inşi, care urmează să-şi împlinească strict angajamentele luate Suferinţele comune izvorâte din setea executării înscrisului lor, redau paginile dureroase a sălbăticiei ce se comite faţă de semeni şi astfel cruzimea înscăunează eroismul, atât de salutat şi admirat în tabăra eroilor

Respectat Frate.

Avânţi v-a condus în lipsa noastră bine, v-a apărat bine şi ucenicia sa, promite să suie Un punct nebulos rămăsese de identificat numele portului unde aţi fost condus spre a vedea locul de conferinţă al celor trei Aici

Avânţi, zgârcit la vorbă, nu v-a denumit localitatea Dvs aţi botezat portul cum aţi crezut Climatul atât de dulce al Crimeii era suficient pentru identificare, ce până la urmă a apărut Ialta Avânţi a dorit să vă introducă în sală, a fost oprit sunt obligat să vă reamintesc că noi aprobăm, că noi dirijăm Nu uitaţi că făgaşul pe care apucase ţara Dvs ducea pe drumul pierzării v-am spus şi am repetat că victoria este şi rămâne de partea Dvs Gândiţi-vă, cum putea fi victorie când duşmanul era croit (pornit) spre subjugare şi distrugere şi mai loial, când eraţi lipiţi taberei comune, adverse astăzi, şi loveaţi fără cruţare pe învingătorii de mâine Cum putea fi fericire, când cei rămaşi vor fi sărăciţi şi umiliţi?

Când un Respectat Frate al Cercului închis locuieşte în ţara sortită alipirii şi distrugerii, noi o ferim, ajutând-o Credeţi oare că schimbarea drumului a fost uşoară? Nu, foarte greu, ca din învins să devii învingător, pe drumul aceluiaşi interval de timp Numai o minune putea schimba aceasta şi minunea s-a înfăptuit Vibraţiile şi fluidul Dvs au cântărit enorm şi de Sus s-a hotărât aceasta prin Strălucitul Sudan, care a coborât, netezind astfel calea spre victorie

Respectat Frate.

Greutăţile sunt destule, răfuielile vor fi sângeroase, important însă este că veţi ieşi bine Oamenii se schimbă, căci eternitatea este Sus, nu jos *Conflicte interne vor fi destule, se vor schimba multe cunoscute astăzi, se vor întrona alte orientări y se vor împinge multe la eşec*. Pregătirile ce se fac pentru sfârtecarea duşmanului de mai târziu, îşi urmează cursul

Avânţi rămâne, eu voi pleca, căci este timp destul până la

Bucureşti

15.2.1945/orele 23.30

Melic

— Respectat Frate.

Se greşeşte când se socoteşte că războiul nu se termină în foarte scurtă vreme Tunurile vor amuţi, armele

distrugătoare vor înceta, însă inimile vor continua să bată

Pregătirile ce se fac astăzi, au darul să înspăimânte şi pe cei mai buni tehnicieni, cunoscători în arta meşteră a distrugerilor Zăgazurile sunt şubrede şi nu aşteaptă decât momentul declanşării de pustiire, prin rostogolirea celor mai enormi explozivi Plânsetele nu vor fi auzite, zgomotele infernale vor lua minţile şi răzbunarea diavolească îşi va desăvârşi partea

— Melic, când se va desfăşură această tragedie?

— Respectat Frate

După moartea Respectaţilor Fraţi din Cercul închis, doi la număr, se va porni hora aceasta, ce va cuprinde pe prietenii, duşmanii de ieri cam toţi şi fraţii de mâine Această asociaţie a morţii nu va putea fi sărită, căci înscrisurile celor hotărâţi, la timpul hotărât, atunci şi numai atunci vor veni la scadenţă Urletele vor deveni rugi, pentru ca ele să se împlinească La Dvs după fulgerele de foc, soarele va răsări şi ocupaţia va linişti pe răzvrătiţi Zilele vor fi grele, lipsurile inerente iar coasa va secera tot ce este copt

— Melic, timpul hotărât pentru seceriş este departe?

— Prea departe nu este Toţi *cei* care se încorporează de acum încolo şi au pe grafic „secerişul”, ca şi cei ce îl au de mai înainte, vor forma hora de mai sus

Bucureşti 18.2.1945/orele 24

Avânţi

— Respectat Frate.

Sunt însărcinat să vă transmit că tot ce era de comunicat, în ceea ce priveşte viitorul în etapa de război, precum şi următoarea, vi s-a adus la cunoştinţă şi nu rămâne decât înfăptuirea lor Vi se spune acestea spre a nu da loc la echivocuri Din tot ce vi s-a arătat lor, fără de ascunzişuri merge spre drumul împlinirii Singura excepţie rămâne dacă Strălucitul Sudan va coborî, atunci o parte din comunicările noastre se vor opri din executare De ele însă veţi fi prevenit

— Este o excepţie ce se face Respectaţilor Fraţi ai Cercului închis, dându-li-se dezlegări de viitor?

— Nu Pentru o înţelegere mai bună, cunoaşteţi că cei din conducerea treburilor statului, sunt informaţi verbal sau scris de cele ce se petrec şi în afară de lege, în ţările lor Faţă de aceste evenimente, ei hotăresc măsurile de îndreptare Noi informăm pe Respectaţii Fraţi ai Cercului închis, de cele ce vin Ei Sus au rangul de lumină ce le dă putinţa pe rătăciţii de jos Este o datorie şi uşurare spre netezirea drumului lor, când sunt în viaţa de jos Fiecare frate are visele lui, fiecare vis are dezlegarea lui şi fiecare dezlegare duce pe drumul viitorului Viitorul este relativ, cum relative sunt toate Dacă s-ar da puţină atenţie viselor, s-ar constata cât de precis se arată situaţiile bune sau rele, celor avertizaţi

Ne cinstesc discuţiile ce le avem cu Dvs Ne ridică fluidul Dvs dându-ne putere să înţelegem fericirea ce vă aşteaptă din secunda plecării

De se va găsi cu cale să aveţi informaţii de altă natură, vă rugăm să cunoaşteţi că nu le vom mai dicta spre a fi scrise, ele având un caracter strict personal Dumneavoastră vi se cuvenea pătrunderile acestea de viitor, noi vi le-am dat cu mult înainte, însă multe – fără cheie – Cheia este lăuntrică, sensibilitatea spirituală avansată, este în directă atingere cu întreaga atmosferă, întrebuinţată de miliarde de vieţi astrale Câtă enigmă pentru toţi Bănuiala nu este siguranţă, însă siguranţa este certitudine, şi aşa este

Este uşor să priveşti pe geam, ca să vezi forfoteala omenească alergând după hrană Este greu să pătrunzi tainele noastre, necunoscute jos, şi dacă au fericirea să ridice un colţişor al Vieţii Eterne, viaţa de mâine a tuturor, se imunizează pentru moment, crezând că visează

Cine ştie să semene bine, culege bine

Bucureşti

21.2.1945/orele 23, 3 (1

Avânţi

— Respectat Frate.

Comunicarea dată prin mine, ca viitoarele informaţii de altă natură, să nu mai fie văzute şi de alţii, are drept

scop evitarea neplăcerilor, ce ar putea merge prea departe Timpurile foarte grele pentru toţi, vor fi însemnate prin apăsarea din ce în ce mai crescândă a lipsurilor şi excesivelor măsuri ce se vor lua deci pază

Modestia să fie în totalitatea ei Timpul acum îşi arată colţii crescuţi ai sărăciei, de care aţi fost înştiinţat Secundele vor fi lungi, minutele chinuitoare, iar soarele tot soa, e, apa tot apă, vântul tot vânt, precum şi toate dăruirile Dumnezeieşti rămân nealterate Un singur lucru se schimbă – cei ce au încheiat (isprăvit) cor tractul de şedere jos, nu rămân – şi-şi vor da seama ce a însemnat trecerea lor vremelnică, legată atât de minuţios de îndreptarul paşilor „liberul arbitru46 al fiecăruia

Apa este ca şi ruga, apa spală toată murdăria, ruga curăţă spiritul de păcatele ce s-au cuibărit în cutele lui, prins prizonier de propria-i judecată

Respectat Frate.

Pentru că vă vorbesc despre prizonieratul spiritual, să-mi fie îngăduit să adaug şi eu, la cele ce v-a spus Melic anul trecut, despre „răzbunare”.

Elementul esenţial al acestui prizonierat se trage din „ură” Ura contopită cu răzbunarea conduce cu paşi siguri la prăpastie. Cred că nu este locuitor pământean să nu poarte în subconştientul său altoiul urii la unii se manifestă de mici, producând accese de răzbunare, ce pun pe gânduri părinţii, la alţii mai târziu în orice epocă ar răsări sau în orice ocazii s-ar produce, aduce atâta întunecime, încât puritatea sufletească nu mai are speranţă în ceasul plătitor, să-şi desprindă lumina de balastul întunecat, ce s-a încărcat cu uşurinţa atât de condamnabilă a liberului arbitru

La spiritele evoluate – jos – ura îşi are şi la ele sediul, însă este înfrânată de presentimentul pedepsei, ce călăuzeşte paşii spre drumul luminii sunt cazuri când şi la ele, se poate întâmpla „catastrofa” şi atunci pedeapsa este mare Obârşia acestei un, o puteţi pune pe socoteala egoismului feroce, ce guvernează prin liberul arbitru, aproape toate căile, către care se îndreaptă privirile

pofticioase ale răului Omul rău este ursuz, sclipirile de milă sunt rare, se iubeşte extraordinar, nu-l interesează frumosul şi este împins cu toată puterea pentru atingerea lăcomiei sale Nu îl interesează suferinţele altora, el să fie mulţumit Este gelos şi predispus continuu la gâlceavă Este vanitos şi veşnic fără noi Spun toate acestea fugitiv, cu nădejdea de a putea dezvolta subiectul „urii”, dacă mi se va permite Respectat F rate.

Trecând peste „ură”, mă voi opri la spălarea păcatelor prin „muncă” Munca este moneda plătitoare – în unele cazuri – prin care se iartă multe greşeli, dacă este roditoare ia să fie roditoare, munca trebuie să fie făcută neprecupeţit Rodul ei, strâns în mod cinstit, cinsteşte pe cel ce o înfăptuieşte, marcându-i punct de reazăm, la cumpănă

Bunurile pământeşti, ce atât de mult tentează egoismul trecătorilor, sunt lăsate pe toată durata şederii lor jos, ca să poată prin ele, să se simtă cât mai mulţumiţi şi să-şi uşureze sarcina apăsătoare a greşelilor comise Prin aceste bunuri, el fratele va putea, dacă judecata îi este prielnică plăţilor, să-şi achite o parte din greşeli, dacă nu toate Respectat Frate.

Toate dăruirile Dumnezeieşti sunt minuni Ele sunt dăruite cu tot belşugul, pentru a mulţumi şi înveseli, creaturile Sale Creatura însă nerecunoscătoare, se crede atotputernică şi reneagă de foarte multe ori, Puterea Creatoare De ce oare? Fiecare are libertatea să constate acestea şi să se conducă jos, după bunul plac Importanţa judecăţii este factor dominant în drumul vieţii şi care duce – dacă este bine cumpănită – la locul dorit cu atâta râvnă, când este Sus şi vede realitatea

De dragul ambiţiilor mulţi decad din locul de unde au plecat, ca bocetele să nu le folosească la nimic Vă las cu bine

Bucureşti
3.3.1945 / orele 11, 45
Melic
— Respectat Frate.

Prezenţa mea aici se datorează faptului că este necesar să vă retranşaţi în linia vieţii normale pământeşti, aceasta în urma înştiinţării, că prietenul din copilărie Constantin (Titi, general Vasilescu, comandantul reg. 19 inf.) a murit îmbrăcând cămaşa eroilor cât şi a evenimentelor în curs. Fiecare îşi urmează drumul, unii mai devreme, alţii mai târziu; toţi însă în raport cu trecutele vieţi.

În lipsa Marphei vi s-a transmis diferitele ştiri, urmând ca detaliile să le aveţi de la el. Marpha se găseşte totuşi şi astăzi în neputinţa de a vă arăta sfârşitul masacrelor, deoarece nu s-a ajuns încă la definitivare. îmbucurător este faptul că s-a scurtat puţin timpul înscris, comprimându-se în parte acele nefericite chinuri ale plecaţilor, ale celor cărora li s-a aprobat comprimarea, cât şi a celor ce rămân, dar de ale căror groaznice chinuri nu mai pot vorbi. Nu am putea afirma că desăvârşirea misiunilor noastre s-a terminat, mai sunt piedici destule

Pentru a nu da loc nici unei cât de mici nemulţumiri sau bănuieli, Avânţi a primit însărcinarea să vă reconducă în Crimeea; s-a executat şi am putut vedea mulţumirea Dvs.

— Melic, te rog să-mi spui cu exactitate, cât mai durează războiul acesta?

— Respectat Frate.

Totul depinde de aprobarea Forului Superior. Eu nu ştiu. Dacă se aprobă încetarea suferinţelor comune, războiul ar urma să se sfârşească până în 60 de zile în Europa. Dacă noi în misiunea aceasta mai câştigăm 10 puncte, în afară de cele căpătate până acum, atunci luna a 8-a va fi înscrisă. Dacă câştigăm curmarea suferinţelor comune, ni se uşurează mult mâhnirile ce izvorăsc din ele. Comprimările de zile ale fraţilor, ne sunt nouă grele piedici. Etapa se rotunjeşte în jurul lui 7.

Ce frumos îi stă fratelui ce absentează de la adunările egoiştilor înfumuraţi şi care lipsiţi de elementarul cuvânt divin „cu Dumnezeu înainte46, împing pe ceilalţi fraţi la suferinţe nemeritate şi de a căror

însemnătate se ţine seama la noi. Presajul acesta este hotărât de cei ce se găsesc astăzi fără frică de Dumnezeu. Să vă aşteptaţi la noi complicaţii

— Melic, ce este comprimarea?

— Respectat Frate.

Sunt fraţi al căror stagiu de şedere jos, se termină bunăoară peste 10 luni, 3 ani sau poate chiar 10 zile. Faţă de groaznicele suferinţe ale celorlalţi fraţi, care au firul vieţii mai lung, s-a cerut încetarea acestor şederi şi care dacă ar dăinui, ar prilejui celor de mai sus păcate grele, ce le-ar aduce o viaţă pământească rapidă (o nouă încorporare) Preîntâmpinând *aceasta*, s-au ales *numai* cei *înclinaţi la rele* (*o parte*, nu *toţi*), întrerupându-li-se căile (numai cu aprobarea lor), şi astfel s-ar realiza două fapte bune

1 Fratele este scutit să mai comită vreun rău

2 Fratele murind, câştigă timpul întrerupt, prelungindu-i-se în noua viaţă pământească acest timp

Dacă cei de jos ar putea să aibă puţin spirit de observaţie, ar constata cât de refractar este soarele vara, pentru purtătorii de haine închise şi cât de mărinimos este cu cele deschise (albul) De la această diferenţiere ar conchide cât de preţuită este la noi lumina (albul) şi cât de alungat este negrul

Limba noastră este greu să fie înţeleasă de oricine, deşi toţi o vorbesc aici sus, când vin, este limba universală Jos se fac că nu o înţeleg (şi o înţeleg în somn) dar le este greu să încerce silabisirea ei Atunci când un rău îi izbeşte, încearcă şi gândesc, interesându-se dacă se pronunţă greu când văd că este nevoie de pregătire renunţă şi-şi continuă viaţa cu perdelele lăsate, ca soarele să nu le decoloreze anumite culori, ce le au *în casă*

Bucureşti

10.3.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

S-au întrebat vreodată fraţii dacă „apa” atât de importantă vieţii pământeşti contribuie şi ea la evoluţia

trecătorilor de pe pământ? Desigur că nu

Aşa cum prin *nelinişte*, prin *durere* sau *chinuri prelungite* (îndelungate), fizicul în unire cu întristarea spiritului se „curăţă" plătind prin achitarea restanţelor obligatorii ce şi-a impus, îşi urmează progresiv evoluţia, tot aşa şi apa spală toate murdăriile făcute de om Mâna murdară nu o spală apa? Rufăria murdară nu o spală apa? Poate exista (fiinţa) higienă fără apă, sau poate trăi omul fără ea? Nul Nul Nul Dacă pământul are nevoie de apă, apoi şi omul are la fel, pentru că pământul este omul şi omul este pământul

Astăzi când priviţi prin jumătate de ochi, desigur că remarca ce faceţi asupra celor ce vă înconjoară, nu vă nelinişteşte, însă vă scârbeşte. Fiecare plăteşte, însă plata este raportată la înscrisul lui.

Eternitatea de Sus nu este transmisă jos şi nici pământul nu s-a mai bucurat de ea – după păcat.

Apa, izvor nesecat este factor dominant în evoluţia tuturor. Mână în mână cu viaţa, apa desăvârşeşte mulţumirile fraţilor în etapele înscrise şi introduce motivele morţii lor normale, cu toată uşurinţa şi nebăgată în seamă – microbii – dătători de chinuitoare suferinţă, contribuind în mare măsură la evoluţia tuturor. Aşa că şi din acest punct de vedere puteţi constata importanţa ei.

Bucureşti

12.3.1945

Avânţi

— Respectat Frate, în câteva clipe veţi auzi cum pământul vorbeşte, îmi spune Avânţi apărut înaintea mea. Nu vă speriaţi!

Avânţi nu a terminat bine fraza şi am simţit o zguduitură puternică, urmată de zgomote subterane Am râs… Avânţi râde şi el.

— Îţi sunt recunoscător că mă anunţi, însă te rog să-mi explici rostul acestui cutremur.

— Respectat Frate.

Vi s-a spus că pământul hrăneşte pe toţi, fără ură, fără excepţie. El trăieşte ca şi omul, însă are clipe de

mânie ce sunt inspirate tot de Sus, clipe de protest ce anunţă evenimente excepţionale (în devenire) şi executarea înscrisurilor multora. Nu a existat şi nu va exista ca semnul Divin să nu se manifeste anticipat, faţă de cele ce vor veni.

Liberul arbitru care *este conducătorul spiritului încorporat*, intră în zona bolnăvicioasă contaminată de dorinţa răzbunării şi încătuşat, zoreşte momentul decisiv. Nu sunt mulţi, însă atrag ca mierea albinele muncitoare, înlănţuindu-le în hora răzbunării.

Semnele auzite şi simţite nu sunt altceva decât protestul mut al Diriguitorilor de Sus. Cine le ia în seamă, cine? Sau cine se pătrunde cu adevărat de puterea Domnului, cine?

Nu-mi este îngăduit mie să discut aceste semne.

Bucureşti

17.3.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Am devenit nelipsit cu cât drag aştept momentul pentru a vă vedea şi vorbi la noi nimic nu se întreprinde fără ordin Fiecare luminiţă îşi are glasul ei

În astă-seară sunt poposit, spre a deschide lădiţa. arătându-vă cât de preţuită este la noi „r u g a „în orice parte a pământului se găsesc fraţi, care au diferite religii Toţi însă au acelaşi stăpân – Dumnezeu – Ruga lor făcută pe tăcute şi din toată inima, ete primită Atunci când un rău mai mic sau mai mare se abate pe frate, în lipsa de speranţă în care se găseşte, îşi îndreaptă ruga către singurul sprijinitor şi dătător de ajutor – Dumnezeul nostru, al tuturor – Pământescul este de obşte comandantul liberei judecăţi, din această pricină, examenul rareori se trece Puţini sunt modeşti şi băgători de seamă, la cele ce vin Tot ce vedeţi şi cum vedeţi – ca parte fizică – sunt umbre şi vis, de aceea se recomandă „altruism-Fiecare părticică, fiecare gând necurat, împlineşte celui vinovat dosarul răspunderii

Războiul acesta a avut darul să înfricoşeze pe mulţi,

îndrumându-i pe drumul luminii, însă ca orice cale rău administrată, gropile nu au fost toate umplute şi cei ce vin prima dată pe ele, se mai împiedică când mergi des pe acelaşi drum, cunoşti cu timpul până şi aranjamentul pietrelor şi numai aşa, este înţelepciunea drumeţului

Bucureşti

18.3.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Orice compătimire pentru cei loviţi de soartă trebuie să dispară căci fiecare îşi urmează drumul trasat, *cu ştrinţa şi aprobarea sa*.

Nu este ceva mai groaznic decât „**umilinţa**” Evitaţi-o

Ştiinţa nu se încadrează în evoluţia spirituală Toţi cei ce ridică trepte sociale, sunt obligaţi să le ridice, vor răspunde însă de greşelile făcute sub influenţa liberului arbitru

Nimic nu rămâne în loc, totul se mişcă, căci mişcarea face parte din drumul fiecăruia cu cât mişcarea este mai lentă, cu atât şi evoluţia se prinde mai puternic în sufletul fratelui, ridicându-i moralul, ce-l face să separe pământul de lumină

Nimic nu vă aparţine din tot ce stăpâniţi jos, *ele vă suni lăsate în custodie*, numai ca o recompensă, pentru a ajuta la ştergerea anumitor angajamente luate, pentru a destrăma greutăţile trecutului, că ele devin factor încălzitor de bunuri lumeşti, nu este de mirare Vine însă momentul „scârbei” de ele, însă să ştie omul, ca să nu fie prea târziu

Vă las, cu bine

Bucureşti

21.3.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Din multele înştiinţări în care vi s-a vorbit de ce va fi, vi s-a spus şi despre „munca obligatorie” Această muncă în silnicie este pusă pe tapet şi în curând îşi va deschide braţele, înghiţind tot ce este ramură şi rămurea din fraţii

întru Cristos Mulţi vor pieri Respectuos vă rog să închideţi ochii, spre a putea privi, prin cortina ce se ridică

— Avânţi, am închis ochii

— Priviţi şi glăsuind tare, veţi putea să vă daţi seama de început numai

De la Prahova şi până la Prut, inginerii lor trasează drumul de săpat – conducta – ce va lega Odesa de Câmpina, se lucrează intens Pe o parte şi alta, barăci ce vor adăposti pe lucrătorii din plebe şi patricieni sunteţi lămurit?

Nu mai fiţi mâhnit de fraţii ce vă supără, rănind şi cea mai sfântă scânteie de ajutorare Einti ştiu puterea luminii ce este şi rămâne nesecată în sufletul Dvs Ignoranţa lor vă ridică şi mai mult

Cu bine

Bucureşti

22.3.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Vi s-a atras atenţia respectuos, să nu mai divulgaţi şi altora din cele comunicate de noi Astăzi Dvs încercând a reda discuţia noastră, aţi greşit Parola noastră urmează a fi strict îndeplinită în săptămâna Patimilor veţi avea corect convorbirea de ieri. În acest timp veţi medita la viaţa omenească, dându-vă în totul drumul de libertate, aşa cum veţi găsi cu cale. Aveţi nevoie de linişte pentru refacere.

Evitaţi aglomeraţiile… să fiţi sigur că noi veghem. Marpha aşteaptă manifestarea dorului Dvs., pentru a fi prezent. Vă las.

Bucureşti

24.3.1945/orele 23

Marpha, Melic şi Avânţi

Marpha

— Respectat Frate.

Vibraţiile puternice emise la apariţia noastră, ne arată bucuria resimţită de Dvs. astăzi, când şi noi bucuroşi sosiţi pentru a vă întreţine câteva minute în afara pământescului, am păşit acest prag.

La zile mari suntem toţi prezenţi. Astăzi la serbarea patronului, se cuvine să fim punctuali. Suntem toţi trei şi vor mai fi şi alţii, până la epuizarea şederii Dvs. jos.

— Marpha, sunt după cum ştiţi voi, scârbit de tot ce văd că se întâmplă

— Respectat Frate.

Spiritelor mari le este dat să consume situaţii inferioare, tocmai ca să se poată separa şi reculege, din egoismul lipsit de orice scrupul. Dumneavoastră aţi gustat mereu din acestea şi veţi mai gusta. Nu face nimic, căci ei tot cu nimic rămân.

Praful murdăreşte orice haină albă şi oricât ar sufla-o şi curăţi-o, tot rămâne întinată de el. Deci, lăsaţi-i să-şi urmeze fiecare drumul, cum şi-l găsesc mai comod. Pentru noi este important ca Dvs. să fiţi apărat de rele.

— Marpha, aştept informaţii despre misiunea ce o ai.

— Misiunea mea încă nu a ajuns la capăt. Prin tot ce am făcut, am mulţumirea să vă spun, că Respectatul şi Preafericitul Sudan, va coborî; Dvs. veţi avea din nou fericirea să-l vedeţi.

Respectaţii Fraţi de la răsărit, nu au plecat. Unul, în luna ce vine îşi va serba aniversarea, ca imediat să plece. A fost dorinţa ce i s-a aprobat. Cel din Franţa suie mereu, lumina îl înconjoară, ca şi pe cel de aici, Dvs., care abia acum va începe să suie.

Noi consilieri intimi şi cunoscători a celor ce vin, suntem obligaţi să depănăm situaţiile bune sau rele, în curs de desfăşurare; Dvs. noi nu putem a vă ascunde nimic Vi s-au ataşat proeminenţe de viitor, care vă vor ajuta. Vă rog să-mi permiteţi ca la viitoarea noastră şedinţă, să vă expun tot ce urmează să cunoaşteţi. Noi vă dorim împlinirea metodică a răbdării, spre a duce, nebăgător de seamă, înscrisurile perfectate din obligaţiile şederii de jos.

— Melic şi Avânţi, nu-mi spun nimic?

— Nu, pe data viitoare.

Vă lăsăm.

Bucureşti

5.4.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Am permisiunea să arăt că în drumul vieţii de jos, am nesocotit destule porunci ca astfel să pot cere celor ce vor înţelege, să nu le mai comită.

Viaţa pământească este prea frumoasă; ca să o guşti şi să o pricepi, este necesar să porţi în cuget patimile Mântuitorului. S-a dat pământeanului tot ce i se putea da, îngrădindui-se însă şederea jos prin vremelnicie.

Am petrecut clipe frumoase… dezmierdat de cântecul Divin şi trecător al fiecăruia. Am făcut destule greşeli şi totuşi fiecare greşeală era marcată căsuţei mele de Sus; cununie nu mi-a fost dată. Marea bunăvoinţă ce mi-aţi acordat, a putut şterge multe greşeli. Vă sunt profund recunoscător.

Respectat Frate.

Când unui frate i se dăruieşte o viaţă pământească, i se pune la dispoziţie tot ce produce pământul, cu toate frumuseţile sale. Să nu uite că omul, creatura Dumnezeului tuturor, uns cu o părticică din puterea Sa. venit la belşugul pământului, se ghidează după propriul său liber arbitru, *ce ia naştere odată cu prima inhalare de aer şi dispare cu ultima respiraţie*; spun acestea spre a nu fi confuz în aprecierea doctorilor de jos. Doresc îndreptarea celor ce o merită. Va veni timpul ca fiecare să vadă rostul trecător ce l-a avut pe pământ, însă diadema se pune pe capul celui ce a avut timpul să şi-o aşeze cu grijă, ca la vremuri de serbări, să-şi poată împodobi fruntea cu Lumina Cerească.

Sunt unii fraţi ce se întreabă nedumeriţi, de ce are omul stomac? căci dacă nu ar avea, ei ar merge direct în rai, sau dacă femeia nu ar fi supusă păcatului vicios, ar fi o lume blândă jos, şi eu de multe ori am gândit la fel Astăzi, când văd *realitatea*, *găsesc* util să vă arăt că şi *femeia*, *stomacul* precum şi altele, au scopul lor bine determinat, al autoîndreptăm în primul rând urmează deosebirea între Cer şi Pământ la noi este spirit, jos materie şi o vom arăta mereu, pentru înţelegerea şi deosebirea aceasta Stomacul

este unul din factoni ce – se spune jos – scurtează zilele fratelui până la plecare, mai sunt şi alţi factori care dau atât de mult ajutor pentru a pleca Uzura organică este şi ea direct înrudită cu suferinţele ce atât de mult ajută pkiăm (morţii)

Omul este lacom, egoist, de unde pornesc toate relele, întunecând la unii şi puţina lumină căpătată în cursul drumului lor

Vă las cu bine

Bucureşti

15.4.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Ignoranţa cu care sunt gratulaţi, în această perioadă de crâmpeie de zisă pace, ne întristează văzând cum unul câte unul îngroaşă rândul Au uitat ei groaza prin care au trecut?

Fiecare se întrece să fie cât mai răsărit între ei, sărmanii dacă ar putea ei prin ochii spirituali, să vadă bezna ce îi aşteaptă, s-ar opri din drumul nefericit pe care merg o comparaţie subtilă pentru înţelegători

Toţi sunt egali, toţi au aceleaşi drepturi, dar şi aceleaşi datorii Noaptea îi cuprinde pe toţi deopotrivă şi-i îndrăgeşte când sunt cuminţi, făcându-le viaţa pulsabilă

A trăi modest şi cu frică de Bunul Dumnezeu, este tot ce dormi noi în miasma puturoasă de astăzi, este greu să aspiri mirosul suavului trandafir şi totuşi se poate inhala

Greutăţile ce se pun pentru menţinerea fizicului, vă vor face să vă reamintiţi vorbele mele Greutăţile vieţii abia acum încep să se rostogolească la vale şi cine le stă în cale, va fi strivit

Sunt orele 11, 15, ochii mei sunt prinşi în privirile Marphei, care venea spre mine, pe aleea îngustă din faţa capelei Bucuria ce o simt, nu o pot descrie Marpha este pentru mine călăuza paşilor mei neşovăitori şi-mi aduce atâta fericire, umplând toate golurile sufleteşti, se găseşte în pragul capelei

— Marpha, bine ai venit Te-am dorit atât de mult,

însă gândindu-mă la misiunea ce ai, nu am vrut să-ţi întrerupt drumul

— Respectat Frate.

Vi s-a spus că orice comunicări scrise sunt întrerupte până astăzi De la noapte începe săptămâna Patimilor Domnului în noaptea aceasta Preafericitul Sudan va coborî sunteţi mâhnit de piedicile puse de noi, întru zădărnicia anumitor chestiuni Priviţi cu seninătate toate, lăsaţi altora grija arginţi lor, căci Dvs după cum vi s-a mai spus, sunteţi un „aciuat44 jos, comorile pământeşti să rămână pământului, dintr-un început

— Marpha, cum vom ieşi noi din acest războ i?

— Bine, de altfel de mult vi s-a spus aceasta

— Războiul se termină acu m?

— Da, vi s-a spus şi vi s-a fixat şi data, căci care ar fi fost rostul comprimărilor şi curmărilor

— Marpha, mai stai mult aic i?

— Cu Dvs cât doriţi Misiunea mea însă nu s-a terminat

— Când pleci în misiun e?

— Imediat ce vă părăsesc, căci urmează să-l primesc pe Preafericitul Sudan

— Marpha, Hitler pleacă de la puter e?

— Adolf Hitle r? Da, dar Sus, nu

— Cine a fost e l?

— O lumină mare, nu ca a Dvs, căci dacă era în acelaşi rang, niciunul nu ar fi câştigat partida, ruşii şi germanii ar fi fost de acelaşi rang ca şi Franţa, ca şi România

Dintr-un început, liberul arbitru, împăunat de cocoţeala în care se găsea, şi-a depăşit mandatul, mandat limitat şi odată apucat spre abis, nu se mai gândeşte la judecata de apoi El va pleca, tăindu-şi firul vieţii, cu propria sa mână Vi s-a spus

Aşa precum legenda spune, *că din cenuşă pasărea Phoenix a renăscut, tot aşa şi Germania va renaşte din însăşi împărţeala în care se va găsi; lotuşi până la urmă, se va găsi unită*.

— Respectat Frate.

Gândiţi-vă că zilele se scurg, viaţa se trece şi vă apropie din ce în ce mai mult de noi. Veţi putea judeca atunci, cât de necesar ne eraţi, dacă ascultaţi pe Preafericitul Sudan, să reveniţi Sus, de unde aţi plecat. Totuşi noi suntem fericiţi, că nu aţi depăşit convenţionalul, aşa precum au făcut alţii. Săptămâna Luminată ne mai marchează nouă, o zi de sărbătoare. Respectatul Frate al Cercului închis de la Răsărit – Ivan – (Rusia), a cărei dorinţă i-a fost îndeplinită, revine Sus a doua zi după aniversare, sau a doua zi după Sfânta înviere. Pregătirile sunt făcute pentru întâmpinarea sa.

— Respectat Frate.

Vă spuneam printre rânduri şi gânduri, însemnătatea locului fiecăruia. Pentru că ştiţi această însemnătate, sunt obligat să vă rog, să nu căutaţi ca la adăpostul acestui prea însemnat loc, să treceţi la păcate ce umbresc orice lumină, oricât de mare ar fi. Modestia este şi rămâne în toate ocaziile şi în toate timpurile, călăuza fidelă a fratelui, spre lumină. Cu ea, salturile se succed fără de voie şi surpriza fratelui la judecată este atât de uluitoare, că lacrimile nu mai contenesc de bucuria lăuntrică ce l-a cuprins, văzându-se izbăvit de atâtea metehne. Necazurile sunt făcute de om şi pentru om Oricât de învăţat ar fi, totuşi ele se înrădăcinează, guvernând metodic balanţa răului, întru păcate…

Dacă el pătruns de însemnătatea luminii de Sus ar evolua, chiar zgârcit, desigur că atunci toate necazurile ar dispărea, ca şi indiferenţa sa faţă de ele

— Marpha, vorbeşti atât de frumos.

— Respectat Frate.

Sunt numai marginea cuvintelor mele; voi avea bucuria să gust fericirea ce se va lăsa sufletului Dvs… Noi putem vorbi cât de mult şi cu cât ne vom aprofunda mai târziu, cu atât vom fi mai fericiţi. Noi astăzi, nu putem decât să vă arătăm puţine din tainele de Sus. Mâine, când dezlegarea va fi, veţi putea aprecia toată însemnătatea, ca pământean, a orânduirilor de Sus. Melic are să vă urmeze;

trebuie să plec.

Bucureşti
30.4.1945/orele 24
Melic

— Respectat Frate.

Atunci când aţi fost înştiinţat că totul este întrerupt până în săptămâna Patimilor, a avut drept scop încetarea luptei în Europa; astăzi în lumina realităţilor, puteţi vedea aceasta.

Sunt obligat să recapitulez anumite comunicări din trecut, pentru a nu se trece cu uşurinţă peste ele şi a le fi tălmăcit greşit când vi s-a spus că doi din conducătorii de atunci vor muri, au fost vizaţi doi, acum vi s-a făcut dovada morţii lor (Roosvelt şi Musolini) Greşit se spune că Benitto Musolini a muvt Este drept că în uzul pământesc se spune aşa, corect însă este că „a pic; it1

Spiritul nu noare niciodată, el trăieşte veşnic şi face parte din Scânteia Divinităţii Cât de frumos este Sus şi jos este frumos, însă frumuseţea acestea este umbrită de egoism şi lăcomie Toate bunătăţile de jos sunt (acute şi puse la dispoziţia omului pentru încercări, puţini sunt cei ce de la început înţeleg aceasta şi modeşti se mulţumesc cu ce pot să aibă Ferice lor Melic, care ca şi ceilalţi fraţi spirituali, are fericirea să conlucreze cu Dvs materializat, vă spune cât de uşoară le este sarcina, fiind înţeleşi aproape în toate situaţiile de Dvs Trebuie să mai ştiţi, că nu este uşor lucru pentru noi, ca ataşaţi rangului Dvs, să vă fim în voie, sau să putem nestingheriţi să desăvârşim misiunile atât de gingaşe ce le avem Pulsaţiile de nesiguranţă ce în atâtea ocazii aţi manifestat, ne-au fost nouă grele încercări Astăzi, obişnuit cu noi, vedeţi mai bine şi scopul şi dragostea ce vă însoţesc pretutindeni

Mai suntem datori o explicaţie Deseori aţi manifestat curiozitatea de a şti cine aţi fost în trecut şi a reveni imediat, hotărându-vă a afla de la alţii aceasta Noi faţă de aceasta, nu putem decât să tăcem, respectând dorinţa Dvs în ceea ce priveşte despicarea viitorului, veţi mai afla că în afară de cei patru Respectaţi Fraţi ai Cercului închis,

nimeni nu a putut cunoaşte de la noi, desfăşurarea evenimentelor, Respectatului Frate alunecat, nu i se mai dau sunt spirite dornice să se afirme, care aflând câte ceva, le împărtăşesc fraţilor de jos, adăugându-le şi de la ei dorinţi, ce desigur nu pot fi împlinite Repet, numai celor trei Fraţi at Cercului închis, nu li se pot ascunde nimic, ei fiind în excepţiile de Sus Discuţiile noastre rămân pe altă dată

Bucureşti

6.5.1945 /orele 24

Avânţi

— Respectat Frate.

Acum când înalta Clemenţă Divină şi-a îndreptat mila către cei ce se roagă – şi sunt mulţi – noi putem spune

Comprimările s-au îndeplinit, curmarea suferinţelor comune îşi va continua drumul, căci odată înscăunaţi, se vor fixa ca la proprietăţile lor

Când bubuitul tunului va anunţa „Cristos a înviat”. noi vom putea continua discuţiile spre lumină, întrerupte pentru desăvârşirea comunicărilor, ca şi începuturile zisei „păci”, *ce nu va putea să sălaş/masca decât atunci când doctrina comună va fi înlăturată de oriunde şi-a fac ut culcuş*.

— Respectat Frate.

Prefaceri structurale sunt în plămădeală în dorinţele ce aveţi către noi, vom fi prompţi Vi s-a arătat programul de viitor, în linii generale Dvs doriţi să-l cunoaşteţi în de-amănuntul şi aceasta vi se va îndeplini

Doi din actu-ii conducători, vor pleca

Semiluna rămâne şi mai departe balonul de săpun, ce va pricinui atacatorului riposte şi va ajuta la dezmembrarea lui Atunci comprimările se vor executa Divin Preafericitul şi Respectatul Sudan atunci va coborî în etapa înscrisă sfârşitului „Cruciadei”.

Rugaţi-vă pentru cei sortiţi sclaviei

Melic, vă va informa în continuare

Bucureşti

20.5.1945/orele 24

Melic

— Respectat Frate.

Cerem iertare Este necesar o incursiune, spre a vă completa o parte de cunoştinţe, vă rugăm să ne urmaţi, căci misiunile executorii nu cunosc împotrivire

Sunt purtat pe sus frigul îl resimt ca şi odinioară văd Cerul, Luna şi stelele Am intuiţia că sunt un bolid Lumini strălucitoare îmi indică locul unde vom poposi

— Priviţi înainte „Casa cea albă” Binecuvântarea Domnului va revărsa mult mai târziu, înfrăţirea între popoare

— Melic, unde suntem?

— Respectat Frate.

Suntem la alesul între aleşi, la H Truman, unsul în devenire al Sfintei Cruci El este reprezentantul spiritualităţii, ales pentru înfrăţirea pământească a popoarelor, însă el nu va putea desăvârşi aceasta, deşi este conducătorul celor mai tenaci pământeni, deoarece se cere timp, iar vibraţiile sonore libere ale Respectatului Frate alunecat. îi pun stavilă

Atunci când vi s-a spus că, Crucea învinge şi că strălucirea ei rămâne nealterată, mulţi s-au îndoit, din cei cărora le-aţi dat din comunicările noastre

Am sosit Un parc imens, ici colo, soldaţi în uniforme închise, păzesc drumurile, aleile şi sunt mulţi Grilajul enorm şi greu, îţi impune de la prima vedere Urcăm mai multe trepte albe, sus uşile se deschid şi surpriza mea este că Marpha strălucitor de bucurie, îmi iese întru întâmpinare

— Respectat Frate, îmi spune Marpha.

Astăzi mă găsesc în misiune pe lângă Preşedinte El înţelege tot aşa de fericit ca şi Dvs, respectul şi nevătămarea Sfintei Cruci Prin Ea şi cu Ea, se tămăduiesc toate A fost desemnat pentru strălucirea Ei, însă după cum v-a spus Melic, contracarat de Respectatul Frate alunecat va pleca mult mai târziu, fericit că a putut ajuta în mare măsură, Ja strălucirea Ei Puţim sunt cei ce înţeleg aceasta

Ţara Dvs, fericită de protecţia acordată, se găseşte în

răscruce Cotropitorii vor declanşa mult dezmăţ

Franţa – reînviată prin puterea Respectatului şi Fericitului Frate al Cercului închis Pétain – *se va găsi pe tapetul omenim*, *nu numai ca mare putere*, *dar* $/ *ca putere diriguitoare* Păcat însă că legătura cu cotropitorii subzistă De acolo, vă spun, vor pomi multe piedici

Etapa nu s-a încheiat încă Nu vă pot spune cu exactitate, zilele declanşării Motivul este că se pot multe schimba, în bine sau în rău Aveţi dovada curmării suferinţelor comune, ca şi aceea a comprimărilor aprobate în totul

Feriţi-vă de posturi de răspundere, sunt curse destule şi miraje atrăgătoare Aveţi răbdare să treacă furtunoasele ape, ce vor începe să curgă Nimic nu se schimbă din drumul hotărât în viitor Surprizele nu vor conteni, până ce Respectatul şi Strălucitul Frate Sudan, nu va coborî

Mergeţi înapoi şi rămâneţi în aşteptare Nu este nevoie să-l vedeţi pe Preşedinte

Am coborât aceleaşi trepte şi împreună cu Melic, ne-am înapoiat acasă.

Bucureşti 21.5.1945/orele 18

Melic

— Respectat Frate.

Din când în când, vi se mai dă câte un mic dar pământesc ca să mergeţi pe drumul hotărât, neputând vedea întunericul ce stă gata să vă împiedice picioarele Lumina ce aveţi, înlătură însă aceasta, spre fericirea celui ce o are Greutăţile vieţii ce au început a fi simţite, vor împlini spusele noastre

Capătul suferinţelor este foarte departe la spectator al acestora, veţi avea putinţa gândirii dezvoltată, spre a judeca spiritualiceşte, cuvintele sfinte ale Stăpânului nostru şi al tuturor a, Domnul Iisus

Din înălţimile astrale coboară miliarde de vibraţii, spre a împlini fiecăruia destinul ales

Războiul care a trecut, a fost un război de plăţi. Liniştea aparentă – zisă aparentă – este o linişte de socoteli, prefacerile ce vor veni, vor aduce Cei ce au sărit

dogmele, vor răspunde, iar cei ce au suferit se vor înălţa Cei ce au gândit numai spre Lumina Tatălui, au fost înţelepţi şi se vor bucura

Dacă toţi ar gândi ca Dvs, fiţi sigur că fericirea Cerească ar învălui în bună parte sufletele zbuciumate şi prinse în *sadica boală a acaparăm de bunuri ce nu le aparţin, decât vremelnic*.

Câtă nimicnicie, câtă durere va mai umple sufletele celor ce vor suferi, ca asistenţi numai spre desăvârşirea celor angajaţi la aceasta

Clopotele vor amuţi pentru o perioadă de timp, însă vibraţiile de Sus vor anunţa fiece freamăt lacrimă scursă, spre binele celui ce a suferit

Cozile de topor, fraţi buni, nemiloşi, vor vi aceia ce pentru o nimica toată, vor ajuta pe cei înscăunaţi, la desăvârşirea tuturor relelor, le veţi vedea şi vă veţi cutremura *Fratele devine un număr*.

Anterior aţi fost informat de tot cortegiul relelor ce vin S-a pornit să mijească începuturile *Tribunalele poporului au luat fiinţă* şi îşi urmează cursul Am văzut cât de triste au fost la cei mulţi, sărbătorile creştineşti, grija de nesiguranţa ceasului ce vine, frica de necunoscut, le-a fost făclie Dacă ei toţi ar fi înţeles scopul vieţii, desigur că ar fi radiat de bucurie privind la geamantanele în care au închis cu grijă, o parte din lumina cu care se duc Sus Dar geamantanele sunt goale, frica este peste tot şi sărbătorile s-au scurs cu inima strânsă a celor săraci de lumină

Priveam cum unii tremurau la gândul că ar putea muri, la alţii, neavând de suferit nimic, tremurau şi ei, privind situaţia grea prin care se trece şi tuturor li s-a imprimat „deznădejdea” De distrugeri şi de tot ce este în legătură cu lacrimile, vă îngroziţi Desfăşurarea acţiunilor întru perfectarea înscrisului lor, precum şi cele rămase în seama liberului arbitru, vă dau aceste îngrijorări Cum ele sunt personale, ar urma să nu vă atingă cu nimic sublimul milei, însă ca Respectat Frate din Cercul închis, vă sunt transmise acele vibraţii Vă las cu bine

Bucureşti

8.6.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Vom putea în astă seară sta într-o atmosferă potrivită stărilor de fapt Vă voi arăta cât de bine îi şade celui înţelegător faţă de şederea lui de jos Vi se permite a aşterne pe hârtie cele ce urmează

— Avânţi, întreruperea scrisului s-a sfârşit?

— Veţi scrie când este îngăduit, pentru astă-seară aveţi această dezlegare Tot ce am să vă comunic este de esenţă spirituală, lipsite de viclenie şi ale căror sfaturi vor fi pricepute îndreptându-vă paşii, pe drumul început

Fericirea este Sus, jos numai îngâmfare şi prejudecăţi meschine Puţini sunt cei pricepuţi şi înţelegători, la socotelile ce vor da Uşurinţa cu care trec peste toate, îi vor trezi atunci când pe nevăzute vor învăţa adevăratul alfabet Divin Dumneavoastră urmaţi cu fermitate şi cărarea şi pe noi Gândiţi-vă la ziua fericită, când descătuşat de cele lumeşti, veţi putea păşi pragul Luminii de Sus Fiecare îşi urmează calea, însă are facultatea să zărească puţin mai departe spre a desprinde însemnătatea trecerii sale pământeşti

Nimeni dintre ei nu se întreabă de scopul pentru care au venit în viaţa pământească Nu văd, nu pricep că fiinţa lor trecătoare are o misiune pământească? închegarea unei familii nu este ea hotărâtă din timp, tocmai pentru protejare şi afirmare? Eu unul, care propriu-zis nu am avut o familie de protejat, văd astăzi, prin situaţia ce o am, însemnătatea proteguirii Dumneavoastră, Respectatul nostru Frate, vi s-a dat putinţa proteguirii noastre excepţionale. Fiţi nesăţios în dorinţa de a face bine semenilor

Evoluaţii, de la liberi, vom merge spre o fază fericită după apariţia cărţilor „Din întuneric la Lumină” şi „Cartea de Mijloc”, lent însă sigur, se va ajunge, după gradul lor de înţelegere

— Avânţi, numai liberii vor putea să fie luminaţi?

— De la liberi mulţi, chiar foarte mulţi, de la

constrânşi puţini la început, mai târziu mai mulţi

După cunoaşterea cuprinsului acestor Sfinte Cărţi, atunci şi numai atunci, fiecare pătruns de Cuvântul Divin, îşi va da seama cât de efemeră este bogăţia cu care se împăunează muritorii Bogăţia pământului îi aparţine pământului, faptele bune izvorâte din lumină, aparţin celui ce le creează Cele făcute din întuneric, se agaţă ca ghimpele de sufletul nesăbuit al dornicului de astfel de avuţii Eu vă vorbesc în limbajul nostru

Atmosfera de jos, încărcată cum este, încet începe să se destindă, făcând loc ceva mai târziu, aparentei linişti a continentelor Aparente, căci focare ici, colo – aţâţate de comun – vor distrage atenţia celor cu răspundere, că dacă nu vor lua măsuri, chiar în casa lor se vor vedea descoperiţi şi

Pacea nu este pace Pacea cu ghimpi este ardeiul iute, ce din când în când dat pe la nas te face să strănuţi, însă cu cât mai des se fac astfel de manevre, la un moment dat scos din fire, l-ai lovi pe cel ce se încumetă să repete astfel de gesturi, dacă eşti mai puternic decât el Aşa va fi, spre împlinirea spuselor noastre

Durata timpului este relativă, cum relative sunt toate Cei de sus cad jos, cei de jos se ridică, însă şi unii şi alţii au un singur sfârşit „moarteau Nu există excepţii Cheia fermecată jos este moneda, aurul, Sus lumina ce au putut economisi din plusul de aur, ce efemer l-au avut

Muzica Divină este untdelemnul ce unge mădularele simţitoare ale sufletului

Toate sunt rostuite Câştigul de lumină marcat cu bucurie Sus, este răsplătit cu dărnicie jos, când este făcut cu deplină convingere

Vi le spun toate acestea cu deplină curăţenie, ştiut fiind că ele sunt cu dragoste imortalizate de mult în sufletul Dvs cu bine

Bucureşti
20.8.1945/ora O, 40
Avânţi
— Respectat Frate.

Prostia omenească nu există? Atotputernicia Divină există? Conduşi de acestea, îşi vor putea da seama pe care să o aleagă; să cobori, că este mai uşor, sau să urci că este mai greu şi astfel alegând-o pe cea de urcat, fraţii vor putea scăpa mai uşor de plumbii ce le îngreunează urcarea

Respectuos v-am ruga, să renunţaţi la câştigurile de hazard, ele cum vin, aşa trec Dacă însă le doriţi, noi nu putem face altfel, ne resemnăm, dându-vi-le

Vă veţi minuna de puterea creatoare a Divinităţii, ce sălăşluieşte în sufletele Niponilor Aflaţi, că acolo este leagănul indestructibil al legăturii de mase, cu noi. Ei, evoluaţi şi înţelegători ai puterii creatoare, s-au dedat cu tot sufletul nouă, cucerind treaptă cu treaptă, Lumina de Sus. Plătesc, însă drept, fără murmur trecutele greşeli, comise în alte corpuri, în alte popoare. Să nu credeţi că dacă astăzi cineva este american, a fost întotdeauna american. Nu! Evoluţia cere ca de fiecare dată, fratele să aparţină unui alt popor, într-o altă religie, până ce el şi-a fixat definitiv religia sfântă ce o va îmbrăţişa. Sunt însă excepţii ordonate, de care însă nu fac vorbire.

Orice ar încerca el, fratele, soarta îl târăşte către obligaţiile ce şi-a luat

Dumneavoastră cunoaşteţi peregrinările mele prin lume. Soarta a fost implacabilă şi nici puterea omenească (efemeră putere omenească) nu ar fi putut-o zăgăzui.

Bucureşti

23.8.1945/orele 23, 45

Avânţi

— Respectat Frate, în hieroglifele vechi se găsesc fără putinţă de contrazicere, toate marile evenimente ce s-au înfăptuit, până la venirea Mântuitorului. Aţi fost ales pentru a trăi o parte din acele episoade. Ferice Dvs!

Ţara în care trăiţi acum, va ieşi bine, triumfătoare, tot aşa de bine cum a ieşit dintr-un război făcut la început, contra propriei sale suveranităţi, dar care… către sfârşit, după îndemnul nostru, şi-a schimbat drumul…

— Respectat Frate

Durerile sunt trecătoare, ca şi vieţile fraţilor, fără

excepţie. *Din dureri nasc speranţe, din speranţe fericire*.

Câţi pot pricepe frumuseţea jocului de lumini? Vai, mă cutremur când văd prostimea, cum se bălăceşte în noroi. Nu ştiu ei oare, că se găseşte apă pentru a se spăla şi fapte bune pentru a se curăţi? Ignoranţa pentru Stăpân, le va fi lor zălogire încă destul, ca să se poată dezmetici. Ceasul este aproape pentru fiecare şi când el îşi bate posomorât ultima bătaie, fratele descoperit în toată goliciunea lui, caută să-şi acopere fără putinţă faptele, ce-l vor conduce la judecată. Cu bine.

Bucureşti

30.8.1945 /orele 19, 25

Avânţi

— Respectat Frate.

Tristeţea ce v-a cuprins, nu are ce căuta la Dvs

Evenimentele ce se succed, nu trebuie să aibă răsunet atât de adânc, căci ele vă sunt cunoscute şi din timp hotărâte

Priviţi cu aceeaşi încredere viitorul, care este scadentul atâtor obligaţii

Să nu vă cutremure plecarea normală a unui frate, oricât de iubit ar fi fost el (Este vorba de actorul Constantin Tănase) Cu bine

Bucureşti

2.12.1945/orele 22, 15

Avânţi

— Respectat Frate.

Nesiguranţa, creatoare de temeri, îndepărtează lumina ce le este atât de necesară Gândiţi-vă numai că temătorul – mă refer la tot ce este omenesc – nu şi-a pierdut credinţa în noi şi merge ca orbul pe drum necunoscut Lozinca lui trebuie să fie „Sunt sărac, niciun ajutor de jos, însă cei de Sus nu mă lasă Ei mă ajută şi eu care jinduiesc după o viaţă eternă fără suspin, merg înainte, chiar dacă va trebui să plesnesc de foame Eu mi-am ales acest drum, nu-mi pasă de îmbuibaţi Binecuvântat să fie Cel de Sus”.

Am atins această chestiune, spre ştiinţa celor în

cauză Este drept şi o vom repeta mereu, că fiece gând al oricui, noi îl ştim încercăm ca pe cele rele să le oprim, sau cel puţin să le micşorăm puterea de înfăptuire

Astăzi, când cei scăpaţi – zic ei – dintr-o capcană, dar care nici pomeneală nu le era întinsă (războiul), se întrec care de care să-şi petreacă zilele ce le au în inconştienţă, căci suflul nebuniei a început să-i prindă cu ştiinţă, îndepărtându-i pentru mult timp din clasele de unde au plecat

— Avânţi, te rog, că vorbeşti de clase, nu ai putea să mă luminezi câte sunt7

— Respectat Frate.

Sunt 13 clase

— Cine intră în ele7

— Toţi cu examenele date

— Examene7

— Desigur Fiecare cum a ştiut să-şi aranjeze bagajele pentru Sus

Chestiunea aceasta împreună cu altele multe, multe, vi s-au promis că le veţi avea la capelă Eu în misiunea mea sunt dator să vă dau, tot ce mi s-a hotărât. Nu aş putea să vă dau documentări – deşi le cunosc – ce intră î., competenţa altor fraţi superiori. La noi totul este strict. Misiunile sunt limitate şi orice depăşiri, sunt pedepsite; jos însă, de cele mai multe ori fiind depăşite, sunt aplaudate şi chiar recompensate. Se uită însă – şi să se ştie – că orice depăşiri de mandat la noi, sunt înregistrate şi pedeapsa nu va întârzia.

Vă interesează numai dezlegări jos. Toate duc la un singur punct şi de ale căror desfăşurări – din timp – aţi fost informat. Niciun punct de nesiguranţă, nicio clătinare de voinţă, să nu tulbure conştiinţa Dvs. împlinirea lor se înfăptuieşte în *cadrul* hotărât de noi. Vi se pare de multe ori că anumite chestiuni nu au fost împlinite. Să nu uitaţi că executarea lor cere atâtea, încât este necesară trecere de timp, pentru ca totul coordonat să fie înfăptuit exact, la punctul înscris.

Odată înscrisă şi aprobată o anumită chestiune, este

imposibil să nu fie executată. Aşa că din acest punct de vedere, nu trebuie să aveţi nicio umbră de îndoială. Tot ce aveţi, tot ce ştiţi, cu stricteţe vor fi împlinite la timpul lor; de vor fi schimbări, le veţi şti.

Am dorit să vă dau aceste îndrumări necesare bunului mers al comunicărilor noastre. Nu suntem zgârciţi, suntem ordonaţi.

Rămâneţi cu bine.

Bucureşti

3.12.1945/orele 17, 40

Avânţi

— Respectat Frate.

Ziua ce vă prilejuieşte o mulţumire Dvs., ne copleşeşte de bucurie pe noi, cei ce vă suntem ataşaţi.

În această seară vor fi prezenţi Marpha, atât de dorit, Melic şi Fidel.

— Avânţi, când vin?

— Au şi sosit.

Uşa se deschide larg şi Marpha în halat alb înaintează către mine, face o înclinare cu capul, salută roman şi trece la dreapta mea. Se apropie Melic şi trece la stânga mea, Fidel şi Avânţi stau în picioare în faţa mea. îi poftesc să ia loc.

Marpha

— Respectat Frate, în numele celor ce vă stimează, vă transmit cu toată duioşia, cele mai calde urări de progres, spre lumina veşnică. Niciodată nu voi uita că lumina vine de la Divinitate şi întunericul de la faptele rele. Misiunea mea delicată îşi urmează progresiv traiectul. Sunt atâtea încurcături, izvorâte de la atâtea încăpăţânări, că vă mărturisesc, m-am găsit în neputinţa să vă văd des, totuşi legătura noastră nu a suferit nicio infimă lipsă de contact. Vor veni prefaceri necunoscute civilizaţiei de astăzi (dacă nu se înţeleg), ce fatal vor duce prin sabie, la mult dorita pace.

Pacea de Sus, este locul de odihnă pentru cei merituoşi, pacea de jos, este locul de sfadă pentru mulţi nepricepuţi. Dumneavoastră puteţi vedea şi prinde, tot ce

vă înconjoară. Secundele trec, anii se încheie şi ceasul se apropie, fără a vă putea da seama de această perfecţiune Divină. Nimic nu rămâne pe loc, totul merge înainte şi numai înainte. Încărunţitul se întreabă: Doamne, ce am făcut, cum a trecut vremea fără să bag de seamă?

— Marpha, exact, de multe ori gândesc şi eu aceasta.

— Da, ştim, însă ca orice trecător, totul se dă la o parte, dacă însă s-ar pisa mereu că totul merge înainte, fiţi sigur că cel puţin o optime din omenire, ar putea să-şi dea seama de viaţa de apoi. Indiferenţa aceasta, este grăuntele ce face pe fraţi morocănoşi şi egoişti.

Frumuseţea vieţii pământeşti nu stă în mătăsuri şi bănet. Frumuseţea stă (constă) în mulţumire. Nu mulţumiri sărace ca duh, mulţumiri bogate ca fapte. Nu este suficient ca bancher, astăzi să câştigi o avere nemuncită, numai prin încheierea unei tranzacţii, este şi jeient să câştigi o pâine şi să o împărţi cu primul frate, care nu are.

Este mai util să alunecăm spre alte discuţii. Lipsa mea am văzut cât de preţuită a fost. Aflaţi că se va merge spre limita de unde, se va putea vorbi mai clar. Am făcut tot ce mi s-a consemnat şi sunt mulţumit.

H Truman este omul ales şi acolo ca şi pretutindeni se găsesc refractari ideilor de bine şi progres. Ei au potenţialul nebănuit de mare, ce duce la subjugarea economiei omeneşti (economică a lumii). Prin ei, dacă vor fi înţeleşi, se va putea vorbi, cu puţin mai devreme de pace. Dacă nu, voia Cerului va fi împlinită. S-au făcut toate eforturile şi se fac, pentru stăvilirea groaznicelor repercusiuni. Pisica şi şoricelul, când se găsesc faţă în faţă, gândesc: şoricelul neputincios bănuieşte că va fi înghiţit şi totuşi încearcă jocul, pisica ştie că-l va mânca şi se dă după el.

— Marpha, omul ales Truman, va duce la capăt misiunea sa?

— Misiunea sa da, nu însă la ceea ce v-aţi gândit Dvs... Nici Roosevelt nu a putut să o ducă, totul merge în perpetuitate. *Este vorba de ani, de ani mulţi, la ce vă*

referiţi. *Nu uitaţi că nimeni nu este etern*, Sus în Eternitate, timpul este întrerupt de fratele ce coboară într-o nouă viaţă, pentru completarea evoluţiei sale.

În ceea ce priveşte ţara Dvs., ştiţi bine că ea va rămâne până la urmă, accentuez, *ţară*. Prefacerile la care este supusă, vor aduce nemulţumiri; pe ici pe colo, se vor găsi destui care să aplaude.

Idealul va fi – *nicio barieră între popoare* – Toţi sunt fiii aceluiaşi Părinte. Vor pleca unii, aşa-zişii aleşi; să nu vă cutremure. Nu vor dispărea toţi, dar atâţia câţi vor muri de pretutindeni, este suficient pentru a le intra în cap, că nu ei sunt sortiţi să prepondereze.

Veacurile ce vin, vor aduce o alinare şi în sufletele noilor reîncarnaţi, care vor încerca în parte să păzească poruncile Domnului. Evoluţia îşi urmează metodic drumul; nu vă sinchisiţi dacă trecătorul de rând, comite fărădelegi. După a 2-a sau a 3-a sau a 5-a descălecare (încorporare, reîncarnare), îl veţi vedea mai catolic decât Papa (zicala pământească), că păzeşte cu stricteţe poruncile Mântuitorului. Evoluţia îşi va produce efectul, în raport cu misiunile de Sus. Noi insistăm, nu ordonăm şi pe fiecare îl priveşte, dacă primeşte sau nu sugestiile noastre, căci flecare îşi face pe socoteala lui… socotelile.

Respectat Frate.

Cuvinte de şagă nouă nu ne arde să spunem, cuvinte de îndemn la bine, suntem cei dintâi să dăm. Lăsaţi pe fiecare să-şi ducă calvarul, căci cu cât îi este mai greu, cu atât se înalţă n-ai mult.

Am asistat astăzi de dimineaţă la ruga Preşedintelui în capelă. Modest, cu spirit luminat se roagă: „Bunule Stăpân, m-ai învrednicit pe mine nevrednicul tău rob, să conduc popoarele lumii; arată-mi calea cea mai uşoară pentru ele, ca să vadă Lumina Ta, iar eu mulţumesc cu toată căldura pentru sprijinul ce mi l-ai dat şi mi-l vei da. Sărut Lumina Ta şi ţărâna în care voi intra. Amin!” 6.

Rugile sunt şi ele încadrate de atenţia spiritului. Fie că sunt făcute în pripă, cu căldură, fie că sunt făcute în tihnă, au darul dacă eul înconjurător s-a suprapus în totul

punctului de sprijin cerut, să fie împlinite. Când clopotele bat, o tresărire a spiritului se produce involuntar. Frica de Dumnezeu, răspunderea de fapte nesocotite şi reminiscenţele vieţii de Sus, şi-au găsit ecou. Vom pleca.

Bucureşti

15.12.1945

Avânţi

— Respectat Frate.

Mi-am permis cu învoirea Dvs., să vă prezint un frate, căruia i s-a îngăduit câteva şedinţe, alături de mine. Se numeşte Papira, a fost medic şi a avut o viaţă pământească de patru veacuri. Pentru a-şi putea împlini stagiul, îi este necesar aceasta.

— Poate să vină.

Papira este tânăr, cum de altfel sunt toţi. Mă salută respectuos şi îmi spune:

— Respectat Frate al Cercului închis.

De aceste convorbiri – cum veţi binevoi a le primi – depinde coborârea mea pe meleagurile atât de iubite de Dvs... Ţara aceasta va fi piatra şi mormântul meu de viitor, dacă îmi aprobaţi încorporarea (coborârea în viaţa pământească). Voi avea o misiune dificilă, legată de conducerea ei.

Am făcut şcoala obligatorie de Sus (Şcoala Astrală), am reuşit la toate probele, însă necesităţile urgente mi-au dat putinţa – cu aprobările necesare – să scurtez timpul, numai cu aprobarea Dvs. Stagiul de Sus în misiunea mea, urma să se completeze în anul 1952. Pentru că planurile întocmite cer ca eu la... să fiu încarnat şi volnic, urmează ca viaţa de jos, să-mi fie cuprinsă cu o etapă întregită, mai înainte de cea hotărâtă, astfel că am fost îndrumat spre Dvs. care hotărâţi aceasta. Hotărârea încorporării mele, a fost aprobată de Dvs. când eraţi Sus.

— Papira, sunt fericit pământeşte de cele ce îmi spui, însă te rog, explică-mi, cum te pot ajuta.

— Simplu, să aprobaţi această revenire jos. Diferenţierea dintre spirit descătuşat şi spirit încarnat, este enormă; supleţea primului nu are comparaţie cu a

secundului.

Avânţi

— Respectat Frate.

Papira va vorbi despre liberalităţile conferite eului individual.

Papira

— Respectat Frate.

Odată cu viaţa pământească a noului locuitor vremelnic al pământului, i s-a fixat misiunea (condusă de ghid), urmând ca pe măsura creşterii să-şi îndeplinească punctele de evoluţie, înscrise în propria-i sentinţă. Timpul şederii sale este cunoscut numai de noi şi aceasta numai cu puţin timp premergător plecării Fotul este adus la îndeplinire, fără şovăire, de noi în ceea ce priveşte liberul arbitru, care joacă în toate cazurile rolul cârmaciului, fie pe furtună sau zi liniştită, i s-a conferit libertatea deplinei judecăţi, iar acolo unde oscilează înspre rău, s-a lăsat latitudinea înrâuririi noastre Liberul arbitru este factorul dominant în toate libertăţile cu care este dotat încarnatul

Ca fost medic, privesc cu tot interesul la progresele ştiinţelor omeneşti Toţi promotorii plămădiţi din lut cu spirit, se întrec care de care mai mult, să pătrundă mai adânc componenţa corpului uman Toate bune, până la cap, să zic Aici, în cutia craniană stă inteligenţa omului S-a încercat în fel şi chipuri, să definească puterea de pătrundere a – viului – prin mărimea creierului, cu circumvoluţiunile mai dese Materia cenuşie ce îl alcătuieşte, are pe lângă componenţa ei şi legătura cu noi Sensibil la cea dintâi emanaţie a subconştientului, se transmit prin acel punct vibraţiile, vibraţii pe care ei nu le pot defini

Trebuie să cunoaşteţi că, un idiot are acelaşi creier, aceeaşi plămădeală, poate cu mai multe linii vărgate şi la care totuşi lipsa inteligenţei este barată de punctul sensibil, ce îi lipseşte, nu pentru că este bolnav, ci pentru că el îşi urmează drumul în viaţa pământească, plătindu-şi vămile la care s-a obligat. Sensibilitatea emanării vibraţiilor, ce ţin legătura cu noi, este tot aşa de fixată ca

la oricine, în afară de Respectaţii Fraţi, care au *sensibilitatea just profundă*.

Mi-am permis să vă vorbesc despre această legătură cu o remarcă, ce aţi binevoit a face despre un făţarnic şi un idiot v-aţi pronunţat că un idiot este mai preferat înaintea Domnului, decât făţarnicul

După mine, făţarnicul sau ipocritul, este de când bătătoreşte pământul, lacom, neîncrezător în cele de Sus şi este în stare să jure strâmb de zece ori pe zi, lui nu-i pasă de grijile altuia, se iubeşte pe sine, ca numai el să fie mulţumit, pentru arginţii ce i-a strâns în al 12-lea ceas vede şi

Idiotul venit să-şi răscumpere trecutul, este în neputinţă să-şi manifeste ferm voinţa, căci nătâng cum este, merge din prostie în prostie, astfel că pentru faptele sale, jos, este declarat iresponsabil Nu uitaţi că mila ce inspiră nu îl degajează de pedeapsa aplicată şi continuă până la capăt, înscrisul lui şi unuia şi altuia le rămâne la urmă, la urmă – repet – liberalităţile de care v-am vorbit Vin momente de luciditate deplină şi atunci cârmaciul le stă pivot Avânţi

— Respectat Frate.

Cu permisiunea Dvs, voi putea şi eu să vă arăt (reînnoiesc), că neîncrederea este reversul „deznădejdii –, ce implicit aduce neputinţa Vorbind iarăşi despre aceasta, doresc să reamintesc cu ce uşurinţă se cuibăreşte în frate, când ea începe să se prindă de el Atunci evoluţia stă locului şi este cumplit să vezi căsuţa deznădăjduitului Pe măsură ce timpul alunecă, fratele în cauză nu se poate retranşa din cauza pesimismului şi a lipsei de voinţă, ce stă inactivă încercarea pe care s-a obligat să o treacă, a prins rădăcini încuibărindu-i-se în totul neîncrederea în soarta sa Aţi auzit destui cred, spunând sunt fără noroc, soarta mea, îmi voi duce calvarul până la capăt

Greşit rosteşte acel dezamăgit aceste cuvinte, căci ele nu îi sunt lui sortite, libertatea o are de la aşezare, îl priveşte închipuiţi-vă pe cineva căzând în apă Dacă nu dă din mâini, se îneacă, deşi se găseşte numai la un metru de

mai Aşa şi în cazurile celor lipsiţi Cât de încălzit se simte spiritul în corpul ce-l adăposteşte, când încrederea în cei de Sus şi-a făcut culcuş în el în toate acţiunile sale, evocarea bunului Stăpân îi dă puteri nebănuite şi acţiunea propusă are început de împlinire, sau este împlinită De câte ori eu nu am păcătuit din cauza deznădejdii Reamintiţi-vă când mă rugam de câte un împrumut

Mă consideram ghinionist, în neputinţă de a înjgheba ceva M-aţi ajutat, m-aţi povăţuit şi mi-aţi arătat calea cea bună. Pe măsură ce mă luminam, gărgăunii ce se aci ui seră în libertatea gândirii mele, începuse să-şi ia altă destinaţie. Când mă credeam izbăvit de neputinţa încercărilor mele, firul şederii jos, ajunsese la capăt

Mi s-a dat putinţa să petrec câteva ceasuri în muzică şi planuri de viitor, bine chibzuite, apoi mi s-a încheiat viaţa intempestiv, numai câteva minute de la părăsirea salonului, unde mă delectasem şi făurisem viitorul

Respectat Frate.

Orice încorporare, are pauza impusă pentru saltul lăsat deplinei libertăţi a fratelui Acest timp este socotit perioada de sârguinţă, spre a se păşi către o claritate a scopului şederii de jos. Liberalităţile izvorâte din lipsa nesăţioasă a profitului, aduce fratelui puncte de sprijin marcate căsuţei sale. când el se găseşte înaintea forului de judecată, şi ce bine îi prind fratelui, acele puncte

Nădejdea în noi, nădejdea înspre mai bine, prinde consistenţă, încrederea de sine şi neîncrederea se pierd pe măsură ce speranţa şi-a făcut loc, agăţată pe frontispiciul luminii când liberul arbitru este în legătură cu noi, fiţi sigur că celui în cauză, i s-a strecurat speranţa dătătoare de lumină

Când greutăţile se ivesc jos, fratele să aibă încredere în Cel ce îl ajută, căci răul, oricât de mare ar fi, trece, aşa cum trece aţa prin gaura acului

Respectat Frate.

Papira ar urma – dacă are aprobarea Dvs., să intre în vârtej la 25 Decembrie anul curent.

— Avânţi, nv aştept nicio rugăminte. Doresc fratelui

Papira să-şi execute obligaţia, aşa urni i s-a formulat. De la mine are dezlegarea cerută.

— Vă mulţumim cu toată căldura.

Bucureşti

20.12.1945/ora (U>5

Avânţi

— Respectat Frate.

Consimţământul dat lui Papira, a înrâurit mult viitoarea lui încorporare. Veţi binevoi a afla că şi el va fi netezitorul drumului spre înscăunarea misticilor la conducere. La drumuri noi, oameni noi, ca spirite evoluate, căci încet şi pe nesimţite se pun temeliile noilor edificii.

Prefacerile concepute vor fi aduse spre împlinire de o parte de conducători. Sărăcia va predomina, căci luând pildă de la noi, crezând că prin deposedarea bunurilor şi o parte – împărţite la cei fără calitate – ar împăca dogmele Mântuitorului. *Să împarţi tu, nu să-ţi ia*; iar pentru cei ce şi-au adunat averi prin lucruri neper mi se noi ştim cum trebuie risipite, când sunt de risipit. Averile, deşi sunt efemere, sunt lăsate posesorului în dublu scop:

1. Să fie mulţumit că a putut să le adune cinstit, aducând laude Divinităţii.

2. Să-şi răscumpere trecutul.

Papira

— Respectat Frate, în primul rând, îmi voi permite să accentuez, că slobozenia mi-a fost acordată cu toate formele spirituale. Voi arăta câte ceva din drumurile spiritualităţii încătuşate şi în sfârşit voi aminti şi din trecută mea viaţă pământească, încredinţându-vă cum am înţeles recunoştinţa pentru dărnicia Divinităţii, cu care am fost „căptuşit”.

Sunt nenumărate spiritele dornice să poată comunica cu cei de jos, învredniciţi să aibă legătura cu noi. Niciunul nu se poate „lăsa” fără aprobare; cei ce scapă vor fi pedepsiţi. La noi este ordine bazată numai pe dreptate şi în legătură directă cu adevăratele comori, ce fiecare a ştiut cu chibzuinţă să le fi adunat, când a fost jos. Cu un cuvânt, fiecare îşi „are culcuşul” cum şi l-a pregătit. Viaţa

pământească acordată unui spirit, este în strânsă legătură cu evoluţia sa.

În exerciţiile spirituale ce se execută de către învredniciţii ce vor fi încorporaţi, se imprimă fiecăruia, faptele întregii lor vieţi, ce le vor avea când vor fi jos, atât cele bune cât şi cele rele. Sunt numai supravegheaţi. Atunci când se găsesc în pericol să comită o fărădelege, singur spiritul îşi dă seama, se opreşte la timp, rămânându-i lui singur când va fi jos, deplina libertate să sară sau să se împiedice în fărădelegea ivită. Noi totuşi intervenim.

Este plăcut să vezi, cum ei, conştienţi de greşelile trecutului, în şcoala ce fac, îşi prepară drumul izbăvirii; că mulţi în loc să-l îndrepte, decad, este o chestiune personală, ce nu intră în cadrul naraţiunii mele. Tot ce pot spune, este că această înaltă şcoală a exerciţiilor de viitor, are darul să pregătească pe învrednicitii propuşi la o evoluţie mai rapidă. Toţi sunt convinşi că nu vor mai greşi şi totuşi, cu toată libertatea lăsată liberului arbitru, uită şi aceasta este necesar. Rămâne însă imortalizat în spiritul fiecărui încorporat, grăuntele de conştiinţă, ce se măreşte pe măsură ce libertatea gândirii nu mai este îngrădită de fixaţia egoismului. Jos fiecare vrea să fie mare, puternic. Ce relative sunt aceste dorinţi…

Sunt momente de luciditate spirituală în orice trecător; atunci se produce procesul de bâjbâială şi frica de cele ce vor urma, începe să încolţească în subconştientul rătăcitului. Este bine şi atunci fără vrere, perdeaua începe să devină transparentă şi prin ea, el întrezăreşte ca prin vis, cele ce vor putea urma, când va reveni Sus (reminiscenţele exerciţiilor spirituale). Lipsa unui examen minuţios al scopului vieţii pământeşti, este tot ce scapă agerimii vremelnicului pământean; cât de greu îmi este spunând aceasta. Ar trebui ca primul gând să pornească de la oricine către acest examen; făcându-l îşi va da seama şi va înţelege scopul vieţii de jos. Evoluţia este puternică jos, pentru că libertăţile consfinţite spiritului încarnat, rămân nestingherite din partea noastră,

în deplina lui putere. Judecata de acţiune se întunecă uşor, când liberul arbitru doreşte aceasta şi alunecând cu bună ştiinţă, fratele se numără printre cei ce doresc alte încorporări (descălecări).

Respectat Frate.

Spre a încheia, voi arăta că *drumurile spiritualităţii încătuşate*, sunt de ordin pământesc. Spiritul încătuşat în corp, are latitudinea să hotărască definitiv prin arbitrarea ce şi-a impus-o, compatibilă cu situaţia în care s-a găsit. De această hotărâre depinde şi angajamentele de viitor. Important este că noi încercăm – când arbitrarea este spre rău – să amânăm hotărârea luată, însă intervenţia produsă, de foarte multe ori este înlăturată. Sunt cazuri când arbitrarea depăşeşte marginile oricăror greşeli, greşeli ce prin canoane se pierd, se anulează, se iartă, se reduc pedepsele, *însă în niciun caz nu se şterg când se comite fărădelegea, suprimând viaţa semenului*.

Nimeni nu poate ridica, nu poate lua, ce nu poate da.

Încorporarea, reîncarnarea este darul Divinităţii. Ea o dă, Ea o ridică (viaţa) cu aprobarea respectivului, înscrisă prin sentinţa semnată de el.

Tu, om trecător, cu chipul şi asemănarea Celui ce s-a milostivit trimiţându-te jos pentru completarea evoluţiei, spre a avea un loc mai bun Sus, tu să comiţi fărădelegea nepermisă nimănui, este insuportabil, este groaznic, mult prea groaznic.

Respectat Frate.

Pentru a putea fi înţeles mai bine, îmi voi permite a arăta că în cazul încorporării mele, a fost necesară aprobarea Dvs.

— De ce a fost necesară?

— Pentru că Dvs aţi hotărât altfel data coborârii mele, când vă aflaţi Sus, ori, pentru revenirea hotărârii, era imperios necesar ca tot Dvs. să aprobaţi modificarea, de acord cu mine.

În cazul încorporării unui frate, cine este în drept să-i ridice viaţa? Nu Cel ce i-a dat-o?

Deci cine dă, numai acela poate lua.

Cine îşi face culcuş bun este fericit că îl poate locui mulţumit. Cine îşi aduce mai des aminte de noi, nu îl uităm şi îl ajutăm, îl ridicăm. Încercările la care este supus, îl temperează dacă înţelege şi aşa se formează încet, încet puncte de sprijin, care adunate la sfârşit, îi dă întreg capitalul agonisit, pentru locul meritat.

Respectat Frate.

S-au împlinit patru veacuri de la ultima mea viaţă pământească. Voi arăta că am avut părinţi bogaţi, însă lipsiţi de dragoste paternă din cauza îndeletnicirilor lor; străinătatea le-a fost lor drum. Am fost dat în creştere unor buni gospodari, ce se ocupau cu prepararea buruienilor de leac şi de faţă. Bunii mei protectori, mă îngrijeau bine şi m-au învăţat meseria lor. Ei însă cunoşteau una şi aceeaşi reţetă. În vara anului 1520, ei s-au dus în altă localitate, la rude şi m-au lăsat singur acasă; aveam 18 ani. Am pus la fiert oala cu preparatele pentru faţă şi am vrut să mă odihnesc puţin. Am adormit. În aţipeala mea, am văzut cum sunt povăţuit, să las să fiarbă mai mult buruienile. M-am deşteptat brusc şi am constatat cu uimire, că în oală a rămas un aluat gros, prins de fundul vasului. Să pun apă, nu se mai putea, buruienile fierte fiind rodul culesului a nu mai puţin de 30 de zile. Visul a început să mă obsedeze, prima clientă a primit, în borcănaşul de lut, prima porţie pentru faţă, a doua la fel şi aşa mai departe

Revenind de la rudele lor, bunii mei protectori, le-am istorisit visul şi cele întâmplate şi s-au bucurat

Rezultatul fiertului mult al buruienilor, a fost miraculos, laudele veneau din toate părţile. Protectorii mei şi-au dat seama de ajutorul de Sus – căci erau foarte credincioşi – şi au spus tuturor, că eu am preparat buruienile miraculoase

În anul următor, am primit vizita celui mai renumit medic al timpului (veacului) de atunci Curios peste măsură, a venit să se convingă de felul cum prepar eu alifiile ce însănătoşesc bolnavii şi înfrumuseţează feţele de bătrâni şi tineri, făcându-le pielea să lucească şi catifelată şi zbârciturile să dopară L-am primit în camera mea de

odihnă la răsărit, atârna sculptată imaginea Sfintei Treimi, sub ea chipul pământesc, aşa cum îl vedeţi, al Mântuitorului omenirii, Domnul Iisus Cristos, nădejdea tuturor Discuţiile noastre au fost scurte Am istorisit întreaga mea viaţă, arătându-i că în fiecare seară aveam vise, ce mă orientau în acţiunile mele Am plecat împreună, luându-mă ca ajutor al său, avere aveam destulă

Am întemeiat o colonie de săraci, pe care îi ajutam cu dărnicie Am devenit renumit şi un an după aceasta, profesorul murind, am rămas cel mai renumit medic al timpului acela

Recunoştinţa pentru toate dărniciile acordate, o manifestam în tăcere, ajutând pe fiecare, cu toată mulţumirea, nestânjenit de nicio cută ce ar fi umbrit frumuseţea gestului Pentru mine somnul era singura fericire pământească, căci prin el aveam toate îndrumările pentru a doua zi

Respectat Frate.

Mai departe, am fondat o casă de odihnă, înglobând şi colonia întreţinută de mine. Toată averea am dat-o din viaţă acestora Tot ce făceam, făceam cu dragoste şi mulţumire, proslăvind pe Domnul Anul 1544 – sfârşitul vieţii mele pământeşti – l-am petrecut cu 360 de discipoli, formaţi de mine şi care după moartea mea, s-au împrăştiat pe tot globul, ducând slavă Tatălui, care i-a învrednicit să simtă ca şi mine

Respectat Frate al Cercului închis.

Papâra trebuie să plece, încorporarea este foarte aproape Vă mulţumesc cu toată recunoştinţa

— Papira mergi cu lumina înainte şi-ţi doresc ca arbitrarea ce o vei face în orice împrejurare, să-ţi fie loială şi legată numai de dreapta judecată a Tatălui Amin

Mă salută respectuos şi părăseşte camera urmat de Avânţi

Avânţi

— Respectat Frate, îmi voi permite a vă sustrage puţin din mâhnirea ce atât de des a început a vă stăpâni. Să nu uitaţi însă că noi veghem. Este drept că firul

pământeanului, noi nu suntem obligaţi să îl conducem, ci el singur prin liberul său arbitru, se îndrumează. Intervenţia noastră poate să o înlăture, după bunul său plac, sau să o primească. În ceea ce priveşte însă soarta popoarelor, ele sunt guvernate după alte criterii.

A vorbi acum despre o perioadă stăpânită de ideea înfrăţirii, ar fi fundamental greşit. Liniştea aparentă îşi târăşte cu greu existenţa. Este nevoie de timp.

— Mult?

— În jurul lui 1948, poate cu el se întregeşte înscrisul. Doriţi să aveţi noutăţi? Dar le aveţi, căutaţi cu atenţie şi veţi binevoi a constata că le aveţi, până şi partea nefericită de 25 de ani. Vă reamintesc: *dacă o luaţi la stânga*, *iobăgia vă mănâncă 25 de ani*.

Bucureşti

11.4.1946/orele 23, 05

Avânţi

— Respectat Frate, încercările ce se fac de către unii, spre a pătrunde tainele noastre, sunt de la început, supuse eşecului. A forţa nu înseamnă a reuşi; însă când le dăm pe înţeles… sunt savurate.

Sunt spirite evoluate, a căror existenţă încarnată, diferă după gradul de lumină şi statutul de greşeli.

Un frate superior ca rang al luminii, urmează a veni jos, după ce în prealabil, a urmat Şcoala Astrală. Faţă de greşelile trecutului şi al angajamentului luat, el va trebui ca misiunea de jos să o ducă la împlinire în şase etape pline, acordându-se acestor etape, o zecime exactă, pentru reculegere şi odihnă. Fratele, se poate – ca în situaţia aceasta – să înlăture şi reculegerea şi odihna şi pe cont propriu, să se lase dus de relele ce s-au cuibărit în timpul şederii şi astfel catalogat, va răspunde de cele făcute.

Ah exemplu:

O lumină şi mai mare, are nevoie pentru desăvârşirea evoluţiei sale şi a viitoarei mame, să vină jos pentru o singură ratăă (viaţă pământească). Moartea lui va fi intempestivă şi astfel evoluţia îşi va atinge un scop dublu:

1. Copilul prin moartea accidentală;

2. Mama chinuită de această moarte (pierdere).

Adaug că în timpul scurtei şederi jos, copilul va fi un exemplu de inteligenţă, o frumuseţe de invidiat, un liber arbitru dezvoltat, fără însă a-l putea feri de greşeli. Imaginaţi-vă starea mamei şi a celor din jur, faţă de această nenorocire.

Respectat Frate.

Au existat popoare în trecut, unde evoluaţii plângeau pe cei veniţi jos, iar pentru plecarea lor, dădeau ospeţe, binecuvântând Cerul că a pus capăt lanţului de păcate.

În maldărul de comunicări ce aveţi, se găsesc din fiecare câte ceva. Nu vi s-a ascuns nimic, cum nimic nu se va putea petrece, fără informarea Dvs. Lăsaţi urechea să audă cântece Divine, nu o plecaţi la legile… nedemne de acum.

Spiritul are nevoie de înălţare, nu de coborâre. *Bunurile pământeşti sunt ale pământului, căci el le reproduce. Spiritul este al nostru, venit de Sus şi Sus se reîntoarce*.

Când vă întoarceţi de la târguieli, sunteţi întrebat: ce ai adus, ce ai cumpărat? Nimic? Ce mâncăm astăzi? Viaţa pământească comparată cu târguiala, arată că dacă în timpul şederii de jos, nu s-a târguit nimic, nu se va putea evolua. Scopul – trecerea prin viaţa pământească – are această grijă, ca să fie împlinită, fără niciun fel de persuasiuni, ci numai din imboldul fratelui care a urmat o şcoală superioară în Astral şi căruia i s-a dat balanţa dreptăţii, prin infiltrarea liberului arbitru.

Atât pentru acum. Vă las.

Bucureşti

17.41946

Avânţi

— Respectat Frate, îndepărtând pentru o clipă grijile ce vă stăpânesc raţiunea, să ne ridicăm în zona realităţilor.

Suntem în săptămâna neagră, Săptămâna Patimilor… zile de chin pentru Spălătorul de păcate ale omenirii.

Gândiţi-vă, că Fiul lui Dumnezeu şi-a sacrificat viaţa pământească, numai şi numai ca să fie înţeles de fraţii de

jos, să devină curaţi.

Sus, când se intră prin Bariera Judecăţii, se vede cu litere de foc, greutăţile sacrificării. Se cade, ca să vă imaginaţi o câtime din suferinţele Mântuitorului, spre a-l uşura greutatea supliciului.

Ferice de cei ce împărtăşesc acest sacrificiu. Jos se roşesc ouă Sus se înalţă cei ce merită. Înălţarea în rang de lumină, se face cu tot protocolul demn de Viaţa Eternă.

Lovitura ce veţi primi, să vă lase rece, pe cât posibil şi insensibil. Dacă v-aţi afla în ţara libertăţii, aţi putea publica în parte viitoarele noastre comunicări, ferindu-vă pe restul zilelor, de grijile ce vă apasă neîncrederea în noi.

Respectat Frate, îndepărtaţi cuvintele „ce facem mâine?”, căci mâine, veţi face mai bine ca ieri.

Rămâneţi cu bine.

Bucureşti

18.4.1946/orele 10, 40 Cimitirul Reînvierea

Avânţi

— Respectat Frate, în acest moment de mulţumire spirituală superioară, nu vă pot spune decât atât: Bine aţi venit.

Cele două lumânări aduse mie, vor avea puterea luminii a doi stânjeni. Ele desăvârşesc ridicarea mea la scară superioară, gradaţie aşteptată de mine. Avânţi fericit vă mulţumeşte de această înălţare, şi cum jos v-am fost devotat, Sus am avut fericirea să am misiunea, ca să vă fiu îndreptar jos.

Ferice de cei ce preamăresc pe Domnul.

Vă mulţumesc cu toată recunoştinţa.

Bucureşti 2.5.1946/orele 23

Avânţi

— Respectat Frate.

A sosit momentul, ca lăsând la o parte nimicniciile omeneşti, să căutăm să pătrundem – încă din viaţă – spre adevăr.

Adevărul este postamentul pe care se clădeşte locul de Sus. Nu este greu să vrei, este greu să te decizi şi când ţi s-a înfiripat în subconştient aceasta, apoi drumul îl poţi

socoti „netezit – într-o dilemă în care m-am găsit eu jos, despre viaţa de Sus, îmi permit ca astăzi, să v-o mărturisesc.

Eram departe de meleagurile unde văzusem lumina zilei, iar în America, ţara promisiunilor, fusesem atras spre mirajul dolarilor. Tânăr cum eram, fără frică de muncă, stăpân pe cugetul meu, văzând deziluzia la care nu mă aşteptam şi flămând ca un câine rătăcit, îmi încolţise gândul sinuciderii. O luptă lăuntrică se dăduse între adevăr şi minciună, între frică şi speranţă; necunoscutul însă începuse să mă obsedeze. Dacă muream, mă gândeam eu, unde voi merge? Ca sinucigaş la rău, şi pentru că răul acesta poate fi etern, este mai bine să merg la bine. Viaţa este dată să o trăieşti. După alte două zile de nemâncare am coborât în port şi pe puntea unui vas românesc, am istorisit comandantului impasul meu. Mâncare şi bani am primit, însă darul cel mare a fost îmbărbătarea lui. Înapoiat cu această armă de luptă în viaţă am reuşit în scurt timp să înfrunt vicisitudinile vieţii locale şi să-mi creez un drum fecund şi binecuvântat. După 6 ani, cu dolari şi experienţă, am revenit în ţară, unde am avut fericirea să vă revăd.

Vedeţi, dacă din punct de vedere egoist s-ar gândi omul, ar putea chiar din rău, să meargă spre bine.

Atingând adevărul, voi arăta cât de preţuit este el în toate ocaziile şi la toate îndemnurile. Cu adevărul înainte, se întregeşte evoluţia.

Adevărul împreună cu Sfânta Cruce sunt socotiţi fraţi, căci numai prin ei, drumurile sunt luminate şi uşile deschise.

A te înfrăţi cu minciuna roşeşti şi te cobori în propriii tăi ochi.

Fii judecător sever, dar drept cu tine însuţi. Chibzuieşte mai bine, mai îndelungat şi hotărârea luată să fie fără riposte. Este mai bine aşa. Dacă însă nevoia hranei te sileşte să comiţi o fărădelege de grad inferior, comite-o, dacă nu ai altă ieşire; să ai în vedere însă, vătămarea cui o produci.

Dacă nu este reclamant, vei fi tu judecătorul, dacă însă este reclamant şi vătămarea produce efecte de natură să le împuţineze hrana, evită, căci judecata va fi aspră.

Spun toate acestea spre cunoaştere…

Bucureşti

4.5.1946/orele 23, 30

Avânţi

— Respectat Frate.

Sunt spirite indigenate luminii, chiar de la încorporare. Nu spun că sunt prea evoluate, dar faţă de imprimarea frumosului, caută involuntar să-şi croiască drumul reîntoarcerii, prin legătura directă CU NOI e important de reţinut aceasta. Fiecare luminiţă ce se aprinde Sus, ridică păienjenişul ce îi acoperă locul… dacă este ceţos. Aceste danii sunt mult apreciate de noi şi produc spiritului adresant multă bucurie. Lupta vieţii pământeşti se dă între fraţi şi oricât de umili ar fi, egoismul este călăuzitorul relelor, din a căror pricini vor avea de suferit.

Gura, care este încărcarea balanţei, duce la o îngreunare mai mare în mersul evoluţiei; cei încercaţi în situaţii, apreciază ajutorul nostru şi merg cu bună ştiinţă spre drumul cel bun. Câţi nu au averi şi se găsesc ca viţelul la poarta nouă, şi cei mulţi, ce nu au putut strânge, trec cu toată siguranţa prin poarta nouă.

Respectat Frate.

Abilităţile conducătorilor de pretutindeni, le dau aparenţa de superconducători. În fond ei nu fac altceva decât să netezească drumurile, cerute de noi, sau în rău, conduse de ei.

Puţin peste pătrarul de veac început – dacă nu se înţeleg – va putea aduce cea mai cumplită stare de distrugere imaginată. Năruirea celor văzute pe globul pământesc, pot fi chestiuni de secunde. În acest răstimp „geniile omeneşti”, avide de descoperiri, vor scoate la iveală cele mai superioare arme de distrugere şi a elementului om, cât şi a civilizaţiei celor 20 de veacuri. Veţi avea ocazia să priviţi aceste distrugeri, cu mult

înaintea executării de fapt, a ordinelor de atunci. Veţi privi şi primi cel mai greu examen inimaginabil, pe care creierul omenesc l-a putut concepe. Râsetele se vor amesteca, hora va cuprinde tot ce este suflare, până şi cerul se va cutremura, dacă, dacă, dacă, dacă... nu se vor înţelege. Vi se spun toate acestea pentru informarea Dvs., dacă însă veţi binevoi a părăsi pământul, veţi şti că declanşarea lor le-aţi văzut, iar ca... le... Aceasta repet, dacă nu se vor înfrăţi (înţelege).

Respectat Frate.

Veţi binevoi a-l asculta pe Cincinal.

Trecător cu suflet mare Amintirea-i ca o floare o miroşi şi se petrece Totuşi nu rămâne rece.

Cincinal a fost un nume Muza însă îl iubea.

El a suferit în lume Tot ca tine, cam aşa.

N-am să uit c-o lumânare Aţi binevoit a-mi da şi-ţi doresc o resemnare în toată pribegia ta.

Tot ce este trecător.

Totul este salvator şi de mâini de te-or lega să nu-ţipese... Omega.

Vă lăsăm cu bine.

Bucureşti

13.5.1946/orele 23, 48

Avânţi

— Respectat Frate.

Mi-aş permite să vă informez, că prin deschizătura ce s-a format în unghiul luminii, începe să se întrezărească o deplasare, a celor ce au încercat şi au batjocorit Sfânta Cruce, spre noi. Sunt fapte mari cu repercusiuni vizibile.

Ei, rămaşii, vor avea de dus greul războiului viitor. Prin înfometarea şi deprecierea valorilor, se va putea deschide... răzmeriţa. America învingătoare va continua şi mai departe să-şi impună punctul de vedere ştiut. Pregătirile ce se fac acum, vor putea răsuna într-un viitor nu prea îndepărtat, ca şi forma lor de asociere; dar nici ceilalţi nu se lasă mai prejos.

Geniile compun pe note deschizătura cavernei, unde mişcă fără murmur vegetaţiile pământului. Ce încurcătură

va fi, scurtă, însă neasemuită în distrugeri şi… Planul Domnului va fi împlinit.

Prin această înştiinţare se deschide capitolul comunicat de noi relativ la pregătirile ce se fac, pentru întreruperea liniştii aparente.

— Avânţi, liniştea cât durează?

— Respectat Frate.

Totul depinde de Marpha. Timpul hotărât este 1948, sau mai mult; noi însă am dori să se perfecteze cât mai curând, dar… poate dura timp îndelungat. Lovitura va fi socotită „Trăsnet”. Ziua de 13 reprezintă simbolul trădării.

Bucureşti

20.5.1946/orele 3, 30

Avânţi

— Respectat Frate.

Cu cât se adâncesc fratelui paşii spre finit, cu atât începe să prindă rădăcmuţe în mintea rătăcitului, existenţa noastră Nu au avut timp, ca în 60 de învârtituri solare, să se gândească la noi? Totuşi este un început bun Examenul la care este supus fratele în viaţa pământească, nu este greu de trecut, este greu de conceput Venit cu misiune jos, în propriul său interes spiritual, se loveşte în primul rând de ispita bunurilor pământeşti Aceste bunuri lăsate spre satisfacţia fizică şi ca încercare, găseşte în frate elementul discordant al lăcomiei Ferecat de el, obţine satisfacţii de orgoliu, căci nu pleacă cu nimic cu cât dezvoltarea nesăţioasei pofte de înavuţire îl subjugă, cu atât greşelile se măresc, ca la un moment dat, să-şi dea seama de aceasta la prin vis îşi reaminteşte de anumite obligaţii spirituale şi începe încolţirea ideii de binefacere (vi s-a mai spus) Toate acestea nu-l vor scuti însă de osânda, ce singur şi-o va alege

Au fost şi sunt mulţi ce au primit morală şi au detestat fără înconjur tezaurul atât de invidiat şi râvnit „lumina” 6 Erau mulţumiţi să arunce în vânt banii, ce-i puteau folosi pentru lumina lor

Muzica este unda ce leagă cetatea noastră, cu cei de jos Aceasta înţeleasă, face pe frate să pătrundă fără voie,

Viaţa Eternă, dar puterea arginţilor, miracolul înşelător, face ca ţesătura perdelei, pe ochii rătăciţilor să se îngroaşe şi mai mult Din această cauză, puterea necontestată a noastră, ca luminaţi, face ca să se treacă ca inexistentă, de cei ce greşesc Noi căutăm să arătăm prin diverse fapte, că supraveghem şi că existăm Gândiţi-vă numai, că viitoarea creatoare de jos (mama), fură involuntar o fructă, un ban, un obiect chiar fără valoare şi dacă nu s-a rugat înainte sau chiar în momentul comiterii faptului, ca pruncul ei să nu sufere, forma obiectului se imprimă copilului, pe locul unde mama l-a fixat la prima atingere, copilul său consumă păcatul. Se înţelege prin aceasta, că chiar dacă nu vede nimeni, noi veghem şi pedepsim Pedeapsa este aspră, căci tot timpul vieţii mama se va căi, văzându-şi copilul în suferinţă Mama nu va avea niciun semn, ci numai copilul îl va avea şi această transmitere nu dă de gândit nimănui? De câte îndrumări are nevoie fratele? Noi încercăm, el se conduce

Când însă invidia, care este focarul ce încinge orice spirit rătăcit, prinde şi înlănţuie pe frate, greşelile se succed vertiginos, deschizându-i pofta răzbunării, a înavuţirii fără drept şi caverna întunericului îl prinde pe nesimţite.

Marpha vă transmite prin mine astăzi, iubirea la care aveţi dreptul din partea noastră.

Bucureşti
25.5.1946/orele 16, 40
Avânţi
— Respectat Frate.

Una din importantele gândiri ce frământă pe credincioşii de jos la ţinerea postului, este hrana. A te socoti credincios prin ţinerea lui, nu dispensează pe frate de alte obligaţiuni. Demn de credinţă este acela ce-şi iubeşte aproapele şi ne iubeşte şi pe noi. Cât de mare răsunet are în subconştientul fratelui în ziua morţii, ce i-o poţi citi pe faţă. De la această imagine se desprinde trecutul lui recent, ce a imprimat pe trăsăturile rămase mute… dragostea cu care a fost primit de noi, sau…

Întreaga viaţă pământească este înlănţuită de fapte, fie că sunt de încercare, fie că sunt produsul nestânjenit al judecăţii trecute. Din cauza gurii şi a egoismului înnăscut, se comit toate greşelile. Acestor încercări, se cuvine rezistenţă. Cu cât încercările sunt mai promiţătoare, cu atât liberul arbitru pivotează după priceperea lui, în funcţie de trecut, căci el a mai retrecut prin astfel de situaţii. Repetarea greşelilor sunt cu asprime văzute de noi.

Derivaţiile concretizate din aceste încercări, au primit diferite numiri: lăcomie, invidie, curvie, precum şi altele* Acestor examene li s-a ataşat „postul”. Ce sunt aceste posturi? Constituirea legată de protecţia Divinităţii, cu aducerea aminte a fratelui de obligaţiile luate Sus, prin pedepsirea voluntară a păntecului. Mărturisesc că sunt absolut necesare ţinerea lor. De la ele porneşte vârful luminii, ce cu timpul se măreşte; bucuria pătrunde întreaga fiinţă a postitorului, cât şi a gradului de înţelegere spirituală. Sunt destui ce-l nesocotesc şi totuşi postesc. Nu postesc pentru că vor ei, postesc că dorim noi, iar hrana ce-şi administrează este departe de cea lăsată liberă dornicului.

— Avânţi, te rog, dă-mi un exemplu.

— Respectat Frate.

Indispoziţia, boala, nu obligă pe răzvrătit să nu mănânce? Sau sunt mulţi în suferinţă monetară şi nu bănuiţi că această lipsă are un scop? Din cauza arginţilor sunt obligaţi să postească şi în zilele de belşug. Sunt dezlegări necunoscute omului. Postitorul este supus multor încercări, iar rezistenţa lui este mult apreciată de noi. S-ar putea obiecta, că sunt unii ce postesc regulat şi totuşi sunt bolnavi. Sunt bolnavi şi plătesc; postesc şi se înalţă.

În vechime se aduceau jertfe Domnului, prin înjunghierea celui mai frumos miel, ca jertfele să fie făcute astăzi… omului. Câtă îndrăzneală de la cele ce au fost, la cele ce sunt. Cu cât inteligenţa îi vine, cu atât distrugerile combinate prin ea, desăvârşesc fărădelegile. Hrana cea mai substanţială necesară corpului este: peştele, laptele cu

derivatele lui, fructele, ouăle şi verdeţurile. Cea mai admisă candidatului la post, este lăsată de alegerea lui. Postul cu cât este mai sărac în hrană, cu atât este mai bun. Vegetalele sunt cu totul permise. Boala scuteşte pe frate de orice îngrădiri. Mai de mult, cinstirea Domnului era curentă, fratele era băgător de seamă şi mulţumirea *era* reciprocă. Se mai găsesc şi astăzi destui pământeni, ce se hrănesc numai cu verdeţuri. Un angajament luat faţă de noi, de oricine, trebuie adus la completa lui îndeplinire. Dacă nu se poate ţine, prin rugă se va dezlega şi semnele nu vor întârzia să apară (să i se arate). Trebuie să aveţi în vedere, că ei nu cunosc cele ce ştiţi Dvs.

Doctorii spun că posturile sunt necesare organismului astăzi. Exact. Odată exprimă şi ei o realitate. Dantura lăsată omului păleşte din cauza abuzului făcut cu altă hrană curentă şi organismul suferă.

Priviţi pruncii hrăniţi cu lapte. Bujoreala din obrăjori arată sănătatea. Cu cât trece timpul, organismul lor adaptat „cărnii" se moleşeşte. În India, în partea de nord, se mai găsesc fraţi ce au legătura cu noi. Fratele să cinstească pe Tatăl, să respecte pe aproapele ca să obţină note bune. Vă las cu bine.

Bucureşti
2.6.1946/orele 23, 40
Avânţi

— Respectat Frate.

Sunt gesturi, sunt gânduri şi fapte, pe care trecătorii le nesocotesc. Vorbesc despre ele, căci însemnătatea lor îşi are izvorul din lumină. Spontaneitatea cu care se ajută un suferind, un necăjit, şi orice îndemn acordat cu sinceritate, va aduce autorului multe descărcări. Gândindu-te numai cum poţi alina o suferinţă sau efectiv ajutând, te ajuţi simultan; iar acolo unde intervenţia fratelui se face prin sacrificiu necumpănit, emis pe loc, fără tocmeală, va primi multă bucurie, când îşi va deschide „cartea".

Prin sacrificii se înţeleg şi plăţi şi înălţări. A te sacrifica omului este un lucru frumos, demn de un frate încorporat, dar nu asta cerem noi; noi cerem respect şi

iubire, iubire mai multă. Zgârcit cum este pământeanul, se tocmeşte pentru fiecare faptă bună a lui, ca la urmă bineînţeles să lase totul. V-a înfiorat moartea lor… dacă nu aţi fi cunoscut aceasta, cum aţi fi primit moartea lor? Este drept că fiecare s-a pus în locul lor şi gândesc la ce va fi, însă vibraţiile interne ale sufletului uman au răspuns prompt la răscolirea în subconştient a esenţei Divine.

Fiecare deget are o amprentă, toate degetele au o mână, fiecare mână are un corp, fiecare corp are un cap şi fiecare cap are o judecată, care îl conduce spre dreapta sau spre stânga, şi tot drum se numeşte. Depinde însă de cine conduce. La ambele drumuri, stânga şi dreapta, fratele poate – dacă vrea – să frâneze ambiţia şi să se gândească la noi şi din stânga să o facă la dreapta. Este greu începutul.

Sunt lucruri şi sunt fapte incompatibile cu sufletul omenesc şi totuşi se consumă; se consumă că vor ei, cu toată împotrivirea noastră sunt lucruri şi sunt fapte pe care se încăpăţânează să nu le depăşească şi totuşi le desăvârşesc, pentru că dorim noi. Dorinţa noastră este legată de obligaţiunile contractate de frate. Clemenţa Divină devine reală în raport cu drumul celui ce o solicită.

Moartea unui frate este o uşurare şi pentru el, dar şi pentru noi.

1. Pentru el, că a putut încheia în condiţiile parcurse.

2. Pentru noi, îngrijorarea de ce s-ar mai face, cu speranţa retranşării spre drumul bun.

Întâmplător sau voit, ei privesc rămăşiţele reci ale carcasei ce a adăpostit un spirit şi se înfioară; nu este altceva decât suprapunerea situaţiei la invers, când şi ei vor fi, ce văd. Despărţirea sufletului de corp este dramatică. Coborârea de la noi în viaţa de jos, este însă concepută, aşteptată şi dorită.

Florile inocente au rostul lor în buimăceala ce cuprinde spiritul descătuşat, ele aduc o slabă – dar aduc – mângâiere spiritului.

Urmează să plec, vă las cu bine.

Bucureşti

7.6.1946/orele 18, 10

Avânţi

— Respectat Frate.

Dominaţia rusească va mai dăinui. Momentele istorice ce s-au scurs până acum, vor prilejui altele, ce vor încerca să aşeze mult dorita… pace.

Neînţelegerile se vor aplana, deocamdată. Momentul ales încă nu s-a apropiat atât de mult.

La masa celor 21 (21 reprezintă cele 3 etape de câte 7 ani, din sfertul de veac hotărât, ce va să vină) unde observatori vigilenţi vor căuta să împânzească colţurile, spre a putea difuza oamenilor binecuvântata „zisă pace4.

Hm!… Cu cât timpul se scurge, cu atât nemulţumirile îşi arată mai puternic faţa… Ce va urma se ştie.

Iubirea între popoare, iubirea între fraţi, iubirea întru Domnul ar fi idealul. Dar niciuna nu s-a canalizat spre a curma pofta puternicului de la răsărit. În zadar împrăştie ei ducerea în eroare (minciuna iubirii). Egoişti cum sunt, înlătură cu bună ştiinţă aceasta, crezându-se intangibili şi veşnic pământeni.

Istoria se repetă şi se repetă pentru a trage învăţăminte… şi mâine ca şi ieri, tot neştiutori rămân.

Obligaţiile impuse de cei cu răspundere dau greş… şi dau, fiindcă nu sunt puse în concordanţă cu căsuţele respectivilor.

lama cea mai săracă, cea mai goală.

Perdeaua a căzut, ochii celorlalţi sunt deschişi, însă drumurile sunt bifurcate… se gândesc pe care să meargă şi cere timp.

Cu bine.

Bucureşti

27.6.1946/orele23

Avânţi

— Respectat Frate, în câteva secunde Marpha va fi prezent, însoţit de…

Imediat Marpha se găseşte în pragul uşii, urmat de un frate, pe care nu-l cunosc.

— Respectat Frate, spune Marpha

Am găsit nimerit ca în astă-seară să ne întâlnim, spre a vă informa cu noile împrejurări, ce ar putea forma „viitorul”. Găsesc util ca împreună, după discuţiile de rigoare, să fixăm una din incursiunile ce ar putea fi efectuate. În acest scop, fratele de lângă mine, va regiza şi pune în scenă spectacolul. Lipsa mea atât de simţită, mi-a dat multe tulburări şi mie.

Am căutat să fixez opinia preşedintelui Truman, faţă de pofta de dominaţie ce se întinde. împreună cu ajutorul meu, am reuşit să înlănţuim pe factorii de răspundere, dându-le toate posibilităţile, spre a pătrunde cu mai multă uşurinţă, drumul de ieşire, din lanţul poftitorilor Aşa fiind, am astăzi fericirea a vă informa, că spectacolul ce îl veţi vedea, ar putea deveni – realitate –, dar ceva mai târzior Materia să nu vă încânte să plecăm

Frigul de afară îl simt înaintea noastră este fratele necunoscut (regizorul), la stânga mea Marpha, în dreapta Avânţi, iar în spate cineva pe care nu-l cunosc, dar care era de gardă afară, când a venit Marpha Suim mereu stelele sunt mai strălucitoare Luceafărul radiază lumini sclipitoare şi luna este din ce în ce mai mare Disting clar pe ea ceva, ca un continent

— Marpha, mă înşel în cele ce văd?

— Respectat Frate.

Vă înşelaţi în parte, acum avem altceva de tăcut

— Marpha, văd înainte un stol mare de berze

— Nu sunt berze, sunt avioanele de distrugere Ele ar efectua incursiunea „morţii6” Primele ar împlini prima parolă. să le urmărim Viteza cu care mergem acum, mă înfioară. Frigul s-a înteţit şi răceala ce o simt, mă moleşeşte Am impresia că sunt un om îngheţat, gata, gata să sucomb Ne găsim deasupra unei ape mari

— Atenţiune1 priviţi la dreapta jos, spune Marpha Una, două, a treia, şi un zgomot groaznic m-a izbit, paralizându-mi timpanele Fumul lăsat de explozia dirijată din avion se împrăştie şi apa nu mai există văd clar imensitatea canalului, ce cu câteva clipe mai înainte era plin de apă

— Să coborâm

Acum mergem prin albia ce atâtea sute de ani a fost populată cu miliarde de peşti, iar găurile lăsate de explozie sunt imense A fost nevoie de o clipită şi totul s-a sfârşit

— Marpha, unde s-a dus apa de aici?

— Apa s-a volatilizat, formând acei nori enormi, ce îi vedeţi

— Dar peştii?

— Peştii, şi-au luat zborul Ei vor infecta ţinuturile unde au fost aruncaţi Nemaiavând viaţă, vor împuţi atmosfera atât de curată până la cataclism Scopul meu este să vă documentez, la cele ce ar putea veni să urmărim avioanele

Suntem în urma lor Ne găsim deasupra unui oraş imens, turnuri înalte, clădiri enorme, ne arată însemnătatea acestui oraş Avioanele fac roată văd cum unul singur se coboară în spirală Acum o enormă bubuitură şi fumul a acoperit totul

— Respectat Frate.

Tabloul ce-l vedeţi acum, s-ar putea întinde şi în alte părţi. Printr-o singură lovitură, s-ar putea să dispară orice vietate. Fumul s-a risipit şi ce văd? O apă imensă, un mare ocean.

— Marpha, dar acum oraşul a dispărut şi apa i-a luat locul.

— Da, aşa va fi; nici urmă de vietate, nici urmă de cărămidă. Este puterea Domnului. Dar nu s-a sfârşit.

Marpha face un semn, regizorul îl prinde şi avionul ce l-am văzut lăsându-se în spirală, se apropie şi se opreşte. Este imens şi nu are conducător.

— Respectat Frate, spune Marpha.

Să vizităm interiorul.

Suim cu toţii. Văd o cameră mare, lungă; de la intrare se vede tabloul Mântuitorului răstignit. La dreapta, alt tablou reprezentând pe Sfânta Fecioară Maria. În fundul camerei, o lumină extraputernică, mă face o secundă să închid ochii. Mi-am revenit imediat.

— Din acest aparat se declanşează distrugerile. Ele

vor cuprinde totul înscris la aceasta. Aţi auzit strigăte? Nu, însă vor fi auzite înainte de declanşare. Mintea pământeanului vine târziu… dar vine.

Buimăceala în care se vor găsi cei de jos, îi vor aduce pe nesimţite la realitate, făcându-i ajutoarele noastre. Privind cu înfiorare la cele ce vin, ne-au făcut să căutăm prin toate mijloacele permise nouă, să obţinem – cel puţin în parte – înlăturarea lor. Greutăţile ce ne stau în înfăptuire, sunt neînchipuit de mari. Prin această nouă armă… se obţine totala distrugere, numai în câteva clipe. Pentru aceasta se lucrează cu aviditate. Revoluţiile ar fi mai acceptabile, plăţile ar mai fi îndesate şi… totuşi se merge la…

Privind cu tristeţe la celălalt, ce cu atâta îndrăzneală caută să sfredelească intenţia de agresor al vis-à-vis-ului, el însuşi, agresor. Dar… antidotul le va arăta ce înseamnă îndrăzneala.

Sunteţi obosit, vă lăsăm.

Bucureşti

13.9.1946/orele 15, 40

Avânţi

— Respectat Frate.

Ori încotro aţi roti ochii, nu veţi putea distinge decât ceaţa ce acoperă frumosul, adică – urâtul.

Acesta, ridicat la rangul de dogmă, îşi desăvârşeşte opera, înhăţând şi pe evoluaţi şi pe netrebnici, deopotrivă. Câtă amărăciune însă la dezmeticire.

Privind viitorul cu seninătate, veţi avea bucuria să remarcaţi revenirea rătăciţilor la mersul feţei înainte.

— Nu înţeleg.

— Respectat Frate.

Racul are faţa înainte şi mersul înapoi, omul, faţa înainte şi mersul numai înainte.

Gândurile de astăzi, au faţa înainte şi mersul racului.

Cu bine.

Acolo unde nu s-a găsit legătura scrisului în continuitate, şi a mai multora în acelaşi sens, ci numai pe memoria aducerii aminte, de acolo s-a tiâcqjttf *confuzia*.

În orice domeniu de istorie – adică în aducerea la lumină – prin reîmprospătarea faptelor, fie datorate unui aşa-zis erou, fie numai a unui răzvrătit şi în sfârşit a unor fapte generale, ele se succed pe măsură ce primul şi-a format o convingere, să se perpetueze în spaţiul de timp, deformate de alte generaţii, până ce adevărul se pierde. Nu acelaşi lucru se întâmplă Sus.

Căsuţa, este fidelă ce cuprinde adevărul. Prin aceasta ne este îngăduit să înlăturăm confuziile, statornicind adevărul.

Realitatea, după cum arătam, se pierde în lungul spaţiului de timp, a mai multor sute şi mii de ani. Memoria fratelui este prea scurtă ca să poată cuprinde însăşi viaţa sa, dar a altor zeci de vieţi, este posibil? Fratele uită, uită, uită mereu…

Noi nu condamnăm nici faptele petrecute jos, nici socotelile făcute de oricine şi în orice favoare; vom face o reîmprospătare a unui trecut glorios… al Părintelui Superior, de care facem vorbire, pentru punerea la punct a unei grosolane confuzii.

Judecata lor a fost făcută şi de ea ca şi de orice alte fapte consumate, nu ne putem lega.

Dacă primul istoric şi-a format o convingere, aceasta rămâne – cui – şi orice alţi critici vor ţine seama de acel – cui – şi în orice timp – cuiul – odată înfipt, rămâne acolo, pentru cei de jos, până ce o intervenţie Divină încearcă să-l scoată, dacă el nu corespunde adevărului.

Istoria scrisă poate şi ea să fie deformată, înlocuită, sau în cazul cel mai bun ştearsă.

Bucureşti

21.2.1947/orele 19, 25

Avânţi

— Respectat Frate.

Sunteţi obosit şi totuşi în zilele de grea cumpănă, se cade ca oricine să-şi întregească speranţele, urmându-şi neşovăitor, drumul luminii.

România va fi ajutată; tot ce s-a făcut până acum, spre a se ajunge la situaţia aceasta, a fost un drum bine

trasat şi bine executat. Astfel ochii celor de aici, americanii, rămân acoperiţi şi…

Vă frământă clipă cu clipă, starea materială în care vă găsiţi. De ce oare? Nu aveţi strictul necesar şi peste acest strict nu vă prisoseşte nimic?

Acum trebuie să plec.

Bucureşti

16.4.1947/orele 17, 10

Avânţi

— Respectat Frate.

Fiecare ştie să numere, fiecare ştie să adune, însă niciunul nu-şi dă seama pentru ce face aceasta. Sunt unii care nu ştiu nici să numere, nici să adune; aceştia nu ştiu prea multe şi fac mai puţine greşeli. Cu cât devii mai pofticios, cu atât se trezeşte mai puternic dorul de a face socoteli. Pentru cine?…

Respectat Frate.

S-au făcut nesfârşite cereri pentru a li se admite fraţilor, să comunice cu Dvs. Triindu-se s-au admis numai 13, astfel că voi avea fericirea – dacă îngăduiţi – să vi-i prezint. Timpul îl vom alege noi, bunăvoinţa Dvs. însă ne este necesară.

— Da, desigur.

— Vă mulţumim. Veţi avea ocazia ca şi de astă dată să percepeţi mai deplin traiectul vieţii pământeşti, în raport cu faptele lor. Ei au nevoie – imperioasă nevoie – ca prin aceasta să obţină certificatul care să le dea putinţa libertăţii, în misiunile ce li se vor încredinţa.

Primul acceptat este fratele Ion (I.I. Brătianu), care este prezent şi vă roagă respectuos, să-l primiţi.

— Da, sunt de acord, să vină.

Îşi face apariţia un tânăr înalt, cu o diagonală albă de la umăr la şold, are figura iniţială, surâde, salută politicos şi îmi spune:

— Respectat Frate al Cercului închis.

Moment solemn al vieţii mele spirituale. Nu pot să vă arăt cât de mulţumit sunt, că am prilejul să vă mărturisesc ca spirit, grijile ce mă apasă şi nu pot să uit cât datorez

Bunului Stăpân, că S-a milostivit, acordându-mi această libertate.

Respectat Frate.

Ca om am păcătuit, nu în măsura în care aş fi putut să o fac, în funcţia de conducător singular al poporului din care faceţi parte. Am fost intransigent, însă drept. Toate puterile mele le-am jertfit ţării pe care o respect şi astăzi, însă nu o pot ajuta, cum nimeni nu poate să-i schimbe cursul; numai Dvs., cu vibraţiile de care dispuneţi, puteţi să-i daţi câte un impuls.

— Opresc discuţia, spune Avânţi, mărginiţi-vă la mărturisirile ce urmează să le faceţi.

— Este dreaptă remarca fratelui Avânţi, mă retranşez în zona mea de discuţie.

Se împlinesc aproape 20 de ani pământeşti, de când mi-ar fi părăsit trupul. Privind în urmă, am asistat la desfăşurarea situaţiilor consumate şi de foarte multe ori, s-a vorbit şi despre mine. Lumina ce am lăsat jos, mi-a dat multă satisfacţie. Schimbarea calendarului a avut darul să producă multă încurcătură şi dacă în acest răstimp nu am putut să mă afirm, a fost tocmai din pricina acestei schimbări. Am păcătuit girând multe fărădelegi regelui Ferdinand, întregit cu familia sa.

— Respectat Frate.

Despre familia mea nu vorbesc nimic acum. Voi vorbi despre mine acum şi ţin să arăt, câtă mulţumire am avut atunci când fraţii de jos adunaţi în jurul unei mese, cereau milă Domnului şi chemarea mea spre a le spune evenimentele ce vor veni. Pătrunşi de tainele Dumnezeirii, încrezători în cuvintele ce le aşteptau, ridicau calde rugi, ca atunci când primeau crâmpeie de dezlegare de viitor, să le difuzeze cu bună-credinţă, spunând: am vorbit cu Haşdeu, cu Iulia, cu Averescu, cu Ferdinand sau cu altă mărire spirituală, care a binevoit să se întreţină cu noi.

Spiritismul nu este o ştiinţă, spiritismul este un dar Divin, un dar neasemuit, ce nu poate fi preţuit de către cei de jos, căci întrece judecata lor. Este nimbul de lumină, ce fericeşte pe cel ales. Chiar aşa cum se practică astăzi pe

întregul glob, încă este bine, deschide ochii mulţimilor, canalizându-i spre noi. Ei ţin legătura indisolubilă între viaţa de Sus şi cea de jos.

— Frate Ion, explică-mi te rog, cum poţi ca pământean, sărac lipit pământului, să te poţi afirma Sus?

— În primul rând, trebuie cunoscut că a fi mare jos, nu este acelaşi lucru şi Sus. Când eşti pământean, ai toate posibilităţile să te poţi afirma şi Sus. Sărac lipit pământului, nu văd. Pământul este adevăratul bogat. Dar săracul, săracul de azi, merge spre bogăţie şi bogatul de ieri, astăzi merge spre sărăcie. Înţeleg întrebarea şi afirm că toţi sunt săraci; unii ajută cu sfatul, alţii cu… averea, cu munca şi în sfârşit – cei mai puţini – cu ruga. Toţi însă vor fi săraci.

Respectat Frate.

Mulţumesc cu toată căldura spirituală şi vă rog să acceptaţi, respectiv să aprobaţi noua mea misiune, pentru ca astfel să mă pot afirma.

Avânţi

— Respectat Frate.

Răspunsul îl va primi fratele Ion, la prima chemare.

Acum plecăm.

Bucureşti

18.4.1947/orele 163

Avânţi

— Respectat Frate.

Suntem bucuroşi că aţi binevoit să daţi fratelui Ion (I.I. Brătianu) aprobarea în noua sa misiune. El are să vă viziteze. Al doilea aprobat, este Franklin-Delano Roosevelt, care şi el se află afară.

— Să vină.

Franklin-Delano Roosevelt este un tânăr tot înalt şi poartă aceeaşi diagonală albă, ca şi I.I. Brătianu. L-am mai văzut şi am mai vorbit cu el. Salută respectuos şi spune:

— Respectat Frate al Cercului închis.

Am fericirea ca pentru a doua oară să vă vorbesc. Suferinţele mele spirituale nu au încetat şi de aceea am îndrăznit ca faţă de misiunea ce o voi primi, să achit

dărnicia cu care am tratat pe… roşii.

De aici încolo voi avea putinţa, cu toată persuasiunea mea spirituală legalizată, să îndrept ceea ce aş fi putut face ca preşedinte, da, să îndrept, dar vibraţiile sonore forte libere sunt cele ce mă împiedică, nu numai pe mine, dar şi pe toţi…

Respectat Frate.

Rugămintea ce am făcut, ca spovedania-mi scrisă să fie trimisă preşedintelui misionar, conducătorul popoarelor unde am guvernat, nu a avut putere de trimitere, din cauza roşiilor bănuitori şi răzbunători. Îmi permit să arăt, că de ea se legau multe necunoscute Dvs., care aţi fi dat astăzi şi cea mai necontestată replică familiei mele, deşi aici Sus, s-ar fi făcut destule schimbări în mersul vieţii de jos. Familia mea – prinsă şi ea în vibraţiile sonore forte libere – a crezut că este bine să îndrăgească pe roşii.

Suferinţele spirituale sunt grave, ele diferă enorm de cele fizice. Spiritul meu înăbuşit de greaua povară asumată, nu-şi găseşte nici liniştea, nici locul, şi hai hui ca un bezmetic, din for în for alerg, numai ca să pot îndrepta ce am stricat. Credeţi-mi suferinţa. Bunătatea Dvs., suflet ales între aleşi, apelez la ea, rugându-vă să-mi daţi putinţa să pot spăla – cu un ceas mai devreme – „paharul de cristal” ce singur l-am murdărit.

— Frate Delano-Franklin, cred că nu pot refuza pe nimeni, însă să ai în vedere puterea vibraţiilor sonore forte libere, căci din acest punct de vedere, ai puţini sorţi de izbândă. Eu nu pot refuza pe nimeni; fraţii sunt datori să se ajute între ei.

Ai aprobat cererea, aprobare ce o dau cu toată inima.

Avânţi

— Respectat Frate.

Respectuos vă rog să luaţi seama, că se pot refuza multe cereri.

Acum vă las.

Bucureşti 19.4.1947/orele 16

Mai pha

— Respectat Frate.

Atunci când se depăşesc mandatele celor în misiune şi spre a nu se produce suspiciuni şi amărăciuni unui Respectat Frate, este orânduit la noi ca un frate superior să însoţească şi ghidul şi pretendenţii… astfel ca atât întrebările cât şi răspunsurile să fie în concordanţă şi cu dorinţa noastră şi cu mulţumirea Dvs.

Să nu uitaţi, că Sus aveţi locul stimei, iar jos al modestiei.

Am părăsit pentru scurt timp misiunea spirituală în care sunt ordonat, spre a vă vedea şi asista, dându-vă şi unele explicaţii, necesare mersului de plan în înfăptuire.

Cei 13 ce se chinuiesc arătându-vă câte ceva din trecută lor viaţă pământească, au primit dezlegarea să vă roage, ca dându-le asentimentul, să profite de misiunea lor şi astfel să se repună – în parte, dacă vor putea – curmând căinţa în care s-au situat. Atât primul cât şi al doilea, au avut accese nepermise, astfel că mărturisirile făcute de ei, au avut darul să vă treacă de bariera sensibilităţii. Dumneavoastră aţi binevoit a le da cu anticipaţie agrementul în noile lor misiuni, prin fratele Delano-Franklin Roosevelt, când la întrebarea sa, aţi acceptat: „că fraţii se ajută între ei şi că nu puteţi refuza cererea nimănui”. Avânţi respectuos v-a spus că puteţi greşi. Din acest punct de vedere „legalizarea” fiind făcută şi pentru ceilalţi 11, prezentarea lor nu mai este necesară. Ştiţi că un angajament al unui Respectat Frate este perfectat Sus. S-a luat această hotărâre, spre a vă scuti de alte amărăciuni, ce fatal îşi fac loc în sensibilitatea unui Respectat Frate (prezentarea lor).

Părăsind aceste discuţii, să le înlocuim cu informaţiile ce sunt dator să vi le fac.

Preşedintele căruia îi sunt ataşat, se găseşte astăzi pe drumul corect al misiunii sale. El primeşte cu toată uşurinţa sugestiile noastre; iar opoziţia ce i se face, îl îndârjeşte şi mai mult, făcându-l ales şi uns al Sfintei Cruci.

— Respectat Frate.

Hora nu s-a format… se lucrează la înfăptuirea ei.

— Când?

— Mai târziu… câinele mârâie, rânjeşte, îşi arată colţii, dar îi este frică să muşte.

Pregătirile ce se fac pe faţă, au darul să-i facă pe adversari să nu se lase mai prejos, pentru ca trăsnetul să nu îi prindă nepregătiţi. Aceste pregătiri, vor da atunci câinelui şi mârâitul şi rânjetul şi putinţa să creadă, că momentul îi va fi favorabil; se înşală. Niciodată întunericul nu a putut cuprinde lumina; lumina însă întotdeauna a stăpânit întunericul.

Ziua de 13 este înscrisă pentru răfuieli. Sărăciţii şi umiliţii – din ţările subjugate – ce abia acum încep să îngroaşe rândurile, vor avea un cuvânt greu de spus…

A sosit momentul să întrerupem informaţiile, urmând ca în curând să aveţi alte spectacole. Cu bine.

Bucureşti

20.4.1947/orele 22, 05

Avânţi

— Respectat Frate.

Acum, după ce atâtea griji v-au năpădit, ar fi bine să priviţi cu mai multă încredere viitorul… cunoscând că el este legat de începuturile speranţei, ce este pe cale de a primi rădăcini şi care, în curând va putea da roade. Cum speranţa este dătătoare de mulţumiri, este natural să vă simţiţi cu totul altul, chiar necunoscut de Dvs. înşi vă.

Cu această poliţă veţi putea străbate lumea în lung şi în lat, fără să vă pese de ce aduce necunoscutul, pentru că aveţi passpartoul necesar trecerii prin viaţa pământească.

Este absolut necesar să înlăturaţi orice atingere a suveranităţii speranţei, care este dătătoare de linişte şi care înlocuieşte fericirea pământească.

O speranţă nu va putea aduce niciodată nesiguranţa, o nesiguranţă poate aduce deznădejde şi o deznădejde aduce cu siguranţă pierderea oricărei speranţe.

Omul practic se lasă în voia sorţii, are însă grijă să se gândească şi la noi, cerându-ne aproape în toate cazurile, reazemul pe care să se sprijine. Noi nu îl ocolim, noi suntem darnici şi ştim cui să îl dăm.

— Respectat Frate, înainte de a încheia, respectuos vă rugăm să credeţi că este mai bine, ca cei 11 de care Marpha v-a informat, să nu-şi mai destăinuiască păcatele, care cu siguranţă v-ar fi făcut să greşiţi. Sunt atât de variate păcatele omeneşti, cum numai Sus le poţi diferenţia, lepădându-te cu toată scârba, de ce poate să comită un pământean. Vă las.

Bucureşti

1.6.1947/orele 22, 40

Avânţi

— Respectat Frate.

Se spune că nicio forţă pământească nu izbuteşte să domolească limba femeii. Să fie adevărat? Nu credem, însă ştim că necazurile înscrise stânjenesc în parte, debordările ce cu atâta uşurinţă le confecţionează. Femeia ca şi bărbatul au un defect: încăpăţânarea. Atât unul cât şi celălalt se cred nedreptăţiţi. Prima, sensibilă şi neîmplinită, vrea să domine în toate; secundul, îşi arogă drepturi nemeritate, „capriciul" se produce din neputinţa ambilor. Cine este vinovatul?

Respectat Frate.

Un examen atent al fiecărei discuţii, făcut cu premeditare, va putea înlocui cu toată siguranţa amărăciunea, ce cu atâta uşurinţă îi prinde pe amândoi. Această înlocuire să o calificăm o continuă satisfacţie de mulţumiri. Cine trebuie să facă aceasta? Nu cel ce este împlinit în toate? într-o singură etapă de zile – 7 zile – experimentându-se sfatul nostru, atmosfera va fi liniştită şi casa ferită de plescăitul înnebunitor al femeii. Este trist că aproape peste tot locul, se macină sentimentele reciproce, ce cu atâtea speranţe s-au legat.

Acum, când hidoasa foame rânjeşte şi necazurile s-au înlănţuit verigă cu verigă, nu există casă ca murmurul să nu fie cunoscut de noi. împlinirea hotărârilor de Sus, merge cu toată împotrivirea pământenilor, la ţintă. Am spus cu toată împotrivirea lor, căci sărmanii ne hulesc mereu, ne-au uitat de mult şi înscrisul lor pe nesimţite li se arată pe măsura împlinirii momentului…

Limba, dacă nu poţi să o legi, mai bine să o tai, este sfatul de ultim moment, ce-l pot da cam la toţi.

Dar apa trece, pietrele rămân, căci apa este trupul, pietrele spiritul. Trupul primit de pământ se macină, se trece, dispare; spiritul revenind la noi, rămâne, trăieşte veşnic.

Bucureşti

5.6.1947 / orele 23, 45

Avânţi

— Respectat Frate, în răstimpul acesta creat de încercările marilor lumini înscăunate vremelnic la conducere, privim la oiţele ce cu atâta smerenie şi-au urmat conducătorii şi încă îi urmează. Mai mult respect şi egalitate jos, cu libertăţile înscrise în Tabelele de Sus, urmează să se traducă în fapt, după trăsnet. Când? Mai târziu, mult mai târziu, dacă nu se vor înţelege.

A fi liber şi stăpân pe concepţia ta ca individ, orice greşeli comiţi, eşti direct răspunzător de ele, ca şi ieri, ca şi mâine, dacă mai ai răgazul să le mai comiţi. Mila noastră este neasemuit de mare, şi ea cuprinde fără excepţie tot, ce sunt legate prin vibraţii.

Pământul – cât este el de primitor – greşeşte, greşesc oamenii… şi bunătatea fără de margini a „Stăpânului nu „are comparaţie.

Îmi permit totuşi a arăta, că privind rangurile conducătorilor de jos, voi cerne cât de puţin concepţiile ce s-au cuibărit pe nesimţite în „totul” lor, făcându-i să-şi întunece fără putinţă de cristalizare, lumina cu care au coborât. Marii conducători, ce s-au aciuat din pleava poporului la conducere, au avut în înscrisul lor să predomine cu lumina ce-i călăuzea, însă în limita rangului Astral, ale căror vibraţii difereau de ale mulţimii. Ei însă zeloşi pe propriul lor loc, s-au întrecut şi se întunecă în goana tenebroaselor mârşăvii şi spre a rezista şi întări pupitrul ce le este dat de Sus, au mai căutat să întreacă în fărădelegi, toate virtuţile demne de o lumină răsărită din pleava poporului unde s-a încorporat (G.G. Dej).

Respectat Frate, mă refer la democraţi, autocraţi,

regi şi împăraţi, cu un cuvânt la tot ce este omenesc, căci toţi greşesc. În apărarea pe care Mussolini şi-a făcut-o la judecată, a arătat în afară de cruzimea ce i-a condus nestingherit drumul ascensiunii pământeşti, dar a manifestat şi o totală lipsă de respect frăţesc. Egoismul lui înfrăţit cu cramponul puterii, l-a situat între nefericiţii detestatori ai Sfintei Cruci. Lui, căruia i s-a dat putinţa să lege inimile unui popor matur făcându-l sclavul luminii sale, l-a batjocorit şi umilit, canalizându-i paşii spre ruină. Dar Domnul are răbdare ce nu are margini, căci jos totul este mărginit. L-a aşteptat şi I s-a spovedit (Judecătorii de Scaun). Osânda ce singur şi-a dat-o a fost prea aspră şi Consiliul Judecătorilor a mai îndulcit-o, hotărându-i o grabnică coborâre, într-un palat de excepţie, ca apoi... să-şi urmeze înscrisul. Plăţile sunt cu mult mai aspre pentru cei ce sunt Sus cu ranguri, care prin evoluţia lor sunt obligaţi să-şi înmlădie nefericita constrângere a semenului, căci urmează să ştiţi, că nicio altă lumină nu ar putea reuşi să-i ia locul, dacă înscrisul ei nu-l are; deci toate mârşăviile comise, nu au avut niciun rost şi el s-ar fi menţinut la locul ce-l ocupa, exact cât îi era termenul. Trebuie să plec.

Bucureşti
15.7.1947 / ora 0,05
Marpha

— Respectat Frate.

Gheorghe (George), fostul rege al grecilor, are învoirea de a putea vorbi cu Dvs. şi vă roagă să-i acordaţi timpul necesar.

— Să vină.

Gheorghe îşi face apariţia, salută respectuos şi rămâne în picioare ca şi Marpha. Este tânăr, înalt, are figura iniţială, îmbrăcat în alb şi are la antebraţul stâng o brasardă de mătase albă.

— Respectat Frate al Cercului închis.

Fericirea ce mi s-a dăruit, de a putea vorbi cu Dvs., nu o pot descrie. Mă simt neputincios, ca să pot aduce adevărate laude Divinităţii pentru aceasta. Plecat (mort) intempestiv din pricina unui apropiat al meu, am fost

judecat şi pedepsit pentru greşelile făcute. Poporul din care am făcut parte, se găseşte pe cel mai bun şi drept drum, trasat de mine. Faţa omenirii va fi schimbată, căci aşa este hotărât. Cu sfială privesc la nehotărârea unor sfetnici ai fratelui meu din care cauză va avea de suferit. Poporul din care am plecat, să ştie că ţara lor este situată în lumina deplinei libertăţi. Sacrificiile ce se vor ţese, vor arăta pentru cei rămaşi, binefacerile adevăratei libertăţi.

Lui H. Truman – unsul în devenire al Sfintei Cruci – i s-au deschis ochii prin fratele Marpha şi prin imboldul misionarilor spirituali, şi a întins o mână de ajutor frăţesc Greciei.

Respectat Frate al Cercului închis.

După moartea şi ieşirea mea din bezmeticeala în care mă găseam, am putut să-mi dau seama ce a însemnat trecerea-mi vremelnică din ultima viaţă pământească.

Lacrimile sincere ale celor îngenuncheaţi în faţa corpului ce mi-a adăpostit spiritul, mi-au dat mâhnirea şi căinţa nepriceperii ce am avut, de a-i ajuta pe toţi deopotrivă. Am avut toate posibilităţile… dar înscăunat în cercul de fier al tronului, le-am nesocotit.

Am trăit pe pământul ţării Dvs. şi trebuie să arăt, că după plecare (moarte), mi-am dat seama după lumina şi vibraţiile ce radiau de aici, ca şi de la răsărit, unde se găseşte al doilea Respectat Frate al Cercului închis (I V. Stalin), cum şi de la cel de al treilea Respectat Frate al Cercului închis (Retain), că poziţia mea va fi să arăt după judecată, tot ce în astă-seară vorbesc. Cât despre Respectatul Frate al Cercului închis, I.V. Stalin, nu poate fi vorba, el fiind însuşi vrăjmaşul luminii sale.

Vorbind despre această vrăjmăşie, mă simt dator să arăt greşelile fundamentale ale comunului (comunismului). Prin comunism s-ar înţelege egalitate totală la comun, dar nu acesta este scopul vieţii de jos. A fi egal implică drepturi şi datorii egale.

Un sărac nu poate fi egal cu un bogat, ori evoluţia nu se poate căpăta decât fie prin bogăţie, fie prin sărăcie şi în ambele cazuri legate de muncă. Care ar mai fi atunci

scopul încorporării (venirii pe pământ), dacă toţi ar fi săraci? Da, ar fi când toţi ar fi luminaţi, ori atunci venirea jos nu ar mai avea loc. Închipuiţi-vă o lumină mare aprinsă brusc într-o pivniţă întunecoasă; faţă de ea, tot brusc întunericul va dispare. Săracul să-şi ducă calvarul plătindu-şi trecutul; bogatul, dacă nu-şi înţelege podoabele ce i s-au dat, va fi săracul de mâine.

Bogăţia dată unui frate îşi are scopul ei bine definit, întrucât toate bunurile sunt şi aparţin pământului; niciun frate când moare nu ia cu el bunurile materiale, dar dacă a ştiut să folosească bine bogăţia (bobul de răscumpărare), va duce Sus lumina ce a acumulat, prin vremelnica posesiune a câtimei de avere ce a avut. *".

Libertatea este protectoarea evoluţiei pământeşti, ea este dăruită fratelui ca şi viaţa, tocmai pentru a i se facilita drumul spre lumină. Întrerupând-o dintr-o necugetare sau o rea îndrumare o liberului arbitru, pedeapsa dată jos îi este meritată, însă nu întrerupe evoluţia. Se întrerupe atunci când se încearcă canalizarea mulţimii pe drumul strâmt al dominaţiei, şi ea efemeră, a libertăţii şi posesiunii vremelnice de bunuri. Fiecare frate îşi are înscrisul său.

Toţi să trăiască în libertate, aşa cum păsările Cerului trăiesc. Dimineaţa ascultaţi ciripitul părărelelor, care exprimă mulţumirea lor şi dacă li se încătuşează libertatea, ciripitul va dispare şi silnicia va deveni stăpână. Nu silnicia este scopul vieţii de jos, ci din contră, libertatea, căci toţi fiii aceluiaşi Părinte, urmează să iubească frăţeşte, să se ajute reciproc şi să înlăture egoismul – capul răutăţilor – ca îmbrăţişând altruismul, să li se înscrie Sus, cu bobiţe albe, recompensa.

Neînţelegându-se aceste precepte, baza tovărăşiei din comunism este greşită dintr-un început şi astfel orânduirea produce atâtea amărăciuni, căci constrângerea nu trebuie să aibă loc. Stomacul este tiranul neînduplecat al trândăviei şi îl va sili pe frate să zorească maşinal paşii, spre a-i aduce cele necesare continuităţii vieţii pământeşti. Prin aceasta evoluţia îşi urmează normal drumul, iar cu cât

înţelegerea săracului va fi mai mare, mulţumirile către cei de Sus vor fi mai calde; aceasta însă nu prin constrângerea altora, ci prin normalul lor.

Respectat Frate.

Ca fost rege şi căpetenie de oaste, am putinţa să scot în evidenţă fraternitatea şi tovărăşia în comun. Această tovărăşie vremelnică ca durată, puternică ca scop – în cazuri excepţionale o voi arăta în limitele stricte ale înţelesului lor. Convinşi că prin aceasta vom împăca o instituţie menită să trăiască şi care prin amputările capitale ce i se vor face, va reda libertatea consfinţită Sus şi bobul de avere necesar evoluţiei pământeşti a fraţilor; vom fi prea bucuroşi.

Din experienţa mea voi arăta, că o armată de 1.000.000 de soldaţi, din care comandantul suprem ajutat de ofiţeri: generali, comandanţi, ofiţeri superiori, inferiori, subofiţeri, grade inferioare, în total circa 50.000, restul

950. O trupă. Cu un cuvânt, marea masă de 950.000, obligaţi prin constrângere (săracii), să-şi lepede libertatea. Vor putea ei prin munca obligatorie impusă, să-şi făurească locul de lumină de Sus? Nu, cum de altfel şi pentru cei 50.000 comandanţi (bogaţii), se vor găsi într-o carenţă neobişnuită, neputându-şi da seama de mersul evolutiv al vieţii lor pământeşti. Eliberaţi însă, din această constrângere a libertăţii şi voinţei lor, vom privi cum imboldul şi tiranul neînduplecat al sărăciei, aţâţător de foame, le pune în mişcare forţele creatoare, ca prin muncă cinstită şi din convingere, să-şi adune cele necesare stomacului, ca astfel să trăiască lată deci, că nu constrângerea socială este aceea ce trebuie să ordone munca obligatorie, ci constrângerea stomacului… raportată la înscrisul fratelui, este aceea care îi hotărăşte evoluţia. Puţinii cei 50.000 (bogaţii) liberi şi ei, vor putea să-şi ducă paşii, ajutând sau năpăstuindu-şi singuri lumina lor, faţă de examenele la care sunt supuşi.

Cu un cuvânt, omul liber judecă liber, neîncătuşat; va judeca liber şi va răspunde nestingherit la timpul lui.

Închipuiţi-vă doi, trei, patru tovarăşi la o afacere;

rareori se vor găsi tovarăşii mulţumiţi; motive sunt destule. S-a recurs la societăţile anonime, unde individualismul este pus într-o totală minoritate, şters. Conducerea profită, iar minorităţii i se dă ceva… minuscul. Tabloul întovărăşiei este prin asemănare, „societăţile anonime; st" udiindu-le, vă veţi convinge.

Mulţumindu-vă pentru deosebita bunăvoinţă ce mi-aţi acordat, vă asigurăm de respectul profund ce vi-l purtăm.

Bucureşti
15.8.1947/orele 23, 10
Avânţi
— Respectat Frate.

Suntem bucuroşi, când puteţi Dvs. constata că vă apropiaţi de faza premergătoare… „trăsnetului… Aşa „cum se deapănă situaţiile şi cei mai negativi, întrezăresc „sfârşitul. Este d „rept că într-o lume în care şi graiul este înăbuşit, să se producă din interior, proteste repetate.

Noi, cei ce socotim şi durata şi libertatea tuturor, nu putem rămâne indiferenţi la astfel de „Opritori" şi intervenim pentru punerea la punct, a înscrisurile lor. A fi liber, a te lovi cu capul de pereţi – că vrei – nu este tot una cu o opritoare generală, în evoluţia lumii de jos. Ştiţi că ţările se guvernează cu totul altfel, ca fraţii. Acolo unde însă se găseşte la conducere un Respectat Frate, greutatea mare, izvorăşte de la el.

Nu este uşor lucru pentru noi să putem cel puţin înlătura pofta nebunească de acaparare, în care s-a situat şi căzut în păcate de neiertat. Suntem din cale-afară de îndureraţi, că trebuie să vorbim de un Respectat Frate, căzut în mare, prea mare păcat. El putea să vadă – cum numai cei din rangul lui pot vedea – dezastrul spiritual în care a căzut, dar a înlăturat „Darul Divin" ce i s-a conferit, în schimbul nesfârşitelor pofte trecătoare, a îngâmfatului victorios. Victorie jos ca trecător, dar dureroasă victorie Sus, ca spirit şi ca rang.

Un Respectat Frate ridicat la conducere, trebuie să fie excepţia fraternităţii pământeşti, ca pilda sa să rămână veac de veac zălog, urmaşilor săi pământeni. Închipuiţi-vă,

că jos sunt zăgazuri şi om cu om uniţi, puteau de multe ori ca răul să-l înlăture, însă puterea nemăsurată cu care este dotat un Respectat Frate, chiar căzut în slujba răului, a putut şi va mai putea încă destul să comită multora, din cauza neasemuitei puteri, dureri şi suferinţe, până ce Forul Superior sesizat, va hotărî…

Respectaţii Fraţi ai Cercului închis, în afară de excepţiile dotate de către Divinitate cu latitudinea alegerii momentului plecării, ca cel în cauză despre care vă vorbesc, nu se gândeşte nici la noi, nici la ai lui, nici la moarte, s-a luat în cercetare în Planul Divin şi plecarea sa. Ea, moartea, s-a legat de anumite situaţii, ce vor uşura multe stări.

Nu este uşor lucru să discuţi cu un Respectat Frate, pentru că făcând parte din Cercul închis şi deci având alte angajamente ca cele obişnuite, iar Sus având conducere efectivă în rangul de lumină ai Dreptăţii Eterne. Nu este permis nimănui să discute cu un Respectat Frate bun, fără misiune.

Cum celui în cauză îi citim fiecare greşeală pe Tabelele de la Marea Intrare de Sus, ne-a fost îngăduit să vă prevestim că el s-a depărtat singur de la locul ce a avut, rostogolindu-se vertiginos în abisul fără de sfârşit, al decadenţei spirituale. Pilda bună a unui Respectat Frate trecător pământesc, ne este nouă sprijin, în acţiunile spirituale, în care suntem angajaţi. El rămâne legat de drumul pe care merge, şi „vai lui”, când se va găsi Sus, dacă a alunecat: ei pot să greşească, dar nu în măsura rostogolirii totale. Un mare bolovan fixat în vârful muntelui, este greu de dislocat, dar odată dislocat, se prăvăleşte în abis, cu atâta putere, că toţi cei ce îi ţin drumul, se duc după el. Vă las cu bine.

Avânţi

— Respectat Frate.

După ora 24, când cei mai mulţi se găsesc în contact direct cu noi, putem să vorbim nestingheriţi de fluidele iscoditoare ale angajaţilor noştri. Preocupările zilei sunt pentru toţi. Ce va urma? Nimic nu ne scapă. Frica ce a

devenit stăpâna mulţumii, ne face să zâmbim, văzând cu câtă precauţie fraţii de jos au cuibărit-o, zăbrelind-o în subconştientul lor. Frica de ce va urma – sărăcia ei au legat-o de noi, însă. Ne măguleşte dar ar fi fost mai bine ca fără ea (sărăcia) să-şi fi adus aminte şi de noi. Numai la nevoie strigi pe mama, când eşti strâns cu uşa.

La ce folosesc dojenile ce singur fratele şi le face? Va schimba cu ceva mersul evenimentelor? Cu nimic, absolut cu nimic şi atunci nu este mai bine să înlăture toate amărăciunile ce-şi căşună fără preţ? El să fie mulţumit că a putut trece ziua în care trăieşte, că pe următoarea nu o cunoaşte.

Lăsaţi pe fiecare să gândească şi să producă tot ce cred ei că fac bine şi produsul şi gândurile au scopul lor, au scopul bine definit, scop ce duce cu exactitate la ţinta noastră. Zâmbiţi, ceea ce înseamnă că m-aţi înţeles.

Respectat Frate.

Când suferiţi Dvs., suferim şi noi. Când sunteţi mulţumit Dvs., suntem şi noi mulţumiţi şi vom repeta mereu aceasta, ca să vă reamintiţi de dragostea şi devotamentul ce vi-l purtăm, asigurându-vă că vom fi cu adevărat fericiţi, când veţi binevoi a reveni la noi.

Cartea de Mijloc ar fi cea mai mare fericire pământească pentru toţi cei ce gândesc, plâng şi râd de pe întreaga suflare pământească. Cartea de Mijloc va lua fiinţă, dacă doriţi să i-o daţi; dacă nu, va suferi o amânare. Totuşi este bine să v-o repetăm. Este bazată pe adevăr şi realitate. Fiecare este egal înaintea lui Dumnezeu, unde trebuie să dea socoteală de cum şi-a condus paşii, în viaţa pământească şi cum şi-a îndeplinit angajamentul la care s-a obligat, prin sentinţa şi prin şcoala ce a urmat, cu libertatea deplină a liberului său arbitru, nestânjenit, şi care este cea mai importantă în evoluţia spirituală de jos. Acum vă las.

Bucureşti
24.8.1947/orele 20, 30
Avânţi
— Respectat Frate.

Fratele Cincinat a primit dezlegarea să vă facă o fugitivă descriere a vieţii sale pământeşti şi vă roagă să-i acordaţi timpul necesar.

— Să vină.

— Respectat Frate al Cercului închis.

Am putut după multă chibzuinţă spirituală, să primesc învoirea să vă arăt, câte puţin, din trecerea vremelnică de care m-am bucurat je>s.

Când am deschis ochii mai bine, în etapa tinereţii, gândeam:

Eu sunt omul ce nu-i pasă Nici de oameni nici de casă Nici de buni şi nici de răi Deşi toţi sunt… nătărăi.

Mai târziu eu câţiva ani, când liberul meu arbitru era major, (major de la încorporare) o poftă neînfricată, mă făcea să:

Am o singură dorinţă.

Să iubesc orice fiinţă Zămislită din păcat.

Ca şi mine… un păcat.

Îmi dam seama că toate erau utopii şi mă prevalam în orice moment de pildele Mântuitorului, care pentru mine era El însumi pilda Judecăţii –, unde eu ajunsesem judecător, pentru ca apoi să pot cuprinde, fără sfială, eul înconjurător, care:

Am privit cu milă toate N-aş putea să spun de ce Mă simţeam împins la toate.

Maşinal dădeam orice.

Erau danii ce făceam.

Din puţinul ce-l aveam.

Şi nu era frate căzut sau lipsit de dreptate, care adresându-i tfi-se să nu-i fi dat – cel puţin – sfatul

Am iubit, m-am răsfăţat Muza întruna m-a săltat.

Pe prieteni să-i stimezi

Nitrt \xrm\.

Căci eu după fiecare cuvânt găseam şi mulţumire, dar culegeam şi amărăciuni. Mă obişnuisem cu răul şi priveam cu seninătate la tot ce venea. Sănătatea mi-a fost şi mai zdruncinată, din meschinele sforări ce adăpau egoismul trecător, al zişilor prieteni. Lanţul regesc, la care

se ataşase şi o mică verigă, a mea, mi-a fost de mult folos şi totuşi în situaţia aceea, am pătimit. Daniile făcute spontan – datul cu mâna – începuse să-mi devină obsesie, ca:

Mai târziu, învăţul sacru L-am administrat profund;

Detaşam ce este acru.

Disecându-l pân-la fiind.

Din zilele ce s-au scurs vieţii mele pământeşti, mi-am putut da seama, că: Viaţa se trece şi caldă şi lină şi rece şi totuşi se trece.

Şi mă întrebam deseori, care este scopul acestei treceri? Să fie binele ce-l faci semenului? Căci de câte ori făceam un bine, simţeam ceva neobişnuit, ceva ce mă predispunea într-o mulţumire tainică şi pe care nu aş fi putut-o traduce prin cuvinte; sau lipsurile cu amărăciunile ce te fac atât să suferi? Cu toate reflecţiile mele răspunsul l-am avut numai după plecare:

Iar apoi la socoteală Le-am găsit aşa de bune.

Le-am găsit fără spoială.

Le-am găsit pe toate bune.

Căci, ca trecător Am fost mare iubitor De dreptate ş-adevăr

Iar ca o consecinţă a acestora, am fericirea să vă întreţin mai mult cu tristeţea, decât cu bucuriile ce am petrecut jos.

Respectat Frate al Cercului închis.

Cincinat, adânc recunoscător celor ce-şi mai reamintesc de el, deşi sunt rari şi din când în când îi mai aprind o luminiţă, le spune;

Din lumina ce mi-ai dat.

Avânţi

— Respectat Frate.

Este orânduit în astă-seară, dacă binevoiţi să-l primiţi… Adaug că de 13 decenii (măsura timpului de jos) cererea repetată, nu a fost admisă decât acum. Misiunea în care se va prezenta, va fi de ajutorarea rătăciţilor, precum şi a tuturor.

— Avânţi, îl aştept.

Fratele se află în faţa mea; este tânăr, înalt şi are pe ambele braţe câte o brasardă, cu iniţialele I.N.R.I. Salută foarte respectuos şi nu-şi ridică capul, până ce eu nu-l rog să stea jos.

— Respectat Frate al Cercului închis.

Să stau jos? Nu este posibil; mulţumesc cu profundă recunoştinţă pentru fericirea ce-mi acordaţi stând de vorbă cu mine, cu un ins ce poartă pe braţele lui stigmatul celei mai abominabile fărădelegi ce a comis odinioară şi care nu merită nici stimă şi nici îndurare.

Eu sunt unul din ceata celor ce poartă aceste 4 iniţiale: I.N.R.I.

Am coborât de 12 ori până acum pe pământ; în acest interval nu a fost posibil să mă lepăd de brasardele ce mă ţintuiesc de aproape 20 de veacuri pământeşti, făcându-mă nedemn şi pentru mine şi pentru restul celor în care pulsează Vibraţiile Divine. Am făcut parte din ceata asasină şi m-am străduit să îndrept rătăcirea de atunci, dar… nu este posibil. Pe lângă mine vor coborî şi alţii pe categorii şi care vor diseca taine necunoscute de fraţii de jos, şi astfel îndreptar le va fi lor lumina în scurta viaţă ce o petrec (viaţă, rată concedială).

Cei de jos nu cunosc tainele acestea. Îngăduinţa de a le cunoaşte le este acordată şi este în strânsă legătură cu scrierea „Cărţii de Mijloc14, care şi ea este în strânsă legătură cu îngăduinţa Dvs.

Avânţi

— Respectat Frate al Cercului închis.

Noi ce cunoaştem intenţiile Dvs. nu putem trece, fără a vă ruga – deşi noi dorim cât mai repede să vă avem printre noi – să înţelegeţi cât de pilduitoare vor fi tainele ce vă sunt sortite să le primiţi.

Mulţi vor avea fericirea să vă informeze. Rangurile de lumină din care fac parte fraţii noştri superiori, până la al Dvs. din fiecare pe clase, vor coborî şi astfel închegarea „Cărţii de Mijloc” va fi împlinită. Dumneavoastră însă hotărâţi.

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis, în astă-seară am fericirea să vă arăt prin deschizătura porţii lui 1948, ce va cuprinde cele patru anotimpuri, ce-l alcătuiesc.

Nesiguranţa ce stăpâneşte pe unii, le dă presentimentul morţii.

Lipsurile ce încă nu au atins fundul, zoresc să-l atingă. Prefacerile sociale vor merge mai departe, pentru ca fraţii să nu le găsească în embrion. Veţi suferi şi Dvs. destule, ca să vă facă să plângeţi. Vor plânge mulţi, vor amuţi destui şi se vor bucura prea puţini. Prefacerile sociale îşi vor urma mai apăsat încercuirea legilor impuse cu strășnicie. Evenimente de o importanţă capitală, vor da la iveală rapacitatea.

Marpha

— Respectat Frate al Cercului închis.

Precum Fratele Superior v-a descris alcătuirea anului ce va împlini Planul Divin, tot aşa şi eu, sunt obligat să nu pierd punctele înscrise, ce merg către sfârşitul ce va cuprinde pe toţi.

Ploaia, ce cu atâta dărnicie răspunde nevoilor pământului, spală acum şi ultima piedică pusă în calea Republicii. *Da*, *Monarhia a trecut în istorie*, *remorcată de anul 1947* şi astfel s-a desăvârşit înscrisul poporului în care vă găsiţi – şi de care aţi fost încunoştinţat, încă cu trei ani în urmă.

Zăpada ce începe să cadă, încă de la începutul anului, arată greutăţile ce le aveţi de întâmpinat.

Semnul vremii asupra oamenilor!

A merge pe tatonări, noi nu putem. Tot ce este muncă va aparţine Statului. *Munca va fi obligatorie şi aşezată pe colectivitate*, *şi colectivitatea pe braţe*. *Exploatarea muncii de către patron va dispare şi ea va fi programată* (*ciomag şi foamete*).

Eu nu pot decât să vă fac cele mai calde urări din partea celor ce vă iubesc şi stimează şi să duceţi cu tenacitate sarcina ce vă apasă, sărind obstacolele ivite în cale.

Fidel

— Respectat Frate al Cercului închis.

Eu vă voi arăta că schimbări în efectuarea Planului Divin, de vor avea loc, vă vor fi aduse la cunoştinţă.

Avânţi

— Respectat Frate al Cercului închis.

Unit spiritualiceşte cu tot ce se va consuma, vă arăt că întărirea este mai puternică, când ştiţi la ce vă puteţi aştepta, decât surprinderea ce cauzează „şocuri”.

Marpha

— Închei aceasta, cu toată mâhnirea pricinuită de durerile, lipsurile inerente situaţiei de astăzi, cât şi a neînţelegerilor ce există între popoare, fraţii şi fiii aceluiaşi Părinte.

Bucureşti 3.2.1948/orele 16

Marpha

— Respect şi omenie, dragoste către aproape şi modestie, sunt precepte de necontestat; cu aceasta se câştigă bătălia Vieţii Eterne. Nu sunt mulţi, dar câţi sunt, sunt fericiţi şi vor fi fericiţi. A te respecta pe tine, vei înţelege că ţi-a rămas de Sus ceva, cu toată uitarea în care te-ai angajat.

Însemnătatea sublimă a stimei – câţi nu o au imortalizată în ei ca la prima cursă întinsă de lăcomia nesăţioasă în care se învârtesc, să ne-o înlăture pentru un bob de linte. Câţi nu sunt! Milă pentru ei nu se va găsi; se va găsi însă pedeapsă severă, cerută peste măsură, chiar de către ei.

Aşa precum aţi făcut acum, încărcând stiloul cu cerneală neagră, aşa se încarcă la cutia lor negriciunea.

Este o zicală uzuală – are 7 ani de acasă – (o etapă). Cum? Cred ei părinţii, că numai lor li se datorează respectul însuşit de copilul lor, în răstimpul acesta? Nu. Acest respect rezidă încă de Sus şi-şi urmează destinul. Posesorul lui – fratele bun – nu l-a părăsit. Ce folos dacă părinţii l-au crescut în puf şi el (copilul) este soi rău.

Vedeţi greşeala ce se comite, crezându-se că cei 7 ani de acasă, sunt pivotul fratelui în vâltoarea vieţii pământeşti. Creşterea lor (a părinţilor) are însemnătate,

dar nu în măsura revendicărilor totale.

Luaţi un copil de la ţară, crescut ca vai de capul lui, vai de lume. El, înfricoşat peste măsură de cele ce vor veni şi hotărât să îndure greutăţile vieţii, este umil, blând, îndatoritor şi de un respect puţin cunoscut (înscrisul lui). Pe acest copil, tot părinţii lui l-au povăţuit? Tot cei 7 ani de acasă s-au imprimat în purtarea lui? Vedeţi iarăşi dreptatea noastră? Şi acest copil de ţăran, lipsit de dragoste părintească caldă, ca şi a altor copii – prin instinct – se comportă în viaţă, ca un pui de boier.

Doresc să arăt că, chiar dacă mintea trecutului dispare, reminiscenţele Şcolii Astrale, mai scânteiază în subconştientul fratelui bun, astfel că el va fi mulţumit când va face calea întoarsă. Protocolul cu care ne prezentăm înaintea Dvs., este natural şi el se cuvine unui Respectat Frate al Cercului închis. La reîntoarcere, veţi avea profunda noastră recunoştinţă pentru ţinuta demnă, în care vă menţineţi de la coborâre. Cu toate tentaţiile irezistibile ale minunatului pământ, ca om v-aţi bucurat de produsul lui, în măsura libertăţii omeneşti, ca tentaţie, prin acumulare le-aţi detestat, convins fiind că este usturătoare şi potrivnică – prin instinct – luminii Dvs. Totuşi noi am avut grijă în toate ocaziile şi am fost fericiţi că am fost înţeleşi.

Aruncaţi-vă o privire asupra trecutului şi veţi vedea cât de prompt a fost ajutorul nostru. Aceasta cu atât mai mult cu cât Dvs. nici nu bănuiaţi că faceţi parte din cea mai sublimă clasă a Vieţii Eterne, având şi conducere efectivă. Ferice Dvs!

Trebuia să vină momentul ca voalul să se ridice – anul 1937 – ca încet şi pe nesimţite să începeţi familiarizarea ca pământean, cu noi. Nu este lucru uşor, sănătatea în primul rând suferă, la Dvs. mai puţin totuşi suferă. Şi noi respectuos nu putem decât în cadrul misiunilor în care lucrăm să arătăm ce ni se dă, cu tot protocolul cuvenit unui Respectat Frate al Cercului închis. De aceea să nu vă mire când veţi vedea adevăratul protocol în sublimul lui, cuvenit unui Respectat Frate al

Cercului închis.

Marpha vă mulţumeşte respectuos.

Bucureşti

18.2.1948 Zorele 21, 10

Marpha

— Suntem fericiţi că putem şi acum să aducem Respectatului nostru Frate, cu ocazia împlinirii a 53 de ani pământeşti (ore de viaţă jos), în a 8-a sa viaţă concedială, urările spirituale cele mai calde, întru bucuria şi fericirea veşnică a sa, rugându-l să înţeleagă lipsa ce o simţim noi, din cauza acestei… vieţi.

Dorim să vă informăm, că dacă Respectatul şi Strălucitul Sudan nu va coborî, să ştiţi că Planul Divin, alcătuit în toate amănunţimile lui, nu va suferi nicio modificare, dar dacă va coborî, la timp veţi afla modificările intervenite în orânduirea lui, ce vor suferi alte înfăptuiri şi veţi lua cunoştinţă de ele.

— Marpha, este posibil o astfel de modificare?

— Respectat Frate.

Da, din cauzele ce le veţi afla. Trebuie să ştiţi însă că Respectatul Frate alunecat, cu toate intervenţiile făcute de noi, nu s-a reuşit până acum să se facă îngăduitor, faţă de situaţia sa înaltă şi excepţională, ca să se oprească din drumul alunecării, în care se găseşte.

Voi mai arăta că este cu neputinţă întreruperea firului liber – oricare ar fi el – unui Respectat Frate, când se găseşte în concediu nelimitat, acordat. El este singurul ce nu a făcut uz ca această dăruire Divină, să o limiteze sau să renunţe la ea

Forul Superior a dispus pregătiri în vederea judecării şi tot el a găsit – de altfel şi cu aprobarea Dvs. – că nu se pot întrerupe vibraţiile acordate, calitativ şi fără număr, unui Respectat Frate al Cercului Unic, cu post efectiv în conducere. S-a evidenţiat că timpul şi noile fapte, l-ar putea readuce cel puţin pe făgaşul „căinţei” şi de aceea mi s-a dat mie Marpha, împuternicirea să fiu ataşat pe lângă Dvs. ca să încerc a-l determina, să-şi modifice drumul tenebros ce-l parcurge şi făcându-l în acelaşi timp să

renunţe la termenul nelimitat al vieţii sale concediale. Vedeţi dar, sarcina ce mi se dă, în noua situaţie.

Dacă voi reuşi, Respectatul şi Preafericitul Sudan, nu va mai coborî şi Marpha va fi fericit să vă aducă vestea aceasta.

Cele expuse mai sus, sunt pentru Dvs., acum în noul an intrat al vieţii pământeşti, ca o depănare, ca o dovadă de preţuire şi stimă din partea celor ce vă simt lipsa şi vă asigură prin mine, că vom şti la timp să preamărim pe cei ce înţeleg oblăduirea Divinităţii.

Timpul fiind condiţionat de reuşita mea în misiunea ordonată, respectuos vă rog a-mi îngădui să plec.

Bucureşti

16.6.1948

Marpha

— Respectat Frate.

Gândiţi-vă numai ce ar însemna…

Nu de 10, de 100, de 1.000 sau de 10.000 de ori va fi bubuitura produsă ci de peste 1.000.000 de ori mai puternică decât trăsnetul. Dacă perimetrul de atingere va fi fixat la 70 km, cu toată certitudinea timpanul va fi spart la 700 km în jurul punctului lovit. Presiunea atmosferică va fi aşa de mare, încât şi buzele mărilor se vor astupa în circuitul prins de această încleştare.

Cutremurele produse vor pricinui distrugeri mari. Noua armă de distrugere, fiind în sfera de activitate a stângii clasei a 5-a, ce se degajă din circuitul ei, vă daţi seama şi de puterea şi de distrugerea celor ce le va sta în cale, dacă se va recurge la ea. Puterea aceasta omenească, ce încă nu a ajuns la punctul ei final, este un răspuns de dat Respectatului Frate alunecat…

Rugile calde ale mulţimilor, sunt atât de necesare spre schimbarea unor astfel de cataclisme, în alte feluri de plecări (morţi) şi care vor uşura mult şi pe cei ce le vor implora, cât şi pe cei ce vor fi găsiţi apţi pentru seceriş.

Bucureşti

26.6.1948

— Respectat Frate al Cercului închis.

Hotărându-mi-se să ating însemnătatea comunului, precum şi înţelegerea constantă a frumosului, voi căuta ca în ambele situaţii să infiltrez îndemnurile ce izvorăsc din ele.

La noi sunt 13 clase; jos se încearcă cam peste tot să se formeze numai două, o apă şi un pământ (la comun).

Greşit, căci prin această încercare – formare – evoluţiunea celor prinşi în cerc, stă locului.

Voi mai arăta că o definiţie a comunului, nu este grea…

Niciodată comunul nu va putea forma „u nu 1”, în orice situaţii de interese s-ar găsi. Poate să fie excepţii, poate singulare, însă şi ele îngrădite tot pe interese.

Dacă femeia şi bărbatul nu pot să se integreze cu sufletul, ca unul singur, cum vor putea atunci alţii mai îndepărtaţi să se contopească în aceleaşi gânduri, în aceleaşi benevole supuneri şi mai mult în acelaşi drum uniform?

Gândiţi-vă, dacă se taie o mană, un picior vecinului, va suferi în aceeaşi măsură fizică fratele, copilul, mama sau tatăl pământesc?

Nu, durerea este personală, înscrisul este personal, precum şi evoluţia pământească este personală. De ce atunci să se trăiască în aceeaşi măsurătoare îngustă şi fără de putinţă de afirmare în mediul libertăţii îngrădite? Care mai este scopul recompenselor acordate merituoşilor pentru înţelepciunea cu care s-au condus în trecută viaţă concedială? Sau care sunt plăţile la care s-au angajat cei ce au înfrânt înscrisul lor?

Viaţa concedială plătitoare fiind limitată, va trebui să înţeleagă toţi cei ce se bucură de belşugul binecuvântatului pământ, ca şi cei în lipsuri, că ei sunt acei ce au cerut acestea; însă în niciun caz încercuirea libertăţii, ca şi a bobului de avere întru căpătarea evoluţiei. Unii gratulaţi prin bucurii limitate, ca o recompensă a înţelegerii lor, alţii, ca răspuns nepriceperii şi încăpăţânării cu care s-au condus, în trecută sau trecutele vieţi concediale plătitoare, s-au obligat, ca prin

lipsuri şi suferinţe să plătească nesăbuitele mendre, pe care liberul arbitru le-a comis într-o indiferenţă dezgustătoare.

Faţă de aceste evenimente zilnice, fie a infirmităţilor, fie a bucuriilor, fie ale suferinţelor altora, trecătorul izbit de ele va spune involuntar şi va cere prompt: „Fereşte-mă Doamne de aşa ceva rău şi creează-mi şi mie posibilitatea să mă bucur cu ai mei de fericirea pământească”.

Ne bucură că se simte trecătorul, care deşi plin de păcate, mai gândeşte că Dumnezeu este Sus şi-l proteguieşte. Vă pot asigura că nu va fi trecător, care să nu facă reflecţii de felul acesta. *Drumurile nu se pot uniformiza colectivităţilor*. Aici este marea greşeală. *Ele sunt şi rămân individuale*...

Prin diferenţierea Claselor Astrale, s-a lăsat uşa deschisă tuturor, ca prin faptele lor bune să poată intra în cele mai bune şi bine luminate, astfel că şi jos este necesar întru evoluţia pământească a fraţilor, *să se lase o libertate totală*.

Concurenţa spirituală, fără nicio atingere a bobului de răscumpărare, precum şi niciun fel de imixtiune în libertatea religioasă şi intimitatea lor, este necesar să aibă loc.

Comunul condus pe temeiul supunerii oarbe, îngrădeşte libertatea personală. Colectivitatea îndrumată în astfel de situaţii este scoasă complet din drumul evoluţiei pământeşti. Chiar dacă conducerea s-ar găsi în postura bunei credinţe, numai prin faptul ţintuirii libertăţii colective, va da socoteală. Cum fiecare are scadenţe, este obligat în viaţa concedială să-şi strângă lumina cu care va acoperi întunericul ce şi l-a strecurat, cu voie sau fără voie, pe filele cu care este dator să dea socoteală.

Înţelegem respect şi omenie, dragoste şi libertate, cu care – printr-o suverană judecată – fratele se va găsi nesilit şi hotărât ca om, să le înalţe, să le găsească normale şi bine executate, fapte petrecute în viaţa concedială de care s-a bucurat şi care la judecată – ca spirit – va da socoteală. Când însă le-a coborât, căinţa va arăta gradul evolutiv al

sensibilităţii spirituale căpătate.

Copiindu-ne, cei de la conducere vor găsi natural şi înţelegerea respectului reciproc precum şi omenia, ca stâlp al dragostei de libertate, pentru care socotim aceasta, ca o carte de intrare Sus şi pe care, dacă o vor aplica, le vor da multe mulţumiri.

Este uşor să hotărăşti o ordonanţă, dar este greu să ţi-o apropii ca executant al ei.

O măsură implică – după cum am mai arătat – respect şi omenie, dragoste şi libertate. Cu aceste primate, fratele va putea străbate cu toată uşurinţa drumul până la Marea Intrare, când va face calea întoarsă.

Comunul este nelegiuit prin însăşi componenţa lui. Prin el se calcă elementarele îndrumări către frumos, înlăturând brutal speranţa într-o concepţie de viaţă liberă şi de sine stătătoare. t

Ca bază – însă artificial – este ghidat pe considerentul egalităţii. Egalitate la ce? Nici la cei fără de lege nu se poate egala. Dacă noi care aplicăm cu dragoste şi fără de şovăire, întreaga noastră putere spirituală, ca să oprim pe frate de la greşeli, ce-l vor supăra odată; puneţi-vă pe linia sensibilităţii spirituale ca să-i priviţi concepţia de egalitate, ca astfel să rămâneţi înmărmurit de regresul făcut în al 20-lea veac. Metoda aceasta a comunului, este incompatibilă vieţii concediale plătitoare.

Iubirea şi nealterarea adevărului au putut să-şi facă drum la mulţi ce au înlăturat şi avuţirea fără plată, precum şi înmulţirea fărădelegilor ce s-au înghesuit în buzunarele acelora ce nu-şi aveau ca stâlp al luminii lor, pe Dumnezeu.

A arunca cu uşurinţă ordine ce încătuşează libertatea şi a spolia sentimentul curat al iubirii şi respectul aproapelui, sunt cele mai diabolice răzbunări ce se pot concepe contra Divinităţii, de către om.

Acestea nu se şterg, ci se marchează la căsuţa lor, ca să le arate cât de curând, alunecările în care s-au complăcut.

Comunul astfel aplicat, dispune încălcarea celor sfinte prin oprirea evoluţiei pământeşti, căci arborat pe

minciună şi promisiuni, gâtuie cugetarea, înlătură frumosul şi prinde nemilos prin săgeata otrăvitoare ce o aruncă, pe oricine, oricât de refractar ar fi, în tagma silniciei comune, din cauza înfrânării programate a necesarului continuităţii vieţii pământeşti.

Dar el merge şi mai departe, căci îşi trage fiinţa din învăţăturile Mântuitorului, pe care le aplică pe dos şi uită eronat, că această concepţie a Divinei Sale Manifestări, a avut şi are drept scop, tocmai îndreptarea păcătuitorului. Plecând de la ele, proclamă categoric: „toţi egali”. Unde? în Cer? Nu este posibil, dacă sunt încărcaţi de păcate. Pe pământ? Da, dar este prea efemeră dulcinea aceasta, este atât de scurtă, întocmai ca şi când ai măsura timpul pronunţării ei şi obligă fără ruşine, dacă ai două haine să ţi se ia una, dacă ai strâns sau ţi s-a dat în recompensare de unul ce a plecat (murit), o parte din ceea ce a avut, sau chiar totul, să ţi se ia tot.

Egali nu pot fi decât cei într-o lumină, ce în mod înţelept se conduc în viaţa concedială plătitoare.

Mântuitorul, în strălucitele Sale Manifestări Dumnezeieşti, a arătat păcătuitorilor înfumuraţi şi egoişti, că dacă vor urma sfaturile Sale, vor fi musafiri în împărăţia Tatălui, dacă dau din ce au nesiliţi ci numai din dragoste, către cel ce nu are, se vor bucura în fericirea fără de sfârşit, când vor reveni Sus.

Prin aceasta a învederat frumosul, care este lumina, este iertarea cu înlăturarea egoismului, care prin priceperea celui ce fără imbold, le apropie şi le însuşeşte, să-l fericească. Este meritul lui.

Fericirea pământească de o clipă, o simte fratele când a putut să-şi ajute semenul strâmtorat, din orice cauze, şi care faptă este trimisă prin vibraţii căsuţei sale, de unde primeşte pe loc mulţumirile interioare, interioare în subconştientul său, ce le exteriorizează printr-o nepotolită afecţiune a gestului înfăptuit.

Frumosul se leagă automat de o cugetare sănătoasă şi dreaptă, ce-l poate face nesuferit faţă de alţii, neînduplecat faţă de el însuşi şi nu va putea sări cadranul

în care este băgat. Interiorul lui este curat, căci în tot momentul este curăţat de infinitul praf, ce cu sila dă să se aşeze (cursele, păcatul).

Frumosul, care este pivotat de respect, de omenie, de dragoste cât şi de libertate, va da celui sensibil la ele, cea mai frumoasă recompensă, la care el nici nu gândeşte.

Nu este nevoie să fii conducător la destinele unui neam, nu este nevoie să fii conducător la peste 50 de fraţi, este neapărat nevoie să fii conducătorul propriului tău înscris, ca astfel bucuria să-ţi fie veşnică.

Frumosul este dreapta pe care Judecătorii de Scaun îl admiră, îl aprobă şi îl proslăvesc.

Fericitul ce îl poate purta şi duce la judecată, este cel ce-L înţelege pe Domnul, Mântuitorul tuturor.

Durata exactă a unei vieţi concediale plătitoare este obligatorie, atât pentru frate cât şi pentru noi. Ea nu poate fi diminuată sau majorată, decât numai în cazuri excepţionale şi numai cu aprobarea celui în cauză. Fratele o va petrece în totalitatea ei, aşa cum s-a obligat sau cum îl va duce capul, întreruperea ei nu este posibilă. Nici fratele şi nici noi nu putem întrerupe înainte de termen Vibraţiile Divine, ce i-au fost acordate.

Curmarea Vibraţiilor Divine are loc exact la totala epuizare a vieţii concediale plătitoare. Nicio putere pământească nu este capabilă să întrerupă Vibraţiile Divine ale unui frate, ele se întrerup obligatoriu numai de către noi şi numai la terminarea lor, dacă între timp nu s-a hotărât altfel.

Progresele civilizaţiei au mers mână în mână cu evoluţia pământească a fraţilor. Dacă se caută a se parcurge nu mai departe de trei veacuri în urmă, vom vedea şi reţine, că au fost împrejurări fericite şi nu întâmplări, care au dat la iveală descoperiri şi metode noi în libertate, ce au putut cu timpul să aţâţe pe alţi zeloşi spre alte orizonturi, ca urmaşii lor, bine pregătiţi cu puteri nebănuite, dotaţi cu inteligenţe, ce au putut să dea binefacerile progresului de acum. Aceştia, aşadenumiţii – genii – ce nu au pregetat să-şi transforme viaţa concedială

într-o continuă muncă pozitivă, spre folosul lor, cât şi al urmaşilor lor. Acestea erau înscrisurile lor şi de care s-au folosit, având tot sprijinul nostru.

Păsările cerului au limba lor, animalele au limba lor, peştii au limba lor şi fraţii de jos au limba şi înţelegerea lor.

Câinele se înţelege cu stăpânul? Calul de asemenea? şi care dintre animale nu se poate înţelege cu omul? Niciunul, în afară de… om cu om, căci nu vor. Câinele ce este un animal ce nu poate vorbi, totuşi prin poziţia sa adecvată situaţiei în care se va găsi, prin chelălăitul proclamat, ca semn al recunoştinţei, este înţeles, ba chiar prea înţeles. Ruga lui, ochii umezi în postura recunoştinţei, nu sunt semnele înţelegerii? De ce să i se pretindă mai mult? El are menirea ca prin semne să păzească bobul de răscumpărare al stăpânului.

Câinele ce străjuieşte casă, mai are altceva; vede, chiar de ar fi orb, prin alţi ochi (spirituali) şi simte prin presentimentul fixat în subconştientul lui, fazele prin care „umbra” pregăteşte calea întoarsă, a oricărui membru ce alcătuieşte familia stăpânului. Mai sunt şi alte binecuvântate animale şi păsări, care văd, însă nefiind necesară o denumire a lor, nu am putinţa a le exterioriza.

Conducătorii, de cele mai multe ori, găsesc folositor să se lipsească de sfaturile şi imboldurile nepărtinitoare ale celor asudaţi sau cuminţi, ce aşteaptă de la puterea efemeră cu care sunt dăruiţi, ajutor întru parcurgerea drumurilor lor, ca astfel să poată prin libertate şi concurenţă, să-şi îndeplinească angajamentele la care s-au obligat.

Prin aceasta înlătură frumosul atât de necesar sufletului lor. Cum animalele se pot înţelege cu omul, de ce tocmai om cu om nu se poate înţelege? Dar… este un dar la mijloc. Este posesiunea vremelnică dar puternică, ce acaparează minţile, înlătură posibilitatea afirmaţiei spirituale, deşi au momente normale de luciditate spirituală… şi totuşi împinşi cu putere în resortul propriilor avantaje, nesocotesc acea mână nevăzută şi alunecă ca pe

gheaţă, pe luciul cristalin, îmbătător al puterii.

Concurenţa spirituală este încercarea în care conducătorul ordonă mulţimii o nedreptate; dacă s-au pune în locul ei (al mulţimii) ar vedea şi şi-ar da seama, să oprească executarea. Prin aceasta a câştigat şi dragostea noastră, dar şi-a marcat şi locul de Sus.

Dreptatea este mai puternică (lumina), decât nedreptatea (întunericul).

Cel ce ordonă însă nedreptatea şi nu s-a situat în locul celui pe care îl nedreptăţeşte (năpăstuieşte) comite *păcatul gâtuirii spirituale*. Rău şi rău pentru spiritul lui.

Prin nepieritoarea înfăţişare a ajutorării celui nevoiaş de către *Mântuitorul-Domnu*)] *sus*, *în afară de Clemenţa Divină ce o acordă*, *a mai* dat putinţa fraţilor de jos, din viaţa concedială plătitoare, să ajute prin gestul spontan şi neprecupeţit ce îl fac celor în suferinţă, pentru care li s-a strecurat, odată cu Vibraţiile Divine şi Sublimul legat de ea, mila, dragostea şi iubirea.

Acestea toate legate la un loc, într-un tot, ca o cumpănă pentru frate dar şi o dovadă de dragoste de care se bucură din partea Sa.

A ajuta pe cel în suferinţă, *din munca ta sau din averea ce a posezi*, *fie muncită sau adunată din a altora ce ţi-au lăsat-o*, *este forma impecabilă a cerinţei Sale*.

Prin gestul tău spontan măreşti propria-ţi avere de Sus, unde casa de strângere a luminii, aşteaptă voioasă gesturile curate, ce cinstesc pe locatarul ei, când se reîntoarce.

Bogăţiile aparţin vremelnic stăpânului aparent, ele se transmit unuia sau altuia – aşa cum hotărăşte – din mână în mână.

Unul să aibă mult, chiar mai mult şi altul puţin sau deloc, aici stă platforma şubredă a comunului. Toţi să fie egali; unde? Nici Sus nu sunt egali, cu atât mai puţin jos. Sunt ei egali în dragoste şi iertare? Cel ce ştie sau înţelege să se conducă în viaţa concedială plătitoare cu înţelepciune, va stăpâni lumina; cel ce însă se îndepărtează de ea, va sluji întunericului…

Ce distanţă de la comun (întuneric) la libertate (lumină).

Când evoluţia va fi perfectă, locuitorii de jos nu vor mai coborî, vieţi concediale plătitoare nu vor mai fi şi misiunile spirituale vor avea alte atribute hotărâte de acel timp.

Fericirea va fi veşnică şi totală pentru toţi.

Adevărata fericire, unde imaculatul alb va triumfa pretutindeni în Etern, fluturându-şi înţelegerea deplină a dragostei şi iertării, se va înfăptui, şi care este atât de dorită de Mântuitorul tuturor.

Respectat Frate al Cercului închis.

Cum nici noi, nici fratele nu-şi poate întrerupe viaţa concedială, tot aşa nimeni nu trebuie să-i fărâmiţeze bobul de răscumpănare, ce i-a fost lăsat liber să-l adune. Cum? îl priveşte, el va da socoteală. Dacă însă a contravenit, noi suntem cei ce la timp îl risipim…

Nu trebuie uitat că, oricâtă avere ar strânge fratele jos, când moare, toate rămân tot jos, însă altora. Averea este legată de cel ce o posedă (pământul), şi *fratele* nu face *altceva*, *decât să fie* un *administrator* trecător, frisă folositor luminii sale (dacă pricepe). Priponind pe frate, îi opreşti drumul evoluţiei sale.

Cei vechi au înţeles libertatea personală şi astfel se poate vedea gradul evoluţiei în care s-a ajuns prin această libertate personală.

Bucureşti
27.6.1948
Marpha

— Respectat Frate al Cercului închis.

Ca răspuns la îngrădirea şi suprimarea libertăţilor, va apărea la un moment dat: … dacă nu se vor înţelege, ce va înghiţi pe toţi cei ce au înţeles să se alieze operei distructive a evoluţiei pământeşti, al conglomeratului ce localnic îşi petrece viaţa plătitoare. Cei scăpaţi din el, vor fi aspru pedepsiţi.

Bucureşti
7.7.1948/orele 21, 20

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis.

Nu este posibil a se interciocni un spirit, de orice rang ar fi, cu un Respectat Frate al Cercului închis, care este „însăxsănat44 (împuternicit) şi care are ocrotirea Divinităţii. Cu toată eficienţa care produce un efect sigur, intervenţia liberului arbitru o înlătură cu un sentiment de scârbă. Pe Respectaţii Fraţi ai Cercului închis îi îngrijorează faptele alunecatului din rang şi conducere; noi încercăm a „intercede (a interveni în favoarea cuiva), ca astfel să rămână „ipolips44 (cu consideraţie), aşa cum a venit jos. Faţă de faptele sale, el rămâne „iremesibil44 (fără iertare) şi va fi aşa de „obidit64 (întristat adânc), din cauza machiavelismului înscăunat în el. Pentru aceasta el va avea un „memento44 (avertisment suprem, sever), ce-l va face să retrăiască la 21 August lumina de unde a plecat, fericirea de Sus şi pregătirile ce se fac întru judecata sa. Faţă de ele, Respectatului Frate alunecat i se va da timp de gândire spre a „oborâ44 (a doborî) întreaga sistemă girată de el, ca astfel să se înlăture „zdrumicarea44 (nimicirea), ce duce sigur la „dediţiune44 (revoltă în contra puterii stabilite).

În răstimpul acordat, dacă ar face „litcă44 (alipire) cu ţara Dvs. şi ar rămâne „mocuit44 (ascuns), înlăturând şi mai departe monoteismul, va fi vai de el. Forul Superior care se găseşte în „monadă” (unitate perfectă), va fi congruent, exact datei de 13 septembrie, pentru declanşarea trăsnetului. Prin „muşdelele” (ştiri, noutăţi) ce vi le dăm, este de presupus că el, prevăzând abisul, se va retranşa pe linia dreptăţii, în care caz Planul de redresare Divină fiind în lucru, întârzie momentul când vom „oblici” (a afla în taină) că Respectatul Frate alunecat s-a resignat. Povara cu care s-a încărcat, nu-i va permite să dobândească „ipolipsul” şi restriştea vieţii viitoare îi va fi rezon.

Răgazul ce-l va cere este putincios şi numai la 21 August, putem afirma dacă „renovaţiunea” (schimbarea în bine) va opera, sau se va purcede decis la împlinirea

Planului Divin. Să aşteptaţi până atunci; dacă însă abaterea este gravă şi va îmbrăţişa din nou perfidia, vibraţiile sale nu pot fi întrerupte în interiorul termenului acordat. Dacă se face „litcă" cu ţara Dvs. înainte de sfârşitul „măs ăl arului" (luna august) – ceea ce credem că nu va îndrăzni – iar conducerea de jos nu-i va fi luată, ziua de 13 „răpciune „(luna Septembrie) rămâne în balanţă, adică Planul Divin rămâne neschimbat.

Faţă de angajamentele sale, i se acordă 10 solstiţii în total, maximul 1953, decembrie 22, înainte de Naşterea Domnului, durată ce nu poate fi mărită. Situaţia este clară şi peste dată ar mai putea fi nemulţumiri, însă greutatea enormă a fost renunţarea sa voluntară la „oharnica" (perpetuă) viaţă pământească în primul rând. Restul este acum uşor de îndeplinit. Se va merge cu paşi giganţi întru curmarea suferinţelor comune.

Evoluţia pământească fiind legată de bobul de răscumpărare, cât şi de libertate, se înţelege grija de căpetenie întru împlinirea lor. Aşa să vă explicaţi marea înrâurire asupra semenilor, prin vibraţiile Respectatului Frate alunecat. De acum încolo, dacă el se va conduce tot rău, căci numai de el depinde, se va sfârşi la 22.12.1953, aureola lui pământească.

— Părinte Superior, data de 13 rămâne valabilă pentru răfuieli?

— Respectat Frate.

Indiscutabil, ea reprezintă simbolul trădării, este înscrisă şi ea este aceea ce va împlini Planul Divin. Începută este, mocneşte şi trosneşte.

În ceea ce priveşte declanşarea trăsnetului, el va suferi amânări, din cauza angajamentelor Respectatului Frate alunecat, cât şi din partea adversă, care socoteşte totul în amănunt.

Fiţi convins că odată alunecat în rău, fratele căzut, merge din rău în mai rău. Una este să ai judecată spirituală totală, şi noi am fi bucuroşi să-i rămână, şi alta este să ai judecată materialistă (egoistă) a trecătorului de jos. Încercările la care a fost supus mereu Respectatul

Frate alunecat (I V. Stalin), au rămas aproape în totalitatea lor sterile.

De aceea este bine să aşteptaţi, căci timpul acordat rămâne valabil – mă exprim în mod expres – dacă el, Respectatul Frate alunecat, îşi desăvârşeşte angajamentele contractate; dacă nu, timpul acordat poate fi considerat ca inexistent, dacă face juruinţa plecării.

Închei şi eu cu Divinele Hotărâri „nec plus ultra".

Bucureşti

9.7.1948

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis.

„Abstenţiunea" (abţinere, lepădare de la un drept ce-l are cineva) în care vă găsiţi, ne dă mult de lucru. O îndepărtare a ei nu este posibilă imediat.

Încet, încet însă, se merge spre atonie (amorţire, lipsă de ton odată cu ea şi bairacul (steag mare, stindard) va fi închinat, cam în acelaşi timp cu precipiţiu (prăpastie, nenorocire mare) la care se gândesc şi de care nu vor scăpa.

Bucureşti 21.8.1948/orele 20

Părintele Superior din Diviziunea Dreptăţii Eterne

— Respectat Frate al Cercului închis.

Nu este fericire mai mare pentru noi, decât atunci când vi se împarte adevărul şi vi se împărătăşesc unele faze petrecute de Respectatul Frate alunecat, în urma avertismentului dat. Această chemare a prilejuit Sus momente de nelinişte, de adâncă şi desăvârşită întristare. Un Respectat Frate al Cercului închis întrupat, chemat să i se facă „Aljuraţiune „(imputare violentă) pentru reaua conducere în misiunea sa extraordinară. Necunoscută şi neîntâlnită o astfel de chemare, neînchipuit de mare amărăciune pentru o astfel de situaţie.

Cu toată suferinţa spirituală ce mă copleşeşte, voi încerca să redau situaţiile consumate de pe urma avertismentului suprem, dat lui. Voi „ţărmui" (limita) tablourile, dar voi reda esenţialul, ca această chemare să fie înţeleasă de Dvs.

Dureros, din cale-afară de dureros, ca un Respectat Frate al Cercului închis, înzestrat şi dăruit să fie un „taumaturg” (făcător de minuni) jos, silit să compare Sus, în aceeaşi viaţă concedială cu un „tarhat” (sarcină, greutate mare) în faţa Respectaţilor şi Preafericiţilor Fraţi din Sublima Clasă.

Nu este lucru uşor să priveşti Tabelele de la Marea Intrare, ale „pichiri” (a cerceta cu de-amănuntul) în văzul şi auzul tuturor, ca apoi să te simţi un „paria” (om dispreţuit) care se căieşte din acel moment.

Într-o deplină nesiguranţă, cauzată de amare încurcături, a cerut „năpristan” (de îndată) ca să compare înaintea Sublimei – unde era aşteptat de Respectaţii Fraţi ai Cercului închis – ca astfel în „premtoriu” (care decide definitiv, fără vreo obiecţie posibilă), să primească tot ce are de primit. Nu este uşor şi mai ales când i s-a prezentat însoţit de cele 3 file ale sale, ce-i oglindeau fără putinţă de protest, faptele vieţii sale concediale, săvârşite până când i s-au înmânat. Nu, nu, nu, nu este uşor. Rog respectuos a fi scutit a descrie în totul, ce a urmat.

El rămâne pildă acelora ce vin la judecată, ca astfel să nu se abată de la înscrisurile lor în vieţile următoare, dacă le vor mai avea.

Voi arăta că Respectatul Frate alunecat a văzut că nu a fost ştirbit şi pentru aceasta el a consimţit să renunţe la viaţa pământească „ohavnică” (perpetuă, veşnică) şi s-a găsit tot timpul într-o durere vie şi sinceră, de a fi păcătuit contra lui Dumnezeu. Înlăturarea evoluţiei pe care jos o ordonă, este înlocuită de remuşcări şi „tactul” (judecata) îl prinde suav faţă de fericirea ce-l înconjoară în Lumina Dreptăţii Eterne, dar… în scurtă vreme va fi lipsit de ea. „Desârg” (iute, repede) şi-a revenit faţă de sublimul înconjurător şi revenindu-i inspiraţia Divină – ca altă dată – s-a apărat, a cerut şi s-a obligat astfel; s-a *apărat cu un raţionament fals*, care avea ca aparenţă adevărul şi a invocat:

Prin faptul că Fericirea Eternă se capătă prin umilinţă, răbdare iubire către aproape, necazuri cu

nesfârşitul, lipsuri în viaţa concedială, a purces la un „paradox” (părere contrarie cu cea obişnuită), ca astfel fiecare să se simtă continuu şerb, rob. Prin aceasta fratele pătimeşte cumplit, ceea ce îl face să capete rang astral, depăşindu-şi înscrisul, ca săltând treaptă cu treaptă, să se apropie de lumina unde ca sfetnic, s-a găsit înainte de întrupare (încorporare). Judecata sa faţă de înscrisul său a fost astfel înţeleasă:

A împinge pe pământenii toţi la religia Sublimă a Domnului era mai greu, căci majoritatea ar fi primit ca o spoială, o bălăceală, botezul cerut şi nu aceasta ar fi fost evoluţia împlinită, mai ales că şi creştinii puri nesocotesc în mare măsură credinţa cu care au venit jos; de aceea a găsit eficace împilaţiunea – asuprirea căci prin ea ridică pe frate repede, şi-i creează un loc bun Sus.

Prin judecata sa, a crezut că a întrecut misiunea cu care a descălecat, pentru care a primit viaţa de jos, cu misiunea sa extraordinară. Recunoaşte că a greşit şi îşi dă seama de adevăr.

Revirimentul de viitor, născut din hotărârea Respectatului Frate alunecat, vine şi întrerupe data cunoscută pentru declanşarea trăsnetului. Acest „rarisim46 nu scuteşte însă conglomeratul pământesc de… frământări. Scânteia este în funcţie de cum ştiu a aplana toate nemulţumirile cauzate de Respectatul Frate alunecat.

El astăzi, găsindu-se în „stenahorie44 (tulburare sufletească, nelinişte), desigur că înlănţuit cum este şi „smăcinat44 (agitat), va căuta să utilizeze totul, pentru a se apropia – cel puţin ca măsură de îndreptare – de preexistenţa ce i-a dat atâta fericire. La multe cereri a primit un răspuns răspicat „non possumus44 (nu putem), ca apoi când a renunţat la nesfarşita-i viaţă pământească, limitând-o, şi la angajamentele ce le-a făcut de asemenea, să admită „nec plus ultra44, peste asta nu se trece.

— Părinte Superior din Diviziunea Dreptăţii Eterne.

Aş dori să ştiu dacă acum, când el se găseşte în căinţa sinceră după şedinţa avută, el, ce a fost ales ca rang

şi lumină, îşi dă sau nu seama de obligaţiile cu care s-a încărcat?

— Respectat Frate al Cercului închis, în esenţă s-a acordat Respectatului Frate alunecat l. V. Stalin, 10 solstiţii – maximul de viaţă pământească – în care intră şi cele începute. (22 Decembrie 1953). 1 s-a lăsat la alegere ziua plecării (morţii) iar acest răstimp poate fi mâine, poate fi la sfârşitul lor. Modul de cum va pleca, rămâne de resort Divin şi va fi în raport cu noile fapte care dacă vor fi bune, va fi spre binele tuturor şi mulţumirea noastră.

Bucureşti 14.9.1948/orele 16

Avânţi însoţit de trei sublime lumini, al căror nume nu trebuie scris.

— Comentariile pentru întreruperea declanşării trăsnetului, ce sunt făcute în sânul intimilor ce vă înconjoară, ne dau prilejul să vă răspundem:

1). Niciodată nu s-a amânat sau desfiinţat o hotărâre individuală. La excepţii s-a recurs întotdeauna. Când însă priveşte pe un Respectat şi Preafericit Frate, care este o excepţie trimisă de Divinitate jos, atunci se recurge, cu toată diferenţa rangului ce-l poartă, rugându-l să admită hotărârea ce din timp a fost luată Sus, din cauza faptelor sale nesăbuite.

Numai aşa se purcede la împlinirea planului conceput. Un Respectat Frate care a avut post efectiv în conducere, şi care în misiunea sa pământească greşeşte fundamental, el singur definitivează de viu încorporat, noile angajamente, precum şi împlinirea planului conceput – datele de acord fixate – ca şi cum nu l-ar privi, şi ar fi Sus. Nimeni de jos nu poate să aprecieze însemnătatea rangului cu care este dăruit Divinitate, un Respectat Frate.

Fericire Cerească este cu adevărat, cea pământească ar putea fi, dar nu este, căci fraţi între fraţi nu o îmbrăţişează, pentru că nu o înţeleg.

2). Când cunoaşteţi şi simţiţi nimbul de lumină ce vă fericeşte, să ne fie îngăduit, în măsura acordată, să vă vorbim despre Respectaţii Fraţi ai Cercului închis.

Fiecare Frate de la încorporare are un „drit”

(privilegiu Divin). Ei sunt „divinatori” (prevăd viitorul), numai cu ajutorul nostru; cel ce alunecă se situează la „damnare” (osândă).

Unul singur s-a găsit, şi este spre nefericirea lui şi a noastră, în viaţa sa concedială, după cum v-am mai spus şi după… cum aţi văzut. Această „obidă (în „tristare adâncă), nu-l va putea scuti de „penitenţă (pe „deapsă mare), căci „opulent (pu” ternic) cum a fost, putea foarte bine să iasă din „piroteala (se „mnolenţa, amorţeala) în care se găsea, ca să rămână în „resignare (în „voia lui Dumnezeu). Ce nepreţuit cuvânt resignare; prin înţelesul lui, oricine ar fi fratele, va găsi la timp şi lumina, pe care încă nu o preţuieşte, dar şi Fericirea Eternă, de care-l prinde dorul în al 12-lea ceas.

Voi căuta să simplific şi să arăt ce trebuie reţinut din explicaţiile mele.

Religia poporului împărţită cum este, are darul să influenţeze în bine sau în rău, însăşi existenţa statului.

La dumneavoastră poporul s-a găsit de-a lungul veacurilor sub influenţe străine. Între al 13-lea şi până după al 16-lea veac, influenţa slavă a fost legalizată, de unde şi majoritatea cuvintelor slave ce au influenţat limba ce se vorbeşte (şi o vorbiţi şi Dvs. jos). Astăzi aceeaşi influenţă revine cu o intensitate nebănuită şi care vă nemulţumeşte atât de mult. Totuşi religia sublimă pe care o are imortalizată poporul acesta, dăinuieşte mai puternic, ceea ce-l va face să se mândrească, nu după prea multă vreme, că a putut să o menţină. Prin lipsa constantă a celei mai preţioase hrane sufleteşti, se obţine cu timpul anihilarea credinţei şi formarea altor sentimente, ce în loc să înalţe, înjosesc pe trecătorul din viaţa concedială. Dar la Dvs. nu este cazul să o desfiinţeze în totalitatea ei, dar… cu cât mai puternică va fi, cu atât mai dur va răsări în subconştientul lor, dorul sfânt al credinţei strămoşeşti.

Prin pierderea credinţei, îndreptarul frumosului, fratele alunecă în fel de fel de dezmăţuri, pierzându-şi fără putinţă de îndreptare şi locul de Sus, dar şi stima în propriii săi ochi. Un trecător lipsit de busolă – credinţă –

nu va putea niciodată să-şi conducă paşii pe drumul luminos trasat de Mântuitorul nostru al tuturor. Cu cât raţiunea o va menţine, el se va feri chiar pe întunr., e să calce în băltoace, sau ziua când va merge cu ochii închişi.

Dacă aţi putea privi cu mai multă luare-aminte la credinţele ce se adăpostesc în această ţară, veţi constata că fiecare credinţă a început să-şi strângă rândurile. Furtuna declanşată le dă de gândit, şi ele caută să fugă din ea. Din străbuni şi experienţa timpurilor, au învăţat fraţii, că niciodată furtuna nu este perpetuă, este puternică şi de scurtă durată. Cu cât ploaia este mai torenţială, cu atât ţine mai puţin, iar cu cât burniţează, cu atât ţine mai mult. Sunt ploi de vară şi sunt ploi de toamnă. Cred că le preferaţi pe cele de vară, sunt puternice repezi şi de scurtă durată

Poporul roman de exemplu, a fost unul dintre cele mai puternice şi culte ale timpului, dovada va dăinui şi mai departe. Pierderea puterii lui a fost strâns legată de conducători, religie şi faptele poporului. Prin înlăturarea recunoştinţei către Creator, prin dezmăţul ce a atins culmea desfrâului, cât şi prin renegarea Sublimului de către acest popor, numai Diviziunea Superioară a clasei a 5-a, care este însărcinată şi cu dreapta ei, cu guvernământul popoarelor, s-a găsit silită să ceară pierderea puterii ca Stat, şi fărâmiţarea lui.

În zilele de astăzi a vieţilor concediate, se ajunge tocmai la destrămare, din cauzele arătate mai sus. De obicei căpeteniile conglomeratului pământesc, pentru ascensiunea lor, au întrezărit cu vrere sau fără de vrere, puterea Domnului, ca astfel să arate şi în public recunoştinţa lor către Creator.

Poporul fără credinţă într-un Dumnezeu Unic, este supus – fără nicio posibilitate de revenire – destrămării. Acolo unde însă lumina adevărului trăieşte cu noi, acolo prosperitatea dăinuieşte, precum şi protecţia Divinităţii îi apără, luminându-le drumurile.

Toţi care vor avea fericirea să citească acestea, vor înţelege că nimic fără noi nu este cu putinţă. Când însă se

vor crede necontrolaţi, să fie siguri că nu e cu putinţă să ne scape ceva, orice ar fi acel ceva. De vor crede că ne înşală pe noi, să fie încredinţaţi că se înşală numai pe ei; pe noi niciodată, pe ei întotdeauna.

Apărarea unei ţări se face atunci când se găseşte încorporat un Respectat Frate în acea ţară – dovada o aveţi – Prin prezenţa sa, acea ţară va fi realmente repusă în drepturile ei.

S-au scris fel de fel despre „aşa-zise taine", ca fiind date de noi; autorii lor se găsesc la noi o parte, în situaţii grele – aluzie la cărţile lui Scarlat

Noi nu acuzăm pe niciunul care îndrăzneşte să menţină drumul de lumină al fraţilor, erijându-se că au legătura cu noi. Înţelegem adevărul chiar dacă nu ne aparţine nouă; atunci când este difuzat însă, pedeapsa celui învrednicit nu va întârzia să apară. Aberaţii ce sunt date ca izvor Divin, cum sunt tainele la care mă refer – cartea lui Scarlat – nu sunt de conceput. Atunci când vor înţelege rostul Centralei de Ascultaţie, Execuţie şi Control, vor avea ruşine şi frică să se mai hazardeze în astfel de minciuni.

Să semeni bine şi frumos, ca să răsară după inima ta, ca să ajungă copt şi plăcut, dar să semeni neghină, ca să apară numai întuneric în sufletele celor ce s-au încrezut în imaginaţia şarlatanilor, noi nu înţelegem… şi mai mult, cel ce face pe fratele deştept sau sora îndrăzneaţă, să afirme că au legătura binecuvântată cu noi, batjocorind tară remuşcare şi adevărul şi frumosul. Cred ei oare că nu vor da socoteală? Atât le spunem, să ia aminte şi să se lase de postura mediumniei, ce îi ridică numai în ochii celor încrezători şi dornici de adevăr. Ei nepricepuţii, se şi văd „super oameni dar „care în fond pentru astfel de îndrăzneli vor plăti destul.

Să ia aminte şi să revină la normalul lor… creându-şi dacă pot loc bun Sus, şi să nu mai inducă în eroare pe semeni, ce pun atâta preţ pe ei.

Bucureşti
28.9.1948/orele 19, 15

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis.

Pentru întărirea credinţei a celor trei fixaţi de Dvs. le vom reda mai târziu, aşa după cum vi s-a promis, părţi din numai 3 vieţi concediale, ce au petrecut jos. De acum le este îngăduit o meditaţie mai adâncă, după care se vor ridica, dacă sunt înţelepţi, la nivelul misiunii cu care au fost învredniciţi. Ei trebuie să ştie că au primit o putere în plus şi care înţeleasă, le va aduce adevăratele mulţumiri pământeşti. Vibraţiile acestea de putere, cu ramificaţiile lor divizate pe situaţii, se găsesc în funcţie de replierea obligatorie a drumului luminos, a misiunii ce au primit.

Înăuntrul a 21 de zile pământeşti întregi, au răgazul să promită răspicat acceptarea alegerii, sau înlăturarea voluntară a acestei prea fericite misiuni. Condiţiile cunoscute şi acceptate îi pot elibera – pe oricare din cei trei – dacă greutatea şorţului aruncat de Dvs nu-l pot duce Nici cel mai mare, nici mijlocaşul, sau cel mai mic, al Trinităţii consfinţite de Dvs nu vor putea avea neajunsuri din angajamentele luate, ca o fiinţă a misionării fericite ce le-aţi hărăzit, dacă renunţă voluntar Este de o importanţă covârşitoare Trinitatea, cerută de noi şi aprobată de Dvs, de aceea ne ocupăm de ea

Este obligatoriu pentru noi să vă dăm unele explicaţii despre voinţa liberă a fratelui şi să vă arătăm puţin şi despre organele îndrumătoare de care ne vom lega ochii, auzul şi memoria, pe care le vom expune, luminând adevăratul scop al structurii lor

Trebuie să arătăm că niciodată până acum nu au fost îngăduite dezvăluiri de „taine” de preţul acelora ce vi se dau Dvs, care sunteţi un Respectat Frate în toate timpurile pământeşti, atunci când fratele a devenit „puţin inteligent” s-a pus în dilemă existenţa noastră şi a „predestinării” lui, cam oscilatorie cum a fost şi este

Vom vorbi despre „predestinaţie”, ce în înţelesul de jos înseamnă de mai înainte destinat (hotărât) şi pe care nicio fiinţă omenească, se spune, nu o poate înlătura, fie la bine, fie la rău Legată de ea (predestinarea) stă fatalitatea,

care este încetăţenită într-un consens general, ce aruncă pe seama destinului ce a fost de mai înainte hotărât, negând totalmente putinţa de a hotărî singur fratele şi primind totul ca predestinat cu un cuvânt, nu ar exista liber arbitru în aceste puţine cuvinte am arătat greşelile făcute curent de mulţime Trinitatea pe care aţi binevoit a o fixa Dvs prin libertatea deplină ce o aveţi, de altfel o au toţi, ne dă ocazia să arătăm tuturor că aleşii Dvs nu aveau pe graficul lor, niciunul, această excepţională fericire Ei nu erau predestinaţi şi nici înscrisurile lor nu indicau o astfel de alegere Nu erau de mai înainte hotărâte şi totuşi ca un Respectat Frate al Cercului închis, aţi putut şi puteţi lega şi dezlega, fiindu-vă cu putinţă totul Respectat Frate.

Liberul arbitru sau voinţa fermă a fratelui, fără alte imixtiuni îi conduc paşii în viaţa concedială, ridicându-l şi coborându-l, după judecata proprie Predestinarea cât şi fatalitatea (fatalismul), după concepţia pământească, care înlătură liberul arbitru, ne-au făcut să vă expunem în câteva cuvinte realitatea, cu încredinţarea că pe viitor vor înţelege cu adevărat, că voinţa fermă (liberul arbitru) este şi rămâne în viaţa concedială neîngrădit şi că numai el este acela ce-l ridică pe frate şi-l coboară Dacă va mai fi necesar, după cele ce vor urma, vom reveni mai amplu asupra predestinării.

Părintele Superior din Diviziunea Dreptăţii Eterne

— Respectat Frate al Cercului închis.

Acum când s-a fixat (defipt) Planul Divin, intimii arată îndoială (dubitativi) ce vă mâhneşte.

Acela care descoperă voinţa destinului sau a fatalităţii (fatidic) nu poate fi decât cel ce primeşte de la noi dezlegările la care are îngăduinţă. Nedumerirea îşi urmează nestânjenit calea.

Toţi sunt nesocotiţi (nechitiţi) şi în drumul lor nu găsesc nicio înţelegere (noimă). Atunci însă, când au fost inspiraţi (năstrăviţi) tresaltă şi se cred cu adevărat mulţumiţi. Să ştie şi ei că tot noi le strecurăm aceasta.

Pasigrafia (scriere universală) – cuprinsul cărţii ce o veţi scrie, vă va aduce multă pizmă, dar şi mulţumire. Nu

va fi frate să nu se adâncească în dezlegarea ei, ca astfel să-l prindă obsedarea. Neîncetat (neostoit) şi fără de exemplu (nepilduit), veţi rămâne într-o veghere continuă, dacă veţi mai fi jos.

Moştenirea aceasta (mitrazul) – Cartea – va lumina drumurile va deschide porţile şi-i va face pe fraţi înţelegători ai propriilor interese.

Negrăit de mulţumiţi vom fi noi, când fratele va înţelege să fie drept (oblu) căci numai aşa se va bucura de Fericirea Eternă.

Ca să-şi feştelească (murdărească) lumina este uşor lucru; unii au devenit pustnici (eremiţi) prin însăşi judecata lor. Aceste încercări sunt puţine, căci prin natura lucrurilor – este şi normal – să cadă în extaz, ca să devină extatici. Prima arătare îi dedulcesc şi la un moment decisiv (dică) drumurile merg la legătura cu noi; urmează vibraţiile… şi fericirea îi acoperă.

Bucureşti
24.10.1948/orele 18
Părintele Superior
— Respectat Frate al Cercului închis.

Este necesar să vă faceţi o cât mai mică idee despre eremiţii de care am vorbit. În primul rând li se cere *încredere desăvârşită*, *curăţenie*, *rezervă şi modestie*. Prin acestea când capătă legătura cu noi, pot în anumite situaţii să devină „taumaturgi44 (făcători de minuni). Prin aceasta voi simplifica însemnătatea rugilor făcute de ei, ceea ce atrage când sunt făcute în extaz – Clemenţa Divină – Rangul lor de lumină, precum şi a aceluia sau a acelora pentru care se invocă Clemenţa, întrunesc preoţii spirituali, ce le desăvârşesc rugile, care trec prin filiera cunoscută, la hotărâre. Când însă eremitul se găseşte în frenezie (delir) prezenţa preoţilor spirituali nu mai este necesară, căci este situat prin încrederea, curăţenia şi lumina ce şi-a căpătat, în sfera curată a Dreptăţii Eterne; iar pentru cel sau cei ce se roagă, prezenţa preoţilor spirituali este obligatorie. Sunt cazuri de excepţie când ruga implică ajutor pe loc, şi-l au. De altfel trebuie

cunoscut, că nu toţi cei ce adăpostesc pe înălţimi sau văgăuni, au meritul să se numească – aleşi Nu se găsesc destui ce invocă Cerul, ca în fond să inducă în eroare pe cei încrezători?

Consubstanţialul – Sfânta Treime – ce vi s-a dat şi care nu vă mai. aparţine astăzi, rămâne mai departe în tăcere.

Va veni timpul când toţi pământenii ce încă nu o au şi vor simţi vor converge (tinde) către Sublima Religie a Domnului.

Vă găsiţi în cea mai fericită elucubraţie (lucrare) îndelungată şi obositoare şi cu multă muncă spirituală. Din ea vor răsări ezitaţii (şovăieli) şi ceea ce am bucuria să vă anunţ, că dacă doriţi să cereţi a fi înzilit, a vi se dărui zile mai multe, vi se va împlini, căci aşa fervent (plin de râvnă şi zel) şi cu priinţă (favoare) cum sunteţi spiritualiceşte, după cum aţi hotărât, noi primim încă în aceeaşi măsură pe care o veţi graţia, pe oricare frate desemnat de Dvs., ca să vă ajute în drumul ce vi s-a hotărât.

Să se ştie că toţi ce vi se leagă cu sinceritate şi devotament, de vor fi fervenţi, plini de râvnă şi zel, vor avea priinţă (favoare), dacă nu înlătură fervoarea (zelul şi râvna).

Toţi care vor răspunde la chemarea Dvs. cu toată stima şi vor împlini poruncile date, vor avea surpriza ca după moarte să se minuneze de ce înseamnă jos cuvântul EMPIREU, locaşul Fericiţilor din Cer.

Făgăraş

5.11.1948/orele 10, 20

Părintele Superior din Diviziunea Dreptăţii Eterne

— Respectat Frate al Cercului închis.

Timpul decolorat (monoton) pe care îl petreceţi aici, îşi are şi el rostul lui. Noi ştim cât de mare vă este mâhnirea şi de aceea v-am îndrumat către aceste locuri, unde răutatea se găseşte în mai mică măsură.

Este timpul a găşbi (a pune mâna şi mai tare), ca astfel fiecare să se găsească în restrişte. Până să apară revirimentul (schimbare completă, sicletul neliniştea) va fi

în mare formă, căci de scurtime (scurtă durată) nici nu poate fi vorba…

Toate acestea aduc suferinţe spirituale mulţimii, în afară de cei ce merg în odobeală (închisoare) şi care îmbrăţişează suferinţe generale totale, gradate şi ele înscrisurilor lor.

Ordonatorii năuci (greoi la minte) nu gândesc că noptateci (nocturni) cum sunt, vor plăti greu zuliara (zeloasa) lor măsură. Chiar de ar fi fost de bună credinţă, tot vor plăti… când va sosi timpul, ca la romani să fâlfâie stindardul libertăţii.

Labarum (Domnul Iisus) – pentru care se interciocnesc astăzi delirul, frenezia – va cuprinde tot ce este omenesc, când se va pune capăt suferinţelor ordonate. Fluctuant (instabil) vor încerca, dar vor rămâne de izbelişte (părăsiţi de toţi, fără stăpân).

Demiterea voită a lor de a spune ce trebuie spus, va găsi miloşi care să-i tărcuiască (ocrotească).

La momentul oportun, adică când stindardul biruinţei Domnului îşi va întinde faldurile după îndemnul nostru, va ţâşni fără oprire învăţăturile „Cărţii de Mijloc”, când cei mai mulţi prodomo (în casa lor), vor avea răbun (pace). Fericirea lor va fi şi fericirea noastră, că în sfârşit au putut să cântărească, liberi judecăţii lor, libertatea şi bobul de răscumpărare (averea necesară vieţii pe care o îndeplinesc. Cum totul este stabilit dinainte, se înţelege îndoiala în care găsesc, cei care în mare parte se zămoslesc (flămânzesc).

Domnul Iisus Tămăduitorul, le-a dat lor o ţintă precisă: libertate, respectul şi iubirea neşovăielnică, care unite cu „Cartea de Mijloc” vor majora lăsarea în voia lui Dumnezeu. Conţinutul ei ritos (categoric) îi va readuce pe apostaziecii (acei ce au părăsit în public religia sublimă a Domnului), care fără ruşine s-au abătut din drumul evoluţiei fireşti la care s-au angajat, la limanul de dinaintea prăvălirii lor.

Redactarea sub o formă clară şi precisă a „Cărţii de Mijloc” le va deschide ochii şi lor şi ca fiul rătăcitor, dacă

mai au timp, se vor apropia din nou de noi.

Bucureşti

17.11.1948/orele 16, 05

Marpha

— Respectat Frate.

Mi s-au scurs 9 luni pământeşti de misiune specială ordonată, pe lângă Respectatul Frate alunecat. Am avut în acest interval putinţa să întrebuinţez întreaga-mi putere spirituală, ca să-l fac să renunţe la nesfarşitele-i Vibraţii Divine, cum şi de asemeni la programul său. de gâtuirea evoluţiei pământeşti, incompatibilă strălucitului rang de lumină, din care face parte.

Cu sfială trebuie să vă mărturisesc, că cu toată dârzenia mea numai în parte am reuşit. Au fost momente când el îngândurat şi plin de teamă, retrăia sublimele clipe ale Vieţii Eterne. Atunci şi numai atunci, sugestia era fertilă, însă răspunsul întârzia să apară public, din cauza înconjurătorilor. Munca aceasta spirituală a avut un răsunet la 21.8. La această dată Respectatul Frate a compărut – cu aprobarea sa – înaintea Sublimei, ceea ce a desăvârşit misiunea mea.

Vă suntem datori unele lămuriri, pentru că numai astfel să puteţi aprofunda însemnătatea alunecării ca fapte, din rang şi conducere a unui Respectat Frate. Momentele acelea de disculpare, de hotărâre şi perfectare, ne-au dat amărăciunea să le discutăm. Cu Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi ai Sublimei, aţi luat parte la judecata sa. Ca pământean, vi se mai dă câte ceva, căci este şi firesc să se uite ceea ce vrem noi, căci a rămâne pământeanului amintirea existenţei Eterne cu toate bucuriile şi minunăţiile ei, când este chemat, l-ar face, oricare ar fi, perfect; perfecţiunea fratelui însă este necesar să şi-o formeze el şi numai el, prin liberul său arbitru. Aşa şi numai aşa, se va bucura de adevărata fericire cerească. 21.8. a prilejuit Respectatului Frate alunecat, cea mai grea zi de până atunci a vieţii sale, iar nouă cea mai încurcată poziţie, formată de hotărârea sa.

Respectat Frate al Cercului închis.

Să-mi fie îngăduit să încerc a ridica un colţişor din vălul ce acoperă hotărârile luate în acea Sfântă Şedinţă, însă natural nu cu toată cheia.

Marpha are fericirea să vă arate aşa cum s-au desfăşurat situaţiile în misiunea sa; a înfrânt piedici atât de puternice, ce i-au stăvilit de multe, foarte multe ori intervenţia spirituală, ce de obicei nu dă greş. Prin ataşarea mea pe lângă Respectatul Frate alunecat, am putut să opresc multe hotărâri, ce ar fi amărât şi mai mult pe cei prinşi în cerc (inversată misiune). A vă expune totul, ar însemna un scris continuu de 9 luni, ceea ce ar însemna o muncă inutilă; o expunere cât se poate de simplă, de scurtă, este mai eficace şi de aceea voi începe astfel:

Pe Respectatul Frate alunecat l-am găsit îngândurat şi plin de speranţe utopice, însă cu aparenţă realizabilă. Vibraţiile sonore forte libere cu care este alimentat, îl fac să simtă pulsaţiile Divine, ca astfel să fie incontestabil superior. Dorinţele sale sau ale înconjurătorilor săi, ce erau îmbrăţişate de el, deveneau comandamente irezistibile oricărei forţe opuse, iar gândurile sale zburau necontenit spre noi victorii, întru îngenuncherea lumii sau călcâiul său. Aşa l-am găsit pe Respectatul Frate alunecat.

Mandatul meu limitat l-am întrebuinţat cu toată puterea spirituală pentru atingerea lui. A fost neînchipuit de greu şi Marpha se găseşte şi astăzi în bucuria, că deşi nu a putut atinge în tot mandatul, a putut în sfârşit să-l strălucească, prin hotărârea Respectatului Frate alunecat ca să compară înaintea Sublimei, clasa a 2-a, unde a fost desăvârşit. Misiunea mea a încetat. Acum mă găsesc sub mandatul raportului aprobat de Dvs. în ceea ce priveşte pe Respectatul Frate alunecat, alţii sunt cei ce îl înconjoară, şi vă dau certitudinea că vor ieşi bine.

Respectatul Frate alunecat, angajat în memorabila dată de 21 August a urcat fericit, cu toată suita sa, până la Marea Intrare, unde i s-a făcut primirea meritorie a marelui său rang de lumină, şi unde i s-a înmânat graficul cu cele 3 file şi i s-au indicat şi Tabelele expuse la Marea Intrare, ce oglindesc faptele bune sau rele ale

Respectaţilor Fraţi, când se găsesc jos. Moment penibil, situaţie insuportabilă şi Respectatul Frate alunecat a cerut ca imediat să fie primit în Plenul Sublimei. Dorinţa aceasta, care era şi dorinţa noastră, a fost de îndată satisfăcută şi Respectatul Frate alunecat a putut să-şi facă apărarea înaintea Sublimei, să-şi recunoască greşelile şi astfel să renunţe la nesfârşita viaţă concedială, limitând-o, când a propus şi noi angajamente pentru a intra pe făgaşul cel buji. Cele ce au urmat, nu sunt necesare comunicării mele. Este bine însă să cunoaşteţi că din acuzat Respectatul Frate alunecat a trecut ca Judecător, ocupându-şi strălucitul loc, ce l-a avut înainte de încorporare. Apoi Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi ai Sublimei, ca şi Dvs. şi Respectatul Frate alunecat, 9 plus 2 = 11, au hotărât într-un deplin acord perfectarea Planului Divin, ce pentru prima dată a suferit o amânare, din cauză că cel în culpă este un Respectat Frate al Cercului închis.

Dreptatea Eternă rămâne Dreptate, căci niciodată nu se va găsi un frate care să ne aducă o cât de infimă acuzaţie. Respectatul Frate alunecat faţă de situaţia ce singur şi-a creat-o, a fost cu aceeaşi Divină Dreptate – Judecător – cum se găsea şi înainte de a coborî jos.

Durerea noastră nu o putem strecura, căci ea ne rămâne grea ca plumb îi din cauză că vedem ce vedem şi mai vedem incorigibilitatea, când el s-a legat să aibă ca primat pe Dumnezeu, iubire şi respectul aproapelui. Prin hotărârea Respectatului Frate alunecat s-a putut pune în lucru Planul Divin după noile orânduiri, căci fără aprobarea sa, ar mai fi suferit amânări.

Respectat Frate al Cercului închis.

Vedeţi dar, câtă dreptate este la noi, unde nimic nu se face pe întuneric, ci totul pe lumină. De atunci lucrurile au luat o altă întorsătură, mai violentă, mai aproape de adevăr jos, ce merge mână în mână cu sentinţa dată. Prin faptul că el continuă să nesocotească şi noile angajamente luate, drumul nostru este liber şi urmează punerea la punct a căsuţelor ce vor fi stinse şi multe vor fi, mai ales la începutul sfârşitului. Sublimul pe care a avut fericirea să-l

retrăiască, i-a dat putinţa îndreptării din drumul pierzării, însă ce putem face noi? Că este torpilat, îl priveşte. Noi ştim una, să fie cu noi aşa cum trebuie să fie.

Dacă astăzi suferinţele izvorâte dintr-o necugetare şi mai ales după hotărârile luate, se adâncesc şi mai mult, ca să cuprindă în cercul lor pe toţi, de ce să nu ne cutremurăm, când ştim că ele sunt provocate sau girate de către un Respectat Frate al Cercului închis? De un Respectat Frate, cu post efectiv în conducerea Planului Divin, dăruit cu puterea Divinităţii şi mai mult când el a fost avertizat, s-a disculpat şi s-a angajat.

Termenul acordat lui întru îndreptare, se scurge neobservat şi egoismul de care dă dovadă se imprimă adânc în bolnăvicioasa-i poftă de dominaţie efemeră. Nu este frate Sus, care să nu fie deznădăjduit din cauza drumului ce şi l-a croit. Pregătirile ce se fac de ambele tabere – pe faţă –, au darul să strecoare în cei ce ne iubesc, speranţa de mâine, iar la cei întunecaţi, frica de necunoscut. Vor fi piedici, vor fi situaţii cu aparenţe opuse, însă din tot ce va fi, va ieşi strălucitoare Sfânta Cruce.

Respectat Frate al Cercului închis, / /*

Vi s-a hărăzit Dvs. putinţa ca să schimbaţi multe, foarte multe şi grele situaţii; ferice Dvs!

Neîncrederea multora în cuvintele noastre le va aduce, după gradul lor, amărăciuni. Se vor găsi şi alţii, ce în buimăceala în care se vor afla, vor încerca fel de fel de experienţe, ca să se convingă de adevăr. Tuturor cu multă bunătate să le spuneţi: toţi greşim şi Toma a greşit, dar s-a convins de adevăr şi voi veţi sfârşi să-l aveţi. Pentru că încercaţi să-l apropiaţi, veţi avea fericirea, dacă sunteţi curaţi, ca până în nouă zile să vă găsiţi în situaţii ce vă vor da cheia. Atât vă spun, că va veni momentul încercărilor, fiecare merge pe drumul lui şi ca să meargă drept, este nevoie să privească numai înainte, căci fiecare răspunde de faptele sale. Mocirla în care trăiesc îi vor face să jinduiască după o apă curată. Precum apa spală murdăriile, tot aşa „căinţa” şi „îndreptarea” duc spre lumină. Ferice de cei ce vor înţelege adevărul Cărţii, de cei

ce vă înţeleg şi vă apropie.

În ceea ce privesc părţile cuprinse în hotărârile luate la 21.8. unele vor fi redate cu altă ocazie, căci timpul nu ne este acum suficient, pentru redarea lor.

Sunteţi obosit, vă las.

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis, încheierea anului, a anului vechi şi începerea celui nou, ne sunt nouă prilejuri fericite ca să vă informăm.

Anul în care aţi intrat, nu mai este ca cel trecut ce s-a stins, cel nou este ceva mai greu…

— Părinte Superior, aş dori să cunosc greutatea acestui an.

— Respectat Frate al Cercului închis, este o obligaţie ordonată să vă înfăţişez – în parte – anul în care aţi intrat. Este greu şi totuşi trebuie să-l împing…

Ca preot superior, cer iertăciune pentru lipsa de menajament pentru Dumneavoastră, cu care încep goliciunea acestui an.

Respectatul Frate al Cercului închis – alunecat – în tot timpul de acum, este nurliu, din cauza greutăţilor, pentru mulţimi, din care este alcătuit şi anul acesta.

Vă veţi găsi la un moment dat într-o „nagodă şi apelpisie” (supărare, deznădejde), capabile să vă facă să juruiţi, la restul ratei concediale (vieţii pământeşti) ce mai aveţi de petrecut. A jurui pentru noi – deplin – este executarea fără jovăire. Juruinţa trebuie făcută de trei ori; a treia oară, Respectatul Frate – care şi-a îndreptat-o clasei fericite din care face parte – nu va mai avea timpul să o termine, căci… este împlinită. Cu toată atenţia şi cu toată înţelepciunea, să vă îndreptaţi privirile către această – rarisimă – împuternicire Divină. Ea este aceea ce poate să încheie, înainte de timp, viaţa de jos a unui Respectat Frate, când este întrebuinţată voluntar

Ceea ce ne-a determinat să facem această constatare este şi credem în primul rând, că din moment ce n-aţi cerut **înzilirea**, neapelând la Clemenţa Divină, timpul nu este trecut şi mai mult, văzând şi scârba ce-şi face loc, din

ce în ce mai pronunţat, pentru păcatele celor ce le consumă, ne face să credem că mergeţi spre juruinţă.

Respectuos vă atragem atenţia, de faptul şi modul înţelept cum vă veţi conduce în anul acesta şi care depinde numai de Dvs., dacă juruiţi sau nu. Prin faptul că s-ar putea adeveri calea întoarsă (să devină realitate revenirea Sus), ne permitem cu toată supunerea, să sugerăm că ar fi bine, ca din timp să fixaţi definitiv „clinoromia" 6 (trinitatea), în a cărei seamă rămâne difuzarea tainelor, atâtea câte se vor mai găsi până atunci.

Aceea căreia îi revine păstrarea şi difuzarea Tainelor noastre dacă Dvs. aţi pleca – este şi rămâne sora Teodora, succesoare trinitară care are eminenţă să-şi ţină juruinţa, să rămână neadormită şi să nu fie rigoristă, sora Teodora este aleasă de Sus.

Alegerea de trinitari, se va apropia în număr fără soţ, dacă vor voi şi numai în condiţiile alegerilor de trinitari – numai în cazul când Dumneavoastră aţi fi plecat (mort). Accentuez să nu fie tucsuiţi să fie rituoşi şi să nu facă simonie (trafic cu cele sfinte).

Aceasta însă numai după plecarea Dvs. – dacă va avea loc – altfel conducerea lor ar rămâne şi mai departe în seama Dumneavoastră. Ei însă vor putea în aceleaşi condiţii să-şi mai apropie ca număr fără soţ, câţi vor voi, însă numai după plecarea Dvs., dacă va avea loc.

Numai în aceste condiţii „Cartea de Mijloc", va pătrunde adânc în continentele lumii pământeşti.

Respectat Frate al Cercului închis.

Descrierea anului ce a trecut, v-a fost aşa cum s-a consumat – cu toată exactitatea – în afară de data cunoscută căreia îi urma întreg cortegiul împlinirilor şi care pe temeiul zilei de 21 August, s-a amânat, sau mai exact s-a contramandat şi de care aţi fost informat.

Anul acesta este continuarea celui trecut, cu deosebirea că flămânzeala şi munca programată, precum şi odobeala (închisoare), legate de „ordie „(hoardă, oaste), vor fi curentele executării ale celor cu grijă şi dragoste pentru toţi.

Recunosc că în mare parte, cam toţi ce merg în odobeală şi ordie vor fi „tuhăiţi” (a hărţui) şi-i vor „unblăci” (a bate zdravăn), lipsindu-i şi de somon.

În aceste condiţii, chiar şi p; un Respectat Frate juruinţa l-ar prinde şi când „pristăvirea” (moartea) ar fi… gata.

Farul spiritual ce v-a luminat cărările pământeşti până acum… şi în tot timpul vieţii – devotat fără pereche – este întrebuinţat să vă lumineze din timp, pentru a putea preîntâmpina greutăţile ce vă vor apăsa umerii.

Spunându-vă toate acestea încă de la începutul anului, cât timp vă găsiţi – scutit –, suntem siguri că veţi judeca, ca prin înţelepciune să evitaţi juruinţa.

— Părinte Superior, scutirea va opera pentru anul acesta 1949 pentru toţi?

— Respectat Frate al Cercului închis.

Peste tot ce vi s-a dat, eu nu pot trece… Aveţi date fixe, timp limitat, credeţi oare că având „priinţă (fa” voare), de va fi altfel, nu le veţi şti? Pentru Dvs. nu există taină, dovada este că vă punem în gardă de ce ar putea să vi se întâmple – căci nu există întâmplare – pentru ca să le primiţi fără şovăire. Cum sunteţi „otpust (bi” necuvântat) de Domnul, Domnul ştie să-şi iubească fraţii, aşa şi numai aşa cum se iubesc spiritualiceşte şi se respectă Purii.

Dumneavoastră, dacă aţi fi vrut, aţi fi putut să vă bucuraţi cu adevărat, în adevăratul înţeles al cuvântului de „decrepitudine” (adâncă bătrâneţe), însă legătura cu noi este mai puternică şi Eternă decât plăcerile de o clipă pământeşti. Ferice Dvs! De altfel şi cei din conducere, o să aibă „bulimie „(nevoie de a mânca mereu), iar „corogi” (a snopi în bătaie) condiţii de „chiolhasan” (chef, veselie). La aşa vătrai, aşa viaţă.

Au început cu un „adagio” (încet), ca să ajungă la „maledicţiune „(nenorocire) generală, după a cărei sesizare se va răspunde.

Atunci când noroadele vor înţelege puterea cu care sunt dăruiţi Respectaţii Fraţi ai Cercului închis, îşi vor da seama de siguranţa şi puterea penetrabilă – victorioasă –

cu care străbate viaţa concediată Respectatul Frate alunecat. În momentul când el va deveni „dement” (lipsă de merit, nevrednic de stimă), automat va începe a se „dezmădula” (a dezmembra) şi ţara pe care o conduce, dacă nu a testat altfel. Prin aceasta actele lui devin rezolutorii şi el rămâne lipsit de consideraţie.

În acest din urmă caz, Respectatul Frate alunecat se va găsi – pendent – şi de aceea nu trebuie să vi se pară „paraxân” (ciudat, bizar, curios), pentru care vă rugăm să rămâneţi „mâlc” (tăcut).

Niciodată un Respectat Frate al Cercului închis încorporat nu a putut să aibă de la Divinitate un – fidel comis – pentru că „darul” său face parte din rangul de lumină, ce îi este personal.

Reamintesc că un Respectat Frate bun al Cercului închis poate să lege şi să dezlege pe oricine doreşte, când este convins, că atunci când este legat sau dezlegat şi se va găsi la socoteli, să se bucure sau să se mâhnească de juruinţa Respectatului Frate încorporat.

Ca preot spiritual, îmi iau libertatea de a arăta, că în ceea ce priveşte rugile făcute de către fraţii de jos, este – sine qua non – ca atunci când spun oraţiunea nesiliţi, să nu uite şi să ia aminte că trebuie să fie „eutonici” (ce produce sunete plăcute), fiind tare necesar aceasta.

Marpha

— Respectat Frate al Cercului închis.

Vă arătăm că faţă de cele ce vor veni şi vor apare în acest an, trebuie să vă mărturisim mâhnirea ce ne copleşeşte, cunoscând că veţi avea multe şi nesfârşite nemulţumiri şi a căror îndepărtare le pot opera numai mintea Dvs. înteleaptă şi neşovăielnică, de care sunteţi călăuzit.

Vă dorim, aşa precum întotdeauna v-am fost devotaţi, lumină şi înţelepciune, pentru „vidarea” (înlăturarea) lor.

Melic

— Respectat Frate al Cercului închis.

Părintelui Superior i-a fost greu să vă spună brutal şi totuşi se găsea obligat, ca şi noi, să vă prevină întâmplările

ce vor urma; nu sunt definitive, însă pot deveni executorii prin voinţa Dvs.

Fidel

— Respectat Frate al Cercului închis.

Este sigur, că oricât de grele ar fi situaţiile întâmpinate de frate, ele se vor putea suporta.

Să nu se uite că Domnul a pătimit nu ca om, ci ca Dumnezeu – pentru om – ca **purii**, căci ei, purii au înţeles că umilinţele şi dragostea pentru aproape, înalţă pe cei ce le fac din inimă.

Avânţi

— Respectat Frate al Cercului închis.

Anul în care aţi intrat, s-ar putea denumi şi anul socotelilor pământeşti. Ca spirit devotat, nu pot decât să arăt rugându-vă, ca în orice acţiune vă veţi găsi, să o judecaţi şi ca o măsură chibzuită, să vă gândiţi că este mai bine să rămâneţi şi mai departe în viaţa concedială, pe care o puteţi prelungi – 112 ani – spre fiinţa Cărţii de Mijloc. Cu slabele mele puteri spirituale, vă urez pentru acest an, răbdare şi încredere.

Părintele Superior

— Dragostea cu care sunteţi înconjurat, ne este nouă mulţumire. Înainte de a încheia, să-mi fie permis să vorbesc şi despre alţii.

Jos totul este trecător, însă neînţeles. Pentru aceasta pământenii aşteaptă la începerea unui an nou, cu destulă curiozitate, semne care să le întărească credinţa, că anul îl vor trece numai în bine. Desigur că urările ce-şi fac reciproc fraţii, au scopul să adoarmă în ei frica de ce va veni…; altora li s-a strecurat gândul morţii, au căpătat „convicţiunea (co” nvingerea) despre noi şi pregătirile făcute mai înainte, aglomeraţia cerută de o dorinţă nestăpânită, îi fac pe cei ce au înţeles aceasta, să-şi garnisească masa mai bine ca în alţi ani, căci poate este ultima de început de an. Mai sunt destui ce în drumul plin de „şerpariţă (am” areală), din cauza vicleniei altora se tucsuiesc zdravăn, căci nu ştiu dacă mai prind „slobozenia” (iertarea de păcate).

În această ordine – ce fericit dar şi amărât – ar fi fratele dacă s-ar găsi cineva nevăzut, care să-l prevină la început de an. Fericit că ar şti, mâhnit, nenorocit, iarăşi că ar şti, şi cleştele nemilos al egoismului l-ar cuprinde puternic, făcându-l neînfrânat şi „strechiat” (nebun, smintit).

— Părinte Superior, de ce ar deveni fratele aşa, când ar şti că pleacă (moare)? Nu ar fi totuşi mai bine să ştie?

— Respectat Frate al Cercului închis.

Nu, nu ar fi mai bine. În primul rând frica de străjuire, apoi socotelile... nu ştiu cum vor ieşi. Dar copiii lui, soţia, mama, familia şi... pământul al cărui produs l-a îndrăgit atât de mult. Vin apoi într-o clipită, dorul de obligaţiile asumate şi neîmplinite şi ca o măciucă îl loveşte în agoniseala strânsă... că o vor risipi. Mai bine este să nu se ştie.

Marpha

— Respectat Frate al Cercului închis, în numele nostru vă dorim ca şi acest an să treacă aşa cum au trecut atâţia, nebăgaţi în seamă. Noi care înţelegem zbuciumul Dvs., nu putem decât să vă fim continuu în ajutor.

Făgăraş

10.1.1949/orele 20, 15

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis.

Este necesar ca din când în când şi aici la Făgăraş, să „obliciţi” (să aflaţi) în taină destule, ce împlinesc goluri.

„Olacii” (misionarii) ce i-aţi pregătit, aşteaptă momentul pentru a purcede acolo unde „Cartea” îi va obliga. „Ritoşi” (categorici, hotărâţi), cum trebuie să fie, le veţi împărtăşi taine, dacă vor fi merituoşi, ce-i vor face valoroşi în ochii mulţimilor. Să aibă „păsuială” (răbdare), până ce cei mulţi vor deveni „ostensibili” (receptivi) ai adevărului, căci vor deveni. Ca pe un Phoenix cum vă privesc, aveţi dreptul ca acum când fiecare secundă îl apropie de declin pe Respectatul Frate alunecat LV. Stalin, să spuneţi Trinitarilor – din timp – să fie sinceri cu toţii (cu mulţimile), să fie activi, să nu facă „simonie” (trafic cu cele

sfinte), să fie ritoşi, ca atunci când

„Pontur (momentul) va sosi – cât de mare ne este groaza pentru ei – dacă vor…

Câinia ce le flutură pe fiece buză, din cauza compresiunii exercitată „nechitit6" (nesocotit) de Stalin, le dă aparent „nimicnicire" (distrugere), dar să nu uite că „damnarea" (osândire la chinuri) le este sigură la socoteli.

Bucureşti

22.4.1949 / orele 21, 25

Părintele Superior

— Respectat Frate al Cercului închis.

„Tartufismul" (făţărnicie, ipocrizie) de acum a putut ajunge în balanţa clasei a 5-a, care solicită a se statua cât mai neîntârziat această nestăvilită erupţie a cotropitorilor. „Decompresiunea („constrângere morală) lor, va mai putea încă mişca, încă destul de lung timp din cauza „coliziunei (e" iocnire), cât şi a nesiguranţei ce-i stăpâneşte.

„Clinul" (Sfânta Treime) a fost şi trebuie să rămână nestăvilit; prin El, evoluţia îşi urmează nestingherită drumul spre lumină

Respectat Frate al Cercului închis, îmi permit a vă arăta, că între alte dăruiri, mai aveţi şi „coexistenţa „(existenţa simultană) şi Sus şi jos, numai când este necesar.

Ne găsim în săptămâna în care jos se cinsteşte aducerea aminte a canoanelor la care a fost supus Domnul – ca om – de către cei de atunci. Această săptămână a Patimilor, pătrunde şi încercuieşte puternic pe cei evoluaţi. Participarea lor la o câtime a recunoştinţei şi a hulelor revărsate potop pe Domnul, de către cei pentru care se jertfea, L-a făcut să lăcrimeze.

Tămăduitorul, în astă-seară îşi întinde – fără deosebire către tot ce este pământesc – neegalată Să dragoste, hotărât să acorde „Clemenţa Divină" merituoşilor.

Durerea noastră este că Respectatul Frate alunecat nu uită a striga mereu, că fericirea o aduce el pe pământ şi loveşte cu câmie cele mai sublime sentimente cu care a

fost înzestrat omul, prins şi urgisit de către el. Acest ursuz tiran a devenit un „trufi” (mândru) care prin străşnicia ordinului ieşit din comandamentul lui, a ajuns ca fiecare să aibă „sovire „(nesiguranţă) şi să-şi dorească „pristăvirea” 6 (moartea). Cunoaşterea aceasta a putut ridica şi mai sus perdeaua celor din Apus, ca ei să „conglăsuiască apriat” (să vorbească lămurit), lucrând la măsurile de eliberare. „Dosada „(mâhnirea) noastră nu l-a putut lecui, deşi este „fluctuant” (nehotărât), ca emoţiunea ce o are să „fleştelească” (murdărească) ca un „fiastru” (fiu vitreg), lumina cu care a fost dăruit. Timpul ce i s-a acordat – 22.8.1948 – 22.12.1953 pentru restabilirea adevărului se scurge zorit pentru el, ca să facă „zant” (să confişte), să sechestreze tot ce poate, ţinta fiindu-i tot pământul. Dar totul este în van, căci totul este vanitate, în afară de adevăr.

Această „tagă” (contestare) are o noimă, ochi pentru jos şi urechi pentru Sus.

— Părinte Superior, ochi pentru jos, dar ce să vadă? Dar cei ce nu au ochi, ce fac?

— Respectat Frate al Cercului închis.

Ochii sunt dăruiţi să desfete sufletul, să-i vibreze frumosul, să aprecieze puterea Tatălui, ca să-şi îndrepte paşii pe singurul drum ce aduce la Fericirea Eternă Ei, ochii sunt cei ce trebuie să-l facă pe frate înţelegător faţă de deşertăciunile inerente vieţii în care se găseşte şi uniţi cu judecata lui, să sară voluntar cursele ce sunt atât de multe. Deşertăciunea este şi ea nepunticioasă, acolo unde ochiul o vede şi o înlătură, este apropiată acolo unde nu este băgată în seamă. Pentru acei ce nu au ochi, ei au hotărât aceasta; să nu se uite că o rată concedială (viaţă pământească) plătitoare – lungă sau scurtă – este trecătoare, iar cealaltă rată – dacă are dreptul – vă închipuiţi cum o va putea consuma dacă a fost înţelegător. Sunt unii şi vai sunt atâţia deşi au ochi şi încă foarte buni, pentru noi sunt ca şi când nu ar avea. Aceştia, fără pic de „pacienţă” (răbdare), într-o continuă pizmă, blestemă fără putinţă de revenire soarta, pe care ei singuri şi-au croit-o

când erau Sus; mintea trecutului lipsindu-le se văd naufragiaţi în imensitatea răului pământesc, pe care atât de nedemn l-au îmbrăţişat.

Mi-ar trebui ceasuri de-a rândul ca să vă vorbesc despre rău şi despre bine, însă limitele mele sunt orânduite şi este bine că este aşa.

Respectat Frate al Cercului închis.

Astăzi, când ochii au început să întrezărească adevărul, casele Domnului au devenit ticsite şi rugile curate unite cu ale Preoţilor Spirituali – după rangul celor ce se roagă – se îndreaptă Forului Superior, care după cum am arătat la început, îşi vor găsi ajutorul atât de necesar vieţii „obidite” (adânc întristată). Timpul ce se scurge va arăta mulţimii ultragiate rezultatul rugilor lor.

De ele – rugile – depinde scurtimea timpului (ani, luni, zile), acordat Respectatului Frate alunecat, ca aureola pământească să i se curme chiar înainte de termenul fixat – 22.12.1953 totuşi nu se poate bate din palme. Cu cât cingătoarea se va strânge, cu atât mai călduros vor fi rostite rugile.

Învierea Domnului, pocăinţa fratelui. În sublimul acesta se va putea ţese haina de aur spiritual al acelor înţelegători, care dându-şi seama de deşertăciunea avuţiilor, se vor putea dispensa cu uşurinţă de ele, ajutându-şi fraţii în nevoie, din ceea ce au.

Comunul de acum, cu doctrina aplicată în legea pământească înscăunată, le vor rămâne pildă, veacuri de-a rândul, ca să înlăture răul şi să oprească binele.

Prin aceasta casele Domnului s-au umplut, rugile au devenit din ce în ce mai calde şi speranţa ajutorării se îndreaptă cu paşi siguri către ei.

Îmi permit respectuos să vă rog a îngădui retragerea mea, pentru a putea lua parte la Sublimul, ce se desfăşoară pentru învierea Domnului.

Această Aniversare ne dă nouă fericirea adevărată ca să luăm parte cu toată spiritualitatea rangului la care am putut ajunge; vorbesc numai de clasa mea.

— Părinte Superior, catolicii au serbat Sfintele Paşti

în urmă cu 7 sau 14 zile; atunci tot aşa s-au făcut slujbele Sus?

— Respectat Frate al Cercului închis.

Da, fiecare religie, fiecare diviziune din tulpina creştinismului; când se fac slujbele – nu uitaţi niciodată preoţii spirituali – se fac în raportul cinstirii Domnului.

La Dvs. ortodocşii, chiar de nu ar avea loc niciun fel de slujbă jos, Sus se fac cu tot fastul cuvenit acestei măreţe Aniversări, pentru că religia Dvs. creştină este cea adevărată şi al cărui cap este însuşi Domnul.

Bucureşti

30.5.1949/orele 23, 25

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu trebuie să fiţi aşa de întristat, căci nesupus schimbărilor cum sunteţi, tot simbol al nemuririi veţi rămâne. Avânţi v-a spus pentru prima dată pe lângă Respectat Frate şi *Fericit*, iar noi toţi la fel vă spunem şi vă vom spune, căci aşa s-a hotărât. Ferice Dvs!

Cartea de Mijloc prin adevărul ce-l va cuprinde, va produce efecte sigure, încât mulţimile în cele din urmă vor implora milă, pătrunse de realitate.

Înţelegem profunda dragoste ce ne-aţi acordat şi vă rugăm respectuos să cunoaşteţi că obligaţiile de misionare nu ne permiteau răgazul necesar pentru informarea Dvs., atâta timp cât ele nu erau împlinite. Totuşi dacă aţi fi dorit să mai aveţi, era suficient ca Marpha cerut şi el, era obligat să întrerupă orice însărcinare ar fi avut şi vi s-ar fi prezentat imediat. Acum veţi avea lămuriri suficiente, lămuriri pe care suntem obligaţi a vi le aduce la cunoştinţă.

În primul rând vă voi arăta că Respectatul Frate alunecat a încercat o revenire către noi, dar s-a izbit puternic de înconjurătorii lui, hrăniţi cu sămânţa aruncată de el cu mult înainte; încercările au rămas aproape în totalitatea lor infructuoase, astfel că se găseşte mereu în declin. Puterea lui dăinuieşte mereu, ca să îngrozească destui.

În al doilea rând veţi binevoi a înţelege că alcătuirea Planului Divin se desăvârşeşte de către Sublima, de către toţi Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi, ca şi de cei încorporaţi, ca să formeze un tot consfinţit.

H. Truman, unsul Sfintei Cruci, pătimaş cu dragoste către tot ce este omenesc, format şi executant fidel al angajamentelor luate şi în actuala viaţă concedială, a fost obligat să compară înaintea Forului de Judecată pentru a întări în final toate obligaţiile ce şi-a asumat, pentru completarea Planului Divin.

— Marpha, s-a observat o nuanţă a egoismului ce-l poartă popoarele ce le conduce?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

El mărşăluieşte fără putinţă de dezertare. Îmi voi permite a vă arăta importanţa definitivă şi fericita zi când l-am condus – 14.8.1948 a fost aceasta. După cum bine ştiţi, sfânta zi era sortită să rupă lanţul ce zăgăzuieşte evoluţia pământească. Cum însă era un Respectat Frate al Cercului închis, alunecat, care s-a ferecat, s-a ajuns la 21.8.1948 pământesc, când la această dată neuitată, s-a acceptat o eşalonare pentru revenirea lui către drumul binecuvântat al Domnului. Ce urmează cunoaşteţi: 14.9. zi sfântă. La această dată, H. Truman flancat de cei ataşaţi lui şi cu mine (Marpha), l-am condus până la Marea Intrare, unde el cu figura păcatului, privea nedumerit Tabelele Respectaţilor Fraţi ai Cercului închis, aflaţi în viaţa concedială. 1 s-au prezentat cele 3 file ale sale, completate până în acel moment, la zi, care l-au făcut fericit, după care a fost introdus în Plenul Diviziunii Superioare a clasei a 4-a a Judecătorilor, care judecă cu 49 de Judecători. Această procedură este aplicată celor ce aparţin ca rang clasei a 4-a a Judecătorilor, din care H. Truman face parte. La apelul făcut el a răspuns cu mintea trecutului, ce i-a fost acordată acolo, aprobând în totul angajamentele ce şi-a luat – cu plus – în viaţa concedială ce şi-o petrece.

Dreptatea care domneşte Sus nu l-a găsit nepregătit, a primit fără murmur, cu toată seninătatea, toate capitolele

obligatorii până la acea dată, girându-le, dar la obiecţia sa, că Respectatul Frate alunecat face parte din clasa a 2-a Sublima, iar vibraţiile sale sonore forte libere au un pass-partout peste orice alte vibraţii şi că nimic şi nimeni nu i-ar putea rezista, această dreaptă obiecţiune va fi îndrumată Sublimei.

În încheiere H. Truman cere însă pentru popoarele ce le conduce binecuvântarea ce nu va întârzia să le ajungă şi a mai cerut – ca o nuanţă a egoismului voalat a popoarelor din care face parte – predominarea celorlalţi, pentru jumătate de secol pământesc, cu obligativitatea libertăţilor totale. 1 s-a obiectat însă, că nu el va fi acela, deşi are dăruită o viaţă foarte lungă, ce va conduce popoarele din întinsul pământului.

La întrebarea noastră, dacă în postura pământeanului orgolios, îmbătat de un succes desăvârşit, se va răzbuna, a răspuns:

„Am fost şi voi rămâne credincios, răzbunare fiinţa mea nu concepe. Pedeapsa din partea celor ce se vor ocupa de ei, nu o voi opri. Mă leg să apăr legile fundamentale ale Divinităţii, cunoscute de noi pământenii. Fiecare după cum îşi aşterne, aşa va trăi Sus. Legea de bază pământească făcută pentru popoarele ce le conduc, este o lege de libertate, de respect desăvârşit de frate şi către frate. Mă găsesc jos sub controlul mulţimii. Dumneavoastră hotărâţi şi eu mă leg cel dintâi să înfrumuseţez hotărârea Dvs”.

Apoi a trecut pe jilţul de Judecător al acestui înalt For de Judecată H. Truman a coborât şi l-am condus jos întocmai ca la sosire.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

V-am expus părţi din această prezentare a unsului Sfintei Cruci, H. Truman.

— Marpha, Planul Sfânt cum se împlineşte?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cu consensul tuturor ce vor fi prinşi în el. Marea greutate aici stă. Noi nu putem trece peste înscrisul nimănui fără consimţământul lui. Unii – şi sunt nenumăraţi

– nu acceptă micşorarea vieţii lor sau plecarea altfel decât o au. Pentru fiecare este necesar consimţământul său; se lucrează atât de intens la aceasta.

Respectat şi Fericit Frate.

Greutăţile de acum, precum şi cele ce mai vin grămadă, vor înfricoşa pe fraţi, făcându-i să treacă de partea lor…

Avânţi are să vă expună unele mistere desluşite de ştiinţa pământească cu ignorarea noastră.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am putut să văd şi fericirea şi nedumerirea celui mai mic din trinitate. Am ţinut să arătăm aceasta, mai ales că cele ce vor urma din succesiunea repetată a încorporărilor, va da la iveală şi o parte a trecutelor sale vieţi, de asemeni vom arăta şi celorlalţi trinitari din trecutele lor vieţi, necesar spre a se îngrădi şi pregăti în timpul ce-l mai au de petrecut jos.

Ţinem să le arătăm aceasta, întrucât niciunul nu-şi dă seama de marea fericire ce le-aţi fixat-o Sus. La reîntoarcere, dacă se menţin mulţumitor, vor avea mândria nevisată a fericirii spirituale.

Am pretins şi cerem categoric de acum înainte ca ţinuta lor interioară cât şi exterioară, să nu sufere imputări spirituale, întrucât condiţiile de acceptare în „Trinitate” fiindu-le cunoscute, o încălcare a lor ar aduce grele şi severe pedepse. De aceea ne găsim obligaţi să le atragem atenţia cu toată căldura spirituală la care au dreptul prin alegerea lor, de către Respectatul şi Fericitul nostru Frate al Cercului închis.

Dacă se vor menţine în condiţiile succesorale impuse şi acceptate de ei, la reîntoarcere, prin diagonalele şi semnele imprimate pe brasardele de la antebraţele lor, vor avea cheia Fericirii Eterne.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vă rog să-mi îngăduiţi a adresa „Trinităţii” cuvintele mele:

„Fraţi buni, luminaţi şi fericiţi, timpul se apropie şi

pentru voi. Ca să aveţi adevărata fericire, înlăturaţi cu voinţa îndemnurile la rău, ajustaţi cu putinţă plăcerile trecătoare a unei vieţi promiţătoare ca situându-vă în sfera curată şi imaculată a Divinităţii, să imprimaţi frumosul, să legaţi iubirea reciprocă între fraţi şi verigă cu verigă să înlănţuiţi mulţimile pentru cunoaşterea adevărului. Şi vouă vă revine meritul – ajutaţi de noi – să le arătaţi gustul pentru Fericirea Eternă. Nu vă pierdeţi cumpătul, nu abuzaţi, fiţi calmi, noi veghem. Fericire vouă!”

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Acestea sunt urările ce le facem aleşilor între aleşii Dvs.

Cunoscând tainele noastre şi convingându-se de adevăr, ei sunt cei dintâi care să păzească „ograda” de spurcăciuni.

Respectatul Frate de la clasa a 3-a.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Drumul spinos pe care vor merge cei trei, împreună cu cei pe care îi veţi alege ca „misionari Divini”, îl veţi trasa arătându-l, pentru îmblânzirea rătăciţilor. La început vor căuta să canalizeze diferitele opinii religioase, ca astfel fiecare frate nesilit, să îmbrăţişeze Sublimul Tatălui. Palavre la ei să nu existe, iar atunci când prin ei mulţimile se vor găsi în veneraţie pentru Domnul şi că Sfânta împărtăşanie i-a curăţat şi luminat, Trinitatea va fi fericită aşa cum Dvs. vă găsiţi acum.

Cunoaşterea directă a adevărului de către fraţi, a căror mişcare sufletească îi vor tulbura profund, îi vor ridica şi în ochii lor, dar şi le vor marca însemnătatea hotărârii luate.

Trinitatea când va avea gloată multă, să nu uite că ea se găseşte fixată în această misiune fericită şi că zelul să apese eficace pe fiecare din ea. Sentimentul de groază sau de scârbă extremă să nu existe la trinitate, pentru faptele făcute de fraţi, deoarece ea fiind încărcată cu misiune excepţională, va avea consideraţia şi vaza cea mai mare, din care cauză peste tot şi oriunde, Cuvântul Domnului va răsuna răspicat. Să ia aminte Trinitatea, că acum este

inspirată de Duhul ocrotitor.

Trinitatea va fi obligată a dezvolta şi expune, atât prin viu grai cât şi prin scris, chiar şi acolo unde se gândesc mereu la Dumnezeu. Trinitatea va fi ca un clopot de alarmă, va sclipi, după care, trinitarii ca apărători ai gloatelor vor duce dragoste şi frăţietate. Trinitatea să nu îndrăznească să gândească ca să împingă la răscoală populaţia; ea este înscrisă Sus şi peste care nu se trece. Vor fi momente când aproape toţi vor căuta să se ascundă, crezând că-şi înşală propriul înscris; învoiala făcută Sus rămâne în executare. Dispreţul egal cu înjosirea să nu clatine Trinitatea, căci la timp îi va veni pe neaşteptate mijlocul de a ieşi din încurcătură. Trinitatea, superioară în rang şi merit, să înlăture acum iuţeala extremă şi graba mare în toate acţiunile ei şi să aibă numai bune intenţii.

— Respectat Frate de la clasa a 3-a, aş dori să cunosc situaţii ale Respectatului Frate alunecat.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Lămurirea unor situaţii trecătoare ale Respectatului Frate alunecat, venit tocmai spre fericirea celor de jos, care faţă de Sublimul în care se găsea

Sus, s-a văzut un al doilea el însuşi în întrecere cu Cel de Sus şi a alunecat tocmai din cauza nesăbuinţei sale judecăţi.

Ce poate fi mai mulţumitor, când iubirea extremă de la frate la frate, se putea întinde şi înlănţui, prin pivotarea învăţămintelor pe care el, de la înălţimea jilţului în care se găseşte jos, putea atât de uşor să le propage, însă a putut cu voie, să se abată din calea misiunii prea fericite ce o avea şi să apuce acel drum nefericit. Totuşi reminiscenţele fericitei sale misiuni Divine din Eternitate îl fac în rătăcirea în care se găseşte, ca jos să-şi impună mărirea-i fără raţiune, ca şi când ar fi cu adevărat stăpânul de Sus; jos totul este umbră şi vis.

Distrugător de spirite – credinţa în Dumnezeu – de datini, împinge noroadele într-o nefericire generală, fără ca ele să-şi poată face evoluţia, mai ales că au fost lipsite şi de „bobul de răscumpărare”. Calomnia îi este ştiinţă şi

stăruitor şi hotărât cum este, ordonă a se scotoci, pentru a se nimici tot şi toate ce-l pot jena, făcând a se încăiera şi a-şi smulge părul ai lui între ai lui, cuprinzând şi pe cei ce nu-l pot suporta. Stăpân cum a devenit, merge fără ocol şi şovăire pe drumul întunecat, din care cauză a căzut de la înălţimea rangului în care se găsea Sus.

S-ar putea crede de către pământeni, că el ar fi posedat de către un demon, faţă de rangul astral şi în care se mai găseşte încă. Să se ştie că nu poate fi vorba de aşa ceva, pentru *că nu există demon*; *există însă liberul arbitru*, *judecata fiecăruia*. y * *

Ce poate fi mai trist pentru noi, el, care până la venirea în viaţa de jos era un Respectat şi Fericit Frate de rang stăpânitor Sus, jos ne ia în râs şi batjocură, pe noi, el, care până la întrupare se găsea în conducerea Planului Divin. El nu renunţă la rătăcirea lui, ci din contră rămâne întunecat şi perfid. Toate acestea duc la nenorociri, pustiiri şi… pofta de îngenunchere a tuturor popoarelor, rămâne şi mai departe. Acolo unde vede sau i se spune de un răzbunător, un rival, dacă se găseşte în cercul închis de el, îl marchează Sus.

Neputinţa în care se găseşte câteodată – aparent numai – îl fac furios şi neînduplecat; stăruitor şi înfumurat cum este, mulţimile îl consideră ca pe o dihanie, din cauza purtării sale, ceea ce a făcut ca gloatele să aibă groază şi frică extremă de el. El nu a fost o clipă predestinat să facă ceea ce face şi numai judecata sa liberă l-a situat în cea mai grea poziţie. Încăpăţânat, a devenit de neiertat, mai ales că din puterea şi ordinele sale a dislocat noroadele de sub călcâiul lui spre a le aşeza acolo unde a hotărât el. Ce nefericire. A împila şi asupri mulţimile, numai un rău şi lipsit de milă, o poate face şi acela este Respectatul Frate alunecat… Şi mai trist este că el a îmbrăţişat sentimente opuse creştinismului, dar… vibraţiile sonore forte libere nu-i pot fi diminuate.

Bucureşti
13.11.1949
Părintele Superior din Diviziunea Dreptăţii Eterne

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

„Confienţa” (încrederea), ce se pierde din ce în ce mai mult de către mulţimi, ne mâhneşte, ea necunoscând în amănunţime împlinirea Planului Divin, dar ne fericeşte pe noi toţi „convincţiunea” (convingere) Dvs., despre tot ce se va înfăptui. „Dubitativii” (îndoielnicii necredincioşii), ce vă înconjoară ar dori să aibă o „noimă” (înţeles) al desfăşurărilor de viitor însă se găsesc mereu în „nedumerire” (nesiguranţă, şovăire).

Din această cauză starea de supunere îi ţine prinşi şi devin „penitenţi „(se vor căi) mai târziu, când vor face călătoria cea mare. Ce poate fi mai „treclet” (de trei ori blestemat) decât el să facă „blasfem” (hulă împotriva lui Dumnezeu) cum se practică acum?

Prin „procitanie” (repetiţie) îi îndeamnă la nerecunoaşterea Divinităţii chiar dacă ar încerca să facă glume proaste despre noi, aceştia sunt „procleţi” (blestemaţi).

„Răspas” (răgaz) au întotdeauna a se „străjui” (a se păzi) însă „tainici „(misterioşi) cum sunt, uită că „tautologia” (repetarea aceleiaşi idei cu vorbe diferite) aceasta de „blasfem”, nu poate statornici ură şi neîncredere, a acelor ce cu adevărat ne respectă. Dragostea lor rămâne prinsă în adâncul sufletului, care este scânteie din suflul Tatălui.

Noi nu-l facem pe frate, oricât ar fi de rătăcit, nici proclet nici triclet, chiar când ne blasfemă cum pentru orice fleac jos îl consumă, pentru că singur devine „tras” (târât) şi „urgelnic” (urgisit).

Din această cauză „uncţiunea” (elocvenţa) Dumneavoastră este spontană şi noi în tot momentul am putut-o „vidi” (verifica pe Tabelele de la Marea Intrare); ferice Dvs!

Voi arăta din „testat” (moştenire) că Trinitatea pământească va fi obligată să aibă asupra ei un „pristomic” (pecete) cu care va putea lega şi dezlega tot ce prin acest testat veţi hotărî. „Paranetici” (îndemnaţi la virtute) cum sunt obligaţi să fie, vor „oblici” (a afla în taină) drumul de

urmat, „molcomind” (potolind, liniştind) mulţimile ce-i vor „milcui”.

(implora milă). Ezitaţia, şovăiala, să nu aibă loc, arătându-le „consacraţiunea” (determinare pentru un religios, destinare), care nu este alta decât aceea în care s-au încorporat şi pe care să o opereze cu dârzenie; să nu se sperie de nicio „diatribă” (critică violentă) – sau toţi trei la un loc – vor dezlănţui cuvântul, care este de la Domnul. Vor fi „jăcaşi „(uzurpatori) de culturi şi în Joncţiune” (unire) să meargă înainte şi numai înainte, fără pic de „răzbun” (odihnă, răgaz), ca fericirea lor să le fie meritată. Nu am terminat cu Trinitatea pământească.

Bucureşti
23.11.1949
Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în această mare nenorocire publică, ce cauzează dezastre şi unde ordinele de exterminare se dau fără scrupul (Rusia), a făcut ca de aniversarea lui să fie poftit în mod special, spre a-şi mărturisi păcatele făcute de la 21.8.1948 încoace. De aceea a noastră speranţă fermă, ne va obliga să vă putem da cu precizie noile orânduiri fixate de acea hotărâre, ce se va lua de către Sublima în Plenul ei şi cu consimţământul lui. Până acum / noi ne-am ţinut în rezervă.

Faţă de rangul său de Sus şi jos el se vede ca nimeni altul; iar din cauza purtării sale, în mare majoritate fraţii suferă de foame nesăţioasă.

Părăsirea în public a religiei creştine, ce a îmbrăţişat-o oficial, a murdărit cea mai Sfântă doctrină religioasă. Dar nu numai atât, a purces la alungarea sau exilarea atâtor nefericiţi, ce i-a adus o spărtură adâncă rangului strălucitor şi a determinat chemarea sa înaintea Sublimei, tocmai când el şi ai lui vor sărbători aniversarea anilor săi. Prin a sa gură, prin a sa putere şi prin a sa răutate, a întunecat lumina credinţelor religioase, dezlănţuind astfel cel mai mare uragan cunoscut până acum pe pământ. Trist este că şi eu sunt obligat să arăt unele fapte ale

Respectatului Frate alunecat, însă sunt necesare aceste dezvăluiri, spre a fi cunoscute. Uriaş Sus, uriaş jos; Sus strălucitor, jos mare uzurpator şi întunecat. Unui Respectat Frate nu-i este permis să facă intrigi sau bârfeli nedemne, şi mai ales să înlăture cu voinţă, ritualul creştinismului din casa Tatălui. Nu, nu, nu. Faţă de tot ce se face jos, a devenit pe merit de blamat.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în astă-seară ne-a fost permis să vă dăm unele revelaţii, ce desigur vă vor îngândura.

Respectuos vă solicităm să apelaţi cât mai neîntârzat la Clemenţa Divină, ce vă este într-ajutor, făcând juruinţa înzilirii. Timpul vă este foarte apropiat plecării şi noi suntem cei dintâi să fim bucuroşi spre a vă primi cu tot respectul meritat rangului preafericit ce-l purtaţi, însă să reflectaţi profund la „Cartea de Mijloc” ce ar rămâne neîncheiată şi ea nu trebuie să aibă acest merit, şi mai mult aţi pleca înaintea Respectatului Frate alunecat, a cărui misiune inversată, v-a adus pe Dvs. Respectat şi Fericit Frate în viaţa aceasta.

Trebuie să repetăm, că Dvs. suferind de „amnezie” aceasta nu trebuie să vă neliniştească, pentru că „uluiala” în care vă găsiţi uneori nu este o „simulare” după cum bănuiesc unii, căci în realitate această „amnezie” este ordonată şi executată de noi, pentru a vă scăpa de „odobeală” (închisoare), după cum aşa curent se practică astăzi aici.

Dumneavoastră plecând, Trinitatea va avea reprezentare prin semne convenite, în afară de vibraţiile ataşate lor în plus din partea Dvs., însă ea nu trebuie a se „interciocni”, (contrazice), oricât de împovărat ar fi oricare component al ei. Trinitatea în plenul ei şi separat lucrând, să aibă o aderare neclintită la ideea şi scopul în care s-a angajat.

Niciun drept al oricui să nu-i fie violentat; iar atunci când va avea „parola”, cuvânt de ordine sau semn distinctiv, să nu poată a se uimi cu totul, pentru că ea fiind

compusă din 3 unităţi, nu se va putea uita să fie părăsită de către noi, în tot timpul purităţii ei. Ea se găseşte în amăreală din lipsă de plus, deşi este o reuniune de 3 unităţi.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prin angajament aveţi şi o transmisiune – dacă veţi crede şi prin viu grai – a dogmelor religioase, a credinţelor şi datinilor, ce apoi se vor transmite din generaţie în generaţie şi pe care fiecare înţelegător le va socoti ca o carte de religie elementară, şi care îi va face buni, umani, civilizaţi şi mai sociabili, îmblânzind-i pentru că lipsa de minte şi judecată în care se găsesc atâţia astăzi, le va veni la timp această carte de religie elementară.

„Cartea de Mijloc” va apărea după „Din întuneric la Lumină”.

Vor fi destui care vor aduce contestaţii, însă până la urmă – după ce vor cuprinde în întregime Cartea – vor sfârşi să devină demni şi încrezători.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectatul Frate alunecat înfumurat, peste tot continuă să ne fie opus. Răbdarea ne obligă să misionăm intens, pentru a putea schimba în bine cele ce vor veni. Aşa cum el caută să amăgească pe toţi, a făcut să aibă o aversiune extremă de la toţi şi de la oricine de jos.

Nimeni nu poate să alunge cu de-a sila religia în care a venit jos şi care rămâne suportată de judecata fiecăruia. Zadarnic va căuta el să se refugieze, căutând adăpost, căci lipsa-i de credinţă, confiscarea averilor şi celelalte, ce a strâns la sân, nu-l vor scuti de marea căinţă, în care la timp se va găsi. Un Respectat Frate alunecat devenit neascultător şi care a avut între timp „avertizarea supremă” că hotărârile nesupuse schimbărilor, vor fi executate ca şi înscrisurile, la datele perfectate. Întristarea lui adâncă va produce multă zăpăceală şi gălăgie, chiar în casa lui.

Aşa cum el şi cu ai lui urzesc rău pentru cei de jos, noi Sus luăm măsurile cele mai potrivite, în executarea

hotărârilor cunoscute. (21.8.1948) Căderea zgomotoasă a Respectatului Frate alunecat va zgudui noroadele, după prăpădul sau marea nenorocire cauzată de haosul în care a adus toate. Nu este glumă această adâncă mâhnire spirituală, cum este totală la noi şi pe care nimeni pământesc nu o poate cântări, mâhnirea cauzată de Respectatul Frate alunecat, care a căutat ca cel ce se bucură de libertate personală, să-i devină sclav, distrugând religiile el care şi-a apropiat ipocrizia religioasă. Din sfetnic şi consilier al Domnului Sus, a devenit îndrăzneţ, călcându-şi înscrisul atât de fericit ce l-a avut, în schimbul unei trecătoare străluciri pământeşti, ce se întunecă din ce în ce mai pronunţat. Pentru o celebritate efemeră, s-a încărcat cu o mândrie deşartă. Potopul de vibraţii ce le are şi le manevrează în detrimentul lui, atunci când va fi încleştat pe neaşteptate, acel cleşte îl va face să-şi ridice ochii Sus, cerând şi implorând izbăvirea, şi-şi va da seama până la urmă de rătăcirea lui. O amânare la cele hotărâte la 21.8. nu se pune. Dreptatea Eternă este şi rămâne unică peste tot; jos s-ar putea modifica după bunul plac al celor puternici. Orice obligaţie, fie că putea invoca neputinţa executării contractuale, fie că se socotea o glumă sau o minciună, cu un cuvânt totul este cu putinţă la cele făcute între fraţi, pentru că ei nu pot respecta ce trebuie respectat. Să se ia aminte că Sus, când pământeanul decorticat este chemat, are figura iniţială şi mintea trecutului după caz, jos are figura păcatului, fără mintea trecutului şi mai are şi egoismul sălbatic, ce-l face să decadă din ce în ce…

Bucureşti
26.12.1949/orele 103
Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Acei ce vă cunosc vor rămâne înmărmuriţi de erudiţia Dvs., a Respectatului nostru Frate, ce cu atâta uşurinţă îmbrăţişează adâncurile trecutului, aducând „preistoria44 întunecată de timp sau necunoscută oamenilor, cu adaosul necesar istoriei, în lumina adevărului.

Este drept, că din cauza lipsei de constanţă a caracterului uman nestatornic şi în continuă întrecere pentru strângere de comori (păcate), nu a găsit forma de păstrare pentru timp îndelungat, al scrisului sau al semnelor, dacă le aveau, ce marcau existenţa timpului şi a evoluţiei în care se găseau. O puteau avea cu ajutorul nostru, dar… dar chiar şi aşa să se ia aminte, că a fost cu mult, foarte mult timp înainte, o civilizaţie ajunsă la un nivel superior faţă de cel de acum şi care a dispărut, lăsând infime urme ale existenţei ei. Prin întrecerile lor de atunci, ei au crezut că se găseau în veşnicia terestră, ceea ce le-a adus dispariţia. De acele timpuri vor afla către sfârşitul veacului acesta, cei ce vor supravieţui evenimentelor în curs de desfăşurare, dacă nu se vor înţelege. Din cei de atunci, astăzi se găsesc destui în viaţa concedială şi care la timpul hotărât vor avea cuvântul.

Să ne oprim o clipă la alarma produsă în subconştientul Respectatului Frate alunecat, după audienţa din 21.12.1949 şi care ne dă putinţa de a vă informa şi scrie, aşa după cum s-a stabilit. Totul este în funcţie de hotărârile pe care le va lua Respectatul Frate alunecat în cele de 3 ori 33 de zile ale solstiţiului început, ca aureola sa pământească, să expire la 22.12.1953. Dacă el va abjura înăuntrul acestui termen, va fi mai bine pentru el.

Prin faptul că Respectatul Frate alunecat posedă cel mai fericit rang astral, vor fi destui care să se mire, cum de este posibil ca să alunece atât de vertiginos, fără de oprire şi ca cei de Sus să nu-i fi dat avertisment, un sprijin de oprire, un imbold, sau să-i fi curmat vibraţiile sonore forte libere, căci la Ei este cu putinţă totul, scutind astfel Divinitatea de suferinţe spirituale şi mulţimile, de suferinţe comune. Aşa gândesc cei de jos, aşa gândiţi şi Dvs.

Răspunsul este clar: orice frate – chiar Respectaţii Fraţi ai Cercului închis – odată veniţi jos, sunt redaţi circuitului normal al vieţii pământeşti. Fiecare are un înscris hotărât de el la judecată, aprobat şi perfectat. Mai are o judecată – liberul arbitru – care îi este pivot în

mersul vieţii de jos, dăruite; deci, fiecare după capul lui… Ce folos dacă încercăm să-l oprim şi el nu vrea să înţeleagă. Noi nu ne amestecăm în hotărârile pe care singur le ia, orice ar face el, chiar hulind pe Domnul, noi nu-l putem opri. Noi însă îi executăm înscrisul. Şcoala Astrală pe care a urmat-o, viaţa pământească pe care a trecut-o cu toate fazele ei înainte de venirea jos, îi este suficient să se conducă dacă are şi bunul simţ, pentru că el şi numai el, răspunde de faptele şi gândurile sale.

Viaţa Dvs. pământească, cu cea mai fericită misiune „Cartea de Mijloc64 este în strânsă legătură cu devierea Respectatului Frate alunecat. Voi releva că pentru a vedea, a judeca şi a hotărî fiecare frate, după iniţiere, este suficient să-i privească mişcările, când se găseşte în faţa gloatelor adunate pentru proslăvirea lui şi va constata că: perla comunului, în războiul declarat Divinităţii, trebuie să răspundă ovaţiilor cu pumnul mâinii stângi întins înainte, cu capul adus la stânga, ca într-o fandare de atac, ca şi când ar fi gata să se războiască cu… noi. Respectatul Frate alunecat din contră, aproape întotdeauna ridică dreapta la nivelul umărului, cu palma şi degetele întinse în sus, ca şi când ar da binecuvântarea mulţimilor, aşa cum făcea odinioară, cu singura deosebire că nu împreunează cele 3 degete purcese spre Sfânta Cruce. Din reminiscenţele trecutului său fericit, tot i-a mai rămas ceva…

Încătuşarea spiritului de către om şi pentru om, este neîngăduită, este greşită şi totuşi hotărâtă de Respectatul Frate alunecat, pentru care noi suntem atât de mâhniţi spiritualiceşte.

Însemnătatea rangului său, precum şi mâhnirea ce ne pricinuieşte alunecarea sa, v-a fost împărtăşită la timp, iar mai târziu, la un an după judecata sa – 21.8.1949 – doliul naturii a fost neasemuit de mare marcat prin ploi, averse şi zăpadă, înfrigurând şi pe cei mai rezistenţi. Zăpadă în luna lui cuptor!! De toate acestea aţi fost înştiinţat din timp, aţi difuzat şi altora cu 90 de zile înainte de prăpădul abătut, şi bine aţi făcut.

Dacă omenirea nu a putut să ia parte la această tristă

aniversare, natura a fost aceea care a împlinit rolul mulţimii, ce încă nu cunoaşte înălţimea Astrală a unui Respectat Frate.

Bucureşti

7.4.1950/Vinerea patimilor

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Suntem mulţi acum în această binecuvântată casă, ce adăposteşte pe Respectatul şi Fericitul nostru Frate, căruia i s-au deschis pentru prima dată „tain e „din viaţa de Sus, legate de misiunea sa, cu „Cartea de Mijloc”. Dorim să vă obişnuiţi cu cele ce vor urma după apariţia acestor nestemate, că se vor găsi şi neîncrezători ca şi dubitativi, care – înmărmuriţi de adevăr – totuşi vor încerca riposte, iar cei ce nu cred în noi – loviţi în propriii lor ochi, de această lumină puternică – nu vor îndrăzni să-i deschidă, neştiind că dacă ridicând o pleoapă, vor vedea. Cei înţelepţi însă, încet, încet, încet, o vor ridica, ca să se obişnuiască cu puternica lumină şi până la urmă vor reuşi, obişnuindu-se să o vadă.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Răspunsul dat de Respectatul Frate alunecat în cele de 3 ori 33 de zile, ne dă putinţa să vă arătăm:

1. Cele două etape acordate în neuitata şedinţă din 21.8.1948, adică 14 ani, cuprind şi timpul împlinirii etapei în care s-a găsit la acea dată.

2. Vibraţiile sonore forte libere şi cele de calitate şi putere i-au rămas la dispoziţie, fără ca pe măsura decăderii, să i se micşoreze. De asemeni moartea, liberă dorinţei sale (plecarea), însă modul a rămas în hotărârea noastră.

Dezmembrarea patriei sale pământeşti va fi împlinită într-un timp mai lung, după greşelile succesorilor săi, timp necesar împlinirii.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O scurtare a suferinţelor comune nu se întrezăreşte şi nici că se pot curma, din contră încă vor creşte… Anul

acesta 1950, ce marchează atâtea speranţe jos, rămâne – în ceea ce privesc suferinţele comune – o continuare a anilor trecuţi. Centrul gravităţii încă nu s-a situat; numai după coborârea Preafericitului şi Strălucitului Sudan, veţi cunoaşte hotărârile de terminarea acestor suferinţe comune.

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Bunătatea ca şi modestia Dvs. – ce rămân mereu pe primul plan – legate de intenţii şi fapte, ne dau nouă cele mai mari bucurii spirituale, asigurându-vă ca şi în trecut că, cu toate lipsurile veţi avea pe neaşteptate necesarul zilei în care vă veţi găsi. Din multele situaţii grele veţi ieşi poate anevoios, dar veţi ieşi.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am bucuria a vă mărturisi fericirea noastră cât a fost de neasemuită, când în sfârşit aţi hotărât a cere înzilirea, ce v-a fost acordată aşa cum aţi formulat-o; ea nu vă scuteşte de lipsuri, frică şi destule amărăciuni. O vizită la locurile sfinte, nu este cu putinţă.

Nu trebuie trecut cu vederea că nu e slobod ca fraţii să-şi cunoască ziua morţii şi conştienţi ar trebui să gândească că trăiesc de azi pe mâine, din a cărei cauză bunătatea să le rămână pivot, în tot timpul şederii în viaţa de jos. Cât de bucuroşi ar putea să devină, dacă ar încerca să privească lipsurile vecinului cu jumătate de ochi.

Luarea în râs a celor sfinte, aşa cum fac astăzi, să o înlăture cu groază. Atâţia martiri a înfruntat păgânii, plătind cu capul lor credinţa sfântă, ce le-a adus jinduita Fericire Eternă.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, întrebării pe care doriţi să mi-o puneţi, respectuos să-mi permiteţi să-i răspund: dacă toţi ar fi format „unul” de la primele măsuri luate de conducerea de jos, cu toată certitudinea că la 14.9.1948 s-ar fi terminat cu toată…

Cunoaşteţi Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, unde orice faptă, gând bun sau rău se

înregistrează. Degeaba vor invoca rătăciţii, fricoşii şi laşii, în sprijinul lor, lăsarea pe drumuri, fără de hrana zilnică necesară continuităţii vieţii… degeaba, că nu noi îi vom judeca, ci ei şi numai ei.

Ce frumos faceţi Dvs. semnul biruinţei – Sfânta Cruce – când treceţi prin faţa casei Domnului, în văzul tuturor, cât de calde vă sunt cuvintele ce le emiteţi prin rugă, putând să aibă darul ca să menţină veşnic înflorit mărgăritarul.

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca în tot timpul deschizăturilor de an, ca cel mai mic vă spun cu tot respectul datorat, că suntem fericiţi că Respectatul şi Fericitul nostru Frate ce trebuia să-şi ocupe strălucitul loc de Sus, încă de Vineri 30.12. anul trecut, orele 11 – prin juruinţa făcută şi înzilirea acordată – a putut şi mai poate să rămână în ratele prelungite, din care cauză mai avem prilejul fericit să vă înconjurăm, ca pământean, cu deplină şi neegalată dragoste, convinşi că veţi binevoi a străluci şi mai departe, în lungul timp acordat.

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca deschizător de viitor, aşa după cum v-am fost ataşat, nu pot decât să vă asigur, cât de mare vă este fericirea ce vă aşteaptă la întoarcere. Sunt suişuri, sunt coborâşuri, sunt bucurii dar şi neplăceri pentru fiecare viaţă concedială; de fericirea cu care se conduce fratele jos depinde fericirea de Sus.

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Aceeaşi nespusă fericire spirituală ce am avut prin acceptarea mea de către Dvs. mă copleşeşte şi acum, când mă văd prenumărat printre fericiţii fraţi ce vin să vă arate mulţumirile noastre şi să vă îndrumeze paşii prin nevoile şi durerile anului pământesc în care intraţi.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în faţa

desfăşurărilor ce înglobează anul 1950, în numele nostru vă rugăm respectuos să primiţi asigurările cele mai bune şi noi vom şti să vă răspundem ori de câte ori ne veţi chema, cu aceeaşi dragoste spirituală şi cu tot respectul cuvenit rangului fericit ce-l purtaţi. Ferice Dvs!

Bucureşti

30.4.1950/orele 21, 05

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cel mai mic dintre trinitari se zbate în grele nevoi, pe care nici el singur nu ştie cum să le înlăture. Pentru dârzenia sa de acum, va fi peste aşteptări recompensat; să rămână însă pe acelaşi fir al credinţei – fir lungit – întru misiunea cu care a fost ales.

Fericirea nu se capătă prin plăceri. Fericirea cea adevărată a fost dată deopotrivă tuturor. Nefericirea a luat fiinţă odată cu păcatul şi perpetuă apoi, s-a situat ca cea mai aleasă „mireasă" a întunericului. Jos, nu este casă, nu este ceas, ca să nu se înscrie numele ei.

— Avânţi, unii se bucură astăzi şi sunt foarte mulţumiţi. Ei ce vor face după…?

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate.

Aceştia destui la număr, vor plânge amarnic când se vor dezmetici. Este uşor, atât de uşor să cazi în păcat, să cobori.

Viaţa aceasta pe care şi-o petrec jos, le este cunoscută:

1). Din Şcoala Astrală

2). Din însăşi experienţa ce o poartă.

Ei, dintr-un grosolan strigăt s-au alipit necazului de mâine, pentru o îmbelşugare de moment. Eternitatea nu este jos, iar dacă ratele (vieţile) concediale se pot succeda, dând ocazia celor nevoiaşi să le împlinească în angajările lor, acestea le pot conferi fericirea – dacă înţelepciunea le-a fost majoră – dacă nu… Truda noastră se poartă tocmai înţelegerii lor.

— Avânţi, dacă mintea trecutului le lipseşte, cum vor

putea fraţii să-şi amintească de Şcoala Astrală sau de experienţa ce o au şi de unde o au?

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Este normal să le lipsească mintea trecutului, însă noi cei însărcinaţi în fiecare noapte stăm de vorbă cu fiecare dintre ei şi le imprimăm spiritualiceşte ce au de făcut. Unii mai au reminiscenţe, ca şi experienţa trecutelor vieţi, sau le-a formulat în cursul ratei (vieţii) actuale prin lipsuri, închisori, umilinţe etc. Toate acestea îl fac pe frate, dacă este înţelept, ca atunci când are putinţa să-i ajute pe cei ce ar putea să treacă prin suferinţele pe care le-a avut îndulcindu-i-le şi făcând pe cât posibil o uitare de moment a situaţiei în care s-a găsit. Dar el regele animalelor, stăpân desăvârşit a tot ce vede şi pipăie, sărmanul, se crede nemuritor şi veşnic în postura aceea de înălţime şi nu o înlătură pentru că îi este mai puternică lăcomia şi se conduce mai brutal din frică de… cădere.

Acum când puteţi cunoaşte atât din fericirea cea adevărată ce-l fericeşte pe cel înţelegător, vă puteţi face o idee de cum se pregătesc pentru remuşcări şi penitenţe candidaţii concediali cu ratele (vieţile) plătitoare de mai târziu.

Mulţimile vor lua cunoştinţă de ajutorul ce îl vom da, prin „Cartea de Mijloc”, ce le va răscoli şi înlesni o judecată dreaptă, îmbrăţişând fericirea şi legând nefericirea cuibărită prin lăcomie şi pizmă. Mulţimile ce vor putea să înţeleagă rosturile şi Dreptatea Eternă, se vor găsi cu adevărat înţelegători ai ratei (vieţii) sau a ratelor (vieţilor) concediale plătitoare.

Dorim o lume înţelegătoare, bună, veselă, chiar zburdalnică, însă îmbibată de respect şi reculegere, care ori de câte ori ar ridica pleoapele să vadă şi Sus la noi un colţişor şi splendoarea făgăduinţelor împlinite. Stricăciunile ce la tot pasul sunt evidenţiate, de către alţii sau chiar de către ei, să le înlăture, ca aplicând nefaţărnicia, dragostea care şi-au îndreptat paşii… Rata (viaţa) concedială plătitoare fiind o binefacere acordată

expres pentru ridicare, se pretinde de la oricine, mlădierea înţelegerii ei. Ura, care coboară şi iubirea care ridică, să fie cântărite, după care principiul să rămână curent învingătorului.

— Avânţi, ar putea ieşi învingătoare ura?

— Da, la cei lacomi şi pizmăreţi – aceasta jos Reculegerea vine chiar şi în ceasul ultim, cu toate că au încercat uitarea. Nu scapă frate, chiar şi cel mai odios, să nu-l prindă remuşcarea şi când începe să-şi facă loc frica, frica cea mare.

— Avânţi, aş dori să-mi spui ceva despre superstiţie.

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Despre care să vorbesc, despre credinţa falsă a religiei sau despre superstiţia populară?

Practica superstiţioasă îşi are obârşia în frate (transmisă) din repetatele întâlniri cu un altul, ce i-a ieşit înainte cu un vas gol sau prin alte semne, după urma cărora, crede el, că-i va merge rău. Această credinţă nefericită nu-şi are rost. Stăpânindu-i cugetarea de va continua să avanseze şi în alte domenii, cu timpul îl va prinde în ghearele mizantropiei. Practica superstiţioasă să dispară, căci ea îl va face pe frate ursuz, făcându-l să urască pe alţii.

În ceea ce priveşte superstiţia sau credinţa falsă a religiei să-mi permiteţi să arăt că s-a găsit „unul” la început, şi este mult de atunci, care prin dăruirea vibraţiilor ce le-a avut, le-a mânuit prin concepţia lui într-un mod care a dus veac de veac inspiraţia sa nelegală, la situaţia de acum despre credinţa cea adevărată. Cu toate acestea toţi imitatorii nu au reuşit să risipească pe cei ce simţeau vocaţia liberă a înţelepciunii lor.

Despre acestea „întuneric şi Lumină” va fi gigantul ce va nărui şi ultimele spasme ale dubitativilor şi din care va ţâşni lumina oprită de milenii, din cauza îndărătniciei omeneşti cât şi a timpului scurs. Vă repetăm prevenirea că la timp vi se vor perinda toţi care vor fi necesari a-şi dezvălui şi influenţele şi inspiraţiile, ce au contribuit atât

de mulţumitor pentru ei, la dubiul necredinţei; (deşi) şi-au dat seama, dar era prea târziu şi acum aşteaptă fericiţi spovedaniile. Pregătirea lor este în curs, sunt mii şi mii de doritori. Va fi nevoie de incursiuni, care sunt cele mai edificatoare, atât pe plan de viitor, cât şi pe cel trecut. Fraţii sunt mai dornici să cunoască viitorul şi-i interesează mai puţin trecutul consumat, însă trecutul consumat este tot atât de important ca şi viitorul, pentru că el va fi acela ce-i va determina să păşească pe calea cea dreaptă.

— Avânţi, ce devine un frate prin încheierea ciclului său evolutiv?

— Dacă este complet cu plăţile devine pur, dacă nu, va misiona Sus până la completa imaculare.

Sunteţi prea obosit, vă las.

Bucureşti

9.7.1950 / orele 24 şi 10.7.1950 orele 18

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

S-a îngăduit celui ce a purtat ca încorporat numele de E.S. să-şi spună cuvântul, prin mine. Solicitarea de a fi primit v-o facem noi rugându-vă a-l accepta, arătându-vă totodată şi cum trebuie înţelese „Turma şi Păstorul”.

— Nu am nimic de obiectat.

Bichat este însoţit de un tânăr, ce poartă pe ambele antebraţe brasarde cu iniţialele l. N.R.l. Este trist, posomorât şi nu îndrăzneşte să-şi ridice ochii către mine. Sunt impresionat de această postură. Stă în picioare, în stânga lui Bichat, mai înapoi.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, îmi spune Bichat, încă o fericire spirituală s-a abătut asupra-mi, prezenţa de acum, şi mărturisesc că nu găsesc cuvinte de mulţumire pentru Preafericiţii ce mi-au prilejuit această însărcinare, şi anume:

1. Acestuia de faţă, ce poartă stigmatul celor mai nesocotite fapte, i s-a aprobat – după ce i s-a fixat vibraţiile necesare prezentării, faţă de Dvs. mărturisirea ce are să vă facă, prin mine.

2. Hotărârea Dvs. pentru o nouă descălecare, prin

mine.

3. Vă vom vorbi în treacăt despre „Cruciadă”.

Îmi voi permite să arăt, pe cât îmi este posibil, că tot ce vor cuprinde aceste două şedinţe, să fie incluse în „Din întuneric la Lumină” iar completarea lor să fie făcută în timp util, de către cei obligaţi la aceasta.

De asemeni, ţin să arăt, pentru el şi pentru ei, că nu puteau să comită un mai mare păcat şi nici că se putea comite de către orice trecător, decât acela de a fi contribuit la batjocorirea Domnului. Totuşi iertarea ce au primit pentru mişeleasca lor faptă, i-au făcut ca în „Dreptatea Eternă”, să pretindă singuri ca în vieţile viitoare să fie loviţi de severe canoane.

Nu au fost scutiţi însă de aceste brasarde ce li s-au fixat şi care vor putea să li se ia, numai după executarea obligaţiilor – cu plus – din vieţile viitoare.

Este aşa de uşor să execute obligaţiile ce-şi iau şi totuşi aşa de greu, când îi prinde trecutul şi… înlătură voluntar, în contra conştiinţei lor de încorporaţi, linia adevărului.

Precizez că ei au avut cele mai bune prilejuri de a putea să-şi lege angajamentele pretinse, pentru înlăturarea acestor brasarde.

Deşi dotaţi cu vibraţii de plus şi de discernământ profund, au patinat în vieţile trecute, tot către egoismul ce-i prinsese cu aproape 2000 de ani în urmă; de la aceasta sunt şi unele excepţii de care vom vorbi.

Cea mai gingaşă misiune pământească, cea mai fericită evoluţie în accepţiunea cuvântului, cât şi cea mai deplină mulţumire individuală o poate avea orice trecător, dacă înţelege să execute peste înscrisul lui – cu plus – devotament, *către Cel mai Sublim dintre Sublimi ce a trecut o singură dată pe pământ – DOMNUL*.

Acesta, şi îl arată pe nefericitul purtător de brasarde, a avut delicata misiune de critic şi scriitor – peste înscris, cu plus – pentru a-şi spăla trecutul atât de întunecat. Liberul arbitru însă l-a menţinut în nefericirea în care se găseşte, deoarece nu a putut ţine piept răului – credea el –

ce l-ar fi căşunat poporului din care provenea şi a scăldat nedecis viaţa Domnului, deşi în intimitatea-i spirituală, era convins ca şi la început, de existenţa Sa Divină.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Numele acestui nefericit, ca şi a acelor ce poartă semnul înfricoşător al păcatului, nu trebuie să fie cunoscute de către mulţimi, deoarece fiind vorba de cea mai înfierată faptă, urmează ca pedeapsa ce singuri au hotărât să o suporte, printr-o comportare bună în viaţă, să-i ajute – cu plus – la dispariţia acestor stigmate.

Dacă însă ar cunoaşte fraţii numele numai a unuia singur, gândiţi-vă situaţia ce ar avea, lovit şi hulit, ceea ce ar împiedica în totul liberul său arbitru şi angajamentele lui.

Clemenţa Divină le-a dat şi acestora posibilitatea peste măsură a belşugului – ceea ce nu meritau – şi din a cărei cauză se găsesc atât de consumaţi spiritualiceşte.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Istoricii, criticii, filologii, teologii, mulţi la număr, nu-i vom putea discuta pe toţi, însă pentru acum vom vorbi în treacăt despre unii, arătându-vă că unul pe altul s-au copiat, s-au inspirat şi fiecare separat au emis păreri, au format sisteme filosofice, însă strâns legate de interese de neam. Ne vom ocupa de filosofii germani – 7 – la număr.

Înainte de a începe, doresc cu aprobarea Dvs., ca în numele acestuia să vă arăt pentru el – avându-l în faţă – că nu poate decât să vă mărturisească cât de mari sunt durerile spirituale ale purtătorilor de astfel de brasarde, neasemuite cu niciun fel de canoane pământeşti, dureri ce sunt provocate de însuşi hotărârile lor.

Vă voi arăta că acesta a fost singurul admis dintre atâţia, la spovedania ce v-o face prin mine şi care va include şi pe a altora, fixaţi cu acest stigmat, nevrednici ca şi el. Este drept însă că în calitatea ce a avut în ultima sa viaţă concedială plătitoare, a avut prilejul fericit al descătuşării care era sosit, dar… liberul său arbitru – ca şi aproape la toţi nefericiţii ce au luptat la doborârea Domnului Om – a fost dominat de egoismul înrădăcinat din

succesiunea credinţei părinţilor lor, continuându-şi astfel, viaţa amară a Eternităţii.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu va căuta să treacă la explicaţii şi nici să-şi apese amărăciunile, dar trebuie arătat că nu din convingere şi bună credinţă a fondat ceea ce a putut să scrie despre viaţa Domnului pe pământ, ci dintr-un calcul moştenit…

Privind astăzi pe întinsul pământului frământările omeneşti ce au loc, veţi putea constata cum încep să se formeze armatele ce vor desăvârşi – în timp – strălucirea Sfintei Cruci.

Începutul formării acestei uriaşe „Cruciade” nu este altceva decât semnul realipirii credinţelor către religia sublimă a Domnului de primă arătare; a doua arătare „Carte de Mijloc” ceva netezi şi va lumina cărările răzleţilor, care încunoştinţaţi de adevăr, nu-i va putea opri nimeni ca să nu revină prin conştiinţele lor, în firul de lumină al Domnului. Zbuciumul de acum va dispare, odată cu înţelegerea generală, că Sfânta Cruce este şi va rămâne de-a pururi biruitoare. Prin strălucirea Ei, mult jinduita pace va reveni iarăşi pe pământ.

— Frate Bichat, prin această înţelegere, toate religiile se vor contopi în cea sublimă a Domnului?

— Toate, însă nu deodată; atunci când „Catedrala Neamurilor” ce va fi clădită pe mormântul Domnului şi când lumânările vor fi aprinse de Puterea Divină – din pământ şi aer – atunci, faţă de această minune neegalată decât de puterea Domnului, atunci să fiţi siguri că „Turma şi Păstorul” va lua fiinţă.

O turmă şi un păstor, o singură credinţă, cea Sublimă a Domnului cu un singur Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor.

După aceasta, nefericitul frate, stigmatizat prin cele două brasarde, a părăsit locul, la semnul făcut de Bichat.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Aveţi puterea să-i daţi acestui nefericit frate învoirea pentru o nouă descălecare (o nouă viaţă plătitoare jos). Aşa cum s-a situat, pe baza angajamentelor la care s-a

obligat, va putea să aducă cu plus, în viaţa ce va începe – dacă binevoiţi a i-o acorda – El va fi purtătorul de steag al biruinţei credinţei Dvs… Va descăleca (coborî) după 7 (şapte) luni, două ore mai târziu, după rostirea încuviinţării.

— Da, sunt fericit că pot ajuta un nefericit frate, la făurirea fericirii lui.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în numele nostru şi în numele lui, vă mulţumim cu recunoştinţă şi ne permitem a vă arăta tabloul de viitor al înţelesului acestei şedinţe, cât şi a personalităţii Dvs. Mulţi vor spune: un scrântit, un imaginar, un bolnav, un maniac, un nebun. Zâmbiţi. Da, aşa vor gândi şi răspunde mulţi. Zâmbetul este mulţumirea misiunii împlinite, este uitarea, este degajarea… ce aduce fericirea de o clipă, care este astfel exteriorizată; ei, apreciatorii, nu vor înţelege pe moment rostuirile de Sus şi nici însemnătatea rangului fericit ce-l purtaţi, însă atunci când se vor dezmetici şi vor pătrunde „Cartea de Mijloc, pe” imind şi ajutor, încet se vor lumina, înţelegând greşeala în care au trăit 2000 de ani.

La 1379, după aproape 14 veacuri de la începutul erei creştine, un purtător de brasarde cobora (descăleca), cu misiunea precisă:

— „Viaţa mea pământească o voi închina Domnului” şi aşa a făcut. De mic îl interesa biserica, iar prin vibraţiile ce-i aparţineau, a putut să se dedice cu totul Mântuitorului, pe care atât de mult îl supărase, dar care îl iertase. Mai târziu a putut să devină un mistic, prin aceea că putea să vadă, ce alţii, chiar de atunci, nu puteau. Prin aceasta s-a atribuit pe nedrept, că mergea pe urmele Mântuitorului, din care cauză, putând să facă mici minuni, că ar fi chiar Domnul. Este drept că vocea sa blândă, barba ce în adevăr semăna cu cea a domnului, îi dăduse prestanţa aducătorului de fericire, pentru care pe mulţi îi adusese în casa Tatălui. Faţă de dragostea ce o risipise cu atâta dărnicie, nu fusese scutit de atâtea amărăciuni. A trăit 92 de ani.

— Frate Bichat, cum se numea acesta?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Numele lui ar trebui să rămână sub tăcere, ca şi al celorlalţi. S-a numit Kemer-Ken-Toma, cu numele de împrumut Kempis-Thomas. După epuizarea vieţii cu plus peste plus, a putut spre fericirea lui, să lepede odioasele brasarde şi astfel şi-a încheiat ciclul evolutiv. Aceasta a fost o excepţie prin faptul că a putut să se ridice singur, numai în 7 vieţi concediale plătitoare.

În ordinea cronologică a timpului, restul de şase mari gânditori ai veacului trecut, au fost:

1. Emanuel Kant
2. Johann Gottlieb Fichte
3. Friederich Hegel
4. Josef-Frederic Schelling
5. David Straus
6. Ferdinand-Cristian Baur

Toţi şapte la un loc, au avut dăruiţi 500 de ani în vieţi concediale plătitoare, în care au fost cunoscuţi.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vorbind de aceşti cunoscuţi filosofi, în numele lor voi aborda linia de conducere în viaţa ce şi-au fixat-o ca încorporaţi.

„De mici am simţit – spun ei – posibilitatea de a putea să ne exprimăm cugetările în toată libertatea.

Prin faptul că având putinţa să hotărâm, fără altă cauză decât prin puterea sufletului, care este substanţa nemuritoare şi a cărei tărie era zelul ce-l puneam pentru succesul lucrului său, a faptei dorite, ne-am dat seama de preţuirea libertăţii cu care eram fericiţi. Am alergat la toate izvoarele gândirii înaintaşilor noştri spre a ne instrui şi am reuşit fiecare separat, să ne formăm prin şirul ideilor părţi coordonate între ele, doctrina ce ne poartă numele. Prin inteligenţa noastră, prin dreptul neîngrădit al întrebuinţării regulilor ce am fondat, în opoziţie cu teoria, am ajuns la „Raţionalism”, care nu recunoaşte în dogma creştină sau alta, decât – ceea ce raţiunea poate ea singură descoperi.

Prin aceasta am păcătuit greu, deoarece am mers fatal la îndoială. Cu toate că iubirea înţelepciunii ne era primat, în viaţa ce am avut, am căutat adevărul cu tot zelul, am studiat doctrina creştină printr-o analiză minuţioasă a întregii vieţi a Domnului pe pământ, şi prin modul de a expune cu ordinea netăgăduită a veritătii, ne-am format o axiomă pe care nu am putut-o exterioriza pe motivul – aşa am judecat cam fiecare – că am fi putut aduce în viitor, mari neajunsuri poporului din care descălecasem. Intenţia aceasta susţinută cu tărie, ca şi dreptul de a judeca prin inteligenţa noastră, era liberă să comparăm, să deosebim sau să descoperim tot ce avea raport cu eul înconjurător, cu un cuvânt, la tot ce se putea petrece în mintea noastră, în sufletele noastre. Pentru aceasta şi cu sârguinţa ce puteam, ne-am dat seama că sufletul este viaţa Prin tăria fizică, prin activitatea ce gradează forţa, am căutat să producem efecte sigure, atât ca valoare cât şi ca întindere. În acest scop eram ajutaţi de puterea sufletului care ne îndruma pe calea filosofiei, să putem pătrunde în tainele Divinităţii.

Ne-am dat seama, că având cunoştinţă de tot ce s-a petrecut pe pământ (din izvoarele ce aveam) de evoluţia spirituală, de doctrina creştină, putând să judecăm drept şi cu mult bun simţ, ca aplicând întrebuinţarea regulilor, după inteligenţa cu care eram dotaţi, puteam prin puterea şi dreptul suveran, de a ne exprima nestingheriţi, să ne apropiem, dacă era posibil altfel, cât de cât (cât de puţin) de necunoscut.

Mărturisim că adevărul evident ce l-am putut obţine prin adâncirea disecării din totalul doctrinei creştine, l-am împărtăşit în secret intimilor noştri.

Am mers mai departe şi am putut să creăm „analiza” critică a facultăţilor intelectuale, care merge aşa de departe, că cercetând şi criticând propria-ţi gândire, te situa peste limitele experienţei, ca un derivat ţâşnit din raţiunea pură.

Direcţia gândirii către panteism a fost dată de către unii prin încercarea subiectului, adică a tot ce se petrece

în mintea şi sufletele noastre, ajutate la aceasta de raţionalism, de logică, de criticism şi de judecată. Greşeală evidentă însă neoprită, deoarece timpul era pentru noi factorul determinant al evoluţiei pământeşti. Găsisem porţi de intrare a tuturor a şi consideram momentul sosit al descoperirii noastre filosofice. Filosofia are ca scop:

Iubirea înţelepciunii prin căutarea adevărului şi a raţiunii.

Fiecare este un filosof în concepţia spirituală. Noi am făcut din aceasta o ştiinţă, care prin derivatele ei a primit diferite denumiri, depărtând influenţa religioasă.

Prin începutul sau cauza primă – Divinitatea – noi am legat raţiunea individuală, de care ea însăşi este capabilă să o descopere. Prin practica filosofică am pretins de asemeni ca raţiunea cu regulile ei şi principiile cunoscute, să fie descoperite – de visu – înlăturând astfel teoria. Cum fiecare are inteligenţa ce-l situează în orice împrejurare să judece, fie prin comparaţie, fie prin situaţia în care se găsea, era de la sine înţeles înrâurirea ce putea primi sistemele noastre. Fiinţa noastră a tuturor, ce mişcă, trăieşte şi se hrăneşte, le-am considerat ca – moduri – ale substanţei infinite şi de la care toţi şi toate primesc chipul şi forma de a fi. Alţii însă, nu au putut primi această categorică înlăturare şi au sfârşit prin a recunoaşte existenţa Tatălui şi iubirea de frate a aproapelui, ca unică axiomă. Din punctul de doctrină al religiei creştine, au putut alţii să nu poată contesta Divinitatea Domnului şi au sfârşit ca în public să-şi expună adevărul evident, ce au cules din convingerea făcută, prin studierea acestei fericite doctrine creştine.

Liberul arbitru este suveranul care hotărăşte acţiunile ce întreprinde fratele, prin voinţa sa neştirbită de orice altă cauză. Acţiunea pe care doreşte să o execute cineva, este legată de tăria sufletească în hotărârea ce o ia şi a cărei facultate se găseşte în slujba înţelegerii şi judecăţii sale.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt obligat să vorbesc de Ferdinand Cristian Baur

(creştinul), care deşi prin obârşia sa îşi putea petrece viaţa sa concedială plătitoare altfel decât ca teolog şi critic, totuşi nu a pregetat să nu-şi croiască altfel drumul cu oarecare ezitări, către o lumină ce nu-i permitea răgazul întârzierii, însă prins cu pasiune să analizeze corect începutul erei creştine, nu a reuşit în râvna sa, aşa după cum se obligase.

De asemeni nu pot trece de:

David Straus şi el fost teolog, care s-a ocupat tot cu obârşia creştinismului şi care prin povestiri fabuloase, a putut să-şi creeze o faimă care l-a ridicat ca pe un veritabil cunoscător al Legii Domnului precum şi a celor 4 Evanghelişti, ce formează noul Testament.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectuos vă mulţumim de răbdarea ce aveţi şi nu putem trece fără a vă arăta, ori de câte ori avem ocazia, cât de preţuit ne sunteţi nouă.

— Frate Bichat, înainte de a încheia, aş dori să ştiu dacă aceşti şase mari gânditori s-au cunoscut?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Kant era mai mare decât Fichte cu 38 de ani, însă a plecat cu 10 ani înainte lui Fichte.

Hegel era cu 46 de ani mai mic decât Kant, cu 8 ani decât Fichte şi a plecat cu 27 de ani după Kant şi cu 17 ani după Fichte.

Schelling era cu 51 de ani mai mic decât Kant, cu 13 ani mai mic decât Fichte şi cu 5 ani decât Hegel.

F.C. Baur era cu 68 de ani mai mic decât Kant, cu 30 de ani mai mic decât Fichte şi cu 22 de ani decât Hegel; a plecat la 29 de ani după Hegel şi la 6 ani după Schelling.

David Straus nu coborâse atât la sosirea cât şi la plecarea lui Kant, avea 6 ani când a murit Fichte, 23 de ani când a murit Hegel, 46 ani când a murit Schelling şi 52 de ani când a murit Baur. El a plecat când împlinise „de ani.

După cum constataţi, raportul descălecărilor nu era tocmai exagerat şi diferenţiat faţă de cel al plecărilor, când toţi au putut să se cunoască, în afară de Kant şi Straus.

Bucureşti

24.12.1950/orele 22, 45

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cât de fericiţi spiritual suntem pentru şi prin juruinţa făcută la timp, în preajma Marii Aniversări, ce ne-a dat bucuria neasemuită ce se răsfrânge din cuprinsul ei pe Tabelele de la Marea Intrare, către toţi cei de Sus. Ferice Dvs!

Pentru cei ce vă înconjoară jos şi se îndestulează din comunicările noastre, pe care cu atâta dragoste îi îmbrăţişaţi, ei nu pot înţelege fericirea lor şi mai puţin pe a noastră. Oricum şi oriunde vor fi ei, materialismul îi poate prinde şi de aceea suntem datori să le atragem atenţia din timp, că pentru însărcinările pe care veţi binevoi a le da într-un viitor nu prea îndepărtat, să ia aminte.

Prin juruinţa făcută, un nou an vă stă în faţă, unul încărcat şi greu, un an de întunecime şi…

Ruga caldă ieşită prin gura Respectatului şi Fericitului Frate al nostru, de un grad de forţă atât de mare şi dusă prin vibraţiile sonore forte libere, asistate şi de Preafericiţii Preoţi Spirituali ai rangului fericit din care faceţi parte, această sfântă rugă şi-a urmat drumul direct clasei din care aparţineţi, apoi înscrisă pe Tabelele de la Marea Intrare.

În timp ce jos se sărbătoreşte Naşterea Domnului, toţi cei de Sus, din toate clasele, au luat cunoştinţă de fericirea spirituală ce ne-aţi dat-o şi ea vă fericeşte şi pe Dvs.

Prin cuvintele de sfântă îndrumare „Crede şi nu cerceta” se cuprind pentru vieţile concediale lumina Divinului Mântuitor, care conduce şi fereşte pe înţelegători de a cădea în păcate. Atunci când mai înainte s-a fixat în raţiunea încorporaţilor avertismentul suprem „gândeşte la moarte „(încetăţenit şi la romani), iar apoi prin Divinul Mântuitor Domnul Iisus „Crede şi nu cerceta”, că vine judecata cea mare; acest îndreptar s-a răspândit, rămânând dogmă printre credincioşi.

Ce poate fi mai folositor şi sublim, decât cunoaşterea

cu indicarea precisă a învăţăturilor Sale, care bine păzite în viaţa concedială, aduce fericire şi Sus şi jos. Avizarea aceasta a fost dată de El, prin „a crede şi nu cerceta”. Totuşi înţelepţii ştiinţifici le-au înlăturat, căutând un drum luminat de judecată şi nu unul orb, al credinţei.

Dacă fiecare s-ar privi pe el şi s-ar cerceta până în fundul conştiinţei lui, cu voie bună, s-ar convinge de adevărul perpetuat din credincios în credincios, de a crede şi a nu cerceta. Nu poate fi ceva mai înălţător decât aducerea aminte a Sa.

Avându-L de mărturie în orice acţiune, fratele cântărindu-se singur, va putea prin instinctul său natural de esenţă spirituală, cu înlăturarea celui exterior, să se formeze la o credinţă oarbă, *căci orb nu este cel ce nu vede, orb este cel ce vede şi nu crede*.

Nu prin raţiune se poate câştiga Fericirea Eternă, ci numai prin credinţă. Raţiunea ce o are fiecare – normal – îi este suficientă şi cu plus, ca să vadă, să simtă zi cu zi intervenţia noastră, întru împlinirea înscrisului lui. Unii au situaţii încurcate şi nedezlegate de timp, dar care li se împlinesc şi într-o clipită se desfac, spre surpriza lor, împlinindu-li-se dorinţele arzătoare (graficul) pentru care îi fac, involuntar, să-şi ridice ochii către noi… însă materialismul îi readuce repede în câmpul iubirii de sine şi… uitarea, ca să intre în locaşul întunecimii, se face automat.

Bucureşti
14.1.1951
Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Anul 1951, înscris ca an al împlinirilor, nu vi-l putem împărţi încă, deoarece dezlegarea lui în mersul evenimentelor, nu ne este dată până acum; putem arăta însă că în acest an suferinţele rămân de neuitat de toţi ce simt, trăiesc şi cresc.

— Părinte Superior, dacă Respectatul Frate alunecat, s-ar conforma angajamentelor luate, ai putea să-mi desfăşori mersul acestui an?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vă este dat acest răspuns şi noi nu putem să-l modificăm fără aprobarea înaltului For de Lumină ai Dreptăţii Eterne. De altfel nu se poate anticipa asupra nici unei fel de hotărâri, căci nu uitaţi că Sus este numai şi numai dreptate şi nimeni de orice grad, nu va putea niciodată să o întineze. La timpul prescris, noi vă vom ţine la curent cu tot ce este necesar să cunoaşteţi. Mersul evenimentelor nu poate privi pe nimeni altul decât pe Dvs., ca şi tainele ce vă fericesc ca încorporat (misionar); că mai târziu vor rămâne în deplină proprietate – cele hotărâte – tuturor fraţilor ce vor avea fericirea să se găsească în viaţă sau să li se dăruiască vieţi concediale plătitoare sau încercâtor îi este o altă ajutorare.

Deoarece împlinirea Planului Divin a fost împărtăşită şi altora noi am primit aceasta, întrucât dorinţa Dvs. rămâne nediscutată şi ceea ce facem noi acum nu este altceva decât să vă scutim de eventualele zeflemiseli şi îndoieli, ce ar putea să aibă loc din partea celor ce aşteaptă cu înfrigurare termenul de pustiire. Fiind posibile modificări, se înţelege dezamăgirea aşteptătorilor. De aceea noi căutăm să-i scutim şi pe trinitari de asemenea mâhniri. Să se cunoască fiecare pe el, ca să poată primi cu fericire hotărârile ce vor fi cunoscute. Prin răbdare şi fără iubire de sine, fraţii vor putea trece cu mulţumire prin toate neplăcerile cauzate bobului de răscumpărare, ca şi suferinţele lor. Toate acestea înalţă pe toţi cei ce cu resemnare le pot ţine piept.

Bucureşti
15.1.1951

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

S-au găsit fericiţi, s-au găsit nefericiţi, cum şi astăzi sunt destui pe pământ, care să-L urmeze sau să-L îndepărteze pe Domnul.

Mâhnirea noastră spirituală este profundă faţă de Respectatul Frate alunecat (I.V. Staling în jurul căruia s-au prins şi s-au reprins cei hotărâţi la îndreptări. Respectatul Frate alunecat, ce Sus trona, iar prin misiunea fericită ce

avea pe pământ, să închege într-una singură toate religiile existente în aceea a Domnului, el însă s-a îndepărtat îngâmfându-se de strălucirea iluzorie a jilţului pe care stă şi într-o întunecată judecată uită… că cei din juru-i contestă sublimitatea, înlătură dogmele – obligat să le păstreze cu străjnicie – angrenând pe toţi să facă la fel. Sus trona Etern, jos efemer… Uşurinţa unor astfel de fapte nu pot rămâne uitate. Din tot ce fac astăzi, mâine „Cartea de Mijloc va adân" ci adâncurile fericirii pentru toţi.

Bucureşti

18.2.1951

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

56 de ani în viaţa de jos, în misiune excepţională, sunt 56 de nestemate ataşate scaunului ce străluceşte şi-şi aşteaptă stăpânul Sus.

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Planul Divin putând suferi modificări, este aşteptat momentul întrunirii „Sublimei" pentru decizia supremă, a 3-a şi ultima chemare a Respectatului Frate alunecat, pentru statornicia Planului şi posibilitatea îndreptării lui.

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în ceea ce privesc ereziile, răspundem:

La aceste neaşteptate caractere, unde respingerea luminii este ordine, noi ne găsim în aşteptarea revenirilor şi plângem amar rătăcirile ce atât de scump se plătesc.

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să duceţi şi mai departe lumina ce atât de puternic străluceşte, prin radiaţiile Vibraţiilor sonore forte libere.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O fericire mai mare nu poate să încerce trecătorul, decât atunci când ştie ce simte şi vrea ce trebuie să dorească, întru bucuria noastră şi a celor de jos. Ferice Dvs!

Bucureşti
17.3.1951

La aniversarea patronului, Respectatului şi Fericitului Frate al nostru, patron, ce şi Sus se sărbătoreşte cu tot respectul datorat, fericitului rang din care faceţi parte, noi misionarii, preafericiţi ce vă suntem ataşaţi în această sublimă şi fecundă viaţă concedială, vă spunem:

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Astăzi, când la noi se sărbătoreşte – reamintind tuturor, că Dvs. vă sărbătoriţi patronul – este o fericire necunoscută jos, fericire ce străluceşte şi mulţumeşte pe toţi şi în plus pe patronul mucenic, modest şi vrednic, pe care aţi binevoi a-l alege, dintr-o modestie caracteristică drumului pe care mergeţi. Această fericire pe care aţi dat-o modestului, vrednicului mucenic Theodor, îl mulţumeşte nesfârşit, pentru care în numele lui vă transmitem cea mai neegalată fericire, legată de sporul luminat dat de Preafericiţii Fraţi ai Cercului închis, care prin Dvs. luminează cu toată dragostea şi răbdarea, noroadele întunecate.

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Patronul unui frate este ales de el şi de cele mai multe ori arată trasarea drumului de parcurs în viaţă. Prin similitudinea făcută Dvs., fiica pământească a Dvs., sora Teodora, fixată de Sus, de la început ca trinitară succesorală, sărbătoreşte laolaltă cu Fericitul şi Respectatul nostru Frate şi părinte pământesc al ei, patronul. Ferice ei!

Părintele Superior:

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în oceanul nesfârşit al păcătuitorilor, unde pasul mărunt al fiecăruia, aproape reprezintă nesfârşite păcate, calculate din îndemn egoist, Dvs. aţi primit misiunea de îndreptare a tuturor ce se vor găsi şi înţelege „Cartea de Mijloc” care cu voie sau fără de voie, au alunecat, din îndemnul

Respectatului Frate alunecat sau din proprie iniţiativă.

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru prima dată am îngăduinţa ca eu să închei astăzi urările de fericire pământească, cu toată puterea noastră spirituală, ce vi le facem.

Braşov

24.7.1951 / orele 10, 25

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectatul şi Fericitul Frate al Cercului închis, (Pétain) se găseşte astăzi cu Respectaţii Fraţi ai noştri, la locul său strălucit de Sus. Primirea ce i s-a făcut, a fost demnă de un Preafericit Frate al Cercului închis.

Nefericirea lui din viaţă l-a făcut să sufere cele mai grele suplicii, deşi ca fond raţional nu trebuia să i se impute nimic, ca fond pământesc era necesară detenţia în care s-a găsit. Atunci când cocoţat (oricine ar fi el), s-ar găsi în fruntea conducerii, are neapărat nevoie de discernământ, de judecată bazată atât pe conştiinţa interioară cât şi pe cea exterioară, care legată, să dea limpede liberului arbitru hotărârea promptă de moment; el însă nu a judecat sănătos şi ajunsese unde s-a găsit până la moarte, pe care a cerut-o stăruitor. La aceasta a contribuit în largă măsură Respectatul Frate alunecat, gelos pe capacitatea pământească, pe care l-a privit ca pe un obstacol al expansiunii sale. Cum aţi rămas singurul Respectat şi Fericit Frate bun lipit de tina pământească, ne revine nouă prilejul să vă arătăm cât de preţuit ne sunteţi în această fecundă viaţă misionară de excepţională valoare, atât pentru mulţimi, cât şi pentru noi. Oblăduirea Divină, ce în fiecare moment se revarsă cu prisosinţă asupra casei Dvs. vă este astăzi cunoscută şi fericit apreciată.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Căsuţa aceasta în care locuiţi este numai un început de dragostea noastră şi Dvs. meritaţi mai mult, mult mai mult, însă modestia în care vă menţineţi, nu vă dă nicio grijă, având certitudinea zilelor bune şi fără de griji. Feriţi-

vă de musafiri, care spre mâhnirea noastră, sunt invidioşi. La ei primează dreptul de folosinţă mai mult decât lumina. Înlătură cu ştiinţă totul, numai ca să se poată răsfăţa spre invidia altora şi mulţumirea lor, pe locul cald al altui frate ridicat cu forţa, pentru a-l încălzi el. Sunt însă unii care sunt simţitori pentru dragostea şi respectul ce vi-l acordă, fără ca să-şi dea seama de rangul fericit ce-l aveţi.

Braşov

Căsuţa dăruită/31.7.1951

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Trinitarii care au avut mereu avertismente, nu, că nu au înţeles îndemnurile noastre, dar dintr-o neglijenţă voită, au frânt legăturile cu noi, ce trebuiau să rămână indisolubile. Plăţile lor din trecut au fost zăgăzuite în parte de către Dvs. situându-se în locuri nebănuite. Totuşi în astfel de excepţionale alcătuiri, li se pretindea mai mult. Atunci când îşi vor privi oglinda – dacă vor mai fi – a fărădelegilor trecute, cu siguranţă că netezirea drumului va însănătoşi şi legătura cu noi.

Trecând acum la sora Teodora – trinitară succesorală – nu vă putem spune decât, că având ocrotirea noastră, va ieşi cu bine până la sfârşit. Suferinţele ei de până acum şi de viitor, îi sunt căşunate de nesănătosul discernământ, la care singură se angajează… refulările ce câteodată o prind, îi dau intuiţia adevărului… şi totuşi continuă. Rolul ei de viitor rămâne să-l joace, dacă nu-şi mai doreşte la supărări plecarea, într-o fericită misiune Divină, hărăzită de la începutul încorporării.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Zbuciumul sufletesc ce suflă uneori cu tărie în „căsuţa dăruită”, faceţi-l să înceteze. El nu trebuie să aibă loc acolo şi nici în altă parte, pe unde paşii fericiţi ai Dvs. calcă. Îndoielile pentru noi să dispară şi în locul lor să renască încrederea deplină a izbânzii finale, din orice situaţii v-aţi găsi. Sunteţi purtătorul inelului Divin şi ca atare unica putere pământească cu care aţi fost uns. Niciunul din ai casei nu trebuie îmbărbătat, fiecare să înţeleagă că: *totul de jos nu e nimic şi nimicul de jos este*

totul

În aceste momente de deosebită amărăciune, când tatăl pământesc îşi ştie copilele în faţa nedemnilor, învinuite de iubirea aproapelui, noi care veghem, vă arătăm că totul este trecător şi că din aceste suferinţe va ieşi oţelirea în misiunea ordonată, pentru trinitarea succesorală, cât şi pentru cea mică, care abia acum îşi începe iniţierea.

Un cuvânt de adâncă dragoste, trimitem celor ce vă îmbrăţişează sincer.

Braşov

Căsuţa dăruită / 6.8.1951

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

7.8. se apropie. Este sărbătoarea revenirii la noi a Respectatului şi Preafericitului nostru Frate Paul.

În această zi de mare, adâncă şi neegalată fericire pentru noi, şi durere pentru Dumneavoastră şi ai Dumneavoastră, vă vom introduce numai câteva clipe, în fericirea noastră, dacă veţi binevoi a primi.

Braşov

Căsuţa dăruită 22.8.1951/orele 10, 15

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mult aşteptatul 21.8. s-a consumat. La începutul lui la această dată, Sublima în plenul ei, cu Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi, precum şi cu Dvs. Respectatul şi Fericitul nostru Frate, s-a pronunţat asupra cererii drepte a Respectatului Frate alunecat, hotărând:

Modificarea Planului Divin în legătură cu cele 10 solstiţii aprobate şi de va mai fi nevoie, prelungirea până la 36 de solstiţii, cuprinzând şi pe cele 10 solstiţii în acest număr, ca să însumeze un total de 50 de solstiţii, aşa cum vi s-a mai spus că: *dacă o luaţi la stânga iobăgia vă mănâncă 25 de ani*. Cum Respectatul Frate alunecat şi-a fixat şederea jos singur, acest termen prelungit nu poate opera fără girul său şi cum girul său este în legătură cu vibraţiile sonore forte libere, veţi binevoi a înţelege dreptatea cu care el a fost din plin satisfăcut.

Când ni se va îngădui a vă reda desfăşurarea acestei memorabile şedinţe, se va putea vedea cu prisosinţă că Respectatul Frate alunecat jos, Sus având judecata spirituală, a putut să-şi dea seama de întreaga sa răspundere şi… şi mai mult tablourile juste vor oglindi un adevăr nealterabil.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Aprobarea celor 10 solstiţii nu înseamnă epuizarea lor, ci din contră, o prelungire a lor este posibilă, aşa cum a pretins Respectatul Frate alunecat şi în judecata căruia rămâne desăvârşirea angajamentelor ce şi-a luat. Modul plecării sale a rămas în întregime să-l hotărască Divinitatea.

— Avânţi, nu înţeleg nimic, întâi se acordă 10 solstiţii cu drept de prelungire încă 26 de solstiţii, când eram sigur că la 22.12. se va termina cu puterea lui.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Noi nu putem comite nedreptăţi. Respectatul Frate alunecat prin cererea sa dreaptă, Sublima nu putea refuza îndreptarea şi mai mult a mers până acolo ca „ex oficio” să-i mai acorde din plin încă 26 de solstiţii (13 ani). Toate acestea cu îngrădiri pentru primul termen; pentru cel de-al doilea, dacă va merge pe drum bun, să i se acorde înzilire… dar o succintă redare a acestei şedinţe nu se va putea da acum, ci de 14.9. când H. Truman, pe cale de revenire ca uns al Sfintei Cruci, va fi chemat să compare înaintea Forului de Dreptate al Judecătorilor din care face parte. Aceste două şedinţe legate între ele, vor arăta metodic desfăşurarea Planului Divin modificat şi care va indica termenele ce atât de mult interesează.

Când mulţimile se roagă pentru el şi când Cel mai Sublim dintre Sublimi, capul Bisericii Dvs. Domnul şi Mântuitorul tuturor, a fost şters, rugile lor îi aduc cele mai calde urări de slavă şi mărire; (interesaţii) se înţelege de la sine, cum fiecare căsuţă ale acestora se umple cu aceste slăviri şi care, catalogate măresc puterea lui. Ţinând seama de tot complexul împrejurărilor, nu se putea trece cu vederea niciuna din ele şi, şi, şi… pe acest temei s-a

hotărât cele de mai sus.

Braşov

Căsuţa dăruită 12.10.1951/orele 16, 20

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Semnalul de mare vestire pe care-l trimitem, are darul să reamintească neroadelor, că judecata faptelor lor, nu este niciodată prea departe, întunericul în care s-au băgat, cu voie sau fără de voie, au putinţa să-l înlăture, luminând şi drumul, cu puterea pe care o vor înţelege.

Prefacerile sociale, oriunde s-ar produce ele, nu obligă pe nimeni să renunţe sau să-şi acopere cu cenuşă lumina, ce atât de mult o doresc Sus. Pentru această lumină ei coboară în vieţi concediale plătitoare, ca să şi-o făurească sau să şi-o strălucească cât mai mult. Opritorile ce li se pun şi drumurile ce li se barează, trebuie să-i facă mai dârji, înlăturându-le cu orice sacrificiu, pentru a se putea face cât mai plăcuţi nouă şi mulţumiţi ei Sus. Acolo unde întunericul i-a cuprins, razele fericirii nu pot pătrunde, pentru că ei cu voie întind perdele groase, pentru a împiedica orice pătrundere a adevărului; conduşi sau conducând, desăvârşesc cu râvnă întinderea perdelelor, ce atât de mult le vor căşuna.

Este uşor să compătimeşti nenorocirea unui cunoscut, însă este mai greu să-l opreşti de la o fărădelege… pentru că încăpăţânarea îi este… drum.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Toate gândurile şi mişcările ce faceţi, ne arată nouă dragostea către noi, dar şi pentru aceasta, în afară de rangul şi misiunea extraordinară ce aveţi, vi s-a dat ajutorul cel mai necesar, ca să rămâneţi neatins din toate situaţiile grele, unde cu aprobare singur v-aţi băgat.

Semnalul de mare vestire „Cartea de Mijloc” ca şi cealaltă sfântă Carte, vor împleti cuvântul Domnului, dat în timpul vieţii Sale pământeşti.

Toţi uită că după cum trupul aparţine pământului, care-l hrăneşte, tot aşa şi spiritul aparţine Divinităţii, care l-a creat şi încorporat.

Slovele cuprinse în aceste Sfinte Cărţi, nu vor obliga pe nimeni să şi le asume, în schimb însă îi vor sili să se gândească… Repetăm aceasta în orice ocazii avem, pentru reîmprospătare.

În misiunile excepţionale pe care le-a avut, le are sau le va avea un Respectat Frate al Cercului închis, el rămâne în tot timpul desăvârşirii lor, un misionar excepţional, în a cărui sarcină a revenit îndeplinirea unui deziderat Divin, care din cauze cunoscute nu-şi termină însărcinarea, va putea să o continue, să o întregească sau să o modifice, adăugând temeiuri noi, în funcţie de înţelegerea acordată primei sale misiuni.

Misionarul excepţional poate să lege prin blestem; legătura sa, numai el o va putea dezlega.

Pedepsele ce decurg prin călcarea cuvântului său, sunt de categoria şi în raportul nerespectării cuvântului dat, cât şi a împrejurărilor ce l-a determinat pe frate să-l calce.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Misiunea extraordinară a Dvs. va înfrunta – prin vibraţiile sonore forte libere – acţiunile nefaste ale Respectatului Frate alunecat, împânzind clocotul remuşcării…

„Patmos” leagănul avertizărilor, de unde a ţâşnit lumina viitorului pentru toţi cei de atunci şi viitorii vremelnici locuitori, revine astăzi adăugând prin măreţia tainelor, ce curg cu îmbelşugare din partea noastră; surd să fie omul, orb să fie fratele şi nesimţitori să fie toţi, ca să nu înţeleagă deznădejdea noastră. Faptele lor necugetate – înscrise în căsuţele respective – îi nefericesc.

Potopul de insulte ce se întinde la fiecare pas la adresa noastră, ne-au făcut să lăcrimăm spiritualiceşte şi din a cărui cauză, milă pentru ei, să o răsfrângem fără dojană. Ei nu ştiu ce fac, însă când vor cunoaşte „Cartea44 şi nu vor voi să o înţeleagă – dacă nu vor voi, vai şi amar va fi de ei. împânzirea necredinţei a ceasului de faţă, nu scuză cu nimic pe cei care s-au prins sau se prind, în vârtejul necurat al ortacilor Respectatului Frate alunecat

Secundele fug, minutele trec şi ceasul se apropie, ceasul Judecăţii Drepte, pentru fiecare ce se găseşte jos, în viaţa concediată plătitoare. Povara cu care detestatorii noştri s-au încărcat singuri, îi îngreunează din ce în ce mai mult, deşi susţinătorii lor împărţiţi, se bucură sau plâng de vedeniile lor de peste noapte.

Soarele încălzeşte deopotrivă pe toţi – fără excepţie – şi Cărţile acestea sunt date tocmai, ca deopotrivă să-i lumineze pe toţi.

De puterea arzătoare a soarelui, fug cei mai mulţi, însă cei care înfruntă, la început câte puţin, cât de puţin, începe să li se jupoaie pielea, acolo unde razele lui o ating, ca apoi pielea să se obişnuiască cu puterea lui, până când cu timpul, ajung să suporte fără condiţii, toată puterea lui. Aşa şi cu Cartea.

Braşov

Căsuţa dăruită 12.10.1951/orele 23, 10

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

După o îndelungată odihnă spirituală, la care aţi avut dreptul, a sosit momentul să continuăm, arătându-vă: pentru că vă găsiţi în grija noastră, nu vă aplecaţi urechea la tot ce se discută despre aceste griji. Orice ar hotărî unii, noi vom şti să vă aranjăm acolo, pe locul în care vă stă bine, ferindu-vă de tot ce ar putea mânji aureola sfinţită a Respectatului şi Fericitului nostru Frate.

Nimic să nu vă clintească din prima Dvs. inspiraţie. Instinctul sensibil al conştiinţei interioare, angajat de vibraţiile sonore forte libere, vă dau din primul moment, bucuria drumului în situaţia în devenire.

Discuţiile ce urmează să fie conduse în anturajul intimilor Dvs., nu vor putea mişca drumul nostru cel mai bun, pe care vi-l indicăm să-l urmaţi. *Cu masca pe ochi, veţi merge ca un prizonier acolo unde dorinţa noastră impune*.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Grija zilei ce va urma, tulbură pe toţi şi toţi merg pe dibuite. Momentele de nesiguranţă cu care măsoară paşii

oricine din înlănţuirea Respectatului

Frate alunecat, indică cu toată claritatea nesiguranţa ceasului ce vine… Puterea lui, a Respectatului Frate alunecat, poate dispune după bunul plac – prin solii săi – orice vexaţiuni, orice presiuni, precum şi anihilarea drepturilor vitale ale celor prinşi în cercul său.

Cu fruntea sus, cu zâmbetul celui mai fericit dintre fericiţii trecători ai vieţii concediale, veţi merge fără teamă înainte. Vorbind de fericire, afirmăm că este singura dată când într-adevăr vă fericim pământeşte.

Aveţi cea mai mare podoabă marcată de cea mai puternică lumină sfinţită. Am văzut în totul, că, cu cât aţi cunoscut mai bine originea spirituală a rangului fericit din care faceţi parte, cu atât mai mult modestia aţi îmbrăţişat-o, oprind-o ca pe o indisolubilă necesitate a vieţii trecătoare. De aceea noi, le abordăm cu oarecare sfială, preţuirii şi puterii Divine, cu care aţi fost şi sunteţi dăruit. Greşesc toţi intimii care cunosc aceste preţuiri. Ei şi numai ei, pot găsi curajul – bazat pe proteguirea noastră – ca să nu roşească de slăbiciunea lor.

Ce frumos se odihneşte „Puf6, câtă speranţă îi dă prezenţa Dvs. Este un pisic nenorocit – cum spuneţi – priveşte altfel ca (decât) oamenii şi deşi nu are ochi, priveşte prin ochii spirituali, a doua vedere a văzului, care nu minte, nu înşală şi… pe mâine.

Braşov

Căsuţa dăruită 22.10.1951/orele 23, 10

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O analiză a egoismului, am dori să facem în această şedinţă.

— De ce nu, dacă este necesar.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sintetizarea o găsim utilă şi fără prea multă introducere, să păşim înainte.

Fratele, în viaţa sa concedială plătitoare, când începe să se simtă cât de cât pe picioarele lui, vede în juru-i atâtea… şi altoit de acestea, devine egoist. „Eu însumi îi

„surâde şi iubirea de sine pe care o simte puternică în el, îl face ca tot timpul să se gândească cum ar putea să facă şi indiferent prin ce mijloace, ca să-i fie lui cât mai bine. Această postură ce-l acaparează continuu, îl face să uite cu totul „adu-ţi aminte de moarte" ca să păşească înainte, ca şi când ar fi nemuritor…

Teama de a fi înşelat de altul, îl face atent şi-şi ia toate măsurile, ceea ce îl face să prevadă totul confuz, dintr-o simţire instinctivă a iubirii de sine. O tărie sufletească, bazată pe facultăţile morale, la egoist nu se va găsi, temerea însă îl va urma la tot pasul. O stare de echilibru, iubăreţul de sine, nu şi-o va putea manevra. Tăria sufletească, prin care să voiască altceva decât iubirea de sine, nu se va putea găsi la egoişti.

O afecţiune sufletească a sentimentului interior, poate avea loc însă fără sentimente generoase, deşi dotat ca oricare altul, cu facultatea de a se exprima, de a scrie şi de a-şi apropia din suferinţele altuia, îl fac inapt, din care cauză iubirea de sine trenează. Acţiunile sale sufleteşti, care examinează fără putinţă de altoire – în care el nu este el – nu va da roade, căci intenţia în forma în care şi-o prezintă, îl face să conceapă şi să judece, numai prin prisma interesului său. De aceea voinţa sa rămâne canalizată numai pe drumul pe care şi-l propune să-l urmeze.

Oricât s-ar încerca să i se imprime în conştiinţa sa interioară sentimente afectuoase pentru altul sau alţii, când este vorba mai ales de interes, tăria sufletească nu-i va da răgazul să chibzuiască mai mult, persoana sa este scoasă din cauză, decât să privească numai prin ceea ce este el.

Din aceste constatări, pe care avem bucuria să le arătăm celor mulţi avizaţi acum, aceştia vor putea să-şi dea seama de greşelile ce fac, în lipsa de putere pe care o au, de a înţelege şi a aprecia ca prin mişcarea sufletească (conştiinţa interioară) să înlăture pe cea exterioară.

Egoistul devine avar, prin însăşi legătura ce există între ele; manipularea vibraţiilor este uşor de făcut, când

sunt cerute imperios. Odată apucat pe acest nefericit drum, nimic nu-l va putea determina pe frate, să se oprească. Se întâmplă însă, ca cel ce-l ajută în nefericitul său drum, să moară. Singurătatea şi lipsa de imbold, îl dezmeticeşte, pentru moment. Liberul arbitru întunecat, sclipeşte ca un fulger şi se stinge, fără putinţă de revenire.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am atins sensibilitatea egoismului atât de feroce, ce cuprinde pe cei mai mulţi, din viaţa de jos.

Durerea noastră rămâne întreagă, căci oricâte încercări de a putea să readucem pe teren sănătos, nu dau rezultate mulţumitoare şi ei rămân răspunzători de agoniseala ce o fac.

Braşov

Căsuţa dăruită 11.11.1951/orele 17, 30

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ce este muzica şi care este scopul ei?

Aceste vibraţii pământeşti au scopul să-l facă pe frate, ca pentru puţine clipe, să retrăiască anumite situaţii plăcute, sau deopotrivă, să-l facă să sufere.

Căderea în reverie este cea mai fericită parte, ce a cuprins atât conştiinţa interioară cât şi pe cea exterioară, ca prin reflexiile căpătate în anumite ocazii, va face ca cel ce le are, să se simtă un altul, prin transformarea cu primul, ce a trecut o astfel de stare.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am adorat muzica în viaţa concedială ce am avut şi de la ea, când mă găseam atât de mulţumit, şi cu ea, ce-mi cuprinsese întreaga simţire, am făcut calea întoarsă.

Am fost printre puţinii răsfăţaţi de această muză… care mi-a înlesnit să mă despart cu atâta uşurinţă de tot ce îndrăgeşte pământul.

Prin această binecuvântată muzică, fratele oricât de ursuz ar fi când are ocazia să-i prindă simţământul interior şi mai ales, când în el se găseşte o rană, o amintire, chiar îndepărtată, să nu-l facă să ofteze, ci… să retrăiască din plin, situaţia care l-a răscolit. Muzica este lăsată tocmai ca

să uşureze şi să-i facă pe fraţi mai înţelegători şi… mai veseli.

Binecuvântata viaţă concedială plătitoare, nu ar fi însemnat atât de mult, dacă muzica nu l-ar fi condus ce frate prin toate colţurile intime ale eului său şi nu l-ar face să tresalte prin pulsaţiile ce trec prin toată simţirea sa.

Sensibilitatea fiecăruia se manifestă la melodiile ce ţâşnesc dintr-un instrument sau voce. Instrumentele construite şi manipulate cu dibăcie, trăiesc pe timpul când sunt conduse.

Nu este suficient să fii dispus, este suficient ca muzica să te întoarcă la drumul regretat, ca să te prindă şi să te facă părtaş la răscolirea sentimentului închis… pentru care un frate a oftat atât de des.

Aş fi dorit să fac o altă succintă descriere a muzicii, însă aceasta rămâne să o facă Părintele Superior, care va face o agoniseală a muzicii din alte vremuri.

Braşov

Căsuţa dăruită 17.11.1951/orele 23, 40

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Filosofii ca şi ateii au găsit că „absolutul” este inaccesibil spiritului uman şi că el rămâne nesupus nici unei condiţii sau restricţii. Au găsit ei, nu-l găsim noi şi nici Dvs. nu-l găsiţi.

Adevărul este că trebuiau ca ei să facă ceva care să-i ridice în ochii semenilor lor, doritori de noutăţi. Au mers şi mai departe, ca să-l facă pe Tatăl – ce nerozie – răspunzător de sentimentele şi pasiunile fraţilor. Despre acestea însă vom mai avea ocazia să mai vorbim.

După ce vor *cunoaşte fraţii*, *tot ce* le dăruim prin *Dvs.*, *ca înainte* de orice experienţă – ci numai din pură raţiune – să-şi dea seama de dragostea ce le purtăm, căci proba o vor avea prin raţionament de acolo vieţile concediale plătitoare se vor curge în căinţă şi pietate, însă sentimentele durabile de afecţiune pentru noi, nu ne vor lăsa nepăsători şi ei să fie siguri de ajutorul ce-l vor primi, prin Clemenţa Divină.

Alţii însă, vor avea o credinţă nefavorabilă însoţită de îndoieli, pentru tot ce le dăruim şi totuşi marea lor majoritate vor sfârşi să se pună de acord cu dăruirile noastre.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în această carte „Din întuneric la Lumină" se va vorbi de noaptea „timpurilor" necesară încorporaţilor; pentru cei ce au parcurs vieţile din timpurile acelea, vor avea intuiţia că le trăiesc, pentru ceilalţi vor avea mândria de a le însuşi, ca toţi la un loc, să se bucure de fericirea cu care au fost luminaţi.

Nu este uşor să se reţină sute, mii, milioane sau miliarde de ani. Familiarizarea acestora o veţi avea atunci când îngăduinţa ne-o va permite.

Vă mulţumim respectuos pentru răbdare.

Braşov

Căsuţa dăruită 16.12.1951/orele 18, 35

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru a-i face pe cei ce nu pot să pătrundă mai uşor expunerile noastre, vom căuta să-i îndeletnicim cu ele, arătându-le că:

Controlul gândurilor legate de concentrarea voinţei, pot să ducă şi la constrângerea spirituală, însă rezistenţa răbdării este atât de puternică, încât energia pe care o poate avea cel în cauză, îl păzeşte de la o fărădelege, căci conştiinţa spirituală lucrează mână în mână cu cea exterioară şi acel ce le poate stăpâni, are meritul să fie purtătorul „nobleţei de caracter". Pentru această, se angrenează în sarcina ce şi-o impune; memoria, îngrijitoarea echilibrului de putere, ce nu-i va da pace, decât atunci când şi-a împlinit angajamentul.

Am atins din principalele vibraţii necesare, pentru a lucra în profitul sau detrimentul celui ce le manevrează. Era necesar aceasta pentru ilustrarea faptelor bune sau rele, ce în tot momentul se consumă jos.

Este un aviz ce se dă Trinitarilor şi care dezvoltat, le va indica fără deosebire, menţiunea pe care atât de uşor o

înlătură. Ce poate fi mai plăcut fratelui decât atunci când ştie că respectul ce-l primeşte din partea altora, este produsul prudenţei sale.

Prudenţa este clopotul ce te face să tresalţi, oprindute să mai calci în ceva murdar… Această calitate, alimentată cu vibraţii de putere – în unele cazuri – îl face pe cel ce o are, să devină în ochii celor din jur, ca un „clarvăzător, ca „re poate penetra, aducând unele fapte în devenire. Toate acestea sunt rezultatul curăţeniei spirituale şi de moment, sistemul vibratoriu atins, primeşte pe loc dezlegarea cerută; se va găsi la un moment dat, într-o inspiraţie la care nu visase. Ar fi suficient, să se simtă obiectul discuţiilor, ca el să nu înţeleagă, însă să simtă că ceva extraordinar se petrece cu el.

Prudentul este prevăzător, măsurat şi prin calculele ce le face, evită pericolele înscrise pe grafic, ca sărite… Fratele poate să se sustragă de la excese, fără să producă altora nemulţumiri, căci cumpătul este un comandament, de la care nu abdică.

Mulţi sunt de la începutul încorporării, pivotaţi de acest comandament, fie din cauza alcătuirii corpului lor comandat de Sus, pentru înfrânarea exceselor care îl debilitează imediat şi-l face să le evite, fie din cauza liberului arbitru care se sustrage voluntar de la pasiunile de care sunt stăpâniţi ca pământeni.

Prin această „temperanţă” ei câştigă, câştigă mereu, deşi intimii îi împroşcă cu tachinări şi obişnuiţi cu încăpăţânarea de care dau dovadă, îi evită.

Dacă fiecare, fără excepţie, ar fi pătruns că gândul şi fapta sunt riguros înscrise în „căsuţa” lui din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, să fie siguri că evoluţia s-ar face într-un tempo rapid şi ei ar fi fericiţii ce s-ar *bucura la darea socotelilor*.

Sentimentele generoase pot cuprinde şi pe cei mai refractari, când situaţia în care se vor găsi, îi ating pe ei.

Afirmăm că „nădejdea” este pârghia ce menţine spiritul într-o încleştare neasemuită şi care nu dispare, decât puţine clipe când totul este terminat; prin ea fratele

speră, speră mereu.

Puterea de constrângere a existat în toate timpurile, nu însă în măsura în care există acum, prin constrângerea spirituală; ceea ce am dori să arătăm, nu este – şi trebuie să trecem repede peste ea – decât o palidă icoană a ceea ce se practica, nu prea mult.

Ulciorul nu merge de multe ori la apă… se sparge şi cam aşa ceva se poate *întâmpla*, ceva *mai târziu*…

Acum, când anul vă stă înainte, veţi putea să întrezăriţi desfăşurarea lui. Lacrimile nu valorează nimic faţă de intensitatea Eternităţii, creată tocmai pentru fericirea spirituală ce este atât de uşor ignorată.

Sărăcia, sărăcia care este prea mare astăzi, permite unora, chiar dintre ei, să se ajute cât pot şi în măsura în care pot. Prin îndurarea ce arată fraţii faţă de atari situaţii, de a uşura lipsurile altora indică dragostea către aproapele şi implicit către noi.

Prin caritate trăiesc cerşetorii, cei de ieri erau puţini, iar cei de acum mulţi… Casele de milostenie au dispărut, egoismul s-a întărit, cuibărindu-se în destui slabi, iar puterea de constrângere a înlocuit casele de milostenie.

De *mult la* Ebrei, *judecătorii guvernau în numele Divinităţii*. Va *veni* vremea ca peste tot, conducătorii să guverneze la fel, iar Statul să se numească: STAT TEOCRATIC, aceasta numai după înfăptuirea „Turmei şi Păstorul”.

Braşov

Căsuţa dăruită 24.12.1951/orele 23, 25

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Binecuvântarea solemnă este protecţia Divinităţii, ca să se răsfrângă asupra celui ce o reclamă. De obicei această binecuvântare solemnă este cerută la căsătoria legalizată de către cel ce o leagă, preotul.

Mai este Clemenţa Divină, cu alte revărsări şi de care aveţi cunoştinţă; ea nu trebuie confundată.

Fericirea perfectă de care se bucură Sus, Respectaţii Fraţi ai Cercului închis, ne dă prilejul a vă arăta

deznădejdea de care suntem cuprinşi din cauza alunecării atât de adânci a Respectatului Frate I.V.S., ce stăpâneşte vremelnic atâtea mulţimi de diferite naţionalităţi şi religii. Anul este pe sfârşite şi se va încheia, pentru a păşi în cel nou, cu alte greutăţi, cu alte dezmăţuri.

21 Decembrie a trecut şi din el rămâne numai dorinţa Respectatului Frate alunecat, care faţă de posibilitatea unui eşec, a rugat Sublima să consfinţească ca tot timpul acordat lui să rămână întreg, fără violentări reciproce, ci numai starea de fapt în care se găseşte acum. La aceasta s-a răspuns că Respectatul Frate alunecat are cuvântul şi că numai el va putea dispune după bunul său plac, că dorinţele sale vor putea fi făcute pe socoteala sa. În <. *:? t

Naşterea Domnului, Sfânta Sa Naştere, s-a serbat Sus cu tot protocolul cuvenit, jos – în locurile oprite – s-au făcut slujbele nu ca în alţi ani, mai puţine şi mai încet. Vom trece peste ele, ca să ajungem – dacă permiteţi – să facem o incursiune pe alte meleaguri, unde ele se fac cu toată inima şi în libertate.

— Cu multă bucurie Avânţi, de altfel nu am mai făcut de mult incursiuni.

Este frig, un frig polar, Avânţi mă conduce şi simt cum tremur de frig.

Munţii sunt mai mici faţă de înălţimea la care ne găsim noi.

Mergem, mergem mereu, trecem ape, oraşe şi trecem aşa de repede că aproape nu le observ.

— Roma – îmi şopteşte Avânţi. Să ne oprim şi să priviţi Catedrala ce poartă numele Respectaţilor şi Preafericiţilor Fraţi Apostoli. O descriere amănunţită, ne-o rezervăm pentru mai târziu, cu oarecari dezvăluiri, pentru a fixa date în lumina adevărului, asupra Preafercitului Frate Pavel. Acum să intrăm prin puhoiul acesta de credincioşi, ca să vă daţi seama de cum înţeleg ei să cinstească Naşterea Domnului.

— Avânţi, crezi oare că serbarea Naşterii Domnului din 1953, la noi va fi făcută ca şi acum?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, îmi

forţaţi răspunsul, însă… pot să vi-l dau.

— Avânţi, de ce te-ai oprit şi n-ai răspuns imediat?

— Nu am răspuns prompt, din cauză că nu aveam această dezlegare; întârzierea răspunsului a fost necesară ca să pot primi învoirea cerută.

Anul 1953 este în mâna Respectatului Frate alunecat. În compunerea lui, se găsesc două cumpene; dacă se rupe una, cealaltă este şubredă şi… Cum însă el a pretins să rămână situaţia prezentă, se va încerca, tot de el, să întindă coarda; coarda tot el o va întinde, şi de el depinde dacă o întinde prea tare… Aparent apa este tulbure şi fundul nu se zăreşte încă.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am fi dorit ca descrierea anului 1952 să o facem în primul trimestru al lui, însă dacă aţi binevoi să ne daţi răgazul, aţi putea avea mulţumirea să cunoaşteţi şi alte beteşuguri pe care el le poate aduce. Dar să priviţi lumea aceasta ce se prosternează pe lespezile acestui minunat lăcaş, cu tot respectul ce înţeleg să-l aducă Domnului, la aniversarea Naşterii Sale.

— Avânţi, dar sunt de diferite religii, după cum îmi pot da seama.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt şi aşa se vor aduna după apariţia „Cărţii” în casele Tatălui. Dumneavoastră nu puteţi să vă daţi seama ce putere va avea comoara ce posedaţi, când veţi putea dispune difuzarea ei.

— Să revenim acasă, acolo unde vă aşteaptă căsuţa dăruită, pentru a continua – cu scrisul – arătându-vă păţania unui copil.

Am părăsit acest Sfânt lăcaş şi afară am simţit din nou frigul, nu atât de glacial ca la plecarea de acasă. Suntem iarăşi sus, din ce în ce mai sus şi frigul a devenit îngrozitor. Trecem ape, oraşe, munţi şi am ajuns; căsuţa dăruită ne aşteaptă caldă. Avânţi la dreapta mea şi eu la masa de scris, cu hârtia în faţă şi stiloul în mână, aştept cuvântul lui.

Avânţi

— Un părinte a avut cinci copii, crescuţi în dragoste către Dumnezeu şi iubire către aproape. Se făcuseră mari, când mijlocaşul, fosif, prins în vâltoarea vieţii şi în contactul furtunos al destrăbălării, a uitat şi de tatăl său şi de dragostea către Dumnezeu şi aproape. Rătăcind din oraş în oraş, ajunsese într-un hal de sărăcie cumplită, că-i era ruşine de sine. Atunci s-a adresat tatălui său, cerându-i ajutor. Tatăl a trimis imediat ajutorul cerut; rătăcitul terminându-l, a cerut altul şi altul şi altul. Părintele disperat, s-a judecat şi nu a mai trimis nimic. Văzând aceasta rătăcitul s-a apucat de muncă ambiţionând strângerea sumelor primite, spre a le restitui tatălui său, care deşi prea bogat, l-a lăsat în gol. După trei ani, copilul rătăcit a putut trimite tatălui său întreaga sumă ce primise, cu următoarele rânduri:

„Tată, tu mi-ai trimis în trei rânduri ajutor, ca să-mi pot ţine zilele; l-am primit, dar cum mi l-ai dat, tot aşa s-a dus, căci era nemuncit. Când am cerut din nou, nu m-ai auzit; era o înţelepciune a Ta. Mi-am dat seama şi…

m-am apucat de muncit. În trei ani am strâns banii pe care tu mi i-ai trimis şi pe care eu i-am risipit în trei săptămâni, egale cu trei ani de muncă. Am devenit înţelept Tată adorat. În casa Ta am văzut numai lucruri frumoase şi fapte de preţ. În ea, buzele mele nu puteau rosti cuvinte de ocară. Tu, părinte luminat m-ai învăţat să mă rog lui Dumnezeu. În lume când am fost, m-am rugat o dată de două ori şi chiar de trei ori, şi nu am fost ajutat… aşa cum eram ajutat în casa Ta sfântă. Atunci l-am părăsit şi m-am cufundat în desfrâuri. Acum când îţi scriu aceste rânduri sunt dezmeticit şi văd trecutul meu pe oglinda ce o numesc conştiinţă şi care a devenit din această privinţă dornică să facă bine, să ajute şi să iubească aproapele şi să-mi îndrept gândul către Tine, adorat părinte.

Nu mai am nevoie de ajutorul Tău material, căci am, am nevoie de ajutorul Tău spiritual, care încă îmi lipseşte. Aşa precum m-ai ajutat la nevoie, ajută-mă şi acum, căci simt o nelinişte în mine pe care nu o pot denumi, ce se petrece în mine, nevrednic şi păcătos, între păcătoşi. În

ziua când voi deveni curat, voi fi cel mai fericit şi mă leg să rămân curat. Am greşit şi a trebuit să treacă ani ca să-mi dau seama de el (de acest păcat).

Deoarece conştiinţa mea s-a trezit întru înţelepciune, judecă cu altă minte şi mă conduc din ce în ce mai bine. Acestea sunt cele mai bune indicii despre înţelegerea ce m-a prins, recunoscând cu adevărat poziţia trecătoare a mea în viaţa concedială, pe care am fost învrednicit să o petrec.

Tată scump şi adorat, desigur cuvintele mele vor avea darul să te surprindă, însă din suflet te rog să-mi ierţi îndrăzneala ce am, cerându-ţi cu adevărat ajutor spiritual.

La aceste rânduri, părintele fericit că fiul său a devenit puţin mai înţelept, i-a dat următorul răspuns:

„Fiul meu, rândurile tale pornite din cuget curat, m-au făcut să văd îndreptarea ta, pe care ca părinte o aşteptam. Ai părăsit casa mea „pur", şi ţi-am pus la dispoziţie tot ce puteam să te fericească pe acest pământ ca om, însă din cauza unei judecăţi întunecate, ai greşit greşeală atât de fundamentală, ale cărei repercusiuni ai putut să le întrezăreşti tu singur.

Aş fi tare mulţumit dacă în înţelepciunea ta, ai putea cu adevărat să te prenumeri printre puri, aşa cum erai când ai părăsit Casa Fericirii. Totul depinde de tine şi numai de tine, de cum te vei purta cu semenii şi de respectul pentru mine. Atunci ţi-am dat pe lângă sfaturile părinteşti şi porunca împlinirii datoriei, ce cu atâta hotărâre ai scris-o şi m-ai asigurat de împlinirea ei. Am fost categoric, arătând că ai putea greşi, însă tu ai fost acela ce ai zâmbit spunând:

— „Tată, sunt fiul tău, m-ai creat, m-ai înfrumuseţat şi m-ai situat în casa Ta, ca şi pe Tine, stăpân, aş putea greşi?"

— „Da fiul meu, ai putea greşi, dacă însă greşeşti vei suferi amar… şi ai greşit.

Mai este timp, fii demn de numele ce porţi şi nu uita că eşti fiul meu, gândeşte-te că viaţa concedială plătitoare în care te găseşti este prea scurtă şi ai dat un cuvânt când

ai părăsit casa mea, şi nu va fi plăcut pentru tine ca la reîntoarcere să stai şi să ocupi – cocina de porci”.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

V-am schiţat greşelile unui copil, ce se oglindesc din răspunsul părintelui său. Aceasta va fi arătată, dacă nu este identificat, prin redarea unei vieţi trecute.

Vă las, că v-aţi obosit prea tare.

Braşov

Căsuţa dăruită 2.1.1952/orele Zi, 10

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Avânţi v-a spus că anul 1951 era să vă împingă în juruinţa pentru revenirea Sus.

Anul s-a încheiat, faptele consumate s-au înscris şi acum aţi păşit într-un alt an, cu teama ce numai Dvs. aţi îmbrăţişat-o. Da, teama aceasta nu stă numai în cele ce vor veni; stă în primul rând în dragostea ce o purtaţi victimelor care vor trebui să plece şi în al doilea rând, în nesiguranţa ce a coborât în conştientul general. Oricum ar fi, nu trebuie zălogit timpul atât de scump vieţii, pentru că odată alunecaţi în astfel de socoteli, dispare speranţa, ca să-i ia locul, îl că de ce va veni. Anul acesta, care este încărcat cu destule piedici, va putea trece trosnind roţile ce-l suportă, fără însă a se rupe vreuna.

Pacienţa şi încrederea să ocupe primul loc în fiecare, căci fiecare îşi are drumul durata vieţii de jos.

Noi ce vă avem în grijă, nu putem decât să vă facem cele mai calde urări spirituale, asigurându-vă de dragostea şi respectul ce vi-l datorăm.

Fratele ar trebui să fie pătruns, că în mâna lui stă sărirea curselor şi în a noastră, plecarea (moartea) lui… De aceea noi vă desfăşurăm mersul anului ce începe, în măsura cunoaşterii lui.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca în toţi anii, am avut fericirea să vă spun şi cuvântul meu. Aţi sărit cel mai greu hop, în anul care s-a sfârşit. Fratele Francisc vi l-a creat şi noi v-am apărat. Nu

este uşor lucru ca legat fiind, să-ţi desfaci sforile, ce tu le-ai înnodat, iar alţii în grija cărora te găseşti să le desfacă ca astfel să fii imunizat, şi să te poţi bucura de dragostea celor de Sus. Anul acesta în care aţi intrat este şi el greu, totul se găseşte în funcţie de limbă, de paşi şi de... răbdare.

Şi eu vă fac cu toată puterea spirituală, cele mai bune îndemnuri, urându-vă să suportaţi cu resemnare tot ce vă poate atinge... căci totul este trecător. Să fiţi fericit!

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vor veni zile de cumpănă, vor veni ceasuri grele, însă din tot ce va ieşi, va ieşi dragostea şi respectul către noi.

Braşov

Căsuţa dăruită 4.1.1952/orele 24 continuare

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Punctul de gravitaţie îl creează Respectatul Frate alunecat, dacă-l doreşte, anul acesta. Unsul în devenire al Sfintei Cruci H. Truman se găseşte la răscruce; realegerea sa devine greoaie.

Cu toată puterea spirituală vă urăm fericire cu adevărat pământească (mulţumire deplină) pentru împlinirea cuvintelor Dvs. sfinte:

„Voi *încerca să-mi aduc fraţii rătăciţi pe făgaşul luminii, aşa precum făcut-am odinioară. Cartea ce o voi scrie să rămână de veacuri Cuvântul Domnului şi precum fraţii din viaţă se străduiesc să descifreze Apocalipsul scris pe când mă găseam în Duh, aşa cum mă voi găsi şi în misiunea extraordinară la care mă angajez, să-i luminez şi să înţeleagă rostul trecător* ce-l *au în viaţa pământească, ca să câştige locul fericii de Sus*

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mâhnirea profundă în care ne găsim, nu lasă nicio îndoială de cele ce vor urma... Dacă Respectatul Frate alunecat doreşte înlăturarea ei, faptul poate deveni împlinit, însă nu se va putea întrona libertatea şi pacea cea

adevărată, fără înlăturarea nefericitei doctrine a comunului.

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Şi eu prea fericit că mă număr în garda ce vă apără, vă aduc şi urări şi informări delicate despre desfăşurarea lui 1952. Anul acesta îl puteţi considera greoi, greoi din constrângere, greoi din lipsuri şi mai ales greoi din necunoscut. Precum aţi parcurs mai bine de jumătate de veac – şi cu ajutorul nostru – tot aşa trebuie să vă întărească în orice situaţii grele, în care eventual vă veţi putea găsi. Neîncrederea atâtora nu trebuie să vă influenţeze şi iertarea să vă fluture pe buzele fericite ale Dumneavoastră. Fericit între fericiţi vă număraţi Sus, fericit între fericiţi vă prenumăraţi jos.

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Eu voi încheia în astă seară, urările fericite ale Spiritualităţii Eterne. Ca întotdeauna v-am arătat viitorul, fraţii mei v-au disecat atât cât au putut parcurgerea anului acesta.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, împreună cu mine, Părintele Superior, Fidel, Avânţi, Bichat şi Melic vă facem urările spirituale datorate pentru anul în care aţi intrat, informându-vă că şi în el se vor comite destule fărădelegi şi că atenţia noastră este îndreptată cu toată dragostea către Dumneavoastră, excepţionalul misionar al Domnului, rugându-vă să înlăturaţi juruinţa plecării, pentru că numai astfel va putea să apară „Din întuneric la Lumină61 şi „Cartea de Mijloc”, în condiţiile la care v-aţi obligat.

Din tot ce aţi aflat să nu vă temeţi de nimic, căci Dvs. sunteţi Respectatul şi Fericitul nostru Frate, cel mai bun din bunii din viaţa de jos şi când va veni timpul, cel mai fericit din Preafericiţii de Sus. Păşiţi cu încredere deplină, cu dragoste către noi şi aproape şi anul se va consuma mai bine ca alţi ani.

Fericit să fiţi şi jos, precum sunteţi Sus.

Braşov

Căsuţa dăruită 13.1.1952/Orele 18, 20

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Parcurgerea acestui an va avea o cotitură marcată de Respectatul Frate alunecat, căci împrejurările îl vor putea sili să ceară plecarea (moartea). În acest caz, modificarea Planului Divin va fi făcută de către el, în puterea căruia stă şi astăzi. Am ţinut să vă aducem la cunoştinţă aceasta, pentru a fi pregătit cu tot ce se poate modifica.

— Marpha, Respectatul Frate alunecat, dacă se îmbolnăveşte, cere plecarea?

— Vi s-a spus că anul acesta are două cumpene; de la aceste cumpene el ar putea – în mânia ce-l va cuprinde – să ceară plecarea.

— Marpha, se poate începe în anul acesta ceva?

— Nu, nu putem şti, că Respectatul Frate alunecat are iniţiativa, ştim şi mai ştim că şi Planul Divin va suferi modificări, din îndemnul său.

— Marpha, ca spirit sau ca încorporat?

— Ca spirit, vedeţi, totul este în mâna sa. La o şedinţă a Respectaţilor şi Preafericiţilor Fraţi ai noştri, la care aţi luat parte şi Dvs., Respectatul Frate alunecat şi-a arătat dorinţa aceasta. Că nu-şi ţine cuvântul ca misionar jos, noi nu-l putem forţa. Totuşi se poate să nu uite.

1952 va aduce schimbări importante în diplomaţia pământească. Tot în el se va consuma începutul alipirii naţiunilor doritoare de frăţietate, aşa cum trebuie să fie „Turma şi Păstorul” – începutul, începutul este greu …

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Trebuie *ca* la jumătatea lunii a treia, să începeţi pregătirea tehnică a cărţii „Din întuneric la Lumină”. Până atunci odihnă. Pregătirea aceasta va necesita timp îndelungat, pentru că trebuie să luaţi parte la tot ce s-a petrecut, din tot ce veţi scrie. Nu vor fi tablouri, vor fi realităţi consumate în trecut şi eu voi avea fericirea ca şi alţi fraţi să vă conducem.

Braşov
Căsuţa dăruită 19.2.1952/orele?, 30
Marpha
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

57 de nestemate's = au fixat pe Tabelele de la Marea Intrare a Respectatului şi Fericitului nostru Frate Theodor, al vieţii sale concediale excepţionale. Ferice Dumneavoastră!

Aniversarea acestei încorporări, în mod excepţional, a făcut posibilă coborârea Respectatului şi Preafericitului nostru Frate Paul. Întrevederea a făcut ca lacrimile de fericire ce au curs din ochii Dvs., să fie ecoul bucuriei spirituale, prin fixarea nestematei meritate. Cuvintele ce vi le-a adresat, au fost:

— „Fii fericit pământeşte şi urmează-ţi drumul tot aşa cum ai mers anul acesta în care ai intrat, să-ţi rămână de exemplu ajutorul nostru şi dragostea, ce-ţi purtăm. Să nu uiţi că este anul de cumpănă în care te găseşti. Prudenţa să-ţi fie „cap" în orice împrejurare, greutate în care te-ai putea afla, ca să înlături juruinţa plecării, pe cât îţi este posibil… Dacă însă scârba de tot ce se comite jos ajunge la capăt, noi Preafericiţii vom fi cei dintâi, care să te întâmpinăm. Grija noastră rămâne şi mai departe, să înlăturăm asperităţile stării de fapt.

Tu, Frate bun şi iubit al nostru, să-ţi aduci aminte că judecata pământeanului, este incapabilă de o preţuire spirituală şi de moment, el îşi strânge necondiţionat plumbii, ce nu-l vor lăsa să se ridice.

Ai cea mai gingaşă misiune, fii fericit cu toţi care te îmbrăţişează şi m-au iubit şi pe mine.

A fost pentru mine o bucurie şi o plăcere neasemuită că m-ai putut vedea şi pentru tine frate al meu iubit, cea mai mare dintre fericirile avute".

Melic
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Anul de cumpănă al vieţii Dvs. a făcut ca Respectatul şi Preafericitul nostru Frate Paul, să coboare la aniversarea acestei încorporări. Excepţia este

îmbărbătarea ce v-a făcut, prin cuvintele sfinte ale Domnului:

„Fiţi fericit şi mergeţi înainte. Nu vă aplecaţi la tot ce se poate consuma, mergeţi numai înainte”.

Melic

— Anul de cumpănă în care aţi intrat, coincide şi cu anul de cumpănă al domniei Respectatului Frate alunecat. Pe acesta îl manevraţi şi Dvs. şi el, sunt două puteri, lumina şi întunericul; lumina, Dumneavoastră, întunericul, el. A cui poate fi izbânda? De el depinde dacă cumpăna se frânge. Cu toată căldura noastră spirituală, vă îndemnăm să rămâneţi neclintit, la orice neplăceri s-ar putea ivi.

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Veselia este soră cu lumina, când spiritul este curat şi noi suntem apelaţi. Bucuria să cuprindă inima în tot momentul, căci momentul este radierea bucuriei, bucuria este fericirea de moment, pe care v-o dorim cu toată puterea noastră. Fiţi fericit.

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca cel ce v-am fost şi vă sunt devotat şi ca cel mai mic dintre fericiţi, vă urăm să treceţi cu bine şi acest an, căci 57 reprezintă 12 şi îngânduraţi de vexaţiunile la care puteţi fi şi Dvs., sus vă arătăm din timp acestea, ca o îmbărbătare şi să goniţi orice gând al plecării (morţii).

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prin binecuvântarea Respectatului şi Preafericitului nostru Frate Paul, ce a binevoit a coborî întru aceasta, s-a netezit calea Dvs. cu înlăturarea multor neplăceri… şi anul acesta de cumpănă poate trece; este cumpăna, nu anul şi cumpăna se poate frânge…

Cea mai fericită şi fecundă viaţă excepţională dăruită până acum, este a Dvs. Respectatul şi Fericitul Frate Theodor, căci:

Din al vremii colb în straturi.

Aşternut atât de gros…; misiunea excepţională este

aceea care va spulbera colbul, luminând întunericul. Binecuvântarea Domnului să vă ocrotească de-a pururi. Ferice Dumneavoastră!

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

57 de nestemate ce strălucesc pe Tabelele de la Marea Intrare, sunt 57 de fericiri spirituale.

Mâhnirea Dvs. provine din neastâmpărul pe care limba fraţilor încorporaţi nu o pot lega, ca şi din încăpăţânarea lor. Să nu tremuraţi la vântul ce poate să înceapă să bată, să tremuraţi la gândul că plăţile vor fi grele, atât pentru Respectatul Frate alunecat, cât şi pentru secondanţii lui, aşa cum şi noi ne zbuciumăm spiritual. Anul acesta fericit pentru Dvs. ca om, însă ca spirit zbuciumat.

Suferinţele spirituale şi jos sunt grele, Sus însă neasemuit de grele. Fericirea spirituală ce şi de această aniversare sfântă mi s-a acordat, mă face să vă mărturisesc ca spirit, că nu găsesc nici prilejul şi nici cuvântul de recunoştinţă. Noi nu râvnim la fericirea unui Respectat Frate, noi dorim fericirea lui, care este şi a noastră, a tuturor. Fiţi mândru de ea, căci vă aparţine în întregime.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Faţă de cumpenele acestui an, am însărcinarea să încerc pe lângă 7 fraţi, atotputernici pământeşti în Asia, ca să ajungă la frângerea celei de a doua cumpene, pentru înscrierea în guvernământul popoarelor a cărui susţinere se reazemă pe Respectatul Frate alunecat.

Fericire, fericire, Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Braşov

Căsuţa dăruită 29.2.1952/orele 10

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fratele Cincinat (Pavelescu) are învoirea să vă vorbească, dacă binevoiţi a-l primi, este fericit pentru

aprobarea ce o are.

— Îl aştept, să vină.

Cincinat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Domnul fie lăudat o repetă Cincinat Fericit peste măsură l-a primit dezlegătură să vă vadă, să vorbească şi s-arate, să-ntregească Rugămintea de acum.

În celulă de mişei. Se găseşte un creştin Ce se cheamă Constantin;

Pentru el venii acum să vă rog să-i faceţi drum Drum de liber, nu de sclav De creştinul cel mai brav Dintre marii trinitari.

Ei nu ştiu să preţuiască Fericirea cea Cerească Căci nu ştiu ce este Sus…

De aceea mi-am permis respectuos să arăt, că Dvs.:

Respectat şi predilect Fericit prin intelect Voi mai mari între cei mari şi mai buni între cei buni Hotărâţi eliberarea.

Iar în parte, vieţile de jos ale fericiţilor trecători, le caracterizez:

E un clocot ce străbate Din cazanul ce se zbate.

Amalgam de suferinţe Pustiire şi credinţe Ce din ce în ce tot cresc împlinind Planul Ceresc.

— Cincinat, o caracterizare a viitorului o poţi face?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, o aveţi însă:

Viitorul strălucit E departe-n asfinţit.

El disecă, netezeşte Drumul fiecăruia Ridicându-l ca să urce către Sfânta Cruce.

Va veni ziua cea mare când suflarea cea de jos va sorbi fără cătare Tot ce scrieţi cu folos.

Fericirea hărăzită Sigur voi aţi căpătat;

Fericirea-i fericire Fericirea e lumină şi *lumina-i fericire* Pentru cel ce e-n lumină.

Sfânta Carte de Mijloc Aducătoare de noroc Ce te scoate şi din foc Prin ajutorul ei pe loc.

Şi-i voi face pe cei mulţi să-nţeleagă că e Sus o putere atât de mare Ce nu are asemănare.

Şi că el gândac de jos S-a opus cu-nverşunare Nălucit şi zgomotos înlăturând ce-i frumos.

Domnul fie tot lăudat o repetă Cincinat Fericit peste măsură l-a vorbit prin a sa gură Tot ce este de folos Trinitarilor de jos.

Ferice Dvs!

Braşov

Căsuţa dăruită 6.3.1952

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în timpul acestui întreg, omenirea în descompunerea de acum, fără o bază de credinţă, va sfârşi – aşa cum s-a obligat Eisenhower să o refacă – prin dragoste, respect şi libertate. Acţiunea atât de dăunătoare a otrăvii întreprinsă de nefericitul Frate alunecat, va fi înlăturată şi înlocuită cu cuprinsul Sfintelor Cărţi. Aparentele reforme înscăunate de el şi de ai lui, sunt sortite pieirii, pentru că nu au suport şi nici reazem în Domnul. Tot ce se clădeşte fără El, se dărâmă.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ce poate fi mai tenebros decât ura între fraţi? Sentimentele comune faţă de un „idol” lipsit de putere, de dragoste şi protecţie, cad la prima încercare; evoluţia lor însă, printr-o mentalitate judicioasă, găsindu-se în sferele spiritualităţii, cerne cu mila rătăcirea pe care au căutat să o apropie şi prin vălul ce-l va ridica, glasul ei va fi auzit. Pentru a păstra spiritualitatea curată, fiecare să dea înapoi din faţa nefericitului ce încearcă să i-o murdărească. Înţelepciunea aduce fericirea, chiar când oprimarea morală este încercată, dar nu îmbrăţişată.

Braşov

Căsuţa dăruită

13.3.1952 / orele 19, 40

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Scârţâie, scârţâie, scârţâie… şi ca tot ce scârţâie, supără; supărările sunt de multe feluri. Sunt amărăciuni provocate din îndemnul nostru – cerute de către frate –

sunt mâhniri provocate de către un altul şi sunt avertismente severe, ce se dau excepţional, pentru oprirea unor neplăceri…

Mâhnirea Dvs. ne-a produs o profundă amărăciune spirituală, cum profundă a fost şi supărarea Dvs. Fapta nu a fost provocată de noi, cum aţi gândit Dvs., căci noi nu putem şi nu ne este permis a amărî un Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, nici chiar alunecat fiind. Ea a fost consumată spre a vă opri de la unele neplăceri de viitor apropiat, legat de către cei cărora le-aţi încredinţat şi stima şi dragostea Dvs. neţărmurită.

Pentru Dvs. O dezvăluire a sentimentelor generoase era necesară fie a unui străin de religia ce v-o batjocoreşte, fie a unor pupili oblăduiţi la acoperământul Dvs., fie în sfârşit a unor făţarnici josnici şi linguşitori. Unde se lucrează „ad libitum” adversitatea lor nu este prea departe. După faptă şi răsplată. Nu este cazul să discutăm trecătoarele fapte materiale nedrepte, ce înjosesc pe cel ce le pretinde, este cazul să arătăm curăţenia ce trebuie să locuiască permanent în casde celor ce se gândesc şi respectă pe cei de Sus.

Trinitarii vor trebui să înţeleagă aceste înştiinţări, ca să înlăture josnicia şi să se alăture cu devotament paşilor Prs.

Loviturile pe la spate sunt văzute de noi, însă nu putem să le oprim… Ele se îndreaptă după aceea, cu mai multă tărie în contra lor. Priviţi cu încredere şi statornicie aşa cum aţi privit până acum viitorul, care va face să împrăştie întunericul, cuibărit în sufletele celor slabi şi neîncrezători.

Marpha în misiunea sa, lucrează necontenit spre a putea să vă facă cel mai târziu raportul, către mijlocul lunii a 7-a între timp veţi putea păşi la aranjarea materialului strâns şi astfel se va putea mai uşor împlini adevărul înlăturat, urmând ca adâncurile trecutului să curgă limpede, real, repede şi necesar.

— Avânţi, Marpha în misiunea sa a putut face ceva până acum?

— Da, se va vedea în curând roadele acestei excepţionale misionări. El este însă în drept să vă informeze.

Braşov

Căsuţa dăruită

26.3.1952 / orele 10,05

— Fiul meu, ai văzut cu cât drag te-am îmbrăţişat cât timp ai fost în casa mea curată, şi mai ştii câtă mâhnire mi-a pricinuit şi-mi pricinuieşte îndepărtarea ta de mine. Cunoşti sfaturile ce ţi-am dat şi angajamentele ce ţi-ai luat.

Am căutat să-ţi arăt plăcerea ce o vei avea când vei putea vedea şi judeca, făcând ca drumul pe care vei merge în viaţa concedială excepţională, să fie curat, luminos şi tare, şi-ţi reamintesc că atunci când ţi-am arătat că, graficul nu dă nimănui ocazii de a nu se teme de ceea ce face altora rău, m-ai privit lung şi mi-ai zis:

Tată, slăbiciunea este cea mai rea dintre rele când nu este stăpânită şi-i îndrumată în rău. Şi negreşit nu voi uita bucuria ce o voi avea atunci când dezbrăcat de patimile lumeşti şi de slăbiciunile de copil, gândul meu continuu va fi îndreptat către Tine, scump Părinte şi către Casa Ta atât de fericită. Misiunea mea excepţională o voi îndruma în aşa fel, ca să rămână numai în litera ei. Desigur că voi greşi, dar voi greşi numai în cele de 70 x 7 greşeli, iertate de Tine. Voi încerca să introduc unele… din reazemul de Sus, pentru a face ca fraţii de jos să înţeleagă rostuirile făcute de către Tine, adorat Părinte. Îmi dau seama că deşi tânăr jos, autoritatea mea va fi de bătrân.

O groază exagerată mă leg să am, dacă eu – fiul Tău – voi aluneca. Mi-ai dat curajul fără excesul fricii, însă frica va fi groaza exagerată de care mă leg în cazul când mintea mea cea de pe urmă, mă va învinge.

O fericire şi mai mare o voi avea, fără îndoială, când voi vedea că roadele misiunii mele vor începe să apară. Voi căuta jos ca să înţeleg că întâmplările nu sunt întâmplătoare, şi cu cât ele vor fi mai de temut, cu atât mai puţin să-mi inspire groaza.

Tată scump şi adorat, m-ai învăţat că niciodată – cât

timp voi fi îmbrăcat cu haina de lut – să nu mă încred în liniştea de moment, pentru că atunci când voi deţine marea putere – ce Tu mi-ai hărăzit-o – să ştiu că orice supus din milioanele ce le voi avea, va putea ca din cauza netrebniciei mele (dacă mi-o însuşesc) să-şi urască propria sa viaţă ca să dispună de a mea.

De asemeni mi-ai spus, că oricât de puternic aş putea fi, se va găsi unul care să fie mai puternic decât mine.64

Braşov

Căsuţa dăruită 29.3.1952/orele 10, 10

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Părintele Superior vă va arăta din angajamentele Respectatului Frate alunecat.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru a face înţeleasă alunecarea sa, cunoscând că există „liberul arbitru" şi că predestinarea operează numai în punctele cunoscute, îmi voi permite, cu toată deferenţa, să arăt unele dintre datoriile şi obligaţiile, ce şi-a asumat Respectatul Frate alunecat. Aceasta o facem pentru ca nedumerirea ce va cuprinde pe fraţii ce vor glăsui, cum de este posibil ca Divinitatea să primească ca un Respectat Frate să alunece în aşa fel… şi Ea să nu păşească la măsuri excepţionale, oprindu-l de la atâtea fărădelegi.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vi s-a vorbit mereu că liberul arbitru este cel ce conduce în viaţa concedială pe orice frate şi că, chiar şi un Respectat Frate este redat vieţii pământeşti, ca oricare altul. Pentru oprirea comentariilor ce vor atârna greu pentru cei ce le vor face după aceasta, vom dezvălui ceva care să-i oprească.

La vestea coborârii Respectatului Frate, dornicii de plăţi s-au înscris pentru timpul şi peste el, al şederii sale de jos, ca astfel să plătească. Coborârea Dvs. nu intră în cadrul acesta.

I s-au dăruit Respectatului Frate Iosif Visarionovici, zile nesfârşite, fără ca cineva să poată împiedica

desfăşurarea lor şi în plus a fost învrednicit cu o putere neasemuită, putând a dispune – după bunul său plac – de orice, în bine.

Dintre angajamentele ce şi-a luat, sarcina de întâietate a fost să păzească „Legile Tatălui" şi să îndrumeze cu puterea ce i s-a dat *pe toţi fraţii de jos, către Sfânta Religie a Domnului*. Vă voi arăta din sublimele sale fraze:

„Ei fraţii, văzând puterea mea, vor îmbrăţişa cu drag „Botezul" lumina şi dragostea de frate, preamărind pe Domnul. Drumul nu este greu şi socotesc că voi fi demn de iubirea ce-mi purtaţi".

După cum se vede, importanţa misiunii cu care a fost fericit, arată drumul pe care trebuia să meargă.

I s-a dăruit tot ce i se putea dărui unui fiu prea iubit, calea nu-i putea fi anevoioasă, aşa cum i-a fost în misiunea trecută, căci netezirea ei devenea uşoară, mai ales când era uns cu atâtea mirodenii şi în plus când cunoştea a sări, tot ce trebuia să sară. Şi dintre sfaturile primite de către el, sunt şi acestea:

„Să nu uiţi cine eşti, să fii exemplu în casa ta de jos şi întotdeauna gestul măsurat să-ţi fie, când vei vorbi de Noi. Eu voi fi tu, şi tu peste tot să fii.

Să nu forţezi ridicarea treptelor, căci automat le vei ridica până în vârful cel mai înalt. Oboseala va fi de prisos ca să forţezi, căci prin forţa împrejurărilor vei fi conducător.

Tot ce nu este folositor înlătură ca pe o scârbă; să te înconjori cu fraţi cu răspundere şi dragoste către Noi, sunt destui *şi să nu uiţi că totuşi poţi aluneca*.

Lumina mea prin tine, va putea fi văzută de la orice capăt al cojii de jos şi să păzeşti ca această lumină să încălzească, nu să răcească sceptrul biruinţei pe care-l vei avea. Te va scoate din toate încurcăturile curselor de jos, ce le vei întâmpina, pentru desăvârşirea misiunii fericite din viaţa aceasta excepţională de jos. Să ai însă în vedere, să nu le întrebuinţezi pe dos.

Vei reuşi, vei ajunge şi vei putea să te minunezi însuţi

de atâta noroc. Norocul va fi sceptrul pe care îl vei avea.

Dacă însă te vor prinde „iţele", dezmeticeşte-te, renunţă şi vino de unde ai plecat. Braţele mele te vor îmbrăţişa, tot aşa cum te-au primit de la început.

Dacă însă Mă vei înlătura, la înapoiere, vei regreta amarnic…"

Răspunsul său a fost:

„— Am privit în totul desfăşurarea vieţii excepţionale dăruite. Să fiţi încredinţaţi că n-aş putea fi îmbătat de trecătoarea putere pământească şi oricât de dulce ar putea fi materia jos, este grea şi puturoasă şi cine oare ar putea renunţa la fericirea cea adevărată, faţă de trecătoarele mulţumiri de jos?

Este adevărat că Fratele nostru cel mai iubit „Ioan", prin „Duh" a descris mai de mult, că se va găsi „umil" ce într-o viaţă excepţională, va face război cu Tatăl.

Sunt sigur că, aceste curse din viaţa mea de jos vor fi sărite, aşa precum aţi văzut că le-am sărit. (Şcoala Astrală) Mă leg să fiu atent, tare şi numai cu dragoste pentru Fericirea de Sus.

Scoaterea fraţilor din dezmeticirea în care îi voi găsi, îi vor face să aducă cele mai curate şi binecuvântate mulţumiri, iar eu fericit pentru aceasta, voi cere prin juruinţă, revenirea Sus".

Braşov

5.5.1952 / orele 11

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Privind această stradă, unde locatarii liniştiţi sunt obligaţi să-şi strămute locul de odihnă – nevinovaţi întru nimic – aveţi intuiţia că cea mai crudă şi nemiloasă molimă va cuprinde şi pe ceilalţi asistenţi sau trecători, ce încă sunt nederanjaţi.

— Avânţi, dar eu?

— Dumneavoastră? Şi Dvs. *veţi părăsi aceste locuri, nu prin apropiere, ci acolo unde şi limba şi obiceiurile nu vă sunt naturale vieţii actuale.*

Încunoştinţările noastre încep să devină fapte, ce atât

de mult tulburã… încredere deplinã, calm şi voie bunã.

Mulţi dintre aceştia sunt dislocaţi tocmai ca sã-şi poatã continua viaţa lor. În loc de bucurii, ei gãsesc întristare şi deznãdejde. Începutul este greu, ca apoi obişnuinţa sã devinã normalã.

— Avânţi, locul unde ar trebui sã merg, se poate indica?

— Nu este nevoie, oriunde v-aţi duce, noi fideli, vã urmãm. La început va fi greu, apoi ordine şi alte ordine şi amãrãciuni, dar din tot ce va fi – dacã ne ascultaţi – va ieşi fericirea şi a noastrã şi a Dvs. şi a tuturor.

Cãlirea oţelului are metoda lui; cãlirea spiritului are nevoie de ceea ce se vede acum. Numai atins, el îşi aduce aminte şi de noi, pentru cã în egoismul hidos pe care l-au înfiat, fraţii au apropiat la sân, interese pãmânteşti, înlãturând pe cel mai gingaş şi frumos „spiritul”. Din plãmãdeala aceasta de suferinţe, lacrimi şi umilinţe va ieşi pentru mulţi ce se gãsesc sau se vor gãsi în aceastã stare – lumina.

Apropierea lor de noi, sau înlãturarea noastrã de cãtre unii, le vor aduce bucurii sau amãrãciuni.

Calvarul nu este uşor şi totuşi împins înainte, se terminã.

Braşov
Cãsuţa dãruitã
30.5.1952
Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu suntem înmãrmuriţi la ceea ce vedem, suntem deznãdãjduiţi la cele ce asistãm.

Zbuciumul ce v-a cuprins, înlãturaţi-l, aveţi şi puterea şi datoria. Lãsaţi pe fiecare sã se conducã dupã voia lui. Deznãdãjduiţi mai suntem, când constatãm cã nimic nu s-a schimbat, din structura fraţilor de jos (vremelnici). Toate acestea vor cântãri la timp.

Dacã aţi ridica perdeaua trecutului – şi puteţi sã o faceţi – aţi constata cã atunci ca şi acum, minunile n-au valorat nimic, ele fiind reţinute numai pentru foarte puţin

timp şi că egoismul înrădăcinat îşi duce cu puterea-i nefastă, acapararea judecăţii.

Monstruozitatea provine tocmai din acest egoism, care înlătură în profunzime calităţile frumoase, cu care este dăruit un frate, zălogindu-l pentru timp îndelungat în Astral, în postura căinţei şi a lipsei de frumos. Ce putem face noi, dacă ei ne înlătură?

Nu uitaţi că orice aţi încerca ca să readuceţi imediat la matcă pe un frate, acesta vă va privi la început ca pe un… străin de interesele lui. Este mai bine să lăsaţi – ca şi coptitorul – (cel ce coace pâine) să se coacă pâinea normal în cuptor. O pâine necoaptă, crudă, după puţină trecere de timp, mucegăieşte şi nu va mai fi bună de mâncat. Timpul este acela care poate să determine un drum mai bun.

În repetate rânduri v-am rugat şi arătat, că toate comunicările noastre, vă sunt date personal şi numai ca o excepţie, pot fi văzute, cu asentimentul Dvs. de către trinitari.

Trinitarii aleşi puteau fi înaintaşi, nu numai jos, dar şi Sus; întârzierea redării vieţilor trecute, a avut un scop, pe care astăzi Dvs. l-aţi dezlegat.

Aceia care se simt vizaţi, uită că vigilenţa devine aspră, constrângerile se îndesesc, ca gândurile lor să forfotească razna, făcând ca să aibă discernământul judicios al ceasului de faţă.

— Avânţi, se poate ridica puţin perdeaua trecutului?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Desigur şi mai mult, dacă doriţi.

Pentru separarea neghinei de grâu, Domnul a trebuit – ca prin puterea ce o avea – să deschidă ochii acelora care se găseau în păcat frecvent şi a ales

12 Apostoli „predestinaţi64, din milioanele de fraţi ce se găseau la îndemâna Sa. Secerişul era greu, cum de altfel este şi acum, cu toate că avea toate uneltele necesare unei victorii depline. Victorie deplină este atunci, când toţi cei care formează turma, singură şi nesilită, purcede din proprie iniţiativă, la făurirea acelei victorii, nu prin torturi sau silă, ci din proprie convingere, ca să poată

căpăta lumina fericirii, victoria deplină a evoluţiei pământeşti, ca astfel să redevină iarăşi „Puri”, cum au mai fost.

Până la El şi după El – şi până în zilele de acum – sclavia cu bunul plac al cruzimii, a domnit şi mai domneşte… Atunci „păgânii, or” edincioşi unor protectori aleşi, în triburi, cetăţi sau popoare, îşi duceau în promiscuitate viaţa de trândavi, crezând că prin dispariţia a cât mai mulţi, a aşa-zişilor duşmani, îşi făureau Sus, o viaţă de belşug – nefericiţii –, şi cu atât mai mult era întrecerea în astfel de abominabile distrugeri.

Cartea „Din întuneric la Lumină” va avea şi calitatea de a arăta monstruozităţile comise de către conducătorii de atunci…

Prin puterea Sa, Domnul a oprit – pentru moment – fărădelegile ce se comiteau fără de scrupul şi a întemeiat „Casa Tatălui”, care de atunci încoace, a putut să înfrâneze, în cea mai mare parte, pofta nesăţioasă a scăldatului în sânge, a puternicului, în contra celor lipsiţi de apărare.

Braşov

Căsuţa dăruită 27.7.1952/orele 10

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Marpha nu va putea cunoaşte rezultatul la care va ajunge. Acum în toate părţile globului, se misionează pentru sfertul sfârşitului. Diplomaţia care astăzi este arma cea mai sigură întru atingerea scopului, funcţionează oarecum mulţumitor. Odată atins sfertul acesta al sfârşitului, lipsurile în general se vor accentua. Trecătorul devenit un număr, va interesa numai adunarea rămăşiţelor, nu şi înmulţirea lor. Vă-puteţi da seama ce înseamnă desconsiderarea fratelui de către conducere.

La 14 Septembrie, când unsul în devenire al Sfintei Cruci, H. Truman va compara înaintea clasei a 4-a a Judecătorilor, veţi cunoaşte şi hotărârea ce se va lua, în ceea ce priveşte pe succesorul său.

— Avânţi, până acum nu s-a hotărât succesorul?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

La acea dată se va definitiva pe graficul celui care-i va urma deoarece îi este necesară Clemenţa Divină, având cumpăna ruptă.

— Avânţi, ştiam că Respectatul Frate alunecat are două cumpene în anul acesta; oare vom intra şi în următorul an tară o schimbare importantă?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectatul Frate de la clasa a 3-a a Diriguitorilor, ce se găseşte în misiune pe lângă Respectatul Frate alunecat, caută întocmai să împlinească întrebarea Dvs. Totuşi pe tărâm diplomatic se va merge mai departe; paralel cu Sfânta Carte de Mijloc, se vor strânge rândurile pentru începutul înfăptuirii „Turma şi Păstorul". Surprizele vor fi destule, dar din tot ce va ieşi, să fiţi convins că strălucirea Sfintei Cruci are nevoie de ele.

— Avânţi, dar de ce sunt necesare acestea?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru că prin ele se vor netezi drumurile… Să-mi permiteţi să vă reamintesc că undelemnul stă deasupra apei, iar murdăria la fund. O apă cât de cât curată ar fi, o poate murdări păcatele, fărădelegile, dar cât de murdară ar fi apa, untdelemnul tot la suprafaţă va sta.

— Avânţi, după cum se vede şi anul acesta se scurge fără ruperea vreunei cumpene.

— Totul depinde de bunăvoinţa Respectatului Frate alunecat, el singur este acela care decide, iar noi nu suntem decât executorii ordinelor sale. De altfel cunoaşteţi şi termenul ce i s-a acordat. 1953.

Germania ca şi Asia formează un tot, de care H. Truman a putut cu sinceritate să se desărcineze, de povara pe care nu o putea duce.

— Avânţi, nu înţeleg, o explicaţie este iarăşi necesară.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în aceste două forţe stă pivotul de putere al timpului de faţă. O Germanie unită şi puternică, poate intra în balanţă, cu o duritate de răzbunare neasemuită… iar a doua, o poate

urma uşor. De această nesiguranţă H. Truman s-a cutremurat, ca şi înconjurătorii lui. Frica de un eşec ce îi pot înmormânta şi în plus groaza de distrugerile atât ale civilizaţiei, cât şi a elementului om. Diplomaţia ce misionează le va arăta ce poate însemna un succes ieftin, de cele mai multe ori. Timpul trece, îi fortifică în gânduri şi puteri, cristalizându-le o mai temerară judecată a posturii în care s-ar găsi liberul de acum, în sclavia de mâine… Noi căutăm prin toate mijloacele să preîntâmpinăm războiul, lăsând numai revoltele…

Braşov

Căsuţa dăruită 6.8.1952/orele 11, 20

Avanii

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

6 August – Schimbarea la Faţă – 6 August înseamnă pentru noi Fericire Eternă, fericire pe care cei de jos nu o pot estima. Se împlinesc 15 ani pământeşti, de când Respectatul şi Preafericitul nostru Frate Paul, a revenit la strălucitul său loc de Sus.

Suferinţele spirituale ce le-aţi consumat, v-au dat şi puterea şi tăria ca să puteţi trece nevătămat drumul spinos al comunului.

Acum când *„maturitatea spirituală”* vă este acordată ca pământean, cei jumătate de ochi se deschid întregi.

Înzilirea pe care o aveţi an de an, ne face nouă multe îngrijorări. Dumneavoastră singur aţi pretins-o… deoarece Dvs. puteţi, ca dintr-o supărare trecătoare, să faceţi juruinţa plecării, şi astfel Sfânta Carte de Mijloc nu ar mai fi redată şi explicată mulţimilor…

Astăzi, când maturitatea spirituală vă familiarizează cu puterea ei, ca la 12 Septembrie să fie definitiv legată de vibraţiile sonore forte libere, vă fericeşte.

Această revărsare din plin. va face să păşiţi cu alţi paşi, să vedeţi cu alţi ochi, să vorbiţi cu altă vorbă. Fiecare dintre ele, să fie măsurată, căci tot ce legaţi şi dezlegaţi, Sus se înscrie.

Fiţi prudent în toate acţiunile şi priviţi în toate cele patru colţuri ale pământului; oriunde şi oricum, noi vă

urmăm.

S-au scurs 15 ani de atunci şi s-a împlinit tot, aşa cum singur aţi hotărât. Drumul a fost extrem de greu şi totuşi l-aţi trecut.

Prin maturitatea spirituală, cei jumătate de ochi, cu care aţi putut vedea până acum, s-au deschis, privind cu ei întregi.

Braşov
Căsuţa dăruită
27.8.1952
Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Biruinţa „Maturităţii Spirituale46 asupra curselor, fărădelegilor şi a întunericului de jos, ca şi a vizionării vieţii de Sus, să fie acordată alesului, înaintea sfârşitului misiunii sale excepţionale. Prin maturitatea spirituală fericitul ales este întărit cu toate vibraţiile ce le stăpâneşte, ca astfel orice sacrificiu fizic în care se va găsi jos, să-l poată trece cu ea. Ea este balsamul ce întruchipează fericirea şi care duce nestingherită la ţintă. Conştiinţa interioară a fericitului posesor întărită de această excepţională revărsare, îl face să simtă cu adevărat, nu numai existenţa noastră, dar şi stăpânirea conştiinţei exterioare atât de buclucaşe în rată.

Despre această superioară maturitate spirituală, avem încă destule de spus…

Acum Respectatul Frate de la clasa a 3-a a Diriguitorilor – Coordonatori, vă roagă să-l primiţi. El are a vă face o expunere asupra rezultatelor obţinute până acum în misiunea sa.

— Da, cu multă bucurie.

— Respectat şi Fericit Frate.

Am putut reuşi în puţine puncte pe care le-am atins pe lângă Respectatul Frate alunecat. Primul nu a deschis drumul către jinduita pace. Vă expun că faţă de dârzenia ce am întâmpinat şi au fost situaţii în care puterea sa nemăsurată înlătura intervenţiile noastre, am fost nevoiţi să insistăm mai mult pe lângă anturajul intimilor săi, ca

astfel să se ajungă la convocarea din Octombrie.

L-am găsit pe acest nefericit Frate în postura celui gol, ce umblă pe străzi, ziua în amiaza mare. Viziunea lui în somn îi ducea privirea mereu către cuvintele de foc scrise:

Respectă ce ai înlăturat şi adoră ce ai blestemat.

Iubeşte ce n-ai respectat şi înlătură ce ai asumat… pentru ca a doua zi să uite, să uite tot…

Timp de 11 ori i s-a redat aceasta pentru a putea să mediteze; ea fixaţia prelungită, îngrijorând şi anturajul. Mai mult chiar că nu se putea face.

Faţă de insistenţele noastre, Respectatul Frate alunecat, inapt pentru o hotărâre de bravare, în sensul bun al faptei, s-a lăsat convins în sfârşit de către intimii săi, şi astfel a putut convoca pe Octombrie. Manipularea Vibraţiilor n-a folosit Resp. Frate alunecat în măsura dorinţei noastre. Refractar tot timpul, s-a cramponat de fixaţia ce-l stăpâneşte – să fie stăpânul necontestat al oricărei suflări – Vreau, vreau să-i în genunchi, vreau să le arăt puterea mea de care dispun, vreau să-i pedepsesc, vreau, vreau şi iar vreau… însă vrea-ul acesta poate să aibă un revers. Noi însă nu-l putem forţa… el dispune până la consumarea celei de a doua cumpene.

— Cea de a doua cumpănă nu se termină anul acesta?

— Respectat şi Fericit Frate.

Este posibil, numai dacă el hotărăşte. Noi aşteptăm…

Braşov

Căsuţa dăruită

14.9.1952

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

14.9.1952 a fixat succesorul unsului în devenire al Sfintei Cruci. Îmi voi permite a vă arăta următoarele: succesorul va continua mai accentuat succesiunea ce o va lăsa unsul în devenire al Sfintei Cruci.

În această noapte fixată, în Forul de Lumină ai Dreptăţii Eterne în clasa a 4-a a Judecătorilor, s-a ţinut şedinţa. Erau prezenţi:

1. Unsul în devenire al Sfintei Cruci, H. Truman.

2. D. Eisenhower, judecător şi el al acestei prea fericite clase; a 3-a, viitorul său ajutor R. Nixon, nu a putut fi prezent, deoarece el face parte din clasa a 5-a.

H. Truman a arătat că un conflict armat, pe care să-l fi putut duce în contra Resp. Frate alunecat, îl punea în inferioritate atât spirituală cât şi fizică, şi în plus nu putea abdica cu voinţă la dragostea ce îl leagă de toţi păcătuitorii. „Ei îmi sunt fraţi şi pentru rătăcirea lor nu se pot permite pedepse ce nu sunt de competenţa pământenilor”.

Şi-a făcut datoria, îndeplinind cu zel angajamentele la care s-a obligat. Parafrazez: – Recunosc că am greşit, cum de altfel îmi indică şi cele trei file din faţa mea, însă fericirea îmi este nespus de mare că am fost învrednicit să formez viitoarea „Cruciadă4, demascând meschinele dorinţe de acaparare a omenirii, prin impunerea celei mai odioase doctrine „comunul44, al nefericitului Respectat Frate alunecat. Urmează succesorul Eisenhower:

Îmi dau seama de marea povară ce va apărea pe umerii mei. Mi s-a arătat cumpăna ruptă a vieţii mele, în care mă găsesc. Totuşi, pentru a curăţi calea luminată către Divinitate, mă oblig să duc fără ascunzişuri lupta pentru Sfânta Cruce şi dezrobirea popoarelor. Merg până acolo, să nu-mi îndeplinesc mandatul de Preşedinte, dacă Clemenţa Divină nu mi se acordă, dar merg cu tenacitate ca să strălucească Sfânta Cruce. Doresc din tot spiritul meu, în faţa Dvs. Judecători ai acestei preafericite clase, ca să fiu ajutat în grelele momente ce sunt înscrise pentru lupta ce va trebui să o duc, în contra unui Respectat Frate alunecat. Diferenţa de rang Astral, între mine şi dânsul, este enormă. Constat din cele trei file ce-mi stau în faţă, că anul 1969 este arătat ca sfârşit al iobăgiei, însă să fie anul fericirilor pământeşti, dacă succesorii lui nu cedează. Mă oblig ca Sfânta Carte de Mijloc, în lucru acum, de voi avea fericirea să strălucească cât voi fi eu încă jos, să o întăresc cu credinţa mea şi să lupt pentru îmbrăţişarea ei către popoare. Mă oblig să fiu un drept judecător în orice chestiune, iar înăuntrul termenului de 50 de ani acordaţi

popoarelor din care fac parte, ca supremaţie în lumea pământească, vă asigur că oricare succes ar urma, să fie la înălţimea acestei mari dăruiri, ca Divinitatea să o poată prelungi. Doresc de este posibil a mi se revărsa Clemenţa Divină.46 ifuivts*...

Clemenţa Divină îi revarsă de trei ori câte 12 solstiţii, prelungirea vieţii sale pământeşti.

Braşov

Căsuţa dăruită

26.9.1952 / orele 11, 15

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Manifestările exterioare ale sentimentelor religioase aparţinând celor buni, umani şi drepţi, au devenit ca inexistente din cauza fricii, şoaptele şi ele au încetat. Numai casele Domnului mai luminează din când în când drumul către Fericirea Eternă şi însă nu toate. Buna înţelegere dintre fraţi s-a micşorat şi ea, pentru ca iubirea de sine să-i stăpânească mai puternic. Bărbăţia, cu care odinioară se înfruntau toate pericolele, şi se îndurau toate, şi ea aproape nu mai există. Să întrerupem, Marpha este prezent.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Misiunea mea excepţională, ce am îndeplinit pe lângă cei 7 (şapte) s-a soldat cu rezultate mulţumitoare. O amănunţită expunere nu este necesară. Diplomaţia îşi va urma fără întrerupere drumul spinos al descătuşării. Oriunde aţi privi pe întinsul imperiului Resp. Frate alunecat, aţi constata aceeaşi metodă, aceeaşi duritate, cum şi aceleaşi sentimente practicate de fraţii lipsiţi de propriile lor conştiinţe.

Am putut determina pe cel mai refractar conducător al marelui imperiu, să renunţe la mandatul său, pentru ca astfel să se netezească drumurile prin constrângere şi foame. Anul ce vine va apăsa cu o greutate şi mai mare.

Braşov

Căsuţa dăruită 21.10.1952/orele22, 35

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Persistenţa noastră în cuvinte vechi are scopul ei. Limbajul jos pe care-l întrebuinţăm în expunerile ce facem, are scopul de a fi înţeles de oricine.

Obidit cum sunteţi de tot ce vedeţi, ne produce nouă multă „serpariţă" şi noi o avem profundă, când în tot momentul privim Tabelele de la Marea Intrare, unde se înscriu faptele şi gândurile Resp. Frate alunecat.

Vom nara din căsuţa din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, a reprezentantului Creştinătăţii Catolice de jos. f (

„Excaraţiunea" pe care Resp. Frate alunecat a făcut-o în contra Divinităţii prin „rizilicul" afişat pe faţă, a făcut a „ropoti" la noi, unde marea majoritate a fraţilor iubesc Cerul, cu profundă dragoste şi respect. Caracterul şi intenţiile sale „poliforme" nu ne mai pot înşela pe noi, care ne dăm seama că suntem nişte păsări călătoare jos, şi că Sus este viaţa adevărată. A fost să facă primul „catahris", ca apoi să devină „dahiu", mergând din „dărvală în dărvală", pe cele sfinte. Îmi dau seama că el a fost ales de Sus cu o misiune specială, însă el a căzut în păcat, când a comis primul „catahris", la care noi completăm.

„Divinator" (prevede viitorul) cum a fost şi puţin mai este, ajutat de Vibraţiile sonore forte libere, a impus fără împotrivire la toţi, dorinţele sale pământeşti. „Însăxănat", excepţional cu „resignarea" (voia lui Dumnezeu), a făcut contra, devenind „şugubăţ", „jăpcan", încât la toţi le este frică de el, un „vâj", venal, viclean şi „vil", cum îl privesc toţi cei de jos. Inspirat de tot ce a făcut Augustus şi alţii, a pus progresiunea în fapt, crezând că i-ar putea depăşi şi... ulciorul nu merge... dar se (sparge) sfărâmă. Comiţiile sunt proiectate de către el, cu o câinie fără seamăn, pentru a putea face „litcă (alipir" e) şi această ţară. Distrugerea provocată îi va face şi mai puternică repulsia generală. „Ectacomba vă aduc" e atâta „dosadă (mâhnire" a noastră), încât nu se va mai putea obloji nici în „scorb, ei ins" semnaţii, cât şi din cauza altora ce au devenit sau vor deveni sateliţi ai săi. A putut şi va mai putea încă face ca

toţi care se vor putea gândi a-i fi piedică, să fie umblăciţi şi băgaţi în ordii. Cea mai mare parte dintre locuitorii supuşi lui i-a „ugilit şi i-a „lăsat „afifi. S-a du” s vremea când ura aşa de „capiţios, căci e „ei ce merg pe linia luminii, au prins cât este de „dahiu”.

Acum, când şi licoarea începe să se îndepărteze de el, căci linia lui de căpetenie a fost şi îi este perfidia legată de un mare „paclisit” îl va face să înţeleagă şi este posibil ca o „renovaţiune” să opereze.

— Părinte Superior, mai este mult până la fericirea pământească?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mai este aşa cum aţi pus întrebarea.

— Înţeleg, „Turma şi Păstorul”.

— Însă aţi dori altceva, însă altceva nu mai este aşa de departe.

— Părinte şi Fericit Frate.

Numai de el. „Răzbunul64 atât de dorit, se găseşte la 2 sferturi aproape al spaţiului de timp.

Braşov

Căsuţa dăruită

7.11.1952 / orele 9, 30

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

După proclamarea lui D. Eisenhower ca factor determinant în evoluţia pământească, să ne fie îngăduit a arăta că Sublima în plenul ei va hotărî la 22.12, linia anului ce vine. Tot atunci clasa a 4-a a Judecătorilor cât şi a 5-a, întrunite şi ele, vor aplica hotărârile Sublimei. Nodurile ce se formează pe drumul Resp. Frate alunecat, din ce în ce se vor mări, pentru ca la un moment dat, nu să le simtă paşii săi, dar să se poticnească.

Răbdarea, care este una din virtuţile de seamă în evoluţia de jos, manevrată de conştiinţa interioară, indică întotdeauna fericirea trecătoare a unei rate concediale plătitoare, indică pe succesorul lui H. Truman. Nu uitaţi desfăşurarea şedinţei de Sus… şi… desfăşurarea campaniei electorale de jos, însă… când vor cunoaşte aceasta, vor oglindi şi întări credinţa lor, că o hotărâre

dată este fără putinţă puterii omeneşti, de a fi zădărnicită. Eisenhower a avut momente de deprimare, unde şi speranţa îl părăsise aproape, însă noi vegheam…

Vă reamintiţi că în şedinţa de la 14.9 înălţarea Sfintei Cruci, Eisenhower a rugat pe Preafericiţii ce i-au adus la cunoştinţă graficul său, ca să fie ajutat în grelele momente ce sunt înscrise, în lupta ce va trebui să ducă în contra unui Resp. Frate alunecat, al cărui rang Astral depăşeşte orice alt rang, în afară de Divinitate – şi a invocat revărsarea Clemenţei Divine –, pentru ca cumpăna sa ruptă să fie binecuvântată, ca prin întregirea ei să poată să-şi ducă misiunea până acolo, unde se va hotărî.

„Merg până acolo, încât să nu-mi îndeplinesc mandatul de Preşedinte, dacă Clemenţa Divină nu mi se acordă, dar merg cu tenacitate ca să strălucească Sfânta Cruce”.

Vedeţi din această hotărâre a sa şi a angajamentelor sale, ce vor rămâne pentru a-i săi şi ai altora – atunci când vor fi cunoscute – cea mai frumoasă pagină de iubire frăţească, a evoluţiei pământeşti. Întunericul în care merg atâţia, va fi înlăturat după apariţia Sfintei Cărţi de Mijloc, dacă accentuez, Clemenţa Divină i se acordă (i se acordă 36 de solstiţii).

Braşov

Căsuţa dăruită 1.12.1952/orele 22, 05

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cum încă nu aţi făcut juruinţa pentru a mai trece un an jos, credem că ar fi mai bine ca aceasta să rămână în sarcina Sublimei, care să hotărască plecarea Dvs., în afară de aceea (juruinţa) personală. În astă seară vă rugăm să decideţi; repetăm, ar fi mult mai bine.

— Marpha, nu este nevoie ca mai târziu să mă hotărăsc; de acum şi cu toată inima dispun:

„Sublima este singura în măsură să decidă, chiar şi în juruinţa personală, care este o armă periculoasă. De aceea mă simt şi mai mulţumit când ştiu aceasta”.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vă mulţumim pentru înţelegerea şi dragostea ce ne-o arătaţi.

Sublima va fi singura în măsură să decidă, căci Dvs. ca trecător prins în cine ştie ce necazuri, cu toată certitudinea, aţi fi făcut juruinţa plecării (calea întoarsă). Un Respectat şi Fericit Frate, poate îndura orice, mai ales când totul este trecător jos şi Sus nesfârşita Fericire Divină.

— Marpha, sunt neliniştit când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prin renunţarea atributului de care ne-am temut mereu, ne-aţi adus liniştea şi bucuria înţelegerii; că vor veni vremuri grele, incontestabil, că vor veni distrugeri, cu siguranţă, că se vor strânge de gât ca piţigoii, de asemeni, însă am dori ca Dumneavoastră să treceţi toate acestea cu calm şi fără murmur. Fiecare îşi duce înscrisul.

Aşteptaţi convocările acestui sfârşit de an şi apoi veţi putea să vă daţi seama de nesfârşitele canoane pe care le vor îmbrăţişa fraţii de jos. Paharul nu este plin… Dacă fiecare ar cunoaşte că totul se sfârşeşte tot atunci, nu ar mai înghiţi otravă, nu şi-ar mai pune pistolul în inimă, nu ar mai îndrăzni să-şi gândească plecarea nicio clipă, ca laşul ce fuge de răspundere.

— Marpha, anul ce vine, cred că nu va mai fi ca cel de acum.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Desigur, evoluţia îşi urmează cu putere înarmarea şi pe măsură ce va fi mai sus, obrăznicia din partea lor, va deveni oficială. Până la 22.12.1953, se mai pot consuma multe situaţii şi care vor balansa în hotărârile de luat, căci… nu aduce *am*ul, *ce aduce ceasul*.

Să nu vă speriaţi de nimic jos, să vă cutremuraţi de orice, de Sus.

Braşov

Căsuţa dăruită 8.12.1952/orele 17

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Câtă impacienţă, câtă dorinţă profundă de a pătrunde viitorul din partea celor ce vor să ştie… totul.

De câte ori, pe pista pe care se merge, călătorul este obligat să se dea la o parte, ca să lase loc de trecere vreunui vehicul sau trecător… şi de câte ori nu se abandonează un drum scurt, pentru unul mai lung, dar bun.

Şi planurile de jos, ca şi cele de Sus se schimbă în raportul nevoilor.

Nu poate fi ceva mai atrăgător, mai plăcut, mai fericit şi mai sublim, decât atunci când se reuşeşte să se atingă scopul în întregime, scop urzit şi depănat cu isteţime, ce-l face pe frate să fie atât de… uşurat.

Povara ce i-a neliniştit conştiinţa interioară ca şi cea exterioară i-a apăsat umerii şi i-a încurcat de multe ori paşii, a putut în sfârşit, ca dusă la capăt să-i dea mulţumirea datoriei împlinite.

Sunt două lumi opuse, sunt două conduceri rivale, care conduse cu cerbicie, fatal vor duce la… ciocnire.

Ideea uneia nu poate satisface pe cea de a doua, căci nu poate găsi şi nu-i va putea găsi instituţia care ambelor, să le guverneze suveran linia de evoluţie firească, spre o dezvoltare unanimă şi universală.

Lucrul împlinit întotdeauna este disecat prin comentarii pro şi contra, din care reiese interesul pus cu râvnă – când este dreptate – pentru luminarea interesaţilor.

— Marpha, cine sunt interesaţii?

— Interesaţii sunt păcătuitorii. Într-o eroziune continuă, vor face şi chemaţii şi nechemaţii comentariile ieşite pe tapet, dar într-o zi – şi nu este prea departe – vor amuţi, când Sfânta Carte de Mijloc va străluci, în întunericul lăsat de nefericitul Frate alunecat.

Atunci şi numai atunci păcătuitorii interesaţi, vor înţelege rosturile învăţăturilor lăsate de Domnul, întru salvarea lor.

Acum să înaintăm puţin în culisele ce ni se arată. Din tot ce vedeţi, rămâne jale, sărăcie, foamete şi iar jale;

către mijloc, priviţi, vedeţi două cumpene.

— Da, pare că sunt cumpene de puţ şi în capătul primei este agăţat Respectatul Frate alunecat; cumpăna este încovoiată ca şi cei ce-l înconjoară.

— O auziţi?

— Da, pârâie, trosneşte şi nu o văd ruptă.

— Bine, a doua, mai departe, o vedeţi?

— Da, dar stă întinsă şi nu mai este nimeni agăţat de ea.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Desigur, când se va agăţa, sigur se va rupe; *şi aceasta în foarte scurtă vreme*.

Braşov

Căsuţa dăruită 17.12.1952/orele 13, 15

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, întreruperea era necesară; câteva minute de discuţii n-ar fi redat, în folosul mulţimilor, înţelesul la care au dreptul.

Noi am arătat, că dacă un Respectat Frate alunecă, noi nu putem să-i ridicăm nici rangul şi nici să-i scurtăm rata (viaţa). El şi numai el va răspunde de faptele sale.

Atacăm această chestiune de drepturi, pentru că nu este prea departe ziua când criticii de jos vor căuta să tălmăcească şi puterea Respectatului Frate alunecat, cât şi… puterea noastră. Da, trecătorii vor să aibă fiecare dovada existenţei noastre şi deşi o au în tot momentul, o înlătură, ea fiind obligatorie vieţii lor concediale plătitoare.

Găsim necesar să recapitulăm şi să mai întregim unele aspecte referitoare la vieţile concediale, fie plătitoare, fie încercatorii, fie excepţionale.

Pentru toate acestea, Marpha, care în clipa de faţă este prezent, îşi va expune pe înţelesul Dvs., însărcinarea de acum.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în primul rând, trebuie să vă arătăm că fratele Chiriac, a obţinut aprobarea, ca în desfăşurarea anului ce vine 1953, să fie cu noi, spre a-şi spune cuvântul ordonat şi de

aniversarea Naşterii Domnului. Întotdeauna noi am executat şi executăm însărcinările primite, numai în limitele hotărâte.

Să ne permiteţi să vă arătăm că.

Cinci Respectaţi şi Fericiţi Fraţi ai Cercului închis, au coborât în veacul trecut până la 1898 inclusiv, pentru a împlini aşa cum trebuiau să fie înfăptuirile cunoscute acum de Dvs.

Cronologic:

1. Respectatul şi Preafericitul Frate P.
2. Respectatul şi Preafericitul Frate Ivan
3. Respectatul şi Preafericitul Frate LV.
4. Respectatul şi Preafericitul Frate Theodor şi
5. Respectatul şi Preafericitul Frate Paul.

Acum, au mai rămas doi jos; toţi cei trei plecaţi, Respectaţi şi Preafericiţi, şi-au ocupat strălucitele locuri de Sus.

Cei de jos:

1. Cel mai mare în vârstă, Iosif Visarionovici se găseşte în cea mai cumplită situaţie.

2. Dumneavoastră, al doilea, prin tot ce aveţi de la noi, veţi contracara nefasta sa trecere de jos.

Să înţeleagă toţi, că noi nu putem face nimic atunci când un trecător de jos, din orice rang ar aparţine Sus, îşi croieşte un drum opus misiunii sale, noi nu putem face mai mult decât, când se găseşte în somn – şi este cu noi – să căutăm să-l facem să înţeleagă abisul în care se coboară;… Mai mult nu, căci din moment ce se trezeşte, fie că-şi reaminteşte, fie că se cramponează din nou de situaţia vremelnică de care s-a legat, noi nu putem cu nimic să-l oprim din drumul lui. Dacă mintea trecutului nu o are, sau dacă chiar reminiscenţele acestei aduceri aminte îl prind câte două odată, noi totuşi încercăm; el se opune însă din răsputeri şi-şi duce mai departe „greutatea ce-461 va apăsa atât de greu.

În cazul Respectatului Frate alunecat: aceasta având vibraţiile sonore forte libere, putea, cum a putut *şi încă puţin va mai putea*, să-şi traducă dorinţele în fapte

concrete, fără ca niciunul vizat de el, să-i poată rezista.

Noi neputincioşi, nu putem zăgăzui nimic din dorinţele sale.

Pentru că s-a dat, sau se dă unui frate – oricine ar fi el – drepturi sau recompense, de care se va bucura în viaţa sa jos – acestea nu pot fi luate şi nici anihilate Vine timpul însă să dea socoteală de modul cum a întrebuinţat acele drepturi şi de modul cum a folosit recompensele. Cum este Sus ar fi şi jos, însă deosebirea constă în faptul că Sus ştim tot şi pot în lumina acestor cunoaşteri să le întrebuinţeze în dreptate, iar jos să le ducă după împrejurări, deşi au un liber arbitru ignorând în totalitate – după caz – şi adevărul şi lumina, cu un cuvânt după bunul său plac.

Mulţi uită începutul Erei Creştine, uită sau se fac că uită pe Domnul.

Sunteţi în preajma celei mai Mari Aniversări: Naşterea Sa. Această Sfântă Aniversare, aici unde Respectatul Frate alunecat şi-a pus pecetea, nu va mai fi cinstită ca altă dată. Mulţi vor fi care să o simtă cu tot cugetul şi din tot sufletul lor, să o adore aşa cum au pomenit-o în casele părinteşti, însă foarte puţini, care să o sărbătorească.

Data Naşterii Domnului să o lăsăm aşa cum „obiceiul pământului” a transmis-o, din casă în casă de credincioşi. Aproape au trecut 2000 de ani şi adevărul asupra Ei, nu a putut fi reţinut ca să-şi arate exactitatea, dar miliardele de ani din urmă? Vedeţi dar câtă greutate de convingere va fi pentru ei, ca să-şi însuşească tot ce noi prin Dvs. le redăm.

Descartes, celebrul neîncrezător şi ctitorul aşa-zisului pozitivism – să văd ca să cred – a putut să pecetluiască ca judecata urmaşilor să-i urmeze „dubiul”. $

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu a venit încă timpul să întregim comunicările noastre, însă suntem fericiţi că sunteţi în întregime cu noi.

Renunţarea la dreptul de a pleca când doriţi, a fost cea mai înţeleaptă hotărâre de moment, care cu altă ocazie vă va aduce mulţumire.

După hotărârea Sublimei, vom fi în măsură să vă

redăm desfăşurarea anului, ce atât de mult va încurca pe unii şi va mulţumi pe alţii.

Răbdare.

Braşov

Căsuţa dăruită 22.12.1952/orele 13, 20

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

21 decembrie ne împiedică împărţirea anului ce vine; din el veţi reţine – dar ce a fost nu mai este – dar din ce este, puţin a mai rămas Respectatului Frate alunecat.

1953 este şi el o continuitate a relelor abătute din voinţa sa, asupra mulţimilor stăpânite de către el. Şi acest an este an de cumpănă.

O definitivare va fi posibilă numai dacă Respectatul şi Preafericitul Sudan va coborî; este posibil, nu însă sigur ca vizita sa, să o primiţi în cursul acestui sfert de an început

Respectatul Frate alunecat, încolţit de către un inferior rangului său Astral, ar putea să facă juruinţa plecării. De regulă, un Respectat Frate încorporat plăteşte *singur*, *sigur* şi *urgent*, greşelile pe care le comite în viaţa concedială. Gândiţi-vă la Respectatul şi Preafericitul Frate Pétain, care la adânci bătrâneţi a fost lipsit de libertate şi de respectul şi asistenţa datorate de către cei de jos.

Ca preot spiritual, voi arăta că noi cei şapte ce ne găsim de faţă, fiecare ne vom spune cuvântul ordonat al dragostei ce vă purtăm. S-a orânduit ca primul ce vă adresează deschiderea anului, să încheie şi ultimul, să permiteţi vă rugăm, ca Marpha să urmeze.: *ni* j

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru gravitatea ce formează anul ce vine, în mod excepţional, vi se dă împărţeala lui, mai înainte chiar de Aniversarea Naşterii Domnului. Normal ar fi fost ca această Sfântă Aniversare să împlinească, pentru cei de jos, aducerea Sa, aminte.

Cum însă ne vom găsi într-o frecare nebănuită de către cei de jos pentru începutul înfăptuirii „unităţii Europene”, la care ar urma mai târziu… şi celelalte

înfăptuiri, care să ducă la o singură unitate „Turma şi Păstorul, să-mi îngăduiţi a arăta această excepţională deviere de împărţeală a anului, care are drept scop:

1. Să vă pregătească de cele ce vor urma;

2. Se impune arzătoarea dorinţă a fraţilor ce vă înconjoară, să vă iubească, să vă respecte, ca şi a mijlocaşului trinitar, ce atât ne mâhneşte.

Pentru o destindere de moment, este necesar un singur fapt, ca Respectatul Frate alunecat să se agaţe de cumpănă. Anul în care urmează să intraţi va fi mai greoi, cu lipsuri şi mâhniri. Speranţa care îşi va continua neîntrerupt drumul către noi, o veţi îmbrăţişa, cu toate obstacolele ce cu bine le veţi sări.

Cu putere spirituală, vă fac urările cele mai sincere, pentru a putea trece cu bine cumpăna înscrisă.

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca arătător de viitor, aşa precum v-am fost ataşat, vă arăt că anul acesta – de cumpănă – poate fi chiar de la început fixat ca definitiv pentru Respectatul Frate alunecat (21.12.1953).

Cum el îşi menţine poziţia de arbitru, se înţelege că el şi numai el îşi poate frânge – înainte de termenul acordat – cumpăna.

Coborârea Respectatului şi Preafericitului Frate Sudan, ar putea să aibă drept scop determinarea Respectatului Frate alunecat, să facă juruinţa plecării, care se poate consuma într-un moment prielnic al partidei pierdute. 1953 un an al greutăţilor, lipsurilor, umilinţelor şi al foamei; un an greu, pentru toţi şi pentru Dvs.

Cu toată puterea spirituală vă facem calde urări de bine şi vă asigurăm că nu vom înceta cu ajutorarea ce v-o datorăm.

Fide!

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fidel cu tot devotamentul lui, v-a urmat şi vă urmează cu garda ce vă este datorată rangului fericit ce-l aveţi.

Anul în care veţi păşi nu va mai fi ca cei trecuţi, cu cât se apropie sfârşitul puterii Respectatului Frate alunecat, cu atât mai mult se va continua cu aceleaşi metode… pentru subjugarea omenirii.

Sprijinul Divinităţii l-aţi avut şi-l veţi avea, atâta timp cât paşii fericiţi ai Dvs., vor călca pe pământul binecuvântat de Domnul.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să nu vă sperie nicio putere pământească, căci toate aceste puteri sunt egale cu zero. Totul este trecător şi ca orice trecător, o singură dorinţă să aibă, dragostea de noi. Fericit este acela ce poate gândi astfel.

Canoanele de jos sunt nimicuri faţă de cele de Sus. Cei ce suferă pentru noi, suferă pentru ei, căci ei vor fi aceia ce se vor bucura din plin, la judecată.

Fidel vă spune: îmbărbătare, curaj şi cu Domnul înainte.

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cunosc desfăşurarea anului până la un punct, cumpăna şi aceasta este prima. Din tot ce am putut vedea însă, mi-a rămas – aşa precum eram jos de atâtea ori – lipsa de încredere. Speranţa şi încrederea sunt cele mai mari avuţii; *a crede este egal cu succesul, şi succesul este întotdeauna greutatea cu care se avântă fratele*… şi reuşeşte.

Am arătat neîncrederea, prin faptul că Respectatul Frate alunecat, ar putea să nu-şi frângă cumpăna.

Şi acum, când n-aţi reuşit Dvs. jos, Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, când? Nici atunci când n-aţi gândit, reuşita era asigurată de către cei de Sus.

Acum când se bat ciocanele, ca zgomotul să-i asurzească şi pe unii şi pe alţii, desigur că zâmbetul de acum, ne indică pe cel mai mare misionar Divin, pe care pământul îl are pentru a doua oară.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Devotaţi cum vă suntem, noi toţi cei de Sus, ar urma ca trecerea Dumneavoastră de jos, să fie numai o

sărbătoare, aşa cum fac cei ce se găsesc în rate încercatorii, nu cum sunteţi plin de griji. Ce se întâmplă nu este o întâmplare şi de ce atunci să vă faceţi griji, de cele ce vor urma. Oricât de precară ar fi o situaţie, nu trebuie să vă nelinişteascâ.

Ca încheiere vă aducem prinosul nostru de dragoste şi recunoştinţă şi ţinem să vă asigurăm de respectul nemărginit ce vi-l datorăm.

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Şi de data aceasta am fericirea, pe care nu o pot asemui, să vă pot vedea şi vorbi, fericire ce este izvorâtă dintr-o dreptate de netăgăduit.

Din tot ce am văzut, din tot ce am primit şi din tot ce am auzit, am înţeles dragostea şi grija de care vă bucuraţi şi de care ne ocupăm.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Anul în care se intră de către cei de jos – 1953 – adunat formează opt; opt nu este înscris în datinile sfinte ale creştinismului; nouă, da şi nouă ar însemna 1954 şi se poate ca nici această dată să nu fie bună şi ar rămâne 1955, care şi el adunat, ar însemna zece, zece adiţionat l-aţi traduce ca zece Sfinţi Apostoli, câţi vor mai rămâne, dacă Respectatul Frate alunecat, nu revine pe linia iubirii aproapelui. Dar o socoteală am făcut ca şi când aş fi fost încorporat.

Jos se pune temei pe 73 de ani cât a împlinit Respectatul Frate alunecat, adiţionat aceasta, înseamnă 10… Dar, acest dar pe care eu nu-l pot face, urmează să fie întocmai îndeplinite trasările făcute de către Sublima.

Un an greu în care se intră… greu, din cauza celor ce ne iubesc şi n-au milă de fraţii lor, nici de părinţii lor, au milă numai de ei, egoiştii; vai de sufletul lor.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca ataşat spiritual pe lângă Dvs., îmi îndrept cu toată hotărârea ruga fierbinte, pentru proteguirea şi mulţumirea sufletească, ca să puteţi duce la capăt fericita misiune excepţională pe care o aveţi. Urmează fratele Chiriac, care

va putea spune mai multe.

Chiriac

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt aşa de fericit, că nu pot arăta această adâncă mulţumire ce am, că pot să vă arăt mai mult poate ca ceilalţi fraţi, împărţirea anului ce vine.

Anul 1953 stă pe muchia cuţitului, are greutatea egală la ambele capete, către mijloc, sau mai exact către sfârşitul primului trimestru, vor fi – din cauza Respectatului Frate alunecat – serioase discuţii. Cred că ar fi mai bine, dacă aprobaţi, ca tot ce mai am de spus, să vi le arătăm după începerea anului 1953.

— Da, de ce nu, poate că este mai bine.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în cazul acesta şi Părintele Superior va încheia tot atunci.

Părintele Superior

Sunteţi obosit; rămâne după începerea anului, să vă arătăm şi alte probleme de interes frăţesc.

Braşov

Căsuţa dăruită 26.12.1952 / orele 11, 30

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Dacă binevoiţi a-l primi pe Cincinat, el vă va aduce în versuri o descriere de viitor.

Cincinat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Recunoştinţa mea spirituală, pentru îngăduinţa permisă a vă arăta în versuri „cruciada”, ce va desăvârşi orânduirile pe frontispiciul strălucit al Sfintei Cruci, nu are asemănare. Să-mi îngăduiţi să încep:

Cruciada s-a format şi zoreşte neîncetat.

Dar momentul n-a sosit şi-i departe în asfinţit.

Oastea Domnului ce vine S-o primiţi cum se cuvine.

Fraţii mulţi de peste mări. Vor sosi aici în zori”;

Ca să aducă alinare Descleştare, libertate, mulţumire.

Şi un drum spre fericire.

S-o primim cum se cuvine.

Oastea Domnului ce vine.
Fiecare dintre ei va judeca pe cei mişei.
Cu dreptate-n libertate şi cu lege-n toate.
Domnul fie lăudat o repetă Cincinat.
Că a putut acum să spună Pe păgâni o să-i răpună.
Când o veste aşa de mare va răzbi cam peste tot.
Astrul ce se simte tare va pleca cu al său lot…
Cum? Nu-i voie de ştiut şi nici voie de băut.
Nu e voie niciun fel C-o să plece un mişel.
Fiecare casă de creştin sfinţită.
Fiecare fată ce-a fost necinstită.
Fiecare mamă ce pe noi ne adoră.
Va primi pe frunte semnul ei de soră.
Fericiţi aceia ce primesc ca dar Semnul de pe frunte, semnul de amar.
Că a putut să ducă, an şi an cu el.
Dragostea de frate, scârbă pentru el.
Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.
Părintele Superior, ca şi fratele Chiriac, învredniciţi a încheia desfăşurarea anului 1953, vor putea să vă aducă o mai bună eşalonare a acestui an de zvârcoliri. Voi încheia prima parte cu:
Oastea Domnului ce vine.
S-o primiţi cum se cuvine.
Are puteri nebănuite, date de Sus.
Ca să distrugă tot ce minte.
Pe loc, prin Sfânta Carte de Mijloc.
Braşov
Căsuţa dăruită 31.12.1952/orele 14
Cincinat
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.
Anul nou ce e în drum Vă zoreşte fără scrum.
Nu e anul ce-l doriţi şi el este precum scrieţi.
Cumpăna de la mijloc Luna a 6-a stă pe loc.
Să o mişte nu o văd.
Mai departe nu întrevăd.
Anul este împărţit în două.
Până acolo unde ştiu Anul este încă viu.

Fratele alunecat Este cel mai indicat.
El arbitru, el e metru Ce măsoară în milimetru.
Pas cu pas a ridicat în demenţa-i de ratat.
Tot ce-l poate vrăjmăşi.
Şi de care-i înfricoşat.
Anul nu-i atât de rău.
Să-l primiţi cu dragoste chiar de aduce pacoste.
Paraschiva e soră bună.
Nu mă uită, mă indică.
Şi-mi aduce luminiţa Ce întruna mă ridică.
Luminiţa ce primesc.
Pomenirea ce îmi face.
Nu mai pot să stăpânesc Mulţumire de a face.
Luminat să fie anul, ce-i în prag Lăudat să fie Domnul ce vi-i drag.
Să vă aducă vouă bogăţii.
Mulţumiri depline şi la sărăcii.
Iar atei de suprafaţă Ce simt ca toţi creştinii.
Domnul le-a arătat în faţă şi greşeala şi ce-s crinii.
Binecuvântată este casa în care locuiţi, într-însa fără supărare, fără nicio grijă şi cu mult temei.
Noi făcând de strajă şi îngrijind de ei.
Prea iubit şi respectat Fericit şi adulat.
Vă urăm să aveţi din plin Ce doriţi, fără pelin.
Nu mai mult de 10 zile Vă vor depăna pe file Fraţii însărcinaţi de Sus.
Anul aşa cum vi s-a spus.
Cincinat Pavelescu, judecător şi poet român.
Braşov
Căsuţa dăruită 8.1.1953/orele 14, 40
Melic
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.
Momentul dezvăluirii ultimei mele vieţi pământeşti a sosit. Dacă binevoiţi a-mi îngădui; vă mulţumesc profund.
— Da, chiar doresc să aflu aceasta.
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.
Melic – ce vă este ataşat *ca descifrator al viitorului* – a primit îngăduinţa, ca acum de început de an nou, să vă

relateze ultima sa viaţă concedială plătitoare şi fericit de aceasta vine să vă răpească odihna de după masă.

Aproape tot timpul am stat împrejurul Dvs. şi am fost prea fericit când am văzut pasiunea ce o puneaţi în a cunoaşte trecerea lui Napoleon jos şi a pătrunde dâra luminoasă ce a lăsat. Oponenţa dârză ce aţi avut, când aţi fost întrerupt în cititul cărţii „Napoleon”, de către cei ai casei, îmi reamintea când am fost încorporat, dorinţa statornică şi neînfrânată de a învinge…

Da, Melic a fost încorporat în Napoleon şi Napoleon va rămâne în istorie ca un mare strateg, dar şi cel mai mare penetrator al viitorului, care a prevăzut cu secole înaintea sa, ajutat fiind de vibraţiile de putere cu care a fost învrednicit. Iar în urmă Melic a avut gingaşa misiune să taie prezentul – care este numai o clipită şi să vă străpungă viitorul, an cu an, ca la urmă să vi-l aştearnă… de cale lungă.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mărturisirile ce vă fac sunt spirituale şi ele nu primesc nicio întinare. Voi relata pe înţelesul Dvs. – nu cronologic – tot ce urmează, aşa cum mi-a fost îngăduit.

Cu ajutorul vibraţiilor de penetraţie ce-mi erau ataşate, devenisem un „alter ego”, să prevăd viitorul, nu însă plin de mândria unui frate cu stea în frunte sau de mândria rece a unui împărat unic, plin însă eram de puterea ce sălăşluia în mine, putere ce mă înaripa şi pe care o simţeam în tot momentul. Destinul ce întotdeauna l-am invocat în eul meu, sau public, acela era „barbarul” ce m-a împiedicat să transform înfrângerea de la Waterloo, în cea mai strălucitoare victorie, spre mulţumirea mea şi a Franţei; graficul a fost cel ce trebuia împlinit, căci barbarul eram eu însumi. Când medicul Antonmarchi a desfăcut pântecul, am putut să-mi dau seama de racila ce m-a împiedicat să definitivez victoria supremă. Tot ce am gândit, a fost să înfăptuiesc. Nu mi-a fost dat însă… ca apoi, mai mult de un secol, să se înceapă închegarea „Statelor Unite ale Europei, pe „ricolul era de la răsărit, ca şi astăzi. Visul meu de atunci, este început şi pus în

aplicare din iniţiativa unui fiu al Franţei. Aceasta însă, va mai dura.

În ceea ce privesc criticile şi părerile aduse crezului meu, sunt neîntemeiate. Am crezut în Dumnezeu şi am aşteptat în tot momentul sentinţa Sa. Niciodată nu am respins pericolul, iar raţiunea mea sănătoasă era legată de conştiinţa interioară, ca şi de cea exterioară, fără ca să abdic de la tot ce combinam.

Să vă gândiţi numai la statura mea, la corpul pe care mi-l confecţionasem. Deseori stăm şi reflectam la revirimentul ce se producea în oştire sau în public, la apariţia mea. Electrizarea aceasta o socoteam ca o hotărâre de Sus, ca o împlinire a destinului meu, iar nu ca un succes al unui trup firav şi mic.

Cine oare putea să stăpânească inimile soldaţilor ce mă urmau? Eu? Nu! Numai cei de Sus, prin înscrisul meu şi în astfel de ipostaze îmi puteam permite să reneg, să mint, să fiu sincer, să împlinesc sau să sfârşesc orice situaţii în care mă aflam în calitate de conducător, în folosul patriei. Tot ce făceam, făceam din calcul, pentru demnitatea mea la care mult am ţinut.

Scăpări în circuitul de jos, are oricine, însă eram convins că scăpări de calibru mare, nu-mi împovărau sufletul.

Am împăcat rivalii – aşa credeam eu – cu aur şi am înlăturat destule obstacole cu acest nesfârşit acapartor.

*Prima unitate „Statele Unite ale Europei „*vrute *sau nevrute se va înfăptui*; va urma a doua şi în sfârşit a treia – Sfânta Treime – într-o singură conducere universală.

Braşov

Căsuţa dăruită 12.1.1953/orele 24, 15

Chiriac

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca cel ce a avut atâtea bucurii jos din partea Dvs., mi-a revenit sarcina, să arăt în cuprinsul unei jumătăţi de an, bucuriile sau necazurile ce o cuprinde.

De la începutul ei, s-au arătat mâhnirile.

Este o jumătate de an de înarmări masive, de ambele

părţi se arată o perioadă de interminabile concilieri, unele având succese de prezent a diplomaţiei active şi plină de speranţe, de cum nu s-a mai cunoscut de aproape un deceniu, gata, gata – aparent însă – să răstoarne obstacolele ivite în cale, însă cumpăna ar putea să cedeze…

Şase luni de înfrigurări, şase luni de străfulgerări, o perioadă „viermănoasă –, împinsă cu putere, de „neprevăzut.

Suferinţele comune se târăsc şi foamea creşte, iar mugetele nu sunt prea departe…

Începutul de an este promiţător, căci masca este căzută. Jocul de şah, îşi aşteaptă partenerii, el nu poate începe dacă Respectatul şi Preafericitul Frate Sudan nu coboară, pentru a-l determina pe Respectatul Frate alunecat să…

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ştim câtă bucurie aţi avea dacă aţi părăsi pământul. Cum acest an nu este înscris să ne aducă această fericire, puteţi să vedeţi cum privim noi desfăşurările de jos.

Sunt prea fericit că am primit această mare şi nepreţuită misiune ce atât mă ridică şi care-mi dă putinţa de a vă informa exact despre ceea ce am primit şi mulţumirea de a vă vedea şi a vă vorbi.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt două cumpene şi în acest an; una în primul sfert şi a doua către sfârşitul acestui an. Muchia de cuţit pusă în balanţă şi pe ea, două spade, două vârfuri.

În această jumătate de an, se va decide şi rămânerea Dvs. jos.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fratele Chiriac şi-a încheiat sarcina primită, să-mi îngăduiţi ca s-o pot termina şi eu pe a mea.

Când doi se ceartă, al treilea câştigă, spune un proverb de jos. Al treilea suntem noi.

De ce nu parcurgem întregul an, cum am făcut mereu? La această întrebare, tot noi răspundem.

În răstimpul acesta, se pot ivi multe dorinţe ale Respectatului Frate alunecat, oricare din ele sunt în favoarea mulţimilor.

— Părinte Superior, cu cheie? Eu încă nu o am.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cheia pentru şase luni, s-ar putea ca:

a. El să ceară plecarea (moartea)

b. S-ar putea să se dezmeticească şi... şi să facă prostii; c. S-ar mai putea să cedeze.

Vedeţi tot în mâna sa este şi cheia.

Chiriac

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cu adâncă recunoştinţă şi cu toată puterea luminii ce mi-aţi dat vă doresc la toţi ca să parcurgeţi acest an cu sănătate şi mulţumiri.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

De faţă sunt: Melic, Avânţi, Marpha, Fidel şi Bichat, în ordinea sosirii lor.

În numele nostru al tuturor ce vă iubesc, vă stimează şi vă apreciază, urăm ca aceste şase luni să le petreceţi cu voioşie, cu dragoste, pentru ca mulţumirea Dvs. să fie întreagă, ca şi a noastră.

Domnul să fie lăudat.

Braşov

Căsuţa dăruită 14.1.1953

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt două lumi, două feţe. Una veselă, luminată surâzând tot timpul, din care radiază bucurii; cealaltă întunecată, veşnic încruntată, fără poftă de îndemnuri, gata, gata să izbucnească de mânie şi cu teamă continuă... Privindu-le, prima a unui Judecător ai Dreptăţii Eterne, cealaltă a unui Respectat Frate din clasa a doua, Sublima.

Diferenţierea rangului este neînchipuit de mare şi tot aşa de distante găsiţi feţele lor.

Ce poate fi mai atrăgător, decât un zâmbet, o speranţă, un cuvânt rostit cu blândeţe şi mai respingător,

un refuz brutal cu cuvinte jignitoare şi dispreţ în degetul ce-ţi arată uşa.

Între aceste două lumi, sau două feţe, se interpune o a treia. Aceasta este mai atrăgătoare, în ea găseşti balsamul şi căldura, iubirea şi respectul şi oriunde te-ar duce paşii, vei simţi puterea ocrotitoare, a acestei lumi sau a acestei feţe. Bucuria ce te cuprinde nu este trecătoare, iar stabilitatea ei nu se zdruncină, atâta timp cât tu n-o părăseşti.

Dacă adânciţi prima faţă sau prima lume, pe care Judecătorul Dreptăţii Eterne o susţine, veţi putea în mare să-i vedeţi atracţia, dacă vă uitaţi la cea de a doua, în care şi trăiţi şi analizaţi conducerea Respectatului Frate alunecat ce aparţine clasei a doua, Sublima, vă înspăimântaţi cu adevărat şi de rangul ce-l distanţează de Judecător, dar şi de diversitatea directivelor sale. f”.

Critici nu facem, dar o stare de fapt ne este îngăduit cu Dvs. să discutăm…

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cea de a treia faţă este lumea noastră de azi şi de mâine a tuturor. Niciunul din cei care, în vârful unei piramide, a unei conduceri, sau a unei grămezi de aur, se cred nepieritori, nu pot mai mult de o clipă să rămână jos, decât le este dat.

Fratele alunecat mai are puţin, chiar foarte puţin…

Lumea noastră este blândă, incapabilă să aducă jigniri, pentru că în casa în care trăim, aşa ceva nu se pomeneşte şi nu se va pomeni.

Lumina în care trăim, purtarea pe care o avem precum şi respectul ce-l datorăm mai marilor noştri, ne scutesc de orice mâhnire ce s-ar putea abate, dacă noi nu ne-am da seama, prin judecata spirituală ce o avem fiecare, de Dreptatea Divină ce guvernează lumea noastră.

Aici ne întrecem ca să fim mulţumiţi. Mulţumirea noastră este cu totul alta decât cea de jos. Unde este lumină este fericire; unde este întuneric este nefericire. Dacă faceţi o comparaţie între fericire şi nefericire, veţi putea dintr-odată să vă îndreptaţi privirile – ca pământean

–, înţelegem aceasta, către faţa Judecătorului Dreptăţii Eterne, care este mai mic în rang şi cu spatele la Respectatul Frate alunecat, al cărui rang este atât de mare.

Braşov
Căsuţa dăruită 14.1.1953/orele 23, 30
Cincinat, Avânţi
Trinitarului cel mare Porţile i se deschid.
Fericirea ce o are îl va face ca un ghid.
Nu un ghid de cinci parale Ci un înţelept sadea.
Şi-l va întregi-n urale Fraţii ce îl vor credea.
El să fie veşnic treaz să nu-i pese de necaz.
Ca să cadă în căplaz Sau să-ntoarcă de macaz.
Drumul lui este lumina.
Este calea, fericirea.
Este harfa, mandolina.
Cu oricare va învinge nemurirea.
Mijlocaşul însă este Dintre cei mai buni.
Mijlocaşul sus pe creste va întoarce pe nebuni.
El de vrea ca să-nţeleagă să nu dea înapoi.
Să nu uite că-i se leagă Fericirea de apoi.
Cel mai mic ce-a mai rămas. Se găseşte în impas.
Vesel, râde, dar se teme şi la nimeni nu se geme.
Dar, am vrea ca el să ştie să îi pese de soţie.
Nu e timpul ca să fie Iarăşi liber, să o ţie.
Iar toţi trei într-un cuvânt.
Fără frică, fără teamă.
Cu susţinere de seamă chiar de plouă sau e soare.
Chiar pe vreme de ninsoare.
Să îl ducă cu avânt Pe al Domnului cuvânt când momentu-i amânat şi-i nevoie de solie lată apare Cincinat.
Fără parodie…
Respectuos vă mulţumeşte şi e fericit.
Că a putut s-aducă veşti De îndemn şi de ferit.
Braşov
Căsuţa dăruită 19.1.1953/orele 23
Marpha
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectuos vă rugăm să-l primiţi pe Mihai Eminescu, care astăzi se găseşte cu plăţile executate ale greşelilor consumate în ultima sa viaţă concedială, şi care a primit fericirea să-şi mărturisească ceva din viaţa (rata) sa.

— Da, să vină, îl aştept.

Mihai Eminescu

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Naşterea Domnului mi-a adus înălţarea, la ceea ce am fost de la prima concepţie, sunt pur. Veşmintele mele arată această imaculare. Sunt prea fericit că am putut în tot timpul acesta, să-mi curăţ podoabele murdărite de conştiinţa mea, şi astăzi, plutesc diafan – cu mintea spirituală întreagă – în aşteptarea unui scaun de Judecător ai Dreptăţii Eterne, ce se va elibera.

Voi arăta cu toată sinceritatea – aşa cum am fost şi jos – ceea ce înţeleg, prin cele ce urmează – în versuri acum improvizate cu nume am fost sârbesc cu suflet românesc cu dragoste de ţară şi de fratele ce-i fiară.

Privesc din nemurire pe proletari ce-s fraţi Ce au nedumerire că ei se ştiu ingraţi;

Eminovici trecut-a şi totuşi a rămas o dâră ne-ntrecută a geniului poznaş.

Sunt vremuri triste acuma şi totuşi neîntrecute.

Sunt vremuri de pe urmă, ce nu se ţin tăcute Căci ziua judecăţii le e atât de-aproape Zeiţele dreptăţii nu-s chiar deloc mioape.

De Sus se ştie toate, nimic nu se ascund şi gânduri ca şi fapte, ce singure-i scufund…

Am avut un ghid de seamă, bun la drum şi peste tot El mă conducea cu teamă, să nu cad în vreun complot

Zile multe nesfârşite, bani de hrană nu aveam Mă vedeam că-s pe sfârşite, zilele le număram.

Inima în orice frate se aprinde fără ştire…

Căci iubirea nu-i în rate, la aceia cu simţire.

Dar fecioara sau muierea ce-i legată de bărbat Ce primit-au legătura, nu mai fac ele păcat?

Eu gustatam fericirea fără această legătură şi plătit-am mulţumirea până acuma fără ură.

Vai, uşor mă simt acuma.

Când păcatul l-am plătit Fericit vă spun întruna să-l feriţi că e smintit.

Sunt păcate felurite sunt păcate fortuite Dar cel care te dezgustă E păcatul de sub…

Sunt păcate atât de grele De nu poţi scăpa de ele Jos revolta mă prinsese când vedeam puterea zilei.

Foamea iar mă cuprinsese şi-mi venea gândul plecării.

Nepotismul şi dispreţul Stăpâneau fără ruşine Stăpâneau c-aveau şi preţul.

Totul se mergea pe şine Vechi moravuri, noi moravuri… împărat şi proletar Le arată salutar.

L-am făcut în miez de noapte să lovesc pe cât se poate Cârdăşia cu dispreţul Dar acuma îi e… preţul.

Eminescu e la modă…

Noi să-i facem chiar o odă că e mort, nu mai învie Progresist lumea să-l ştie.

Cum se-nşală vai de ei Toţi se cred că nişte lei Dar se cred aşa de tari Şi-o să cadă ca m

Respectat şi preamărit înţelept şi prea iubit Eminescu nu-i zdrobit Numele nu-i adumbrit.

Îl târăsc în lumea nouă Numele ce-i este rouă.

Dar scârbit de videşug Tot vor merge toţi la jug.

Aici zile multe negre mai aveţi de suferit Cauza credinţei rele pentru cel ce-i înnegrit Le-au adus pe toate acuma, se răzbună pe orice rit Fără frică? vai sărmanul, va rămâne urgisit.

Luna ce vă luminează, soarele ce vă-ncălzeşte Spiritul ce îl lansează, fericirea-i încolţeşte Dar la el? negriciune, spurcăciune, vis himeric neîmplinit, întuneric de renume, îngrozesc neînchipuit.

Vălul ridicat arată, unde luna luminează Pe-nţeleptul ce odată, ofensiva o lansează.

Eminescu mulţumeşte şi cu spiritul de pur iar acuma de plecare, înainte de culcare.

Vă doreşte noapte bună şi cu Domnul împreună să fiţi cu toţii fericiţi!

Braşov
Căsuţa dăruită 7.2.1953
Avânţi
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fanfi a primit însărcinarea într-o misiune importantă şi va trebui să lipsească puţin timp, astfel că o întrerupere devine necesară.

Înlănţuirea Respectatului Frate alunecat va avea şi ea un răspuns. Dezmeticirea înlănţuiţilor săi merge pe drum bun; când se va rupe cumpăna, vor cădea şi lanţurile cu zgomot.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vi era comunicat cum au dispărut cele mai evoluate popoare din întregul al 15-lea. Când acel întreg s-a împlinit, apele au năvălit şi totul s-a sfârşit.

Acele popoare cunoşteau cu mult înainte deznodământul. Puteau ele oare prin perfecţiunea ce atinseseră să poată stăvili apele? Nu. Putea-vor cei de astăzi să oprească cataclismul? Nu, deşi ei pretind că pot stăpâni natura. Se uită că o Lege Divină a făcut ordinea în Univers şi că unul sau mai mulţi nefericiţi – supranumiţi de cei de jos savanţi – nu pot să înfrângă legea fixă a Divinităţii. Ameliorarea la plante şi animale este posibilă şi chiar necesară, dar ca să poţi fixa tu, legi naturale, nu este posibil.

Tainele noastre le cunosc numai cei merituoşi şi numai atât cât trebuie cunoscute.

Privim cu mâhnire la toate întrecerile de soiul acesta – întreceri copilăreşti – şi care nu fac altceva decât să consume energia şi sănătatea în astfel de lucrări.

Braşov
Căsuţa dăruită 18.2.1953/orele 24
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Noi toţi ce v-am ajutat şi vă ajutăm cu statornicie spirituală, fiindu-vă ataşaţi, cu ocazia aşezării celei de a 58-a nestemate pe scaunul de strălucire de Sus, respectuos vă rugăm să ne ascultaţi urările.

Ca Respectat Frate al clasei a 3-a a Diriguitorilor, îmi

revine cel dintâi cuvânt – ca rang şi fericire – a vă arăta câtă bucurie am avut prin exercitarea Clemenţei Dvs. Divine.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Dumneavoastră nu cunoaşteţi cât de util ne-aţi fi Sus. Prin Clemenţa Divină vi s-a fixat timpul şederii de jos, în această ratăexcepţională. Totuşi, prin renunţarea benevolă la arma cu două tăişuri a „juruinţei”, aţi împlinit o dorinţă a noastră.

Această excepţională dăruire Divină, este acordată numai Respectaţilor şi Fericiţilor Fraţi, în viaţa pământească şi de excepţie. se *

Prin hotărârea Sublimei, puteţi trăi… mult, având misiunea cea mai gingaşă: „Sfânta Carte de Mijloc şi 61” Din întuneric la Lumină”.

Voi arăta preţuirea ce v-o facem prin neştirbita dragoste de care vă bucuraţi.

Drumul spinos pe care-l călcaţi pe pământul binecuvântat de Domnul, ne este nouă îndemn şi mărturie de dragoste şi respect pentru toţi cei de Sus.

Un cuvânt de îmbărbătare, un cuvânt de respect, de dragoste neţărmurită, îmi permit a vă adresa, cu această ocazie, din partea noastră şi a vă arăta, că tot ce aţi cerut, vi s-a împlinit. O trăsătură de viitor, încă nu putem face.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în numele Sublimei şi al fericitei clase din care fac parte (clasa a 3-a) vă adresez acum când aţi trecut de 58 de ani pământeşti, cele mai puternice urări spirituale ce vă vor însoţi pretutindeni pe Dvs. ce întotdeauna aţi mers pe linia luminii, dându-ne nouă fericirea cea adevărată, ce vă fericeşte şi pe Dumneavoastră.

Binecuvântarea Domnului o aveţi revărsată şi de Ea să vă bucuraţi mereu.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să fiţi fericit şi să împliniţi cuvântul Domnului. 58 de ani pământeşti cântăresc atât de greu pentru alţii ce n-au ştiut sau nu cunosc obstacolele din viaţă, obstacole pe care

Dvs., atât de uşor le-aţi sărit.

Drumul este anevoios, oboseala se întăreşte; mergeţi înainte fără de oprire, fericirea vă aşteaptă.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Este adevărat că 58 de ani împliniţi, sunt 58 de nestemate pentru Dvs., însă 108 ani – ca odinioară – nu mai puteţi atinge, căci aşa singur veţi dori. Mergeţi înainte, mergeţi voios, aşa cum aţi mers până acum şi bucuria Dvs. va fi mulţumirea noastră.

Binecuvântarea Domnului o aveţi. Slăvit să fie!

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am părăsit pe Eisenhower ca să fim prezenţi la urările spirituale ce vă adresăm la împlinirea celor 58 de ani păptânteşti.

Ce bucurie împlinită avem, când privim fecunda viaţă excepţională ce se desfăşoară cu atâta modestie, mai ales când ştiţi cine sunteţi.

Eisenhower este alesul întru eliberare. El chibzuieşte, secondat de noi, cu mult discernământ; are momente de îndoială, însă revine repede. îl îngrozesc distrugerile, dar se simte puternic, când ştie forţa explozivă de care dispune. Urăşte perfidia şi adoră adevărul. În curând o nouă armă salutară îl va întări; spunem aceasta, dacă până la sfârşit va fi hotărât… Răbdare. Oscilările pe care le are puterea de penetrare ale vibraţiilor sonore forte libere îl ţintuiesc, deşi are reveniri.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, întăresc şi eu urările, cu profund respect, urări ce le primiţi din partea puterii spirituale, asigurându-vă, ca şi în trecut, de neţărmurita noastră dragoste. Să fiţi fericit!

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cu câtă bucurie primim anunţările, de felul cum vă petreceţi viaţa şi câtă fericire ne aduce aniversarea de acum. 58 de ani nu sunt prea mulţi, dar sunt ani mari, închinaţi binelui obştesc, ceea ce reprezintă enorm. Cu

toată puterea spirituală de care dispun, vă urez fericire şi iar fericire, pentru bucuria noastră şi mulţumirea celor ce vă respectă şi vă iubesc de jos.

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Şi eu iau parte ca şi toţi de acum, la această sărbătorire a venirii în viaţa de jos. Fericită încorporare, fericită viaţă excepţională. Inima vă este indispusă, nu atât încât să cauzeze o plecare rapidă, nu este timpul, fiţi fără grijă. Noi vom şti când veţi fi pe punctul venirii la noi şi cu toţii ne vom repezi să vă întâmpinăm, în afară de garda datorată, dar mai este destul, destul până atunci. Vă urăm ca şi după 58 de ani, ce i-aţi împlinit acum, să împliniţi angajamentele luate spre fericirea noastră, a celor de jos, ca şi a Dvs.

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fidel se găseşte prezent numai la zile mari şi vă urează fericire pentru împlinirea dorinţelor de Sus, asigurându-vă de devotamentul continuu, de acolo.

Chiriac

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

La aceste urări spiritual, mi-a fost şi mie îngăduit să iau parte; sunt fericit. Un bun spiritual atât de nepreţuit este acesta, încât o fixare de către cei de jos, nu este posibil de făcut.

Din partea noastră, vă rugăm să primiţi calde urări de fericirer pământească şi să fiţi mulţumit cu toţi ai Dvs. Domnul să vă apere.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Atât de puţin sunt cei 58 de ani în comparaţie cu anii ce i-am avut ca să-i petrec în întregul al 15-lea şi care vor fi înscrişi în „Din întuneric la Lumină”. Vă urăm ca în anul în care aţi intrat, să fiţi mulţumit la maximum, egalată cu fericirea totală.

Respectatul Frate de la clasa a 3-a:

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în

numele nostru al tuturor de Sus, vă aducem şi în acest an, prinosul nostru de dragoste şi recunoştinţă, urându-vă să vă conduceţi şi mai departe ce aceeaşi nesfârşită dragoste către aproape, cu aceeaşi temerară judecată, spre a ajuta la înfăptuirea „Turmei şi Păstorului”.

Să fiţi fericit!

Braşov

Căsuţa dăruită 19.2.1953/orele 21, 10

Respectatul Frate de la clasa a 3-a a Diriguitorilor

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

La 27 August 1952, v-am arătat puţinele rezultate obţinute din misiunea ce o avusesem pe lângă Respectatul Frate alunecat, ca astăzi să vă mai dăm şi realizările ce au urmat, din acele vizite.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

„Obişnuinţa” devine sentimentul vibraţiilor de complacere, de încredere şi de… nevoie, în ansamblul ce fratele s-a găsit, se găseşte şi şi-a apropiat-o sau şi-o apropie cu voie sau… silit. Obişnuinţa îşi are grade şi valori şi este determinată fie de o apreciere de moment, fie de o stare de fapt, sau în sfârşit de o necesitate de viitor. Este grea şi totuşi imperioasă.

Răsfoind filele trecutului, ca şi cele de acum, ale aceluiaşi frate venit într-o familie modestă, îl vedem cum urcă tumultuos ierarhia, către conducerea unui întins popor, indiferent de obstacolele ce i-au stat în cale, pe care le-a răsturnat cu mult sadism…

Fiecare treaptă urcată îl făcea să dorească încă una, ca să se vadă ridicat în vârful cel mai înalt al conducerii. Nu l-a interesat nimic din plămădeala din care a fost alcătuit, nimic. În loc să se oprească, de acolo de unde s-a înfipt, el a răsturnat valorile umane şi a impus silnicia, fără să-i pese de viitorul spiritual. Prin „obişnuinţa” în care s-a situat, ordinele sale mergeau pe aceeaşi linie, cum de altfel merg şi acum, cu o singură şi fermă dorinţă.

de a-şi putea menţine obişnuinţa în care se complace, pe care o preferă şi pe care nu o poate părăsi de voie.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectatul Frate alunecat este mic la statură, are momente zilnice de deprimare pe care le înecă în băutură şi joc, pentru că îşi vede plecarea (moartea), pe care o strigă în gura mare. Apoi se reculege şi totuşi o simte (aceasta mai de mult). Anturajul său intim s-a „obişnuit” cu felul său de a fi.

El se vede mort pe masa de autopsie, vede pe medicii pe care nu-i mai poate suferi ce-i scot creierul, se cutremură, spasmele îl prind… cere băutură, cântece şi joc; sănătatea îi este şubredă şi o revenire binefăcătoare i se aşază – din când în când – ca o idee fixă: „să fie… să fie adevărat un Dumnezeu? Nu! Nu! Nu! Şi totuşi poate să fie”.

Respectă ce ai înlăturat şi adoră ce ai blestemat (afurisit).

Iubeşte ce n-ai respectat şi înlătură ce ai îmbrăţişat.

„Ce a fost asta? Nu o dată, ci de mai multe ori le-am citit la începutul lui august trecut. Dar eu am… ce puteri sunt acestea ce mă urmăresc, ce mă… Pe cine am afurisit eu? Tot pe El şi acum să-l ador? Cum este posibil una ca asta? Mă omoară cei din jurul meu.

N-am respectat niciodată pe oameni, care sunt aşa de răi şi duşmani şi acum să-i iubesc? Hm… şi… şi… mai citeam, să înlătur ce am îmbrăţişat. Desigur eu sunt acela ce singur m-am făcut îmbrăţişat şi nu eu, nu, nu, nu d oamenii pe care îi urăsc… Sunt mulţi, mulţi de tot, au trecut de un miliard cred. Ei mă adoră, da, da, mă adoră, nu-i pot iubi… Dacă i-aş iubi, ei m-ar urî. Poporului meu îi place cnutul, este învăţat cu el; of, dacă aş fi avut statura lui Petru Cel Mare! Dar să iubesc pe oameni… Nu, nu asta a vrut să înţeleg, a vrut… sigur, sigur să ador pe Dumnezeu. Dar cum? Să dispar eu… şi să rămână Dumnezeu. Ce netot sunt! Ceva, ceva este.

Fixaţia aceasta i-a devenit „obişnuinţă”, zilnic băutură, cântece şi joc. Moartea pe care o vede la tot pasul, l-a pregătit cu încetul şi-l face ori de câte ori îi reapare obsedanta strofă, să urle ca unul scos din fire, că…

va muri.

La început, când această căutare i-a apărut, nu prea i-a dat atenţie, însă repetată, a căutat să o înlăture, punând-o în seama viselor. Dar avertizare (îndemn) după avertizare, l-a făcut să o memoreze, să înţeleagă „ceva” şi să-şi întrevadă întreg cortegiul, înainte şi după moarte.

A început să se analizeze, a început să ne simtă pe noi, apoi ne-a înlăturat, a revenit şi… şi-a format „obişnuinţa pre” gătirii de moarte, ce încetul cu încetul se va împlini.

Braşov

Căsuţa dăruită 6.3.1953/orele 23, 35

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Acela care a avut cea mai fericită şi delicată misiune de excepţie aici jos, de a strânge într-un singur corp religiile de pe întinsul pământului, în aceea a Domnului – religia creştină – nu mai este. Viaţa pământească singur şi-a sfârşit-o (făcând juruinţa plecării), însă noi i-am prelungit-o cu încă trei zile pământeşti.

La 13 Aprilie, Respectatul şi nefericitul Frate alunecat, va apărea înaintea Sublimei *pentru darea socotelilor*; *de cum a înţeles să se comporte în prea* fericita viaţă ce i-a fost dăruită.

Sosit la Marea Intrare cu alaiul său, Respectatul şi nefericitul Frate alunecat a fost întâmpinat de Plenul Sublimei, iar un Respectat Frate de la clasa a 3-a a Diriguitorilor, i-a predat cele 3 file din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control, ca şi Cartea de Coborâre. De faţă mai erau: Respectaţii Fraţi de la clasa a 3-a, Preafericiţii Fraţi de la clasa a 4-a a Dreptăţii Eterne, iar Vibraţiile sonore forte libere ale clasei a 2-a arătau tuturor claselor sosirea Respectatului dar nefericitului Frate Iosif Visarionovici.

Privind cele două tablouri de la Marea Intrare, Respectatul dar nefericitul Frate alunecat, a văzut prelungirea cu trei zile a vieţii sale de jos şi prin deplina sa judecată spirituală şi-a dat mai bine seama de

însemnătatea lor… 4.

De regulă, când revine Sus un Respectat şi Preafericit Frate bun (de la clasa a 2-a Sublima), cele 3 file ale sale din Centrala noastră, îi sunt înmânate de către un Respectat şi Preafericit Frate de la clasa a 2-a, ca apoi să urmeze pauza fericirii spirituale şi imediat să fie încadrat de Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi ce se găsesc Sus, pentru a fi condus în fericita clasă, ca să i se predea strălucitul scaun, pe care-l părăsise pentru scurtul timp al misionării de jos.

Fericirea spirituală este atunci deplină, pentru că în astfel de ocazii se fac înălţări, când se sărbătoreşte cu adevărat o revenire fericită. De data aceasta – ca o excepţie – peste tot se vede mâhnirea spirituală profundă, ce nu poate fi oprită. Un Respectat Frate de la clasa a 2-a la judecată? Este groaznic, este de neconceput, o judecată în prima zi după terminarea săptămânii luminate? (săptămâna ce urmează Sfintelor Paşti) şi mai mult, o zi de 13…

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cei de jos, desigur înmărmuriţi de moartea grabnică a Respectatului Frate alunecat, se întreabă: ce excepţionale însuşiri le-a putut avea el, de a învins orice piedică, de s-a putut situa ca cel mai veritabil şi neînvins şef, conducător al unui imens popor. Care au fost însuşirile sale de excepţie? Coborât într-o modestă familie de ciobotari, fără o educaţie aleasă, fără o şcoală înaltă, a putut atinge apogeul nevisat de oricare frate de jos, ca acolo, înfipt în conducerea supremă, să poată stăpâni imensele mulţimi cu ură şi fără milă.

Când se vor cunoaşte tainele ce aveţi, atunci şi numai atunci, aceste mulţimi ca şi liberii, îşi vor putea da seama de puterea cu care este plămădită fiinţa unui Respectat Frate al Cercului închis.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vibraţiile de putere, ca şi cele sonore forte libere, sunt pentru un Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, ca şi dorinţe împlinite. Da, şi puterea Dvs. este prea

mare şi de care noi ne mândrim că nu abuzaţi de ea; în fiecare zi Tabelele de la Marea Intrare ne indică modestia şi dragostea cu care vă conduceţi în viaţa aceasta. sh K

Dacă Respectatul dar nefericitul Frate alunecat ar fi judecat chiar prin obiectivitatea celui mai mic din cei stăpâniţi jos de către el, desigur că drumul său ar fi fost schimbat.

Cu mult în urmă şi mai aproape, vi s-a dat cu amănunte judecata la care va fi supus nefericitul Frate alunecat şi vi s-a mai arătat anul plecării sale, pe care nu-l putea trece, pentru că aşa şi-l dorea anul, nu luna sau ziua, acestea din urmă erau în total lăsate dispoziţiilor sale şi în sfârşit la 19 Februarie eu v-am arătat cu toată exactitatea desfăşurarea sfârşitului nefericitului Frate alunecat.

— Marpha, de ce nefericitul Frate alunecat nu a plecat imediat când a căzut, că doar el fixa sfârşitul vieţii sale?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Judecata sa ar fi căzut chiar în săptămâna luminată. În aceste Sfinte zile nu se judecă Sus, se amână judecăţile. Celor ce apar în aceste zile la judecată, li se acordă Clemenţă Divină, nu însă în toate cazurile; cei ce omoară şi sinucigaşii nu intră.

Eterne nu sunt nici legile ce guvernează universul şi nici omul.

Vă arătăm că Respectatul şi nefericitul Frate alunecat – care cu atâta uşurinţă ne-a înlăturat, punându-se în locul Domnului – a crezut că numai prin tiranie şi suferinţă va putea stăpâni mulţimile de jos; câtă înşelăciune.

Plecând (murind) a lăsat o trinitate, cum de altfel şi Dvs. aţi desemnat legând-o Sus. Ai lui, îmbătaţi în sânge şi ură, va arăta viitorul apropiat şi mai departe, urmele lăsate de el.

Cele 40 de zile până la judecata sa, vor avea o influenţă puternică, urmele lăsate de vibraţiile sonore forte libere, ce au circulat cu atâta putere peste tot, unde el îşi întinsese dominaţia. Chiar, şi peste acest termen, ele se

vor resimţi ani şi ani şi ani.

— Marpha, de ce a cerut să plece înainte de terminarea anului?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Opusul său, mai mic în rang, puternic prin acordarea voinţei noastre, a cerut fără constrângere eliberarea celor prinşi în cercul nefericitului Frate alunecat, obişnuit a-şi întinde pânzele acolo unde dorea şi primind această nesupunere, l-a supărat prea tare din care pricină a simţit mâna puternică a celui călit în victorii; vinul, cântecul şi jocul, au contribuit şi ele la împlinirea dorinţei sale.

În sfârşitul zilei, îmbinat de începerea următoarei, nefericitului Frate alunecat, într-un consiliu intim, i s-a arătat situaţia grea în care se găsea.

„Voi nu cunoaşteţi truda ce am avut, ca să fiu unde mă găsesc. *Decât învins de un netrebnic, dacă există un Dumnezeu, mai bine mor*”.

Puţin timp după această juruinţă, nefericitul Frate alunecat a intrat în comă. Toţi cunoşteau limbajul lui, însă nimeni nu se aştepta la o moarte aşa de fulgerătoare. Acum el se găseşte jos, vede tot cu ochi spirituali, judecă… şi regretă. Conciliabilele nu mai contenesc se bagă între ei, însă nu mai are nicio putere. 4 „î

Prin vibraţiile de putere, ca şi cele sonore forte libere, cât a fost jos, s-a situat ca cel mai mare geniu cunoscut în istoria acestui timp – spun fraţii de jos – Nu este exact, însă au dreptate când susţin că cel mai mare inchizitor a fost el.

Vă vom mai arăta tot ce va trebui la timp.

Braşov

Căsuţa dăruită 8.3.1953/orele 23, 50

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Este bine să se cunoască, că din moment ce unui frate i se pun mâinile pe piept, este bine să fie iertat de oricine, ce aude de moartea lui, chiar şi de cei cărora le-a făcut rău. Prin această iertare, se desăvârşeşte cuvântul Domnului. Vom arăta că se ţine seamă de fiecare ce iartă

pe cel plecat şi căruia, lui, ce se judecă, i se prezintă iertăciunile, înainte de a-şi face rechizitoriul. Aproape în totalitatea cazurilor, nefericitul le înlătură, ruşinat de faptele comise şi-şi cere pedeapsa mai aspră decât ar fi dată de Judecătorii Eterni. Vedeţi, îl pot ierta cei de jos, dar nu poate ierta el, căci socotelile se dau pe adevăr şi numai pe Dreptate Divină şi se pedepsesc toţi cei ce comit fărădelegi. Pentru flecare situaţie se consideră starea de fapt şi nu rămâne chiar aşa cum fratele judecat pretinde o aspră pedeapsă. Dacă este o prea severă pedeapsă, Judecătorii o atenuează.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu trebuie să vă gândiţi că Sus, când vine sau se judecă un nelegiuit, victimele de jos ies înaintea lui cu dojeni. Nu, aşa ceva nu este cu putinţă. Nelegiuitul a fost judecat – dacă se găseşte Sus – de mai înainte, a primit pedeapsa, sau legiuita recompensă pentru faptele bune făcute în viaţă, dacă le-a făcut. Victimele aşteaptă cu mâhnire ori de câte ori se judecă un astfel de nelegiuit şi deplâng sincer situaţia lui. Ură Sus nu se pomeneşte, dragostea abundă peste tot, iar cei de jos, cei rămaşi în urma celui plecat privesc, fie cu profundă durere dispariţia lui, fie cu teamă că şi ei vor fi cândva la fel cu mâinile pe piept, fie cu bucurie privesc dispariţia obstacolului ce le-a stat în cale…

O moştenire cât de valoroasă ar rămâne după urma unui nefericit păcătuitor ce poartă pecetea fărădelegilor comise prin strângerea ei, ea nu poate oferi moştenitorului o viaţă fericită, când acesta ştie sigur de cum a fost strânsă. Când sunt mai mulţi moştenitori, de cele mai multe ori, împărţirea aduce certuri.

Rugile ce se fac în atâtea, în atâtea lăcaşuri din aceeaşi tulpină, pentru nefericitul Frate alunecat, se fac pentru – rangul lui – ce atât de mult a strălucit Sus, rang ce şi-l păstrează până la judecată.

Rugile vor mai continua, căci vibraţiile sonore forte libere ce le-a avut pretind slujitorilor de orice rit al altarelor, recunoaşterea involuntară a Preafericitului rang,

ce încă îl mai deţine. * 1>

Puterea absolută ce a avut jos, avântul nesocotit ce l-a făcut să îmbrăţişeze răul, l-a coborât, în loc să-l ridice la nivelul înalt al iubirii de frate şi implicit de noi. Ce putea fi mai bucuros pentru el decât mulţumirea mulţimilor, că unul de al lor ajuns la conducere, le-a dat sprijin, dragoste, păzind şi credinţa în Dumnezeu. Poporul acesta din care el s-a ridicat, a fost eminamente credincios nouă.

El, în excepţionala misiune avută, în loc să lărgească pe cât îl ajutau puterile, prin vibraţiile sonore forte libere ce i-au fost dăruite, credinţa în Dumnezeu, acolo unde religia nu era ca a lui şi nu uitaţi că era aşa de uşor şi cu sprijinul nostru, el a inversat angajamentele luate, s-a situat ca un „Protector Divin64, pregătindu-şi zi de zi căderea în abisul fără fund.

După moartea nefericitului Respectat Frate, guvernământul popoarelor va purcede la împlinirea începutului, important, al scoaterii popoarelor prinse întru suveranitatea lui. Prin aceasta vom avea fericirea a vă da vestea atât de aşteptată.

La 13 Aprilie se va hotărî la judecata nefericitului Frate, dacă vi se redă în total desfăşurarea acestei judecăţi, sau numai părţi din ea.

În astă-seară Eisenhower va fi prezent înaintea clasei a 4-a a Judecătorilor, unde va primi puterea de care se îndoia; cu ea altă atitudine va fi luată, o altă faţă va apărea… dacă el însă nu va… amâna.

Zilele de mâhnire spirituală în care ne găsim până la 13 Aprilie data judecăţii sale, ne face să vă rugăm a fi de acord a rări vizitele noastre. În mod excepţional vom fi prezenţi numai la apelul Dvs.

Braşov

Căsuţa dăruită 14.4.1953

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Judecata care s-a ţinut în „Plenul Sublimei”, prin vibraţiile sonore forte libere, a redat fiecare cuvânt, în apărarea faptelor nefericitului frate alunecat, tuturor

claselor de Sus. Zi de mare mâhnire spirituală pentru toţi. Dumneavoastră, care aţi luat parte la această tristă şedinţă, nu v-a mai rămas nimic din tot ce a fost.

Pe fraţii de jos nu-i va interesa decât „verdictul”, iar noi vom reda numai ce este permis a se cunoaşte:

„Am înscris în Planul Divin al 3-lea război mondial, care urma să se declanşeze la 14 Iulie 1953, din ordinul meu. Mulţumesc cu recunoştinţă spirituală că am avut ocazia să fac juruinţa plecării. Este drept că intimii mei de jos – am văzut din cele 3 file ce mi s-au predat, din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control – au încercat în diverse rânduri să-mi curme viaţa concedială ce mi-a fost dăruită. Constat de asemenea că puterea mea era aşa de întinsă, încât mă cutremur, că eu, un Respectat şi Fericit Frate, am putut să-mi permit ca prin această putere, să schimb în trei rânduri Planul Divin. Sunt cel mai nefericit între nefericiţi, căci n-am înţeles… înlăturând cu bunăvoie fericirea de Sus. Constat cu groază faptele consumate din ordinul meu sau girate de mine”.

La întrebarea pusă de Dvs. de ce l-a înlocuit pe Domnul cu chipul său purtat de către nefericiţii de jos, în toate ocaziile de aniversări sau întruniri, el a răspuns:

„Era în mine puterea Divină, sau mai concis simţeam în mine în tot momentul, o putere ce întrecea puterea omenească. Acum când ştiu că jos am fost înlocuitor al Domnului, cu puterile date de El, ca şi când aş fi fost El, îmi dau seama că am fost împins la reversul acestei înţelegeri prin nefericitul meu chip şi cu fărădelegile mele, m-au dus la această neasemuită nefericire… ca şi puterea ce mi-a fost conferită.

Respectaţi, Preafericiţi, Preaînţelepţi Fraţi ai Sublimei Domnului, nu cer graţiere ca să suspendaţi Legea Divină, cer însă înţelegerea faptelor impuse de circumstanţele în care m-am găsit. Sunt mai mult decât vinovat. Un verdict mai sever decât îl pot da eu, Voi nu-l puteţi da. Cer…”

După această încheiere, toţi 9 Respectaţi şi Preafericiţi Fraţi, 1 Respectat şi Fericit Frate şi 1

Respectat dar nefericit Frate alunecat, îşi ocupă strălucitele lor locuri de Sus şi în unanimitate hotărăsc:

13 luni nefericitul frate alunecat va locui la clasa a 13-a. După împlinirea acestui termen, va avea 13 încorporări succesive, în diferite situaţii şi cu diferite vârste, în cele mai rele şi umilitoare stări.

Câteva clipe după aceasta, nefericitul frate alunecat este trimis la clasa a 13-a, fără vibraţii sonore forte libere, ce i-au adus atâta nefericire.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Planul divin, modificându-se în totul, va deveni operatoriu după data de 22 Iunie 1953 şi când vom avea fericirea a vă aşterne mersul lui.

Braşov

Căsuţa dăruită 27.8.1953/orele 20

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom începe să reluăm obişnuitele noastre discuţii, deşi sănătatea Dvs. nu este complet restabilită.

La 14 Aprilie 1953 vi s-a arătat că nefericitul frate alunecat, dacă se mai găsea în viaţă, declanşa al 3-lea război mondial. Astăzi vom completa durata acelui război, care ar fi fost scurt, plin de cruzimi, însumând 37 de zile, inversul anilor săi – 73 –, atât cât era înscris în guvernământul popoarelor. 20 August 1953 era începutul epocii de reconstrucţie, aşa cum pietrele reci ale piramidei celei mari, indică. V-am arătat aceasta, pentru a umple un gol lăsat de trecerea acestui termen, măsurat în piramidă. V-am spus că ne vom ocupa de ea şi încă ne vom mai ocupa.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în treacăt, vom atinge pe 1453 – începutul epocii Renaşterii –, ca după 500 de ani urma să înceapă epoca de reconstrucţie, după prăpădul celor 37 de zile, epoca de fericire, pilotată de credinţă.

Nefericitul frate alunecat a plecat (murit) la 73 de ani pământeşti, 73 adunaţi dau 10, 37 de zile, inversul de mai sus, adunaţi dau tot 10, câţi Respectaţi şi Fericiţi Fraţi

compun Sublima. Numărul 10, este predestinat şi el rămâne în picioare. De 1453 vi se va mai vorbi.

Dacă v-aţi obosi o clipă, aţi putea vedea şi reţine exacta desfăşurare a acestei *jumătăţi* de an, din comunicările ce le aveţi. Însă neîncrederea ce ni se acordă, de către unii fericiţi ce se îndestulează din comunicările noastre, ne fac să fim nevoiţi ca numai verbal să le aveţi, fără a mai fi împărtăşite şi altora.

Braşov

Căsuţa dăruită 18.2.1954/orele 23

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate ăl Cercului închis.

A 59-a nestemată a fost fixată pe scaunul ce-l aşteaptă pe fericitul lui posesor, Respectatul şi Fericitul nostru Frate Theodor. Zi de bucurie şi recunoştinţă pentru Dvs., ce activaţi pentru sfera binefăcătoare a omenirii.

„Spiritul Dvs. limpede şi pătrunzător, neobosit şi plin de adevăr avântat mereu spre culmi ne visate de om, inimos şi atrăgător, este vrednic de admiraţia noastră şi nu putem decât să ne mândrim cu o astfel de comoară spirituală”. Este mesajul de dragoste ce vi-l trimite Sublima prin mine. Ferice Dvs!

Ca Părinte Superior, rămâne să vorbesc şi să închei ultimul.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

59 de ani pământeşti pot fi 59 de trepte suite în spiritualitate. Suntem fericiţi că ni s-a hărăzit ca să putem fi prezenţi, la această aniversare.

Drumul greu şi anevoios parcurs până acum, nu a ajuns la capăt. Când suflarea omenească vă va înţelege misiunea Dvs. excepţională, atunci nu va mai fi o ipoteză, existenţa noastră. Aţi suit până acum treaptă cu treaptă.

prevăzător, modest şi fără exaltare; salturi primejdioase nu aţi încercat, pentru că ele ar fi fost premature şi abisul…

Acum când s-a consumat şi cel de al 58-lea an al vieţii pământeşti îmi permit cu tot respectul să fac cele mai

călduroase urări de bine, asigurându-vă de dragostea şi respectul nostru. Numai un Respectat Frate bun se poate bucura de atâtea atenţii în viaţa sa, aşa cum vă bucuraţi Dvs. Ferice Dvs!

Melic

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Zi de mare însemnătate şi pentru noi şi pentru Dvs. Pentru noi fericiţi că un Respectat şi Fericit Frate neinfluenţat de marea sa misiune, nu întrebuinţează puterea spirituală în abuzuri ieftine şi că piedestalul pe care s-a aşezat este tot aşa de dur şi fixat, încât este de neclintit de multele curse, ce împânzesc în tot momentul raţiunea; pentru Dvs., că s-a putut imprima 59 de nestemate pe strălucitorul jilţ de Sus, în astfel de condiţii.

Ca ataşat al Dvs., ca spintecător de viitor cu numele de împrumut Melic, v-am arătat întotdeauna tot ce trebuie să cunoaşteţi.

În misiunea noastră, fiecare din cei ce vă suntem ataşaţi, nu putem fi prezenţi decât pentru comunicări sau când suntem chemaţi de către Dvs.; de alţii de jos, niciodată. Cei care încearcă cu bună credinţă ofe chemare a unor statornici spirituali ce vă înconjoară, nu vor avea răspuns, iar dacă în fantezia lor afirmă răspunsuri date de aceştia, *comit păcatul inducerii în eroare*.

Desfăşurarea Planului, pe spatele acestui an, eu am avut fericirea de a-l fi întins, aşa cum se va desfăşura.

Ca încheiere, tot ce cunoaşteţi se vor înfăptui, iar Dvs. fericit, veţi putea privi cu toată modestia, desfăşurarea lor.

Fiţi fericit!

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Niciodată nu aţi fost întunecat, întotdeauna serios şi aşa s-a scurs cei 58 de ani pământeşti.

Ferice Dumneavoastră!

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Bătrâneţea poate fi dăltuită într-o simplă figură de

piatră de către un maestru sculptor, dar sufletul unui Respectat şi Fericit Frate nu poate fi nici înţeles şi nici estimat de oricare trecător de jos şi este şi mai puţin valoros la cei ce-l înconjoară, ca şi naţiunea în care a descălecat (coborât). Să fiţi fericit!

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

58 de ani fericiţi petrecuţi în trăsături regulate pe drumul luminos, ca în urmă şi cu legătura cu noi, este sublimul ce-l fericeşte pe cel ales. Ferice Dvs!

Chiriac

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

A trăi fără măsura iubirii este cea mai ideală statornicie spirituală. Să fiţi mereu fericit, căci 58 de ani consumaţi cum ne indică Tabelele de la Marea Intrare, aşa a fost.

Cincinat este dat lipsă; el nu mai poate veni, a primit a noua viaţă concedială şi se găseşte jos. O altă călăuză de genul său, în curând va fi descoperită de către Marpha.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fiecare ataşat prezent, v-a arătat o descriere fugitivă a personalităţii Dvs., iar eu am avut fericirea să vă aduc la cunoştinţă mesajul Sublimei.

Echilibrul desăvârşit ce alcătuieşte conştiinţa Dvs. interioară, ca să impună celei exterioare, v-a menţinut în starea de fericire de acum.

În numele Eternităţii şi în numele celor prezenţi, vom încheia urările cele mai curate de spiritualitate, spunându-vă:

Să fiţi fericit!

Braşov

Căsufa dăruită 14.12.1954/orele 15, 15

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nesiguranţa ce domneşte pe întinsul pământului, face ca fiecare să păcătuiască. Din această cauză neîncredere, învălmăşeală şi incertitudine.

1956 cerut de Eisenhower, încă nu a fost aprobat de Sublima. 1969 a fost înscris de către nefericitul frate alunecat, ca sfârşit al iobăgiei popoarelor prinse în dorinţa sa, dar…

Scăzând pe 1956 din 1969 rămân 13 – Domnul şi Apostolii Săi – dintre care 2 sunt nefericiţi şi rămân 10…

La 25 Martie 1955, vor compare înaintea clasei a 4-a a Judecătorilor, pentru curmarea suferinţelor comune, trei dintre conducătorii de la acea dată, doi de la liberi şi unul de la comun, când se va definitiva Planul Divin.

14 Septembrie 1954 a fost consumat fără o hotărâre definitivă, deoarece Eisenhower a pretins o lungire a timpului său, întrucât pregătirile făcute nu au atins nivelul necesar unei victorii sigure. Întregirea vieţii sale frânte, neajungând la capăt, nu i s-a putut hotărî. El este vrednicul ce are prestigiu şi tenacitate şi totuşi… neîncrezător, şi-l pierde. La 25 Martie viitorul se va decide.

Statele Unite ale Europei se vor înfăptui, aşa cum cunoaşteţi „vrute şi nevrute”, ca să-i facă pe conducători – după apariţia Sfintelor Cărţi – să *închege mai târziu, Statele Unite ale Lumii, ca o Turmă şi un Păstor, adică armonia universală*, dorită de noi şi înscrisă în Guvernământul Popoarelor.

Braşov

Căsuţa dăruită 12.1.1955/orele 13, 40

Respectatul Frate de la clasa a 3-a.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom arăta că timpurile cele mai glorioase ale unui vremelnic de jos nu se modifică, deşi ele nu stau pe loc, se ating şi merg înainte, merg la pas cu hotărârea lui. Dacă revolta trece limitele voinţei sale, aceasta se datorează lipsei de încredere în noi, ce-l stăpâneşte intermitent. Viitorul după astfel de situaţii, îl irită şi-l atrage; îl irită pentru că nu cunoaşte „necunoscutul” şi-l atrage pentru că „speranţa” îi surâde. Într-adevăr, faţă de aceste două vârfuri, nu ştie la care să se fixeze, pentru că intervine superstiţia în dezacord cu voinţa, căci o rezistenţă serioasă o opune „nesiguranţa”. De la aceasta din urmă, porneşte

neputinţa personalităţii sale. Chemarea ce o simte este gâtuită de această neputinţă. În mâna lui stă deci reuşita.

Nici vorbă nu este de predestinare. Aceasta nu poate opera decât în cazurile cunoscute, când este şi rămâne inflexibilă.

Superstiţia poate modera voinţa, însă voinţa devine capabilă, când germenul neputinţei este strivit de la început.

O emancipare este posibilă numai în această privinţă şi cu cât este mai dură, cu atât dorinţa de a învinge se desăvârşeşte, când are ca primat morala creştină. Forma în care se manifestă trebuie să aibă în vedere această morală, căci prin ea orice dificultate ivită în cale se poate înlătura, pentru că noi suntem cei care îl ajutăm.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

A stărui el, înseamnă că se merge la izbândă. A fi perfect, este posibil în orice acţiune; chiar când una ratează… rămân însă urmele săpate adânc ale caracterului şi personalităţii gloriosului. O faptă, un gest este suficient să decidă viitorul, victoria… Excepţiile ce fac gloria numelui lui, vor găsi în tot momentul, întotdeauna, admiraţia şi respectul mulţimilor de pretutindeni.

Morala ce stă la baza acestui glorios, este definitivă prin virtuţile directive ale Divinităţii: *Adevărul*, *Iubirea*, *Iertarea* şi *Răbdarea*. Niciodată nu va apărea mai evident acest triumf, decât atunci când este pretins şi datorat şi dat cu dărnicie, şi care electrizează mulţimile ce nu se aşteaptă la o astfel de morală şi acte de autoritate, ce înalţă pe mântuitorul lor.

Subiectul ce-l atingem sub acest raport, nu pretinde mai mult decât „normalul”, ce enervează pe frate. Tot ce se face contrar acestor precepte Divine, aduc expunerea la mari suferinţe şi regrete târzii, pentru că numai „odioşii” sunt cei care înlătură morala ce-i fericeşte şi aprobă încătuşarea propriului lor spirit. Compromisuri la noi nu există.

Primele straturi ale moralei apar în situaţii creştine şi ele înfăţişează puterea de pătrundere ce o compun aceste

patru mari virtuţi: *Adevărul*, *Iubirea*, *Iertarea* şi *Răbdarea*.

O societate imorală ca aceea de acum, nu va putea merge prea mult în întinsul ei – la comun – pentru că gloriosul conducător de la liberi (America), ajutat într-o măsură de puterea noastră, nu va mai putea răbda odioasele obrăznicii şi bunul plac şi va putea înlătura ultima baricadă a ticăloşiei…

Braşov

Căsuţa dăruită 8.2.1955

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

S-a îngăduit fratelui Haralambie să vă facă unele mărturisiri şi câte ceva din starea de fapt de acum, de jos.

— Să vină.

Haralambie

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Din clipa când spiritul meu a părăsit carcasa ce-l adăpostise, a fost atras de orbitoarea lumină împrăştiată de oriunde vă găsiţi; mi-am dat seama imediat – ca spirit – că lumina aceea era izvorâtă din protoplasma unui Respectat şi Fericit Frate.

Mai puţin eclatante ca lumina Dvs., se mai văd încă trei pe scoarţa pământului; sunt 3 lumini pe care Dvs. cu voie bună şi dărnicie frăţească, le-aţi îndrumat celor trei trinitari. Una la Bucureşti şi două aici; a treia însă nu are sclipirile vii, cum ar trebui să aibă. Să o comparaţi cu o nestemată impură, ce-i micşorează valoarea cărbunii din ea. Niciunul nu este convins de excepţia în care se găseşte.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cu multă greutate am obţinut fericirea de acum, spre a vă face mărturisiri şi a vă informa de desfăşurările evenimentelor de viitor. Melic nu poate veni, este prea strâns acolo unde cazanul fierbe.

Fac parte din clasa a 6-a, a Planului Divin. Este o fericire spirituală pentru mine că am putut să ocup acest loc. Înainte de încorporare, în ultima-mi viaţă, ocupasem locul din clasa a 5-a şi numai datorită curviei, egoismului şi avariţiei, am coborât la clasa a 6-a. Aici sunt şi eu

însărcinat cu supravegherea, dirijarea şi întocmirea Planului Divin (ordinea de bătaie, cum s-ar spune jos) al războiului atomic de viitor.

Dacă acest plan va fi aprobat la 25 Martie, civilizaţia lumii ca şi locuitorii pământului, vor dispărea neînchipuit de repede, în cea mai mare parte. Numai cei rămaşi după cataclism, vor fi în măsură să ne preţuiască. La nimeni nu cerem în plus şi la toţi dăm peste cererea lor. Ca spirit vedem tot, ca încorporaţi, miopie.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Taberele stau faţă în faţă şi nu aşteaptă decât verdictul Sublimei (25 Martie); cei ce ne au pe noi, au gloria de pe urmă. Balanţa nu va înclina decât către ei. Planurile de jos, rămân jos: cele de Sus, cumpănesc pentru cei ce sunt cu noi.

Este foarte adevărat că se va juca o carte, una din cele mai grele partide cunoscute de istoria actuală. Brrrrrrrr, va fi groaanic dacă totuşi se declanşează lupta; mai bine… ani de zălogire, care trec aşa de repede, decât războiul atomic. Aveţi în mână amânarea…

Vă mulţumesc cu toată recunoştinţa spirituală pentru bunătatea şi răbdarea ce mi-aţi acordat-o, primindu-mă.

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vă mulţumim cu recunoştinţă.

Braşov

Căsuţa dăruită 25.3.1955/orele 13, 20

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, începutul lui 25 Martie, marcat prin prisma secundă astrală, a găsit „Plenul Sublimei” întrunit, care a decis definitivarea Planului Divin. Acest Plan, merge până la sfârşitul lui 1969, cu o prea scurtă întrerupere, după care se va desfăşura nestingherit până la începutul anului 2000.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prea scurta întrerupere de la 1969 este lăsată în seama Respectatului şi Fericitului Frate ce se încorporează

în luna a 11-a a acestui an şi care va avea şi un cuvânt de spus la alcătuirea unui compartiment al gloriei pământeşti, ce singur şi-l va forma după dorinţa şi cugetul său.

Melic, rţ.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

După prea micul spaţiu întrerupt, de la el încolo, cele mai nebănuite descoperiri îşi vor forma fiinţa, spre binele şi fericirea localnicilor trecători de jos. Tot în această şedinţă, s-a dat încuviinţarea spre a vă forma „testamentul” negăsit. 25 Martie rămâne legat de 21 Iunie.

Dumneavoastră veţi avea dezlegarea totală a acestei definitivări a Planului Divin, când mintea trecutului din această memorabilă şi Sfântă şedinţă vă va veni şi vă va veni, când noi vom găsi necesar.

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Un alt Plan Divin pe acest timp nu va mai fi făcut, el este şi rămâne până în anul 2000. Planul Sfânt, modificări parţiale îi pot fi făcute, numai dacă o evoluţie puternică sau o regresiune spirituală a trecătorilor de jos, impun aceasta; şi câte schimbări nu vor surveni în alcătuirea societăţii de jos.

Bichat

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Planul Sfânt rămâne Plan, ca şi Dvs. Respectatul şi Fericitul nostru Frate.

Braşov

Căsuţa dăruită 23.4.1955/orele 23, 50

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Constantin Stoicescu are îngăduinţa să vă vorbească şi vă rugăm să-l primiţi; l-aţi cunoscut.

— Să vină.

Constantin Stoicescu apare în figura iniţială şi este însoţit de Fidel.

Constantin Stoicescu

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Este o mare fericire pentru spiritul meu, că pot să vă

văd şi să mă vedeţi; o adevărată fericire spirituală. Am primit aprobarea să vă fac mărturisiri ce apasă destul de greu asupra mea.

Durerea la unii încorporaţi nu are prea mare însemnătate, precum bucuriile la alţii, îi sufocă. Nu indic ceva mai adânc şi nu pot să trec ca să nu arăt, că nu se poate uita tot ce vrei… Am avut o viaţă destul de fericită, îmbuibat, însă lipsit de dragoste şi căldură părintească.

Singurătatea mi-a clădit iluziile pe care năzuiam să le ating. Pentru alţii nu eram autorul faptelor mele, pentru că nu le cunoşteam; pentru mine însă nu exista echivoc să-mi dau seama că voi răspunde de ele.

Fără caritate, viaţa religioasă plină de respect şi iubire pentru orice făptură omenească, fratele nu va putea să-şi formeze un stat de plăţi peste înscrisul său. Şi eu am avut o mândrie detaşată ce inspira frica, o intransigenţă brutală ce îngrozea, o sensibilitate anormală legată de o nebunească vanitate şi care mi-au adus multe amărăciuni spirituale.

Dacă am putut în sfârşit să primesc aprobarea ca şi vibraţiile necesare de a mărturisi, s-a avut în vedere prezenţa Dvs. la îngroparea trupului meu.

Contemplarea este de mai multe feluri şi ea face parte din viaţa interioară şi pe care, o secţiune a acesteia, deseori am uzitat-o, când acordam unui nefericit lipsit de strictul necesar, ajutorul ce-l fixam cu căldură şi pătrundere, pornit de la inimă. S-a întâmplat în diverse ocazii, să aud vorbe pentru care am oprit acel ajutor şi am greşit. Era necesar chiar dacă ar fi trebuit oprit sau schimbat din cauza acestora, această disperată separaţie să nu fi fost întâmpinată de mine şi în viitor de nimeni, căci este o apăsare pe care nu pot să o descriu. *Cuvântul dat, trebuie îndeplinit*.

Patima neastâmpărată şi nestăpânită ce m-a caracterizat o lungă parte din viaţă, nu am putut să o fac să înceteze când era vorba fie de ajutorare bănească sau morală, fie de interese politice. Nici amintirea mormintelor dragilor mei, trează în conştiinţa-mi interioară, nici

umilinţele sau refuzurile brutale, loiale ce le dam adversarilor şi care îmi da cea mai bună satisfacţie în simţul fericirii mele, nu a putut să mă modeleze. Eram un străin, eram un singuratic.

Aveam şi forţă şi dorinţa tainică, putere ce se găseşte în fiecine, însă oprită de a activa, fie în domeniul carităţii – din plin – ce se cuvenea faţă de posibilităţile ce aveam, fie în alte domenii. Cauza? Era judecata mea stăpânită, era plăcerea de a fi linguşit şi vorbăria cu indicaţiile unui pseudoprieten de manevrare a persoanei mele, îmi da o iluzie clădită pe arginţii mei, ce-i stăpâneam vremelnic şi din care răsărea puterea mea. Dacă aş fi stăpânit cu linişte, aceste mari defecte, aş fi putut răspunde fericit la judecată, de viaţa ce a încheiat şederea mea de jos.

Dacă am putut să fiu ridicat la ranguri nemeritate, ca decan al Facultăţii de Drept şi Rector al Universităţii, cu lipsurile de mai sus, datorez aceasta Respectatului şi Preafericitului Frate Paul, precum şi Dvs., care nu aţi cunoscut fiinţa mea.

Averea părintească ce am moştenit, prea multă, am menţinut-o şi am lăsat şi mai multă, prea multă la încheierea vieţii mele. Nu am ştiut să mă folosesc de ea.

Răutatea, pizma, pârâşenia, avariţia, curvia etc., nu-l va putea elibera pe frate. Sunt prea grele păcatele ce-l încearcă în aceste curse, pe care le manevrează numai în detrimentul lui. Dar dorinţa tainică ce are, dacă încearcă să o dezvolte îmbrăţişând viaţa religioasă şi virtutea carităţii, se va felicita, că nici răutatea, nici pizma, pârâşenia, avariţia sau curvia, nu-şi va mai putea face culcuş la el.

Indiferenţa binevoitoare, care este o mască, să nu-l supere pe frate, el să ştie că dezbrăcat de patima urii, iartă şi ajută. Divinitatea nu concepe să cucerească – şi I-ar fi aşa uşor – un spirit încorporat.

Idealul este să rămână întreg, ca el singur să redevină pur, să-şi aibă personalitatea întreagă, ca atunci când se va găsi la judecată, să fie mândru, să fie fericit că a înţeles rostuirea-i de jos.

Divinitatea îl ajută pe frate, încercând să-l oprească de la acte nesăbuite şi să-l facă să sară curse, fără însă să-l oblige la aceasta.

Mulţi cred că viaţa religioasă este o obsesie exaltată. Nu, este o dorinţă alcătuită din nevoia de a înţelege supranaturalul, căci bucuria de a regăsi un alt ţărm ce duce la fericire, dă o superioritate înţeleasă de conştiinţa interioară. Viaţa pământească nu se poate inventa cum nu se poate inventa viaţa spirituală, sau deloc, fără să ai habar de ele… A o nega, chiar când nu ştii nimic de ea, nu te ridică, ci te coboară. Nimeni nu trebuie să aştepte ceasul al 12-lea ca să o priceapă, să o înţeleagă şi să o vadă. Limpezimea cu care unii bănuiesc, îl fac să priceapă reînnoirea ce au început-o după viaţa de Sus. Aceasta până nu apar Sfintele Cărţi; după aceea, pictura fixată a vieţii Eterne îi vor opri de la multe rele.

Tulburarea ceţoasă strecurată prin vibraţiile conştiinţei interioare, intim interioare despre viaţa de apoi, îl va lega pe frate şi-l va pironi pentru tot restul vieţii, făcând ca reflecţiile lui să nu mai rămână izolate, conducându-l la un tot de reînnoire spirituală, al cărui scop îi va fi o mulţumire justificată. Legătura aceasta, cu gesturile ce va fi făcut până la hotărâta sfârşire a vieţii sale, îi va îngădui o trecere fericită şi uşoară de la moarte, la Viaţa Eternă.

Destinul, putere fortuită a oricui, nu se desfăşoară fără ţintă. El se aşterne în cartea vieţii pământeşti nesilit, lăsând pe purtătorul lui activ sau inactiv – după înscris – să-l şi ajute, dirijat de noi, ca să împlinească astfel capitolele la care s-a angajat.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mărturisesc că nu aveam pe înscrisul meu ranguri pământeşti. Dacă le-am obţinut, s-a datorat – aşa cum am mai spus – Respectatului şi Preafericitului Frate Paul, cât şi Dvs., care le-aţi legat Sus şi s-au legat şi jos. Nu am avut o purtare loială faţă de dânsul şi numai după săvârşirea fericirii sale spirituale, mi-am dat seama de lipsa mea de recunoştinţă. George Dumitriu, actualul profesor în locul

meu, supărat pe mine, cunoaşte toate acestea. Mi-a ieşit o dată din cuvânt şi nu l-am iertat. îl rog să mă ierte acum.

Dacă mi s-a îngăduit să vă mărturisesc, este că peste puţină vreme, voi reveni din nou pe pământ, într-o situaţie fericită ca purtător al Sfintei Cruci.

Nu pot pleca, fără să vă arăt ca spirit, recunoştinţa mea şi acum, pentru răbdarea şi iertarea ce mi-aţi acordat.

Să fiţi fericit!

Braşov

Căsuţa dăruită

27.4.1955

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O trudnică meditaţie legată de subconştientul intim (superior) al fraţilor, despre lume şi viaţă, care va trebui să fie una pretutindeni, le vor da celor ce vor încerca aceasta, zorile unui început de fericire.

Fericirea personală este legată de Divinitate, adică faptele bune plăcute nouă, vor da fratelui intuiţia bucuriei noastre, răsfrântă din bucuria lui. În tot locul unde se va găsi un frate, călăuza ataşată lui, ca şi umbra, îl urmează. Când se spune că noi suntem cu el, este un adevăr de nezdruncinat.

Să se analizeze fiecare, recapitulând momentul când s-a găsit într-o situaţie dificilă, singur sau cu alţii şi când curajul îi dispăruse, ca frica să-l stăpânească; cine l-a făcut să meargă înainte el sau imboldul (ajutorul) nostru?

Dacă noi nu am exista, de ce se vorbeşte atât de mult de noi? Când ne tăgăduiesc, nu disperăm pentru că sfârşitul este în tot cazul de partea noastră. Suntem înţeleşi pentru că ne arătăm numai în vis. Puterea şi existenţa noastră o simt, fără a o putea defini.

Cum am putea, sau cum s-ar putea să oprim evoluţia fiecăruia? Dacă ne-ar cunoaşte, cu lutul pe ei – în afară de excepţii – ar mai fi plăţi, ar mai fi suferinţe care au darul să-i purifice? Nu! De ce au un liber arbitru? Tocmai ca să judece, să înţeleagă că fiecare faptă îşi are răsplata ei. *utr*.

Fiecare este orb. Ei văd ce nu trebuie să vadă şi

închid ochii, atunci când trebuie să ne zărească. Fiecare se crede un drept Judecător, se vede fără păcate – ca purii – şi trec cu vederea răul ce l-au făcut. Dispreţul ce-l afişează faţă de alţii, fie din egoism, din neîncredere, din încrederea de sine, din îngâmfare sau din orice sentiment ce ar izvorî, nu-l va ferici, căci modestia şi buna-credinţă pe care nu le ţin în seamă, nu-i pot ajuta. În schimb, uzitează conduita diplomatică, în toate cazurile de interes nemărturisit.

După cum se ştie conştiinţa interioară deţine secretele cele mai profunde şi care sunt legate de raţiune. Atunci când interesul este personal, fratele poate deveni sincer şi îşi exteriorizează secretul. A-l smulge cu forţa, în parte, sau în totalitatea lui, este greu şi totuşi se poate smulge. Tortura utilizată pentru a-l face să mărturisească, nu are în toate cazurile sorţi de izbândă, căci intervine încăpăţânarea şi frica de urmări. O pătrundere violentă în subconştientul unuia, nu-l fericeşte pe instrumentator. Sinceritatea trebuie să fie în toate cazurile liberă şi nesilită şi destăinuirea să vină singură. În intimitate zac cele mai mari secrete şi dorinţe. Noi le cunoaştem, pentru că ele sunt catalogate şi trecute pe foaia de control a respectivului frate, în căsuţa lui. (Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control)

De ce fratele se vede atotputernic şi inteligent, înfumurat şi plin de el, când viaţa lui este limitată? *Sinceritatea*, *modestia* şi *caritatea* trebuie să le fie poruncă, legate şi de *respect* şi de *dragostea* de *semeni*.

De la începutul evoluţiei spirituale din acest întreg şi până în zilele de acum, s-au trudit destui şi din toate clasele sociale să întrezărească „ceva”, prin perdeaua ce ne desparte. În parte, au avut prin comunicătorii cu noi, destule probe, dar mai ales în antichitate, în diversele temple şi de care începem să ne ocupăm. Răspunsurile primite şi care indicau viitorul, de multe ori au fost cenzurate de către întrebători, din care cauză şi altele rămâneau secrete, ca un apanaj a unui cerc restrâns.

A tremura de noi, nu-şi are locul. Noi/nu facem rău;

răul şi-l fac toţi cei care şi-l fac. Fiecare să se gândească numai la cele ce va face, pentru că el va fi acela ce va suferi şi Sus şi în viitoarea-i viaţă de jos.

O înnoire, o întoarcere generală dorim şi cerem tuturor a să ne înţeleagă şi să se canalizeze spre viaţa cea adevărată, ca să fie vrednici de fericirea spirituală. Fratele să înţeleagă şi să nu uite, că viaţa de jos nu este veşnică, este limitată şi că plecând (murind) la timpul înscrisului, lasă totul, avere, pe cei dragi şi duce Sus numai faptele bune, ce l-au călăuzit în viaţă. Cât de fericit ar fi, dacă nu s-ar murdări. Puritatea le-ar sta la un pas, iar suprema înţelepciune şi-ar da roadele, aducând închiderea – mai devreme chiar – al acestui ultim întreg al vieţii de jos. Ochiul sufletului ar trebui să fie mulţumit, că va putea să înţeleagă această carte – dăruire Divină – „Din întuneric la Lumină”.

Fericirea ce va putea pluti deasupra oricui, ne-ar da nouă mulţumirea fericirii spirituale, că am putut să le dăm, tot ce va cuprinde această carte, spre fericirea lor. 41

Suprema înţelepciune nu va putea cunoaşte decât un singur drum – la noi –, drum marcat de Creştinismul, al cărui cap este Domnul.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Atunci când domnia adevărului va fi cu totul reală pe pământ, „Oglinda” purului le va fi ca şi intrată în posesiunea lor (a fraţilor). Ca să se ajungă mai repede acolo, *trebuie ca fiecare frate să fie de folos altuia, în orice împrejurare*.

Stăruinţa, pe care cu multă limpeziciune o va pune în slujba colectivităţii, să fie sinceră şi în avantajul ei.

În viaţă, fratele este copleşit de îngâmfare şi nu se oboseşte să înţeleagă rostul ei; dacă ar cerceta mai adânc necurăţenia aceasta, şi-ar da seama de drumul greşit apucat. Prins în patima beţiei şi a desfrâului, el nu separă egoismul ce l-a apropiat de curăţenia imaculată a dragostei de aproape. A fi desăvârşit, înseamnă a fi imaculat, însă greutăţile vieţii de jos îl prind în aşa fel, încât devine un sclav al relelor; nu mai găseşte timp şi pentru noi, pentru

că nu vrea şi dacă vrea, ne ocoleşte, simte alte dorinţe şi se afundă mereu în noroi. Înlăturând aceste greutăţi cu fermă voinţă, va putea să separe întunericul de lumină şi adevăr.

Nimănui nu-i trebuie să aibă mai mult, decât pentru ziua în care se scoală. Ce va fi mâine? Noi însă ştim, că din cauza răutăţilor ce sălăşluiesc pe pământ, au căutat şi caută fiecare să strângă pentru adânci bătrâneţi, să strângă dacă viaţa le va fi prielnică. Vedeţi, *nimeni nu ştie dacă mâine va mai avea nevoie*…

Analizând la rece frecuşurile de azi, deşertăciunea va fi în totalitatea ei descoperită şi mulţumirea şi uşurarea ce le va simţi, îi va fi recompensa largei îngăduind a preţioşilor ce-i sunt fraţi.

Dacă fraţii se vor pătrunde de tot ce spunem aici şi îşi vor stăpâni puterea mâniei, învingând dorinţe nesăbuite, abţinându-se de la tot ce este deşertăciune şi vis, împlinind caritatea şi iubirea de frate, vor primi virtutea spirituală ce fericeşte pe purificat.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în ceea ce privesc „Statele Unite ale Europei”, se vor înfăptui mai repede decât se scontează; mai întâi occidentul, apoi răsăritenii şi în sfârşit orientalii, cei din urmă însă, numai după apariţia Sfintelor Cărţi şi nu după prea mult timp (încă de pe acum se profilează confederarea Asiei şi Africii).

Se va încerca înfăptuirea Statelor Unite ale Lumii, odată cu aceea „Turma şi Păstorul”.

Braşov
Căsuţa dăruită
3.5.1955
Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Atunci când dezlegarea de pământ a unui frate începe să se accentueze, dintr-o boală prelungită, spiritul părăseşte trupul care rămâne inert sau în spasme, până când i se întrerup definitiv – de Sus – vibraţiile. Puţinul timp pe care îl are, spiritul vizitează Astralul şi locurile

umblate de jos.

Sunt roze între roze ca şi flori între flori, sunt ranguri între ranguri ca şi oameni între oameni şi fiecare îşi are durata lor. O floare frumoasă, cu un parfum puternic, te atrage, o admiri, îţi face plăcere şi constataţi după puţină trecere de timp, ofilirea-i, pierderea parfumului şi… urmează aruncarea la gunoi. Ea nu este pierdută acolo unde o va primi pământul şi va putea, prin sământa ce o poartă, să reînvie la timpul ei, dacă şi climatul şi locul îi vor fi prielnice.

Odată un frate plecat şi marcat Sus, va putea în funcţie de statul de plăţi, să-şi reocupe rangul, să-l depăşească, sau să decadă.

Revenirea-i jos se va găsi în funcţie de acel stat de plăţi şi de dorinţa-i de care ne ocupăm acum (Mircea Voinescu) şi care atâta compătimire a produs în casa ospitalieră a Respectatului şi Fericitului nostru Frate. El se găseşte la o muchie de cuţit; boala-i prezisă de către medici, nu este exactă în totalitatea ei, sunt mai multe boli care aparent înşală; sunt acelea pe care el singur şi le-a dorit. A fost un „deicid" (ucigaş al Domnului), aşa cum v-aţi exprimat. El va avea învoirea să dezvăluie tot ce este în legătură cu aceasta. Atunci când va sosi momentul, veţi putea să-i priviţi trecutul… Brasardele ce l-au ţintuit până acum, vor cădea, căci suferinţele din această viaţă, împlinesc osânda pe care singur a cerut-o. Va avea o şedere scurtă în viaţa de Sus, după care va coborî din nou, în aceeaşi familie pe care acum o părăseşte, deşi nu va mai fi întreagă, aşa cum o lasă…

De ce anticipăm această descălecare (viaţă a lui)? Vom citi din angajamentele sale, înainte de încorporare, din viaţa ce se încheie: „Dacă îmi voi îndeplini cu stricteţe toate aceste obligaţii, în viaţa ce-mi stă în faţă, ca astfel să pot să mă lepăd de brasardele ce mă (intuiesc, cer să revin din nou în aceeaşi familie în care cobor şi pe care o voi părăsi cu atâta părere de rău".

Întrucât este obligatorie străjuirea – după ea – va putea reveni jos.

Braşov
Căsuţa dăruită 24.5.1955/orele 23, 35
Melic
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

La 25 Martie, vă reamintim că s-a definitivat Planul Divin, când cei trei, doi de la liberi şi unul de la comun, au fost prezenţi în clasele lor, când li s-au arătat Planul şi angajamentele pe care fiecare urmează să şi le asume. E. şi K. de la liberi, precum şi N.H. de la comun.

Cele două mari schimbări de conducere pământească E şi N.H., sunt revelatorii. Dacă toţi trei, sau chiar numai unul dintre ei, chiar în spaţiul de la 25 Martie şi până la 21 Iunie, nu vor primi angajamentele executării Planului Sfânt, vor fi înlocuiţi. Ultimul de la comun, se va găsi în stare de umilinţă lentă până la 21 Iunie, când toţi trei vor apare din nou – dacă se menţin în promisiunea executării – înaintea claselor din care fac parte. În cazul când litera Planului nu o pot desăvârşi, înlocuitorul va apărea la clasa lui, la data de mai sus. Răgazul acordat lor, are drept scop ca prin maturitatea spirituală a fiecăruia, să primească sau să respingă – nesiliţi – obligaţiile de mari răspunderi pământeşti.

Dumneavoastră aţi luat parte la şedinţa Sublimei de la 25 Martie şi veţi lua parte şi la aceea din 21 Iunie, când în mod excepţional vă va rămâne – numai pentru aceasta – mintea trecutului întreagă; vi se pretinde însă, de a nu arăta nimănui nici rezultatele ei, nici angajamentele luate. Vi se lasă însă latitudinea de a putea descrie despre Sublima şi drumul parcurs la Ea, dacă veţi crede de cuviinţă.

Prin faptul că actualii 3 fac parte din clase inferioare Sublimei, veţi putea cunoaşte toate desfăşurările ce vor avea loc în ele, prin Vibraţii Divine, de care şi Sublima va lua cunoştinţă, precum şi toate clasele din Astral. Pace fără noi, pace fără dreptate, fără respect, fără iubire reciprocă, nu se poate numi cu adevărat pace.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

„Guvernământul Popoarelor „şi-a împlinit misiunea.

Cele 13 popoare.

Îşi vor recăpăta libertatea...!

Braşov

Căsuţa dăruită

11.6.1955 /orele 15, 30

Părintele Superior şi Preotul Spiritual

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Măsura timpului nu ne va îngădui să continuăm acum cu „Capitolul Religiunilor”. Prin faptul că este posibilă încorporarea mea, s-a ales Părintele Spiritual, din aceeaşi clasă cu mine, Diviziunea Preoţilor Spirituali (clasa a 5-a). El vă va fi prezentat imediat ce va sosi şi vă rugăm să-l primiţi.

— Să poftească, de ce nu?

Îşi face apariţia Avânţi, iar după el Părintele Spiritual, urmat de Fidel.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

M-am numit Iohannes (Ion) Gensfleich – în viaţa ce mi-am petrecut-o jos şi încheiată la 71 de ani solari – Sus fac parte din clasa a 5-a, Diviziunea Preoţilor Spirituali. Înainte de aceasta, mă găseam în clasa a 7-a. Datorită ieşirilor mele provocate de făţărnicia şi lăcomia prietenilor fraţi, am putut urca numai una, clasa a 6-a. Viaţa următoare pe care am petrecut-o în cea mai mare parte pe sol românesc, mi-a mai adus urcarea cu încă o clasă, unde sunt situat astăzi, clasa a 5-a. Vă voi vorbi despre prima sau penultima.

Am coborât la 1397 într-o familie onorabilă pe pământ german şi am primit o educaţie aleasă. De la 10 ani, cu minte de copil dezvoltată înainte de timp, căutăm „ceva” şi am căutat mereu până la vârsta de 16 ani, când după adânci meditaţii şi studii nesfârşite asupra scrierilor antice, mă fixasem asupra celor ce avem de gând să fac. Constatasem că vechile popoare, în devenire civilizate, scriau numai cu mâna. Chinezii, în afară de alţii, erau cei mai înalţi în scriere, având plăci care imprimau literele prin săpătură în lemn, înlesnind astfel şi învăţatul scrierilor gustul cititului şi informarea a tot ce este

necesar progresului.

La vârsta de 20 de ani, eram stăpân pe meşteşugul imprimeriei. Tânăr, fără experienţă comercială şi încrezător, am încăput pe mâna prietenilor fraţi, care căutau să tragă singuri foloase.

În anul 1455 am tipărit în limba latină „Biblia”. Am perfecţionat literele şi am putut să tipăresc mecanic, fără ajutorul condeiului orice scriere, repede şi mulţumitor.

Pentru această descoperire universală, am fost imortalizat prin statui – ca şi astăzi, ca şi mâine – să perpetueze amintirea mea, a numelui de împrumut şi pe care-l cunoaşte istoria, de „Gutemberg”.

Înscrisul meu cunoştea această însărcinare pământească, pe care am respectat-o, am împlinit-o, dar care mi-a adus necazuri şi multe suferinţe.

Anul încorporării mele este redat greşit, în multe manuale; în realitate: 1397 – 1468, ceea ce dă 71 de ani.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în viaţa aceea (rata aceea) constatasem lipsa de flexibilitate la cei mai mulţi, în desfăşurarea situaţiilor. Am fost, dacă nu martor ocular, dar cel puţin am cunoscut foarte multe evenimente, ce s-au consumat în timpul acela.

Am fost pătruns de puterea Divinităţii şi la bătrâneţe, scârbit de înconjurători, am primit un post de încredere la Curtea Episcopală a oraşului unde trăisem „Maenţa” (Mainz).

Îmi formasem o cultură „universală” şi eram fericit să pot contribui în orice direcţie de bine, cu ce puteam de la „inimă”.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Introducerea ce am făcut, va fi dezvoltată şi împlinită, cu mersul arătărilor. Evenimentele petrecute în Univers, înaintea mea şi până la sfârşitul vieţii ce am consumat-o, vor prilejui interes, parte cunoscute de istorie, parte neţinute în seamă şi a treia parte, necunoscute de ea. Toate la un loc, vor pildui pe frate, făcându-l să simtă păcatul (decadenţa), care este întunericul.

Braşov

Căsuţa dăruită
22.6.1955 / orele 15, 45
Părintele Superior
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

21 Iunie s-a înscris ca cea mai importantă dintre şedinţele ce au avut loc.

Începutul acestei şedinţe ne-a dat prilejul ca trei Respectaţi Fraţi din clasa a 3-a a Diriguitorilor Coordonatori, să vă întâmpine chiar de la patul de odihnă şi care împreună cu garda datorată oricărui Respectat şi Fericit Frate, să vă însoţească până la Marea Intrare.

Din prima clipă, Vibraţia Majoră spirituală vi s-a fixat şi astfel tot parcursul v-a fost dăruit ca oricărui spirit decorticat de corpul carnal. De această Vibraţie v-aţi folosit în tot timpul şederii de Sus, ca şi la întoarcere, până la patul de odihnă.

Spirit între spirite, rang între ranguri.

La Marea Intrare se afla Plenul Sublimei şi Respectaţii Fraţi ai clasei a 3-a a Diriguitorilor Coordonatori, având şi ei – ca o excepţie – Vibraţia Majoră spirituală, conferită numai pentru această întâmpinare, precum şi garda ce a avut fericirea să vă însoţească, numai până la Marea Intrare. O eşalonare a acestora nu găsim necesar a o descrie.

Respectat Frate de la clasa a 3-a
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectatul şi Preafericitul Frate Paul a fost cel dintâi, care v-a întâmpinat. Imediat, chiar acolo, eu am avut fericirea spirituală să vă înmânez cele 3 file ale căsuţei Dvs. din Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control. Linişte desăvârşită şi împlinită, s-a găsit tot timpul cât aţi parcurs cu ochi spirituali, conţinutul lor. Zâmbetul de fericire ce vă flutura, era pentru toţi pilda vie a comportării Respectatului şi Fericitului nostru Frate, în viaţa sa excepţională, cu mult peste angajamentele graficului.

Apoi fericit, v-aţi îmbrăţişat cu toţi Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi ai Sublimei. Înaintând, s-au găsit în faţa

Dvs. şi Tabelele de la Marea Intrare, unde un singur nume se afla: Theodor Aurelian, Respectat şi Fericit Frate, în viaţa excepţională. În stânga, pe celălalt tablou, s-a agravat numele celui în compunere. Pe partea cealaltă a Marii intrări, sunt cele 12 tablouri ale Respectaţilor şi Preafericiţilor Fraţi – Apostoli ai Domnului – dintre care 2 sunt cernite cu zăbranic negru: Iuda şi nefericitul frate alunecat I.V.S., apoi 2 tablouri, unul al Dvs. acoperit cu pânză albă, iar al doilea al Respectatului şi Fericitului Frate în compunere, tot acoperit, însă cu o pânză albă transparentă, al cărui chip încă se poate vedea până în clipa încorporării, când pânza va deveni mată. Pânza albă mată, marchează luminiţa din căsuţa aprinsă.

Şi acum, veţi binevoi a descrie Dvs. – ca încorporat – tot ce veţi găsi necesar, căci mintea trecutului vă este acordată întreagă. Nu veţi trece însă cu vederea „opririle” la care v-aţi obligat.

— Fericit peste măsura pământească, nu găsesc şi nu pot să aduc aşa cum ar trebui şi aşa cum doresc eu cu tot sufletul meu, mulţumirile cele mai depline Domnului şi Preafericiţilor Fraţi ai Sublimei, pentru care, ca încorporat, de multe ori păcătuitor, îmi dau astfel de fericiri Divine, ca să pot să cunosc şi să simt, adevărata fericire spirituală.

Îmi dau seama că toate acestea scrise, trebuie să rămână îndreptarul mulţimilor de jos, ca să înţeleagă că viaţa lor trecătoare are un scop şi sprijinul pe care şi-l pot da lor, să le aducă deplină fericire spirituală.

Sunt sigur că mulţi se vor îndoi de veridicitatea spuselor mele, mulţi mă vor ignora, alţii mă vor compătimi… şi totuşi vor sfârşi să înţeleagă.

Tot o fericire mare a fost pentru mine, revederea cu Respectatul şi Preafericitul frate al meu Paul, precum şi cu Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi ai Sublimei. Hainele ce port, albe ca zăpada, barba lungă şi albă ce am, precum şi Sfânta Cruce ce-mi atârnă pe piept, sunt semnele rangului preafericit din care fac parte. Lumina prea orbitoare în care m-am găsit, încât dacă aş fi fost cu „lutul” pe mine şi

fără Vibraţia Majoră spirituală şi nu aş fi făcut parte din rangul fericit ce-l am, cu siguranţă că aş fi orbit. Nu pot să descriu ceea ce simt şi acum, atmosfera şi decorurile Vieţii Eterne. Aşa ceva nu se întâlneşte jos; este o fericire perpetuă, o adevărată fericire viaţa veşnică.

Împreună cu toţi 9 la număr, am intrat în Sublima.

„Dacă aţi fi fost Preafericit, Dvs. aţi fi prezidat Plenul Sublimei, că aţi fost cel mai tânăr dintre noi, cel mai iubit şi cel care aţi avut cea mai lungă viaţă pământească, atunci". – mi-a spus Respectatul şi Preafericitul meu frate Paul.

Am luat loc în dreapta Preafericitului Frate... ce prezida Sublima. Atmosfera, lumina, verdeaţa, parfumul şi cântecele corurilor Divine, nu pot să le redau; fericirea perpetuă, Fericirea Divină.

Am îngăduinţa să mă exprim pe înţeles pământesc. Toate vibraţiile au fost puse în mişcare. Tot ce a fost spirit Sus, din orice clasă, au fost încunoştinţaţi de tot ce s-a discutat la acea Sfântă şedinţă, în Sublima din

21 Iunie 1955. Planul Divin a fost alcătuit şi definitivat până la anul 2000 pământesc.

În câteva clipe, cei 3 chemaţi la clasele respective şi eventualii lor înlocuitori, dublaţi, numai unul singur la clasa a 5-a, restul toţi la clasa a 4-a, vor asuma obligaţiile la care se angajează, pentru a introduce buna ordine pământească.

Fraţii E şi K, împreună cu N.H. şi S. au şi compărut în faţa Judecătorilor din Diviziunea Superioară a Dreptăţii Eterne, în număr de 49; înlocuitorii se găsesc în spatele lor, numai unul singur a fost îndrumat la clasa a 5-a din care face parte (Nixon). Având fixată Vibraţia spirituală majoră, am putut vedea şi auzi tot, absolut tot, ce se discută în orice clasă Astrală (mai puţin prima).

Toţi Respectaţii şi Preafericiţii Fraţi ai Sublimei, precum şi eu, ascultam şi vedeam tot, clasa a 4-a a Judecătorilor, Diviziunea Superioară a Dreptăţii Eterne.

Primul care vorbeşte este Eisenhower:

„Cumpăna care-mi este frântă, va fi prelungită"?

— Respectaţi şi Preafericiţi Fraţi ai Sublimei, Eisenhower, are cumpăna ruptă, i se poate prelungi viaţa de jos, de către Judecătorii Diviziunii Superioare a Dreptăţii Eterne, sau de voi? – întreb eu.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cumpenele sunt 3 la număr, pe care orice trecător le are jos; o comunicare în privinţa lor, o veţi avea. Ea va fi pentru toţi trecătorii, o dovadă a înţelepciunii Divine.

După E. a urmat K. şi N.H. şi S., precum şi eventualii lor înlocuitori, câte 2 de fiecare. \ *

Şedinţa Sublimei s-a închis. Aşa cum Dumneavoastră ştiţi, Planul Divin a fost alcătuit în mod definitiv, până în anul pământesc 2000.

Braşov

Căsuţa dăruită

19.7.1955 / ora 1 noaptea.

Avânţi, Fidel, Părintele Superior, Părintele Spiritual.

Părintele Spiritual

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în penultima-mi viaţă concedială ce am petrecut jos, mărturisesc că mi-a plăcut mult – şi simţeam o datorie – să studiez nu numai scrierile popoarelor vechi ce mă interesau, dar şi istoria lor. Devenisem prin acele studii, un cunoscător al obiceiurilor lor şi-mi apropiasem tot ce găseam util. Religiile acestora erau pentru mine atrăgătoare din punct de vedere evolutiv şi de multe ori mă situam ca un cetăţean al lor, însă… nu înţelegeam de ce nu puteau vedea – ca să creadă – ceea ce eu simţeam…

După plecare, mi-am dat seama că spirit de însemnătatea imprimeriei, din care cauză m-au situat cei de jos ca unul dintre cei mai mari descoperitori al timpului lor. Dar eu nu am făcut decât să transpun după nevoile cerute, tot ce alţii dinaintea mea concepuseră. Momentul însă era cel ales de înscris şi astfel miliarde de fraţi, ce s-au perindat jos până acum, ca şi cei care vor mai veni, vor întrebuinţa scrierea cu mâna sau tiparul, perfecţionat de alţii, dar al cărui început l-am făcut eu.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Este drept că prima mea vorbire nu v-a plăcut. Fiecare spirit are vorbirea lui, factura aceasta este în raport cu rangul ce-l are (vibraţiile). Voi căuta să mă apropii de vorbirea Părintelui Superior, pe care atât de mult o apreciaţi.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Fre al Cercului închis.

Părintele Spiritual care are misiunea să mă înlocuiască, deoarece timpul zălogirii mele este foarte aproape, el urmează să vă rămână „ataşat”, pentru care vă rugăm să-l acceptaţi.

Fide!

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Părintele Spiritual va fi urmaş al Părintelui Superior, demn şi plăcut şi vă rugăm să-l primiţi.

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca şi Părintele Superior, Părintele Spiritual va urma cu sfinţenie misiunile ce-i vor fi încredinţate. El va trebui să vă încunoştinţeze cu tot ce era încărcat Părintele Superior şi de aceea este o bună alegere, pentru care vă rugăm să-l primiţi.

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Timpul se apropie şi mărturisesc fericirea ce am avut-o tot timpul cât v-am fost ataşat şi chiar atunci când m-am găsit în apropierea Dvs. Vă mulţumesc cu toată puterea respectului spiritual pentru îngăduinţa ce mi-aţi acordat, în timpul acestei ataşări.

Voi descăleca (coborî) într-o familie foarte modestă, tăietor de lemne, muntean din ţinutul Vrancei, al acestei ţări. Voi avea ascensiuni nebănuite

— Dacă judecata mea va rămâne dreaptă – şi în acest caz mă voi situa în fruntea Bisericii Creştine a Ţării. Viaţa se va desfăşura în raportul graficului şi nu va fi prea lungă. Dacă nu voi greşi, clasa a 4-a a Judecătorilor îmi va fi deschisă, iar eu dacă voi înfăptui peste acest grafic, cele ce m-am obligat, atunci voi putea trece la clasa a 3-a, numai

dacă…

Părintele Spiritual va putea tot ca şi mine să vă redea, tot ce va primi ca însărcinări.

— Părinte Superior, mergi înainte animat de bune intenţii şi cu dragoste nesfârşită către tot ce are viaţă, iubeşte şi canalizează mulţimile către Casa Domnului – aşa cum ai mai făcut – arătându-le adevăratul drum, ce luminează paşii fiecăruia. *Bogăţia lor este Sus*, *nu jos pe pământ*. Pământul este singurul bogat materialiceşte, are legea lui, el nu pierde nimic şi recâştigă tot ce este luat, căci îi aparţine.

Binecuvântarea mea ţi-o dau din plin şi aş fi foarte mulţumit să poţi câştiga două clase. Lumina să te urmeze şi înţelepciunea să-ţi fie cap. Doamne ajută-i!

Părintele Superior

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Binecuvântarea ce mi-aţi dat-o, este ca şi binecuvântarea Divină ce atât de mult îmi va folosi. Prin puterea ce v-a fost dăruită, puteţi lega şi dezlega

— Nu însă înscrisul – graficul oricui; înscrisul îşi are legea lui. Recunoştinţa mea spirituală nu are sfârşit. Ferice Dvs!

Părintele Spiritual

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Avem îngăduinţa să vă arătăm că Părintele Superior în noua sa viaţă concedială plătitoare, va putea încă de tânăr să ajungă suind la pragul de sus al ierarhiei bisericeşti. Va fi demn şi plin de dragoste aşa cum aţi binevoit a-l binecuvânta. El nu va cunoaşte „femeia46; nu o va urî, dar se va simţi în afara dragostei pentru ea.

Dacă cineva nu începe cu dragostea când furtuna îl îndeamnă, se menţine şi sfârşeşte cu mila… ceea ce Părintele Superior, va împlini.

Braşov

13.9.1955/orele 11, 30

Părintele Spiritual, Avânţi, Maria.

Părintele Spiritual

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sora Maria, Judecător de scaun din Diviziunea Superioară a Dreptăţii Eterne, are învoirea a vă vorbi.

— Părinte Spiritual, din toată inima o doresc.

Sora Maria

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Au trecut 28 de ani de la plecarea mea şi de fiecare dată a acestei despărţiri, a orei ei, v-aţi găsit neclintit şi nelipsit de aducerea aminte a creatoarei Dvs. pământeşti. De fiecare dată, de această aniversare, am avut îngăduinţa să cobor la locul unde se găsesc rămăşiţe din trupul ce mi-a adăpostit spiritul.

Garda spirituală datorată Respectaţilor şi Fericiţilor Fraţi ai Cercului închis al Domnului, ce străjuiesc trupurile lor, am găsit-o şi aici, pe a Respectatului şi Preafericitului Frate Paul, unde-şi are trupul lângă al meu, din clipa când i-a fost adăpostit.

Deşi fac parte din clasa a 4-a a *Dreptăţii* Eterne, Diviziunea Superioară, care judecă cu 49 de Judecători de Scaun, mi-au fost necesare – şi mi s-au dat – vibraţiile spirituale, pentru a putea să rezist şi să mă găsesc în acest nefericit loc, alături de trupul Respectatului şi Preafericitului Frate Paul; iar astăzi, aniversarea plecării mele, am primit odată cu vibraţiile de putere – ca spirit – şi misiunea să vă pot vedea şi vorbi, arătând cum înţeleg să se facă preţuirea vieţii de jos, de către fraţi.

Viaţa de jos este trecătoare, o viaţă concedială plătitoare, încercatorie sau excepţională, legată de înscris. Preţuirea ei este ştanţată în general pe un egoism perpetuat din tată în fiu. Baza acesteia este legată de comorile pământeşti. Economiştii învăţaţi, nu însă şi înţelepţi, ce au format doctrine materialiste, izvorâte din dărnicia cu care „bancherul pământ64, dă şi primeşte înapoi, tot ce dă, a avut darul să fie urmată această preţuire:

1. Aparent înşelătorie.
2. În fond îngheţare.
3. Pe faţă atrăgătoare.
4. În final regrete şi amărăciuni.

Viaţa pământească, deşi rostuită de Sus, ea nu poate fi împlinită în general în rostuirile ei, din cauză că fiecare încorporat se prinde în curse şi nu le mai poate sări – pentru că nu vrea – din care cauză va avea mult de plătit.

Voinţa poate opera orice frânare; iar frânarea poate fi lentă sau bruscă, dar poate fi…

Deşi am în misiunea mea să ating mai multe compartimente ale vieţii de jos, totuşi dacă oboseainu vă atinge sănătatea, voi încerca să le strălucesc şi virtuţile.

Braşov

Căsuţa dăruită 20.9.1955/orele 23, 05

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

6 Sora Maria, mama Dvs. pământească, Sus Judecător de Scaun în Diviziunea Dreptăţii Eterne, nemaiputând veni, am însărcinarea a vă expune, cele ce urmează:

„Fiecare misiune este limitată; când întreruperea convorbirii jos este fortuită, misionarul – dacă aceasta îi este îndeletnicirea spirituală – poate să revină, însă când – ca o excepţie – cel ce comunică, are şi alte însărcinări ce-l leagă de Astral, el nu va mai putea reveni decât cu foarte multă greutate, pentru a-şi achita datoria; cazul meu. Fiind strâns legat de scaunul ce-l ocup Sus, mă văd silit cu tot regretul să renunţ la coborâre. Mai târziu, după consumarea unor situaţii voi putea reveni; până atunci, fratelele Avânţi va prescurta tot ce eu aveam de expus. Să fiţi fericit!”

Avânţi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cele 4 puncte înscrise în comunicarea surorii Maria, se comprimă în două răspunsuri:

1. *Aparent înşelătorie* înţelesul acestui punct sunt cursele pe care orice trecător de jos le are în faţă:

a. Dorinţa de posedare a femeii sau a bărbatului, b. Profitul nemuncit, luat la înghesuială, camăta, furtul, înşelătoria, intriga, etc. etc. Şi cu toate celelalte lipsuri ale înţelepciunii, dau iluzia de fericire, de mulţumire. Toate

acestea dezbracă nu îmbracă poruncile Divine.

2. *În fond îngheţare* înţelesul acestui punct se rezumă în cursele nesărite. Toate păcatele comise se înscriu în căsuţa păcătuitorului, rămânând catalogate şi îngheţate până la darea socotelilor şi poate şi în viaţa ce-i va fi acordată.

3. Pe faţă atrăgătoare

Exact ca la punctul 1.

4. În final regrete şi amărăciuni.

Exact ca la punctul 2.

Cele 4 puncte comprimate în 2 răspunsuri, vor trebui să fie înţelese de către mulţimi, cărora le sunt adresate.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Clipa de mulţumire a bărbatului sau a femeii, ce calcă şi spurcă legătura spirituală legalizată, nu este un merit, ci o pacoste şi îşi are obârşia din egoismul lor, din aşa-zisa plăcere de trecere, ce atât de mult vor regreta. Femeia îşi are legătura ei în regulă şi bărbatul de asemenea. Şi unul şi altul sunt *lăsaţi* tocmai să se jege, ca să nu *mai păcătuiască*, el cu *aha şi* ea cu altul. Abstinenţa dă alte senzaţii în vise, care întregesc dorinţe nerealizabile. Bine stabilite acestea, nu-şi mai au rost alte explicaţii. Sunt fecioare ce renunţă voluntar la astfel de… Unele obligate prin înscris, altele peste înscris. Sunt şi bărbaţi ce-şi dedică toată viaţa – din momentul juruinţei ce fac – Domnului, îmbrăcând haina monahală. Puţinii sau puţinele ce-şi ţin juruinţa, cu toată viaţa de lipsuri, trudă şi nevoi, se vor găsi fericiţi Sus.

Gloria pământească este una, iar fericirea Cerească este alta, cu totul alta. Jos, fratele are pe grafic ascensiunea politică, ştiinţifică, muzicală etc.; va ajunge exact la locul indicat singur (şi numai cu ajutorul nostru.) Toţi cei de jos ce contribuie la această ajutorare, o fac din îndemnul nostru. Nu-i va fi aşa de greu ca să ajungă, va fi foarte greu să se menţină, căci mirajele, înălţimea situaţiei poate nevisată, poate nedorită şi poate jinduită, îl pot face – uneori – de nerecunoscut. Atunci îngâmfarea îl prinde, căci se vede alesul între aleşi. Din această cauză întrerupe

brusc relaţiile frăţeşti ce a avut, reţine pe cele de interes, iar contactul cu necunoscuţii ce-i cer soluţii, dacă este politic, îl enervează, îl plictiseşte şi se vede sărmanul, un infailibil. Modestia, de obicei, nu-şi mai poate găsi Jocul pentru că îndrăzneala şi neruşinarea au gonit-o.

În ştiinţă, erudiţia la care ajunge, sau se crede că ajunge, îl face respectat, invidiat şi el tot el este; când se vede aşa de mult apreciat devine înfumurat şi începe să se vadă mai mult decât este, devine influent cu cerinţe multiple, pentru care păcătuieşte mereu.

În muzică, în pictură – ajungând la întâietate se vede ce este „un fericit46. Nu-l interesează decât „arta44, un protector cu trecere şi stomacul fredonează când este pictor şi plânge când este muzicant. Sunt foarte sensibili şi le plac uneori linguşelile. Modeşti primesc articole, iar supapele de descongestionarea răului, funcţionează mai ales noaptea, când mânia se trece. De obicei sunt populari şi mulţumiţi. Intrigile fac ele ce fac, dar ei „artiştii44 rămân întregi de cele mai multe ori, în reculegere ce le-o dă supapa mai sus-amintită.

Gheorghe (George) Enescu, penultimul „pur44, ce s-a găsit jos, s-a găsit şi Sus fericit la judecată. Geniul său a rămas viu în stima auditorilor şi a posterităţii. Dragostea de frate şi bunătatea purului, nu se pot şterge aşa de uşor.

Braşov

Căsuţa dăruită 15.10.1955/orele 24

Părintele Spiritual

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Odată terminat şi acest capitol al succesiunii spirituale, o nouă şi nesfârşită plăcere avem că l-aţi îndeplinit şi pentru care vă rugăm să primiţi recunoştinţa noastră deplină.

Un testament făcut – mai ales spiritual – nu implică moartea imediată a testatorului. Este o măsură de siguranţă, de prevedere luată din timp, căci nu se ştie când ceasul se opreşte.

Este nevoie şi trebuie să accentuăm că executarea „ad literam44 a acestui unic testament spiritual, cere

trinitarilor, dacă toţi vor mai fi – dacă nu – noi îi vom completa, să îndeplinească cu sârguinţă, în totul excepţiile impuse de noi la alegerea de trinitari, căci numai în acele condiţii „glasul nostru46 îl vor auzi.

Fiecare dintre ei, astăzi şterşi, mâine vedete – dacă vor mai fi, vor putea unul dintre ei sau toţi trei, să ţină prestigiul Divin? Nu, căci măsura de acum a lor, nu îngăduie acestea. Paşii pe care-i fac, calcă nu pe pământ curat (nu toţi egal). De aceea găsim prilejul, ca să rugaţi pe aleşii Dvs. ca să înceteze cu iluzia trecătoare a plăcerilor dăunătoare de plăţi. Să nu ne fie luate în glumă, cum ne-au fost până acum anunţările noastre. Noi nu facem ironii şi nici nu putem supăra pe nimeni şi încercăm să aducem la liman pe orice naufragiat. Dacă el nu apucă mâna să o strângă, ce-i este întinsă pentru a-l salva, se îneacă. Aceasta facem noi şi dorim să fim înţeleşi. Spre fericirea lor dăm şi această avertizare.

Testamentul Dvs. spiritual să-l înţeleagă şi cu atenţie desăvârşită să trăiască fiecare din ei clipele fericirii spirituale, când „minunea44 se va săvârşi prin aprinderea celor 3 lumânări – de către noi – şi Corul Divin o va completa. Se simt ei capabili de atâta curăţenie? Să vă răspundă. Au două drumuri de urmat: lumina şi întunericul; să-l aleagă pe care-l doresc, pe unul sau celălalt şi cu solemnitate în faţa Dvs. să juruiască. Atât pentru ei.

Braşov
Căsuţa dăruită
16.10.1955 Zorele 11, 50
Părintele Spiritual

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt momente dificile în viaţa de jos – bariere puse judecăţii – şi care pot fi înlăturate, fie prin sfaturile unui apropiat, fie printr-o reculegere mai adâncă a sa, sau prin îndemnul nostru direct, cu Dvs. – în cazul trinitarilor

Descătuşat de egoismul şi pizma în care s-a găsit fratele, va putea pricepe, că toate şi totul sunt iluzii. Clipele de aşa-zise fericiri, se topesc ca fulgii de zăpadă.

Cu ce rămân? Cu amărăciuni. O contribuţie adusă viitorului Astral, o va împlini în parte, dezmeticirea la care va ajunge, dacă avertizat, schimbă drumul… Aşa trebuie să faceţi cu ei, pentru ca să înţeleagă şi să-şi formeze linia de conduită plăcută nouă, căci numai aşa vor putea să aibă legătura cu noi. Cu toată protecţia ce o au, ei sar peste ea; au câteodată reveniri şi mulţumesc. Dar de obşte, cred că totul în reuşită atârnă de… ei. Noi veghem şi intervenim, dar fiind în fapt Divinitatea, nimeni nu are dreptul să o nesocotească. Orice trecător, în vremelnicia lui, fără excepţie, din viaţă, este al nostru şi cu noi va aduce în Eternitate viaţa lui spirituală, aşa cum a ştiut să o cinstească jos. Că o nesocoteşte atâta, îl priveşte.

Nu este plăcut, frumos şi fericit când vin acasă, după un scurt concediu să fie primiţi cu căldură, şi să fie aşteptaţi cu nerăbdare de familia iubită şi care în tot acest timp le-a trimis daruri şi au avut continuu legătura cu ea? Sau când vii, să nu te bage nimeni în seamă, pentru că tu ai ignorat-o complet şi să simţi răceală şi compătimire şi să simţi distanţa pe care ai putut să o creezi prin purtare şi fapte, faţă de ea? Să răspundă fiecare, ce are de răspuns.

Braşov

Căsuţa dăruită 19.12.1955/orele 23

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nenumăratele probleme ce stau în faţa oricărui vremelnic de jos rămân nerezolvate şi amânate, până când împrejurările sau etatea îl silesc să le caute o dezlegare cât mai grabnică. De ce acestea? Pentru că rezistenţa unor calcule defectuoase de resort material, nu-l obişnuieşte şi nu-i dă răgazul ca să rupă din timpul lor, ca şi spiritul să se poată desfăta şi el. Natura studiată şi contemplată va putea să-l facă să simtă, că ea este o dărnicie a Divinităţii, făcând astfel o apropiere către noi, pentru că legea chivernisirii ei nu poate fi un element esenţial al ei, ci o dovadă a existenţei noastre. Neputinţa lui nici el nu o poate discuta… însă îşi va putea da seama că toate acestea sunt lăsate tocmai să-l scoată din toropeala în care se

găseşte şi din calculele ce-şi face, făcându-i o cât mai agreabilă şedere jos.

Esenţialul trebuie să fie punctul culminant către care să tindă toţi. Aceasta este baza: frumosul şi fericirea. Atingându-le vor vedea cu alţi ochi totuşi problema ultimă, nu se va mai găsi în contradicţii continue şi va fi rezolvată de către ei înşişi. Starea haotică în care se află în general, este datorită tocmai lipsei de a căuta esenţialul, pe Dumnezeu.

Instinctul de conservare este manipulat în toate cazurile, chiar când un pericol fără sens este bănuit că ar fi pe cale să se producă… pe când ceea ce este fericirea lor de Sus, nu-i prea mişcă, însă se grăbesc să afle abia către sfârşitul vieţii lor.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Faţă de toate aceste arătări în mare şi pentru a întâmpina şi în viitor cursele, în care ar putea să intre… li se va da cartea „Din întuneric la Lumină ca „ghid, atât de necesar şi absolut, al vieţii de jos.

Adevărul, adevărul este totul, dacă este respectat; simţurile nu vor fi iluzionate, pentru că izolarea în care au fost până la respectul lor, nu l-ar putea ridica la infinitul apropierii către realitatea absolută. Mulţimea aspectelor nu poate cuprinde totul, însă interiorizarea va desăvârşi sigur aceasta.

Când fratele îşi micşorează pretenţiile şi constată Puterea Supremă, este semn că îndrumarea către drumul cel bun este operată din frământările avute şi că pasul ce-l face, îl orânduieşte către atracţia gloriei Cereşti; când însă murmură, cu toate frământările ce le are, dovedeşte că îi place mai mult tagma mocirlaţilor de jos, care îl învinge, lăsându-se agăţat, chiar dacă supunerea lui de mai târziu, ar opera.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Durerea nu provine dintr-o rană Sus, ci ea vine din însăşi purtarea avută jos. Sfâşiat de amărăciuni nemăsurate, spiritul întrezăreşte o singură speranţă, o singură scăpare – *Reîncarnarea* – Aceasta este singura

pavăză care-l poate salva şi care-l poate situa în sânul cald al Fericirii Spirituale.

Admirabil este spiritul descătuşat de balastul fărădelegilor, fericit poate căuta şi radios al acestei preţioase comori, a plăţilor de jos executate cu plus, se simte uşurat şi plin de elocvenţă. Aşa s-a găsit şi purtătorul de brasarde M.V. (Mircea Voinescu), aşa vi-l arătăm acum, pentru că el – după atâta amar – a putut în sfârşit să-şi lepede odioasele arătări (brasarde). Timpul şederii de jos i-a fost scurt, însă plăţile intense; cu bărbăţie, cu resemnare le-a executat. El nu va putea să compare înaintea Dvs. căci distanţa dintre ranguri este excesiv de mare; va putea însă – dacă Dvs. aţi dori – să i se ataşeze vibraţiile necesare, sau după oarecare timp, să-şi trimită, printr-un sol spiritual – cu aprobările necesare – dezideratul său.

Braşov
Căsuţa dăruită
24.12.1955 / orele 23, 20
Respectatul Frate de la clasa a 3-a
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vă găsiţi în ajunul Marii Aniversări a Naşterii Domnului. De la această Sfântă Aniversare şi „Unică Naştere16, Sublima – prin mine „X11 – Respectat Frate de la clasa a 3-a a Diriguitorilor, vă anunţă că:

„Din întuneric la Lumină11 va putea să apară chiar şi înainte, sau după data fixată de noi; înainte – chiar într-o altă limbă – după data fixată de noi, numai în limba vorbită de Dvs., pentru că veţi avea toate posibilităţile, în aceste două situaţii.

Nimic nu este nedemn când este vorba de adevăr. Sentimentele vii şi pure trebuie să apară, pentru că ele aşteaptă numai ocazia să se descopere. Aceste sentimente au fost şi trebuie să fie legate d *răbdare*, *iubire*, *iertare* şi *adevăr*. Din cauze cunoscute acum, răbdarea s-a înfrăţit cu răzbunarea, iar iertarea, iubirea şi adevărul… s-au dat uitării, trecătorii de jos, găsindu-se cu evoluţia gâtuită sau încărcaţi cu vicii, fără să se mai obosească cu măsurătoarea timpului. Dizgraţia în care se cred căzuţi,

lipsurile în care se zbat, i-au împins atât de departe, încât s-au legat în acest drum, cu răzbunarea nefastă. Ei nu se opresc în mijlocul lui, merg mai departe spre nefericirea lor.

Abandonând iertarea, răbdarea, iubirea şi adevărul, vor decade fără a se mai reabilita. Aceste patru virtuţi însufleţesc interesul pentru mânuitorul lor şi neîncetat va fi pildă umană. Ura şi răzbunarea strică toată construcţia frumosului, întemeiată jos. Spiritul curat, spiritul creştin trebuie să urască răzbunarea, pe care nutreşte să o înfăptuiască la prima ocazie. Schimbarea de atitudine le este vestită prin noi.

Oricine ar fi fratele, orice rang ar ocupa ei orice strălucire ar putea fi, să nu uite că legea Divină îl obligă să lase toate şi tot şi să revină Sus, după epuizarea vieţii de jos.

Clipa în care „şi părăseşte lucrurile, familia şi pământul pe care a trăit, este clipa adevăratei sale fericiri, dacă a ştiut să fie demn şi de cuvânt, cu propria sa hotărâre.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O viaţă de triumf şi frumuseţe, o viaţă însorită de vibraţiile Divine, manipulată cu hotărâre, va aduce multiple mulţumiri.

Trăsăturile acestei vieţi pământeşti, se manifestă şi se explică prin dârzenia cu care operează adevărul, răbdarea, iubirea şi iertarea. Aceste virtuţi ar trebui să le posede toţi trecătorii vremelnici de jos dar… ispitele de tot felul şi mai ales cele ce duc în „trecătoarele plăceri, su” ni aşa de trecătoare, ca şi apa ce curge de la munte la vale, ca şi viaţa terestră ce se deapănă ritmic, pentru a ajunge la „terminus”.

O satisfacere de o clipă, o împlinire de dorinţe, lasă numai amintiri, ce – din ce în ce mai vagi – se pierd în domeniul uitării. Acestea nu sunt virtuţi care să înnobileze pe păcătuitor.

Speranţa nu aduce pagubă, speranţa oţeleşte şi menţine neştirbită dorinţa de bine a fratelui. Cel care

nutreşte dorinţe ce constituie păcate, de orice grad ar fi ele, să se gândească la ispăşire, căci nimic nu rămâne nepedepsit.

Dezamăgirea să o socotească de când gândul i-a fost pus; cu câtă uşurinţă se poate dispensa de orice dorinţe de rău, dacă răbdarea, adevărul, iubirea şi iertarea l-ar prinde.

Ideile curate şi practice, întemeiate pe aceste virtuţi, vor curge triumfal, iar înflăcărarea spiritului nepângărit, va fi îndulcită cu mulţumiri trecătoare de jos şi cu fericirea perpetuă de Sus.

Braşov

Căsuţa dăruită 2.1.1956/orele 24

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, începutul acestui an, îl facem cu îndemnuri pentru cei de jos, pentru a-i ajuta să-şi croiască un drum bun Sus.

Pentru Dvs. urările de an nou, ce v-au fost făcute, vă fericesc, iar descrierea unei situaţii în desfăşurarea Planului Divin, rămâne zăvorâtă, aşa după cum v-aţi angajat. Cunoaşteţi Cuvântul Sublimei, când vi s-a vorbit în numele Domnului, cuvânt însoţit de pedeapsă, în caz de călcare a lui; de aceea difuzarea rămâne complet oprită.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

A fi ardent în contemplarea naturii, calea către Sfânta şi Inviolabila Putere Divină, se deschide… De la ea şi până la noi, nu mai este decât un pas. De la aceasta va continua frământarea care va înlătura aparenţele şi va fixa fără murmur neputinţa de a mai gândi să ne ignore, să ne egalizeze şi mai mult să ne ironizeze. Lipsit de bază spirituală, nu va putea deocamdată să-şi micşoreze pretenţiile, pentru că nefericitul frate alunecat a impus aceasta. Totuşi aparenţa nu va putea opera la nesfârşit, pentru că ajutorul nostru va fi invocat de fiecare rătăcit, în ceasul dezmeticirii; căsuţele lor de Sus ne arată aceasta. De aceea arătăm că lupta grea ce se dă între a fi şi a nu fi cu noi, au mişcătoare scene lăuntrice şi în loc să ne micşoreze, ne măresc, pentru că raţiunea primează

defecţiunea. Murmurul surd ce-l interiorizează după o chibzuinţă mai adâncă, îl hotărăşte pe rătăcit să înţeleagă că o convertire către adevăr, se impune”.

Scoţând la iveală neputinţa lui, o constată din plin şi grija de ce va fi, îl înfricoşează. De acolo începe procesul destrămării… şi cu cât este mai socotit, cu atât mai mult va fi detestat, fără a se mai putea localiza la infinit. O orânduire a acestor procese interne, nu se va putea fixa la toţi „nevolnicii, ce” nu au un comandament stabil.

Mulţimile ce au un liber arbitru, nu se lasă momite de molima ce se abate în general, pentru motivul că deţinerea aparentă a unei puteri neasemuite cu care mint pe adepţi, le dau strălucirea iluzorie a puterii de sine. Miracolul acestei puteri va cădea.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ca să aibă însuşiri de a plăcea, de a respecta şi de a îmbrăţişa o doctrină, trebuie să aibă cele 4 principii directoare ale Spiritualităţii: adevărul, iubirea, iertarea şi răbdarea despre care am mai vorbit.

O repulsie tot mai mare pentru tot ce jenează interesele mulţimilor, se accentuează cu toată iluzia puterii de sine; când a apărut aceasta, entuziasmul multora a fost mare. Motivele lui au înrădăcinat putinţa, ca fără oboseală să devină… ca un vis. Iluzia aceasta a făcut ca mirajele întinse să prindă destui, care în scurtă vreme se vor căi amarnic.

Pretextele niciodată nu pot apăra un adevăr, ci din contră, acoperă o minciună. Buna credinţă scuteşte pe frate de pretexte. Supunerea prin adevăr, este recomandarea noastră. Pornirea imprudentă prin pretexte, va aduce în orice situaţie minciuna şi defăimarea. Durerea mânuitorilor lor, o vor striga în faţa noastră, la socoteli.

Depărtându-se de ele, va deveni afectuos, măsurat şi mulţumit, pentru că intervine altceva în conştiinţa interioară şi-i descoperă o armonie necunoscută până atunci, o armonie care îi dă intuiţia noastră şi a existenţei lui. Începe să ghicească – ca să spunem aşa – că el este terminat şi că scrutează cu alţi ochi, tot ce-l – înconjoară.

Lumina pe nesimţite îl cuprinde şi-l situează pe alte culmi, cu alte orizonturi, cu alte simţiri şi oricum poate să exceleze în viaţa terestră fără să inoveze, ci numai prin generalizarea sentimentelor cu care este încărcat: *adevărul*, *iubirea*, *iertarea* şi *răbdarea*. Aceste alese virtuţi, vor ridica din animalitatea în care trăiesc, pe cei ce le vor împleti în cununa de aur a Divinităţii. Atunci nu va putea să greşească drumul necunoscut pe care toţi îl propovăduise şi va merge direct la ţintă... pe drumul adevărat către noi.

Braşov

Căsuţa dăruită 5.3.1956/orele 11, 45

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Astăzi 5.3.1956 s-au împlinit 3 ani de când nefericitul frate alunecat a plecat (murit). De fapt el şi-a cerut plecarea pe 3.3.1953, dar spiritul şi-a părăsit definitiv trupul ce l-a adăpostit pe 5.3.1953. Motivul acestui prea mic spaţiu de timp între date, vă este cunoscut (i s-a prelungit viaţa cu 3 zile, pentru a nu fi judecat în săptămâna luminată, prima săptămână după Sfânta înviere).

După judecarea sa şi ispăşirea celor 13 luni de umilinţe şi profunde amărăciuni spirituale, el se găseşte în prima viaţă concedială plătitoare pe aceleaşi meleaguri părăsite pentru foarte scurtă vreme; la 17.2.1955 a descălecat pe solul unde şi-a pierdut strălucitul loc de Sus. Acolo nefericirile îşi pot face loc, ca speranţa să izbucnească. Nimic nu va rămâne pe loc, şi înaintarea lor produce neplăceri, încercuieşte sentimente, canalizând adevărul, către limanul cel bun. Întunericul se furişează ca un hoţ, însă lumina prinde putere, ca toţi să se bucure. Perdeaua se lasă, nefericitul creşte, ca... bucuria să-l părăsească. Aşa a dorit.

Tainele ce arată răspunderea fratelui în viaţă, vor face ca frica de păcat să-l facă prudent şi ca pasul de mai înainte, să fie făcut cu grijă. Una este când drumul este luminat şi poţi sări şi gropi şi gropiţe şi alta este când

întunericul stăpâneşte drumul. Atâta timp cât nefericitul frate alunecat a făcut ceea ce a rămas, dezlegarea lor nu ar fi avut o valoare prea mare dacă… vibraţiile sonore forte libere, s-ar fi risipit ca baloanele de săpun…

Odată cu noua sa viaţă pământească – 17.2.1955 – faptele sale de totală contradicţie cu Divina misiune excepţională ce avusese, încep a fi detestate chiar de către intimii ce-i avusese şi îi ridicase la situaţii nevisate, cu toate că şi ei fuseseră părtaşi la consumarea lor. Dezavuarea are şi ea o limită, însă în mod special pentru el, căci specială i-a fost misiunea, ce va atinge vârful necunoscut al unei detestări odioase.

Cele 11 fixaţii făcute, au avut puterea şi hotărârea să-l facă să abdice în mod voluntar de la nefericita sa conducere, din viaţa excepţională, tocmai la 3.3.1953.

Acum, când public este cunoscută trecerea faptelor ce îl ridicase inconştient la adorarea pământească, a făcut ca dezmeticirea să ne producă şi temeinic se va arăta chiar de către nerecunoscători, felul purtării ce a avut şi linguşirile ce l-au înălţat jos. Dintre cei care însă astăzi, dezmeticiţi de amestecul avut, îşi dau seama de uşurinţa avută, aruncă toată răspunderea pe… dâra întunecată a celui plecat. Substratul rămâne acoperit de pofta de îngenunchere a tuturor…

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Am dorit să arătăm puterea vibraţiilor sonore forte libere, care rămân amintire despre faptele bune şi perpetuate din generaţie în generaţie, ce-l fericesc pe purtătorul ce le-a mânuit, ca şi cele rele, (rău înţelese) ce rămân veac de veac, ca să producă scârbă şi detestare pentru nefericitul ce le-a avut (purtat).

Am atins această dureroasă aniversare, pentru a arăta cât de puternice au fost şi rămân pentru noi amărăciunile spirituale izvorâte din… puternicia pământească. Dar aceste amărăciuni mai au un revers, un recul.

Trecătorii de jos, au simţit necuminţenia sa, însă nu au putut reacţiona cu nimic, atâta timp cât vibraţiile

sonore forte libere ce-l alimentase, împrăştiau neasemuita putere cu care a fost încărcat. Odată însă cu prima licărire de viaţă pământească, prin încorporarea acelui ce a posedat fără măsură Puterea Divină jos, rămăşiţele acestei puteri, date prin vibraţiile sonore forte libere au început să dispară, ca în locul lor să ia fiinţă – adevărul.

Nefericitul frate alunecat s-a situat ca un „divin" jos, a înlăturat fără scrupul mila şi astfel s-a obligat la tot ce va urma în vieţile sale plătitoare.

Braşov

16.3.1956 / orele 20

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Iniţierea nu este prea grea ca să se poată pătrunde în adâncul credinţelor, pentru ca apoi să apară fără prea multă oboseală, stăpânul necontestat: Creatorul. Cauzele generale ce au modificat forma, nu însă şi miezul, se vor găsi îndeajuns reprezentate în numărul lor destul de mare, destul de răspândit. Complicaţiile izvorâte din aceste modificări, au avut drept rezultat, în afiară de altele, şi războaiele de religii, cu duşmănii nerostuite şi care au făcut mult rău tuturor. Istoria religiilor are un vast câmp de vedere, iar ce-l ce o cercetează va putea să desprindă – lăsând instinctului înţelegător – credinţa cea adevărată, creştinismul.

Ca Respectat Frate al clasei a 3-a a Diriguitorilor – Coordonatori îmi revine misiunea de a mai aborda şi alte subiecte. Mai întâi, revenim şi arătăm: trebuie înţeles că a practica constrângerea corporală voluntar sau a pedepsi stomacul, sau a trăi în aspre şi prelungite pedepse corporale, cred aceia ce le practică, că vor fi mai plăcuţi Sus şi că multe păcate li se şterg prin ele. Se înşală. Fiecare este redat circuitului pământesc să se bucure, să se înveselească de toate dăruirile ce le are şi să înţeleagă că nu el este cel ce le-a creat, ci Cel care l-a trimis jos; Lui să-l mulţumească.

Spun şi cred, cei ce au auzit sau au citit despre vieţile Sfinţilor, că au postit atât de mult aceştia, încât erau

numai piele şi os. Au postit că am vrut noi. Scopul este una şi canonul alta. A stoarce neîncetat surplusul de putere al voluntarului, va face ca boala şi moleşeala să-şi facă culcuş; ori nu aceasta trebuie să-i fie judecata. Când dorim noi, nici boala, nici moleşeala nu se pot apropia. Deci sfinţi nu au fost, iar pildele mari legate de viaţa lor i-au ajutat să fie sfinţiţi, căci virtuţile ce au stat la baza lor, nu le-au călcat, cum le calcă astăzi atâţia.

Punctul nostru de plecare este a se căuta de către cei de jos, de a-şi frâna păcătuirile, pentru a putea sui mai cu uşurinţă – spre fericirea lor – treptele de aur ale Divinităţii. Cele mărunte se iartă, atâta timp când nu sunt prea multe.

Mirarea ce o avem, o arată frecvenţa fărădelegilor ce o întâlnim curent la judecata lor şi de aceea ne impunem să arătăm celor rămaşi încă jos şi urmaşilor, ca şi celor ce se vor încorpora la timpul lor şi până la sfârşitul acestui întreg, îndemnurile noastre. O scăpare din vedere despre ele nu-i vor ferici.

Să nu se uite că vastele revizuiri ale păcatelor, arătate duhovnicului şi altora, îi vor ridica, putându-se să se simtă uşuraţi în parte de ele.

Aşa cum Sus este un Stăpân peste tot şi toate, aşa va trebui să fie şi jos, prin înfăptuirea „Turmei şi Păstorului”. Sus este o singură vorbire, înţelegerea din Eternitate şi jos va trebui să se vorbească o singură limbă oficială. Pentru aceasta, naţionalismul care este legat de limba lui, de obiceiurile lui, impune mărire şi acaparare de „terestru”, răutate şi răzbunare, răzvrătire şi sclavie în contra altor neamuri, de alte naţionalităţi, chit că au aceeaşi religie. Pentru ce aceasta? Nu este terestru suficient? Nu este natura darnică? Toţi sunt fraţi şi la toţi dragostea de viaţă, ce-i atât de trecătoare nu le este la fel de dragă? Fie că este de rasă albă sau oricare alta, ei toţi – în primul rând – sunt fraţi. Răutatea la unii, răzbunarea la alţii, nu poate încăpea în cununa ce şi-o împletesc oricare dintre ei, pentru fericirea spirituală.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, îndemnul nostru este să se înlăture toate barierele legate

de secole ale naţionalismului, căci în era de astăzi nu-şi mai au rost, când munca se face cu maşinării şi distanţele se acoperă cu aeroplane cu 5.000 km la oră. Paşii grăbiţi ai evoluţiei să nu-i prindă dezmembraţi, să judece fiecare neam prin înţelepţii lor, şi să purceadă la înfăptuirea aceasta.

Cei vechi au fost siliţi să-şi strângă rândurile, ca să poată trăi, să aibă continuitate. Răutatea feroce ce a marcat începuturile ratelor (vieţilor) plătitoare, i-au făcut să-şi formeze naţionalismul şi limba lor aparte, pentru a putea contracara cu putere, orice invazie.

Astăzi, când înţelepciunea priveşte nepăsătoare la eul înconjurător, trebuie să iasă din apatia şi lâncezeala ei şi să proclame unirea tuturor.

Fiecare faptă îşi are răsplata ei, spune un dicton vechi pământesc. Da, este exact. *O faptă bună este răsplătită de Sus şi Sus, o faptă rea este plătită şi Sus şi jos*. Ştim că aceste concepţii de unire vor fi combătute la început, dar mai ştim că *„vrute sau nevrute se vor împlini”*.

Vom nara o istorioară:

Un tată are 12 copii, 6 fete şi 6 băieţi, toţi mari, căsătoriţi şi căsătorite, toţi au copii. Fiecare la casa lui, însă fiecare în ţări străine. O dată pe an, la împlinirea anilor tatălui, toţi vin la el să-l sărbătorească, să-i ureze uşurinţă în bătrâneţe şi poate să-l vadă, pentru ultima oară. Casa este plină de ei. Tatăl este mulţumit căci copiii lui, împreună cu copiii lor, nu l-au uitat şi cel puţin o dată pe an vin să-i împlinească dorul, vin din depărtări să-i vorbească în limba lui, deşi ei vorbesc şi alte limbi. îi aduc tot felul de lucruri care să-i facă plăcere, deşi el le poate avea însutit, pentru că el este cel ce le are, şi le dă lor, pe alte căi…

Aşa îi vrem pe toţi, căci toţi sunt ai Lui; iar naţionalismul nu mai poate rămâne în căptuşeala zidului de acum. Răul ce produce atâtea nemulţumiri, trebuie înlăturat.

Să ia aminte înţelepţii conducători – oricare ar fi ei – că la sfârşitul acestui întreg, toţi, fără excepţie vor fi

marcaţi Sus, prin năvălirea apelor… şi de ce să nu înfăptuiască tot ce este necesar spre fericirea tuturor. Noi le-am arătat şi le-am deschis drumul, iar ei să deschidă barierele. Ferice lor, înţelegători ai noştri!

Braşov

Căsuţa dăruită 7.4.1956/orele 23, 16

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O aplicaţie a moderaţiei este necesară oricăror limite. Ea trebuie să intervină în orice acţiune, de orice fel, când cumpăna nu este egală, căci numai ea este aceea care temperează, liniştind stările.

Valorile spirituale zgârcite, dar bogate la început, vor evolua în raportul curăţeniei, pe care singur posesorul lor şi-o impune. A le exploata nu-şi are sens, a le dărui însă, îşi are rost. Atent la cerinţele altora, să fie săritor, drept şi cuviincios. Sensibilitatea, gândirea şi vocaţia, să-i fie legată puternic, pentru că numai astfel va putea să mlădieze conştiinţele rămase fără contact, ori otrăvite din importanţe necunoscute. Acestea, escaladând din viaţa lor comună, se vor găsi într-o altă lume, de alte proporţii spirituale şi pe care niciodată nu le înţelesese, deoarece nu le găsise drumul. Înţelegerea lor va revărsa din plin învăţătorului mulţumirile noastre, ce nu vor întârzia să le primească. Absenţa sau depărtarea de la putinţa revărsării din plin a preceptelor Divine, nu vor ferici pe învăţătorul ce şi le-a apropiat.

Să nu se uite, că o învăţătură sublimă şi adevărată se desăvârşeşte, se contopeşte în sufletele celor ce li se arată, pe când celor răstălmăcite şi imaginate după priceperea şi înţelegerea celor ce le-a fondat, se vor prăbuşi, iar dacă se vor menţine, vor rămâne prea depărtate, vor rămâne la sfârşit ca o amintire.

Acesta este şi rostul Sfintelor Cărţi, ce vor apare.

Cu cât uitarea trecutului va acoperi sfârâmăturile lor, cu atât mai fericiţi vor fi cei ce vor îmbrăţişa religia creştină, care este şi rămâne cea adevărată a Dumnezeului viu şi care însoţeşte pe vremelnicii trecători de jos, cu

dragostea Lui.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Piedicile puse la început vor face destule greutăţi şi Dvs. precum şi împărţire de tabere.

Dacă sunaţi la o casă, cei dinăuntru ştiu că afară este „cineva”, şi vin imediat să vadă cine este şi ce dorinţă are. Dacă se face semnul Sfintei Cruci – noi anunţaţi – suntem de îndată de faţă în raportul rangului celui ce ne-a chemat şi îi ascultăm ruga, care este pe loc transmisă clasei a 4-a, a Judecătorilor Dreptăţii Eterne, spre hotărâre.

Din tot ce vor face, va ieşi Strălucirea Sfintei Cruci, care este şi rămâne semnul biruinţei, semnul fericirii spirituale, semnul chemării noastre, ori de câte ori este făcut cu evlavie.

Braşov

Căsuţa dăruită 10.4.1956/orele 23, 05

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O problemă din cele mai importante va veni să se dezbată într-un viitor apropiat: „frăţietatea”. În înţeles pământesc vom căuta să-i dăm expresia reală, că toţi vremelnicii de jos, sunt fraţi. Este problema primă, toţi sunt copiii aceluiaşi Părinte – Dumnezeu – De aceea, fiind fraţi, să se ajute, să se iubească şi să formeze o singură familie toţi de pe întreaga suprafaţă a pământului, aşa cum Lobizii au făcut-o în sânul lor.

Să o luăm de la primul început, „purii”, din primul întreg. Aceştia au primit o viaţă concedială încercatorie, o viaţă pământească fericită, un concediu nelimitat şi fericit alcătuit. Excepţii au avut lipsa de fecunditate, hrana şi… păcatul. Dacă nu ar fi existat excepţii, viaţa spirituală nu şi-ar fi întrerupt legea.

Fiecare pur – între ei – şi-a ales de acord sexul. Vorbirea se făcea pe „oglindă”, adică înţelegerea din Eternitate făcută prin vibraţii. Deci o singură vorbire şi Sus şi jos. Grija zilei de mâine le era aproape lipsită; belşugul era peste tot; hrana şi femeia au fost primele examene de trecut. Nefiind fecunditate – creaţie – nu erau

dureri, nu erau amărăciuni, iar pizma, egoismul şi spurcăciunile, nu le erau cunoscute; era idealul.

Legea ebraică, a pătruns păcatul prin inspiraţii ei, însă l-au redat voalat, mult în urmă, prin Adam şi Eva.

Purul din primul întreg avea totul nemărginit (legătura directă cu noi, dragostea noastră), avea totul spre fericirea lui. Călcarea consemnului prin nesocotirea virtuţii, a făcut ca adulterul să-i decadă din „puritate" şi din toate excepţiile conferite purului. Toţi formau o familie indivizibilă şi toţi până la păcat, cunoşteau o singură vorbire, înţelegerea din Eternitate.

Prin decădere – femeia unuia cu un altul sau a bărbatului cu o alta – au comis păcatul originar. De la aceasta, a luat fiinţă „Creaţiunea" şi vieţi plătitoare fixe, „Centrala de Ascultaţie, Execuţie şi Control" şi „Clasa a 4-a a Judecătorilor Dreptăţii Eterne".

Poporul ales – căci aleşi au fost Ebreii – a subzistat până la răstignirea Domnului. De atunci – 20 de veacuri – au fost rătăcitori, până când au reocupat aceleaşi pământuri călcate de Domnul. Ţinuturile Sfinte vor rămâne în perpetuitate tuturor, căci acolo – pe mormântul Domnului – va lua fiinţă înălţându-se „CATEDRALA NEAMURILOR", spre fericirea tuturor.

Străinii nu se iubesc. Există un sentiment de orgoliu naţional, care îndepărtează iubirea de frate în general. De la acest sentiment înfloreşte „şovinismul" încărcat şi impus cu răutate. Practicat, el ajunge a fi inflexibil şi fără apel şi totuşi sentimentul de bărbat sau femeie, înlătură toate barierele fixe de care este înconjurat când legătura are loc cu o străină sau cu un străin. Cu o floare nu se face primăvară – se spune jos – la care noi adăugăm: dar cu o pădure se face rai?

Aşa trebuie să se înfăptuiască „Turma Sa".

Să se analizeze fiecare trecător de jos: francez, german, englez, american, rus sau oricare din alt neam sau rasă, dacă există în general deosebiri în alcătuirea de corp între ei, în afară de vorbire, obiceiuri, culoare şi dacă vreunul dintre ei se bucură individual de o viaţă fără de

sfârşit – în afară de Respectaţii şi Fericiţii Fraţi ai Cercului închis – Când toţi sunt egali ca formă şi interior, de ce nu înţeleg că toţi sunt fraţi şi să înlocuiască ura prin iubire?

Braşov
Căsuţa dăruită
19.4.1956
Respectatul Frate de la clasa a 3-a.
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Frăţietatea, luată astăzi sub aspectul pământesc, nu aduce aşa cum ar trebui, o bucurie universală, o bucurie unanimă, pentru că fiecare întemeietor de familie este încărcat de egoism, şi urmaşii lor vor continua aceleaşi obiceiuri şi sentimente infiltrate şi rămase, nu numai ca o amintire, dar ca un capital nestimat în preţuirea lui. Lipsa de dragoste pentru aproape este – nodul – ce încă nu este desfăcut. Un cămin întemeiat necesită multe, însă conducerea lui în seama soţiei, va putea şi ea cu amintirile şi obiceiurile casei părinteşti să le împrumute hotărât, ca o moştenire scumpă… însă faţă de arătările noastre de înrudire generală, o regenerare se va produce, şi noi vom fi cei ce ne vom bucura mai mult.

Ca spirit libertin, fratele în suişul anilor va ajunge fără să se mai menajeze, să înţeleagă fericirea spirituală şi pe care de la o anumită vârstă, să o vâneze cu ardoare. Libertinul întotdeauna este slab sub raportul credinţei. El rămâne şi seamănă mai mult cu un cameleon, şi-şi schimbă părerea după bătaia vântului, când arginţii, femeia sau băutura, îl îmbie.

Un an pământesc are 4 anotimpuri. Un frate are şi el tot atâtea împărţiri. Trece copilăria, trece adolescenţa-tinereţeatrece maturitatea şi vine bătrâneţea (dacă este volnic să le împlinească în raportul înscrisului). Deosebirea este că anotimpurile sunt scurte, dar se reînnoiesc în fiecare an, pe când fratele revine reîncarnat la intervale neapreciate (în afară de odioşi).

În scurtul popas al unei vieţi (rate) concediale pământeşti trebuie înţeles că este o fericire pentru cei ce pot înţelege rostul ei, culegând şi lor şi nouă, bucuria ce ne

fericeşte deopotrivă.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ziua de 20.4. este data înscrisă de noi la adresa lui D. Eis…

Deşi el este învrednicit şi obligat să aducă fericirea pământească, stăruie totuşi în şovăieli şi nesiguranţa în care se găseşte. El are totul aranjat pentru izbândă. Această dată îşi are scopul ei. La această dată el se va găsi din nou înaintea clasei a 4-a a Judecătorilor, din care face parte, pentru a-şi da consimţământul pentru a doua oară întru perfectarea Planului Divin.

Braşov

Căsufa dăruită 17.4.1957/orele 23, 08

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Numai pentru această dată vom întrerupe consemnul nostru, pentru a vă arăta nu numai preţuirea noastră la această Sfântă Aniversare de Pătimiri ale Domnului, dar şi fericirea Dvs. spirituală păzită până acum întreagă.

Structura spirituală vă arată prin conştiinţa interioară, mărirea trecutului, umilinţa prezentului, precum şi strălucirea şi fericirea spirituală a Dumneavoastră.

Pentru că am atins cuvântul „prezentul” să ne îngăduiţi să arătăm că el este numai o „clipită” şi clipită cu clipită, v-aţi situat în umilinţă de la încorporare şi până acum – 60 de ani pământeşti Aceasta este şi rămâne model de virtuţi spirituale, neprecupeţit jos.

— Marpha, dar eu am trecut de 62 de ani pământeşti, de ce vorbeşti de 60 de ani?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

60 de ani am indicat în general, pentru că din primele clipe ale încorporării Dvs., vă găseaţi cu vibraţia „prunciei” incapabil a vă da seama de mediul înconjurător. Vă găseaţi în sprijinul şi puterea noastră, aşa cum era înscrisul pe Cartea de Coborâre.

Ne găsim în aniversarea săptămânii cea mai cumplită de patimi, ale Celui care – pentru fericirea tuturor – s-a

jertfit cu bună ştiinţă. Se cade, de aceea ca noi – din când în când – să mai facem câte o întrerupere a consemnului ştiut, pentru a arăta şi celor în defect, „câte ceva”. Acel câte ceva, să cuprindă şi pentru ei avertizări, deşi nu pun preţ nici pe noi şi nici pe cele ce le arătăm. Noi ne facem datoria să-i trezim din somnolenţa materialistă, care este atât de trecătoare, ca imediat după consumarea ei, să fie depănată cu… anunţare, umbră şi vis.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fericirea lor să o caute – pe cât înţelepciunea le-o arată – ca s-o găsească Sus, când vor face calea întoarsă.

Braşov

Căsuţa dăruită 22.4.1957 / orele 22, 35

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Acel „câte ceva” – de care v-am vorbit – se referă la cei ce nu au pus preţ pe noi şi nici pe cele ce le-am arătat. Judecându-se fiecare dintre ei, va putea să înţeleagă abisul în care se afundă.

Ascultarea şi urmarea îndemnurilor noastre, condiţiona sărirea „păcatului”, dar văzându-le căsuţele de Sus, am rămas atât de mâhniţi încât socotim din nou să le arătăm drumul greşit, ce trebuie *părăsit* Câtă dulceaţă ar fi pentru noi curăţenia lor spirituală. Nu este suficient să te închini la fiecare biserică ce întâlneşti în cale, ca să crezi că pentru aceasta, îţi este îngăduit să… greşeşti. Patima de care unii dau dovadă, umbreşte şi cele mai frumoase sentimente pe care câteodată ei le au.

Trăind în mijlocul semenilor, este suficient să-l vezi pe unul că încearcă să te ademenească, pentru ca acel care cunoaşte atâtea de la noi, să-l facă să renunţe, lăsându-l pe gânduri. Va fi o faptă creştinească din care vor câştiga amândoi.

Drumul către tărâmul unde vor apare comorile noastre mulţimilor tot liber rămâne alegerii Dvs., ori celor desemnaţi de Dvs.

Nădejdea fericirii va fi închegată în ceasurile de reculegere adâncă, când mulţimile vor afla cuprinsul lor.

Le cunosc unii şi păcătuiesc... şi cât aşteaptă alţii să se înalţe.

Braşov

Căsuţa dăruită 27.7.1960/orele 11, 20

Sunt Respectatul Frate „X” de la clasa a 3-a a Diriguitorilor – Coordonatori, însărcinat a vă informa şi despre şedinţa Sublimei şi de cazul surorii Margareta.

După ce am primit vibraţiile necesare informării, vă voi arăta fericirea mea de a mă putea înţelege cu Dvs. şi de a vă vedea. Voi începe cu puţinul şi voi termina cu multul.

22.7. către asfinţit, pe Tabelele de la Marea Intrare se încălecau vibraţiile sonore forte libere ale Dvs., din cauza violentei disperări în care v-aţi găsit, la aflarea ştirii că fiica Dvs. era arsă de foc.

Acesta este un caz obişnuit, cu nimic anormal, căci anormalul nu există. Fiecare îşi determină plecarea (moartea), după hotărârea sa. Noi nu facem decât să-i executăm înscrisul.

Judecătorul încheietor avertizat că pe uşiţa căsuţei surorii Margareta firul ajunge la capăt, a scos Cartea de Coborâre şi a îndrumat-o (înaintat-o) clasei a 4-a, Diviziunea Superioară a Dreptăţii Eterne, căreia îi aparţine ca rang, şi unde ocupă un fotoliu de Judecător.

Sublima avertizată de deznădejdea în care v-aţi găsit şi faţă de Cartea de Coborâre a ei, precum şi faţă de angajamentul Dvs. faţă de ea, a dispus:

Tabelele de la Marea Intrare indicau:

1. Să i se ataşeze vibraţii de putere şi rezistenţă până la tranşarea cauzei.

2. Să fiţi poftit Sus.

3. Marpha şi Fidel să facă de gardă permanent pe lângă ea, în raportul vibraţiilor acordate.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

23.7, către amiază, *sunteţi primit cu tot protocoiui datorat*. *Sublima în* întregimea Ei v-a întâmpinat de la Marea Intrare. Primul ce v-a îmbrăţişat a fost Respectatul şi Preafericitul nostru Frate Paul, care v-a urat fericită întrevedere, apoi v-aţi îmbrăţişat cu toţi ceilalţi Respectaţi

şi Preafericiţi Fraţi ai Cercului închis. Jilţul de la mijloc din Sublima, liber al Dvs. vi s-a oferit să-l ocupaţi. L-aţi refuzat.

Şedinţa este deschisă, Tabelele indică:

— Mă găsesc în mijlocul vostru Respectaţi şi Preafericiţii mei Fraţi, şi într-o situaţie disperată. Fiica mea pământească, mica Margareta se găseşte pe punctul plecării.

Atâta am, două fiice. Datinile pământeşti ne-au învăţat ca ei mai micii, să îngroape pe cei bătrâni. Speranţele şi iubirea mea pământească sunt ele. Dacă aş pierde pe una din ele, aş face calea întoarsă, fie normal, fie anormal. Mai ştiu că voi nu aţi cunoscut decât un singur caz, Iuda, care după ce a vândut pe Domnul, s-a spânzurat. Nu aş dori să se întâmple astfel de ispite, şi totuşi… Am zile multe, multe de tot, tot de voi date.

Respectaţi şi Preafericiţii mei Fraţi.

Vă rog să aprobaţi cu dragă putere, ca atât sănătatea cât *şi* zilele mele să fie împărţite fiicelor mele, care îmi sunt lumina ochilor de jos. Din vârful fericirii spirituale o prăvălire în abisul fără de sfârşit, ar fi groaznică. Invoc potopul de vibraţii pentru ambele copile. Nu impun şi nu oblig călcarea Legii. Aveţi dreptul să hotărâţi.

Respectatul şi Preafericitul nostru Frate Paul, vă prezintă graficul surorii Margareta, şi odată cu el, obligaţiile ce le-aţi luat faţă de ea. Vi se reamintesc:

Un Respectat şi Fericit Frate are puterea să lege ce Sus este dezlegat, şi să dezlege, ce Sus este legat; jos, să lege ce este dezlegat şi să dezlege ce este legat.

Faţă de sora Margareta, la cererea ei, în trei rânduri v-aţi obligat să o întrebuinţaţi în viitor, ca cea mai bună misionară a Divinităţii. Sus s-a legat aceasta şi de aceea se poate „concepe” în noua ei viaţă. Mai departe Cartea ei de Coborâre termină astfel: „Întrucât cobor în casa a doi Respectaţi şi Fericiţi Fraţi ai Cercului închis – scutiţi de străjuire – doresc ca la terminarea vieţii mele, să fiu arsă de foc în aşa fel – singură faţa să-mi scape – încât suferinţele să-mi fie neînchipuit de mari, ca să pot să merit

aprecierea Divinităţii”.

— Legea Divină nu poate fi încălcată, însă faţă de angajamentele luate de Dvs. faţă de ea, şi faţă de renunţarea la sănătatea şi viaţa lungă pământească pe care o aveţi, în favoarea ambelor fiice, Sublima nu poate nesocoti niciun fel de angajament al unui Respectat şi Fericit Frate încorporat – în orice ar consta – şi ca atare dispune:

Dacă un frate jos se găseşte în misiune excepţională pe Cartea de Coborâre, şi viaţa i-a ajuns la capăt – cazul de faţă – poate fi:

1). – *creat* (*conceput*), 2). *Învăscut*, 3). *Înzilit* pentru a-şi împlini misiunea.

Sora Margareta nu mai are nevoie de evoluţie jos, pentru a sui încă o treaptă şi cea mai înaltă, la care poate aspira un spirit, clasa a 3-a a Diriguitorilor – Coordonatori, pentru că trecutul ei, cât şi acum suferinţele crunte ce le are în urma arderii corpului, o situează ca o vrednică ocupantă a unui jilţ al clasei a treia a Diriguitorilor – Coordonatori.

Spaţiul de timp acordat noii sale vieţi, nu-l puteţi şti. Şcoala Astrală urmată acum, a făcut-o să se găsească într-o constantă nehotărâre de a rămâne jos, ceea ce i-a determinat fixarea ei, tăindu-i-se diverse situaţii, şi numai aşa a acceptat rămânerea, legată de suferinţele ce le consumă.

Fericirea de Sus este fericirea cea adevărată şi noi aşteptăm pe sora Margareta, cu toată căldura spirituală, să o instalăm în jilţul ce i-a fost dăruit.

Sora Margareta a avut diverse încorporări şi în toate s-a comportat vrednic de laudă. De astă dată, ca femeie, a întrecut şi dragostea de aproape şi mulţumirea noastră. Sacrificiul ei o situează Sus nu numai ca o înălţare (avansare), care îi dă dreptul la o fericire nevisată, ci ca o pildă grăitoare, pentru toţi cei ce se găsesc Sus. Acest capitol rămâne deschis.

Un Respectat şi Fericit Frate trebuie când ştie ce este, să aibă curaj şi încredere deplină, căci fericirea lui

este şi fericirea noastră. Totul este trecător jos.

— Respectat Frate, pot să întreb înţelesul cuvântului Creat sau Conceput?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Da, Divinitatea a fixat trei categorii de prelungiri vieţii trecătorilor de jos: 1). *creat*, 2). *Învăscut*, 3). *Înzilit*.

Cea mai importantă este prima – a concepe sau a crea – în cazul surorii Margareta i se creează un nou înveliş, un corp necesar vieţii, cu puteri adecvate înscrisului.

Mărire Tatălui, Slavă Fiului, Fericire Sfântului Duh. Amin.

Braşov

Căsuţa dăruită 21.8.1960/ora 23, 10

Respectatul Frate de la clasa a 3-a.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Urmează să cunoaşteţi că muma pământească a mijlocaşului trinitar, nu a fost nici creată, nici învăscută şi nici înzilită. I s-a redat rămăşiţa vieţii la care renunţase insistent, din cauza poverii anilor, cât şi a mâhnirii adânci, provocată de către iubiţii ei din casă. 10.4. a fost decisiva la care a revenit. Cheia de revenire a fost ruga Dvs., care aţi dezlegat ce Sus se legase.

Vor căuta unii dintre cei iniţiaţi despre aceste „miracole” sau după apariţia Sfintelor Cărţi – şi vor fi mulţi – să profite în diverse situaţii, cerându-vă protecţia. Să-l informaţi de la început, că nu întotdeauna şi peste tot locul, sunt posibile acestea. Nu, de aceea noi le arătăm să nu fie mâhniţi, dacă nu s-ar săvârşi miracolul. Cauzele? Unele sunt cunoscute, precum şi altele, pe care noi le vom dezvălui la necesitate.

Frumuseţea fratelui este un bun trecător, pe care o poate şterge un accident sau… anii. De aceea preţuirea ei să nu-i înfumureze. Cinstirea vieţii de jos, sub toate aspectele ei, ca şi bucuria ce ar trebui să-l cuprindă pe fiecare de ea, duce la înţelepciune şi armonie, însuşiri neobişnuite, însă pe care rarii trecători de jos, le posedă. Aceste frumuseţi ale unei minţi educative, le dă o deplină

mulţumire jos, iar Sus la Judecată, un stat de plăţi uşurat sau chiar şters, şi nemărturisite bucurii, făcându-l fericit.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cei care vor lua cunoştinţă despre puterea rugii Respectatului şi Fericitului nostru Frate Theodor, vor spune: ce imaginaţie, ce poveşti ne spune acest frate, nu este posibil aşa ceva. Veţi zâmbi şi îl veţi trimite, rugându-i să se culce, căci noaptea este cel mai bun sfătuitor. Am repetat în mai multe rânduri aceasta, pentru a vă întări şi ierta pe neştiutori.

Tot din această comunicare, veţi afla că până în clipa de faţă sunt exact 12.013 surori şi fraţi, de pe tot pământul, care au pe Cartea de Coborâre ajutorul lor de dat în misiunea excepţională în care vă găsiţi. Încă din Şcoala Astrală, au urmat situaţiile de jos, şi au cerut toţi cei de mai sus, înscrierea ca misionari ai Divinităţii. Au fost şi alţii, care nu au primit înscrierea pe Cartea de Coborâre.

Pe măsură ce timpul înaintează, se vor găsi destui care să ceară această mare favoare, pentru un viitor mai îndepărtat.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sora Marcela (Marcelus de acum 2000 de ani), a mai avut de atunci încă două vieţi concediale plătitoare; se găseşte din nou în rată, căci cea veche s-a încheiat la 29.6.1960. De la această dată a urmat înzilirea ei şi îşi continuă rata cu dragoste de viaţă.

Sora Marcela nu a cunoscut fericirea. Înhămată zi de zi la carul angajamentelor, le-a putut îndeplini cu lacrimi şi suferinţe. Vom schiţa numai următorul paragraf din graficul ei, încheiat la 29.6.1960.

„Pentru fărădelegile săvârşite, prin destrăbălarea ce am avut, ca şi închinăciunea către Bachus, în cele 3 vieţi consumate, în rata penultimă ca şi cea care îmi stă în faţă, în care voi fi încorporată tot ca femeie, *mă pedepsesc să lupt cu dârzenie spre a-mi păstra închisă poarta creaţiunii pământeşti, ca să nu pătrundă germenul înmulţirii*

— Marcelus de acum 2000 de ani, precum şi în cele două vieţi pe care sora Marcela spuneţi că le-a petrecut,

puteţi să mi le descrieţi, cine a fost, cum a fost şi ce a făcut?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Este suficient să vă vorbesc numai de rata (viaţa) petrecută în timpul Romanilor. Marcelus de acum 2000 de ani, nu este comandantul roman în a cărui pază a fost dat Domnul nostru Iisus, spre crucificare. A fost politician. Ajutat de un fizic plăcut, nestatornic, îmbibat de plăceri trecătoare, a trăit intens în depravata societate romană, din care făcea parte, îngâmfat şi plin de el, nu se oprea până nu-şi atingea ţinta, la mamele, surorile, fetele sau copilele, ce îi plăceau. Toate aceste mârşăvii au continuat şi în cealaltă viaţă plătitoare, fără să se ţină de angajamente. În a treia viaţă a primit cu deplină bucurie spirituală îngăduinţa de a deveni misionară, precum şi suferinţele expuse mai sus. Luată după grafic, şi-a îndeplinit angajamentele, pentru care la 29.6.1960, Clemenţa Divină la cererea Dvs. a înzilit-o, pentru a putea să-şi desăvârşească misiunea înscrisă pe Cartea de Coborâre – penultima rată misionarism Divin – dacă o acceptaţi.

Fiecare din cei 12.013, surori şi fraţi, nu cunosc încă, nu ştiu misiunea lor, însă o simt. La timpul hotărât vor apare ca ciupercile, pentru a vi se pune la dispoziţie. Asaltarea lor are să vă dea de lucru, căci nu va fi uşoară selecţionarea lor. Vi se va da nominal locul unde se vor găsi.

Un frate care a luat cunoştinţă de la Dvs. despre misiunea de viitor a lui, înscrisă la cererea lui pe grafic, va putea să renunţe la această misiune, dacă nu o doreşte.

Pentru ca această crearea, învăscutului şi înzilitului să fie tradusă în fapt, este necesar să fie cerută de către cel în cauză, sau de alţii.

O rugă a celor de jos se desăvârşeşte de către Preoţii Spirituali ai rangului celui ce se roagă, şi transmisă celor în drept. Cu cât ruga este mai caldă, cu atât mai bine, cu cât rangul este mai mare, cu atât mai bine.

— Ar putea să ştie cel ce se roagă ce rang are?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu, nu pot să ştie, în afară de cei ce noi v-am comunicat, şi ei cunosc aceasta.

Bucureşti Căsuţa dăruită 20.9.1960 / orele 10, 10

Respectatul Frate de la clasa a 3-a

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Un strigăt de alarmă v-a fost dat de către Marpha şi nesocotinţa lui, poate duce la ruperea cumpenei Respectatului nostru Frate, sora Margareta.

— Respectat Frate, ce strigăt de alarmă mi-a fost dat?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mâncare, *mişcare*, *umblare*.

Respectatul nostru Frate, sora Margareta, se găseşte regulat la noi, la fericita lui clasă, a 3-a a Diriguitorilor – Coordonatori. Cum nu poate exercita niciun fel de lucrări sau luări de hotărâri, fiind încorporat, şi până ce nu este spiritul aşezat în fotoliul ce-i revine, prin înălţare, nu poate dirija sau coordona fapte ce-l silesc să dorească şi să aştepte fericita clipă de a putea să revină Sus. De aceea noi v-am lămurit, rugându-vă să dispuneţi luarea de măsuri necesare, pentru ca „vitalitatea” să-i fie mereu controlată şi ne scăzută. Numai aşa Respectatul nostru Frate sora Margareta, va putea să sară cumpăna ce îi stă în cale, care şi aşa uşor se poate frânge.

— Pot să întreb ce se înţelege prin vitalitate?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Da. Vitalitatea este rezistenţa organismului uman, este viaţa pământească însăşi, şi a cărei menţinere – în afară de vibraţii – se face prin mâncare, hrana necesară situaţiei, mişcare şi umblare.

Acestea sunt cele trei puteri, ce dau siguranţa săririi cumpenei.

Eschborn

17.4.1970/orele 11, 10

Fidel

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Chemat din misiunea în care ne găsim, spre a

preîntâmpina – deocamdată – cataclismul, am văzut pe Tabelele de la Marea Intrare, mâhnirea adâncă în care vă găsiţi.

Mâhnirea aceasta, sub niciun motiv nu-şi are rost, pentru că voi reaminti, că un Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, are puterea ca să lege şi să dezlege; ori modificarea unor cuvinte din comunicările noastre, ce nu schimbă cu nimic înţelesul iniţial ca: plecare prin moarte, descălecare prin încorporare, etc. etc. au putut să dea loc la discuţii inutile, ce au marcat Sus, pe Tabelele de la Marea Intrare, mâhnirea Dvs. ce ne-a adus la lămurirea necesară a acestor schimbări bine făcute.

S-a avut în vedere, ca să nu se dea loc la interpretări ca după prefaţa fiecărei Sfinte Cărţi, să se imprime următoarele:

Dialogurile (întrebările ca şi răspunsurile) din comunicările noastre, toate sunt făcute de noi şi numai de noi, şi scrise de Dvs. prin dictatul nostru.

Reamintim că înţelegerea cu Dvs. Respectatul şi Fericitul nostru Frate, este făcută prin vorbirea de la început şi fără de sfârşit a Vieţii Eterne, cum de altfel o întrebuinţăm cu oricare trecător de jos, când:

1. Se găseşte în somn

2. În stare de veghe – aleşii ca şi mediumnii – 3. În comă, cât şi după decorticarea sufletului de corp, când vorbirea este cea Eternă.

Răbdarea, care este pivotul oricărei reuşite, se aplică şi imprimării Sfintelor Cărţi, ce fără niciun fel de îndoială vor apare, pentru că Ele vor fi talismanul fiecărui trecător fericit, ce le va sorbi!

Eschborn

8.6.1970 Zorele 22, 30

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt Respectatul Frate „X” de la clasa a 3-a a Diriguitorilor – Coordonatori. Primind vibraţiile de putere necesare, am deplina fericire spirituală, în misiunea ce mi s-a îngăduit, spre a vă arăta că supărări să nu existe, iar fericirea să abunde în casa Dumneavoastră. Fidel v-a

arătat pivotul răbdării; îmbrăţişaţi-l! Nu veţi mai sta aici şi veţi pleca.

Am arătat că la începutul acestui deceniu vor fi: dezastre, asasinate, cutremure etc. etc. Nu vede şi nu judecă fiecare, cât de simplu ar fi el, ceea ce se întâmplă? Un deceniu numără 10 ani şi noi am arătat începutul şi ce va mai urma.

Toţi sunt în misiuni ordonate, şi dacă nu se iau măsuri „cataclismul" poate fi socotit ca înfăptuit, însă pofta de îngenunchere a omenirii, rămâne aşa cum o ştiţi.

Viaţa grea ce a cuprins pe fraţii ce populează binecuvântatul pământ românesc, îşi urmează plata, spre a deschide drumul mântuirii, netezind astfel calea fericirilor.

Ocupaţia vremelnică de astăzi, va dura destul, şi va aduce multe neajunsuri. Lipsurile s-au accentuat, despăgubirile de război pretinse şi puse pe capitolul muncii, se vor plăti cu vârf şi îndesat. Viaţa va merge în acelaşi ritm către normal.

Forul judecăţii populare îşi va continua şi desăvârşi opera… vor fi sinucideri, executări şi tot ce mintea bunului samaritean nu a conceput. Răutatea şi-a făcut drum… Regresiunea cuprinde în măsură mai mare minţile bolnave. Uraganul pustiitor a început să sufle.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Timpul este foarte scurt şi voi arăta că îndoieli să nu mai existe, lipsuri de asemeni, şi flecare clipă vă apropie de noi.

Să fiţi fericit!

LOBIZII

Braşov

Căsuţa dăruită 10.1.1953 / orele 10, 30

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Din vremuri depărtate Nici urmă n-a rămas Dar vremuri înviate Acuma vin la pas…

Minunea este mare şi fraţii sunt prea mici Ea n-are asemănare Aici, între pitici.

A 15-a perioadă Sau ciclu dacă vreţi o vom reda ca

pradă Aşa precum ne cereţi

Gândindu-se vreodată Un frate, aci de jos că lumea de-altădată Acuma li se arată Când „noua” e pe dos?

Prin dosul ce-l arată Prin răul ce îl fac cu faţa necurată Nu ne privesc cu drag.

De aceea noi acuma Desfăşurăm trecutul şi îl redăm ca spuma să se priceapă totul.

Nu pe dată să-l luaţi De un bob de-ntârziere E nevoie să aşteptaţi.

Vom vorbi şi de păcate Arătând mai multe ere.

Obiceiuri şi popoare Dispărute hăt de mult…

Vom forma o alinare în belşugul de lumină întuneric şi Lumină Este Cartea arătării, întuneric şi Lumină Este Cartea îndreptării.

Braşov

23.1.1953

Marpha şi Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mărturisirea exterioară ce facem, angajează studiul unui principiu etern al vieţii de jos, ca şi legile organice ale colectivităţilor umane, indiferent din ce întreg au aparţinut sau aparţin. Această mărturie săgetează numai părţile admise destăinuirilor. Rămâne însă ca cei ce se vor crede vizaţi, să-şi repare drumul, ca să umble mai uşor pe el. Niciodată nu vom avea intenţia de a demoraliza, ci din contră a moraliza.

Desfăşurarea firului de pe ghemul arătărilor, atât de neînchipuit de îndepărtate vom face, cât şi un început al evoluţiei mature de atunci. Deosebirea sub toate raporturile, de la întregul acela cu cel de acum, este izbitor de diferenţiat.

Toate arătările noastre nu trebuie să aducă vreo depresiune cuiva, din cauza apăsării conştiinţei interioare, ci din contră o întărire, ca să meargă deschis şi cu voie bună, către lumina ce li se arată. Neînţelegerea şi vrajba să înceteze, iar iubirea şi respectul să le înlocuiască. Dezordinea morală este foarte neplăcută şi aduce atâtea greutăţi, cumpătarea este însă frâul ei.

Cunoscând tot ce vom nara noi, fiecare desfăcut de legăturile păcatului, va putea ca într-o deplină libertate să înceapă o viaţă nouă, cu promisiunea vădită a degajării totale de trecut, împlinindu-şi mulţumirea-i de mai târziu.

Pierderea oricărei nădejdi să dispară. Nu disperarea poate aduce o alinare, ci speranţa, ce este lăsată spre a putea să netezească drumurile.

Tainele ce noi le arătăm, au drept scop să scoată din somnolenţa atât de vitregă cam pe toţi şi astfel remontaţi, să înceapă viaţa cea nouă, ce atât de necesară le este.

Nu a existat ca în niciun interior al vreunui întreg plăsmuirea povestirilor imaginare cu substrat adevărat şi moral, să nu fie. Povestirile cunoscute sub numele de „mitologie”, au redat interesul şi încrederea desăvârşită a existenţei unei puteri supranaturale, iar fiecare din cei care le-au îmbrăţişat, le-au putut simţi în cursul vieţilor din întreg.

Un ciclu reprezintă 500 milioane de ani şi sunt de două feluri:

1. Evolutive.
2. Involutive.

Cu un cuvânt bătrânul pământ are 33 cicluri involutive şi aproape 33 de cicluri evolutive; în total circa „de cicluri, ce ar reprezenta aproape 33 de miliarde de ani pământeşti. Acesta în care trăiţi, este ultimul ciclu evolutiv. Când se sfârşeşte nu am căderea să-l determin; este sigur însă că înăuntrul lui evoluţia spirituală va fi desăvârşită.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Afirm că un ciclu evolutiv şi un ciclu involutiv, formează un tot, de durata unui miliard de ani. Prepararea lor este raportată viitorilor fraţi pământeni, sub toate raporturile. Niciodată începuturile unui întreg evolutiv nu au fost înregistrate ca ani, ci mult mai târziu, când priceperea începuse să se infiltreze şi judecata acţiona mai clar.

Visele, ce au înrâurit atât de mult în schimbarea ce a adus în direcţia naturală a respectului de „Protector44 cât

şi a fricii de necunoscut, au imprimat obiceiurile memorabile transmise continuu.

Neavând un Dumnezeu cunoscut, însă având intuiţia unor protectori nevăzuţi, manifestaţi prin „soare44, „lună”, „stele44, „animale44 etc. fraţii din începutul acelui întreg (al 15-lea), au putut frâna sălbăticia lor prin supunerea şi respectul datorat Protectorului ales. Nu mai arătăm darurile şi jertfele ce se făceau cu un fast deosebit şi în prezenţa, dacă nu a tuturor din casă, sau a tribului, sau a poporului, cel puţin însă numărul lor era impresionant, din care veţi putea deduce dragostea, respectul şi frica de Protectorul iubit.

În timpul acestor istorisiri-descrieri., vom arăta şi când timpul ne va îngădui şi real, ocupaţia sârguitoare depusă de cei însărcinaţi cu civilizarea, printr-o educaţie corectă şi caldă, postulant important în interesul colectivităţii prezente şi viitoare de atunci. Prin scurgerea timpului s-a împlinit astfel credinţa fermă că nicio izbândă de orice fel nu poate fi câştigată, fără ajutorul Protectorului iubit.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în timpul provizoratului meu de conducere, sacrificiul pentru un altul era curent. Statornicia sufletului plină de dragoste pentru aproape, nu pregeta în orice situaţie s-ar fi găsit, ca să vină în ajutorul unui frate aflat în nevoie. Lipsă de acord unanim nu exista, cauzele de inferioritate cauzatoare de păreri adoptate fără judecată, sau cu uşurinţă, nu erau aproape deloc cunoscute. Civilizaţia înaintată cu mult peste gândirea neputincioasă a acelor de acum, atinsese apogeul. Atunci nimeni nu trăia în iluzii, toţi erau practici, iar dovada ascensiunii evolutive va apărea în tot ce va urma. Lipsa de onoare sau neliniştea erau ca şi inexistente. Zeci de milioane de fraţi, crescuţi şi căliţi în respectul dragostei de cămin, nu puteau strica buna dispoziţie a acestuia şi nici a vecinilor. Lobizii nu se puteau învrăjbi spre a strica unitatea ce se sudase.

Lobizii au fost cel mai mare popor, puternic, cucernic

şi civilizat, din întregul acela. Aveam 1280 de ani când am primit conducerea lui. Alegerea căpeteniilor se făcea după capacitate, înţelepciune, vitejie şi după… înălţime. Nu exista ereditate. Numele acestui popor indica legătura cu Cerul. Am avut fericirea ca în timpul meu să fie şi Fehet, cel mai mare filosof şi reformator, pe deasupra tuturor întregilor evolutivi. El, capul cugetării omeneşti şi reformatorul protectorilor a înfipt adânc în simţirea mea puterea sa, ce mi-a rămas.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Etatea unui locuitor al timpului meu, depăşea 10.000 de ani pământeşti. Mărturisesc că 10.000 de ani de atunci, nu apropie 100 de ani de acum, ca slăbiciune de puteri. Puterea bărbătească mergea până în ajunul plecării. Pedeapsa cea mare, echivalentă cu decapitarea de acum, era bărbieritul bărbii, deşi după cum veţi vedea, cele mai luxoase frizerii erau instalate peste tot. Partea bărbătească purta barbă. Dacă vă mai reamintiţi, la începutul uceniciei Dvs. vi s-a promis că odată veţi vizita „oraşul liniştii”. Oraşul liniştii erau toate oraşele ce împânzeau întreg teritoriu condus de mine şi care astăzi este stăpânit de… oceanul Pacific, nume predestinat pacificării. Limba vorbită a fost cu totul deosebită de cele ce au urmat după sfârşitul întregului, care a adus pustiirea întregului ţinut prin năvălirea apelor.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Medicina era un model de a fi practicată. Regulile ei erau pozitive şi medicul nu putea decât să distingă boala după simptomele pe care singur le controla şi supraveghea substanţele ce le prescria şi care ajutau cu siguranţă la vindecarea bolnavului. În cazuri grave, în afară de intervenţia chirurgicală, aveam în ajutor şi „atomii”. Aşa să vă explicaţi nesfârşitul şir de ani ai unei vieţi concediale a timpului nostru. Nu spun că toţi ar fi trăit o viaţă atât de lungă (înscrisul fiecăruia) însă morţile erau mult mai reduse, faţă de numărul mare al fraţilor de atunci.

Această introducere ce am început-o şi care urmează, va fi la un moment prielnic sănătăţii Dvs. văzută ca

realitate şi apoi scrisă dictată de noi – pentru a rămâne pildă şi altora.

Braşov

24.1.1953

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Maturitatea în care m-am găsit, reformele ce s-au înfăptuit, bucuria ce o simţeau fraţii mei când eram în contact cu ei, îmi dau şi astăzi deplină fericire. Fehet, marele reformator, care prin geniul său a putut simţi că toate puterile cereşti se găsesc în mâna unui singur „Protector”, a demonstrat „înţelepţilor”, şi care numai după 150 de ani, a rămas un singur Protector „Aul”, închipuit de noi enorm.

Fehet şi cu mine, cu poporul întreg, ne-am găsit într-o perfectă unitate de gândire superioară. Prin aceasta am atins apogeul credinţei noastre. Poate este una din cele mai importante confesiuni ce vi s-au făcut până acum. Exactitatea nu trebuie să sufere niciun fel de neîncredere, deşi va fi... păcat!

Libertatea era desăvârşită, gândirea, respectul şi dragostea către aproape erau aşa de înaintate, încât căutându-le „căsuţele” de atunci, nu ne vine a crede, cum de s-a putut îndepărta şi pierde fericirea acelui sfârşit de întreg.

Ceea ce astăzi se înfăptuieşte de cei de jos, ne cutremură. Libertate O (zero), respect O (zero), iubirea aproapelui .000.000 (numai zerouri peste tot, perimetru închis).

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Toate acestea nu sunt îngăduite .000.000 (zerourile), că fiecare face pe cont propriu, îi priveşte, însă este totuşi dureros să priveşti căsuţele lor, ca să le cunoşti adevărata primire.

Noi nu am avut ca exemplu, pe Domnul Iisus, şi totuşi am reuşit prin Fehet să-L apropiem pe Aul, care plin de generozitate ne-a arătat sfârşitul, care nu era atât de departe (1500 de ani).

Era suffpiecţt să arătăm că un infractor – în apărarea sa – spunea că nu e vinovat şi dacă nu era crezut pe onoarea sa, invoca pe Aul, care l-a văzut şi ştie că este nevinovat, ca imediat după aceea să fie liber.

Stricarea bunei înţelegeri nu opera în înţelepciunea noastră, căci ar fi putut să ne *piardă* orientarea drumului, ales de la început.

Stimulam obiceiurile străvechi şi nu despărţeam ce era unit. Raţionam minuţios, iar Fehet se preocupa mai mult de fondul cugetării, luptându-se cu ideile lui însuşi. Critici răutăcioase nu ne veneau la urechi. Sfatul cerut de mine, în ajutorarea conducerii, l-am fixat la 70 de „înţelepţi", niciunul mai tânăr ca etate de 9.000 de ani. împlinirea acestei dorinţe a adus destulă stabilitate dreptului de conducere.

Raporturile mutuale erau duse de interese reciproce, cu toate posibilităţile de împăcare, deşi foarte rare. Îndreptările necesare în toate direcţiile, erau anunţate de „sfatul înţelepţilor", care având drept crez pe Aul, erau uşor împlinite. Măsurile acestea erau luate cu vederi largi, impuse de judecata unor reguli, destinate şi ele unei bune orânduiri a unui popor disciplinat.

Dintre cei care au adoptat din învăţăturile lui Fehet şi au avut continuitatea lor, au putut mai târziu, în alţi întregi, să devină superiori ca suprafaţă, însă josnici ca fond. Despre aceştia veţi mai avea destule amănunte, căci situaţia discordantă de acum, în mare măsură se datorează unora dintre ei. Bunul plac în supunerea necondiţionată şi fără justificare – vagă chiar – să existe, sunt astăzi aici „lege". În timpul meu totul se mişca în ordine, fără lezarea niciunui drept şi fără curiozităţile de acum.

Distribuirea dreptăţii era făcută cu demnitate, iar scutirea de la regulă nu se pretindea… chiar şi înclinaţii de tăgadă nu se profilau. Din moment ce Aul vedea tot, nimeni nu îndrăznea să-şi atragă mânia Lui. Legile noastre erau simple, le veţi vedea. Ele rezumau îndatoririle fiecăruia, impuse de nevoi reale şi nu de aparenţe. Stabilirea în a deosebi supus de supus, nu era operatorie; toţi erau egali,

iar titluri pompoase nu se pomeneau.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în ceea ce privesc artele, vom începe cu arhitectura. Arhitectura lobidă atinsese punctul culminant al ei. Casele construite din sticlă, amenajate cu un rafinament demn de Lobizi, îngăduiau locatarilor confortul nevisat de cei de acum. Apa caldă sau rece, lumina, căldura şi aerul erau captate şi introduse prin compartimentele zidului de sticlă, ca şi izolatorul de nisip, special introdus, pentru a separa intimitatea căminului de privirile vreunui trecător nevinovat de pe stradă. Totul se lucra pe butoane. Plafonul se închidea sau se deschidea după nevoie. Nu era casă fără flori, rai (grădină).

Era în felul nostru să-l cinstim pe Aul, în care scop cei mai mirositori trandafiri albi înconjurau casele, pentru ca parfumul lor să se împrăştie şi

Aul când poposea în casele noastre, să cunoască dragostea cu care era întâmpinat.

Grădinile publice, sălile de concerte, teatrele, erau construite cu o artă atât de rafinată, încât şi noi, obişnuiţi cu ele, rămâneam entuziasmaţi la terminarea vreunui edificiu nou.

Templul clădit în cinstea lui Aul, atât de bine a fost aşezat şi amenajat, încât de drag veneau în pelerinaj zilnic mulţimi, care îi aduceau prinos de dragoste şi recunoştinţă. O singură icoană de mărime uriaşă înfăţişa pe Aul, închipuit de înţelepţi, un bătrân mai bătrân decât ei.

Atunci când vom avea fericirea să vă introducem în toate părţile vieţii noastre „de atunci”, veţi putea primi impresia moralităţii cu care ne-am condus paşii.

Pictura era o meserie a bărbaţilor, dar şi o predilecţie a femeilor noastre; prin sentimente sufleteşti s-au creat pânze ce nu ar fi putut rivaliza cu nimeni. Peisajele erau o descriere vie şi naturală, şi merg până acolo să arăt că „Saler”, cel mai renumit pictor, învrednicit cu un talent neasemuit, ne-a dat pe Aul în 100 de exemplare; fiecare din cele 100 erau identice şi fiecare vorbea. Când l-am

rugat să-mi facă şi mie un tablou de mărime naturală, în aşa fel ca să fie decupat din pânză, a râs spunând: „eu pot tocmai aşa să fac, însă mut; Aul poate însă să-i dea viaţă”.

Istoria Lobizilor vă va fi redată numai cât ne este îngăduit. Ea va cuprinde evenimentele cele mai importante ce au dus la închegarea vieţii sociale, religioase, sărind la literări politice, ştiinţifice şi militare. Acţiunile ce au însufleţit pe înaintaşii mei, vor rămâne şi aici înscrise. Ele vor ilustra că de când este omul, este şi păcatul şi păcatul poate fi sărit, căci păcatul nu înfrânge raţiunea. Păcatul să-l asemuiţi cu un mic balonaş fin, plin cu aer; când te apucă joaca, pui mâna pe el şi se sparge.

Puterea fiecăruia nu o discut, însă purtarea chiar şi a mea, era identică cu a lor şi era identică şi prevăzătoare pentru a evita orice dispute.

Se mergea drept şi imediat la ţintă, iar nimeni nu-şi apropia intermediari. Vederea limpede a oricărei situaţii scutea arbitrajul. Buna ordine menţinută de fiecare, da fericirea la care aveau dreptul toţi vremelnicii din viaţa de jos. Neînţelegeri erau prea rare şi atunci când se iveau erau imediat aplanate de principiile ce-i călăuzeau. Falsitatea, pizma, iubirea de sine, adulterul, dezbinarea, nu prea erau cunoscute timpului meu. Revin şi imprim toate acestea fericiţilor ce vor avea putinţa să cunoască omul neprihănit, care a trăit cu miliardele de ani în urmă. Ca conducător şi suprem judecător – în timpul conducerii mele – numai 6 cazuri au fost cunoscute şi pe acelea le-am trimis de au primit dezlegarea de la „sfatul înţelepţilor”. Nu aş vrea să spun că lumea de atunci, prin comparaţie cu viaţa de Sus, a fost ideală, însă doresc să arăt că o educaţie corectă înrâureşte fundamental pe cei ce descalecă şi deschid ochii celor ce vor înţelege şi trăi la un loc. Trebuie însă educatori neîntinaţi.

Cu toată convingerea pătrunsă în sufletele supuşilor mei despre „protectori”, le-a fost suficient ca sfatul înţelepţilor să lămurească purtarea lor şi să o arate pe a lui Aul. Aş putea afirma că cei 150 de ani, pentru reculegere şi adaptare, daţi de „sfat” a fost prea mare. Fiecare dintre

ei, dorea să fie plăcut, cu mine în capul lor, de Aul.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în îndeplinirea misiunii mele, voi parafraza din cugetarea lui Fehet, făcută în faţa celor 70 de înţelepţi:

„Privind nemărginirea de deasupra capetelor noastre, vedem soarele, luna, stelele cu copiii lor şi dacă ne-am adânci mai profund, am vedea că dincolo de gândirea noastră şi peste ea, se găseşte un Stăpân, care dirijează totul. Este mai frumos să te rogi de fiul nevârstnic al unuia, ca să intervină la tatăl său să te ajute, sau te rogi direct Tatălui care are toată puterea ajutorării tale? Cine m-a creat pe mine, fiul meu care este acum atât de mic sau tatăl meu care m-a crescut, m-a ajutat să mă fac mare şi se bucură acum când vede că fiul său nu-l face de ruşine? Drumul cel mai drept este drumul cel mai scurt. Cum poate fiul meu să se supere pe mine, când ajut pe un altul? Eu Tatăl hotărăsc şi nu fiul meu şi protectorii aceştia nu se pot supăra pe nimeni şi nici răzbuna, când văd că noi îl iubim pe Tatăl lor, pe Aul al nostru, al tuturor. Lui să-l închinăm slava şi mărirea, Lui să-l devotăm simţirea noastră, pentru că El se îngrijeşte de noi, de toţi. Soarele nu este un copil al Lui, cum suntem fiecare? Dar luna, stelele? Să fim întregi, să ne conducem paşii pe drumul adevărului. Când mă gândesc la bunicii noştri, că adorau în afară de Protectori şi animale, o revoltă neasemuită mă cuprinde. Noi cu toţii trebuie să facem ca starea sufletească a tuturor a să se încline numai către adevăr.

Vouă, Conducător şi Sfat al înţelepţilor, vă revine sarcina să traduceţi în fapt gândirea cea adevărată, căci este o realitate, ce nu poate fi zdruncinată. Daţi poporului timp de gândire şi expectativă să se convingă că niciun Protector nu se supără de această hotărâre chibzuită şi dreaptă”.

Imediat după aceasta geniul arhitectural ce a împodobit construcţiile Lobizilor, marcând caracterul distinctiv al nostru prin originalitatea inspiraţiei, pornită din sentimentul frumosului, a tradus în fapt cel mai frumos templu, închinat lui Aul.

Lipsă de continuitate la noi nu era, lunga viaţă concedială ce ne era acordată, o împlinea cu prisosinţă.

Discuţiile cu Sfatul înţelepţilor erau vioaie şi ele purtau numai măsuri pentru fericirea supuşilor. Caracterul de superioritate a distins întotdeauna omul. Subdiviziunea ţinutului la noi era de mult înscăunată. Schimbările ce operează cursul acestor dezvăluiri, să nu fie discutate; sunt făcute tocmai ca să netezească mai uşor mersul lor.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Când am primit îngăduinţa a vă face cunoscută istoria poporului pe care l-am condus, am început căutarea căsuţelor lor, din Centrala de Ascultaţie şi Control şi de unde am constatat că foarte mulţi din supuşii ce i-am avut, se găsesc astăzi încorporaţi în diferite ţinuturi ale globului pământesc. Căsuţele lor au luminiţele aprinse.

Cântecele de jale, de dor şi de iubire, au fost purtate întotdeauna; cântecele de duioşie ca şi cele războinice erau pe deasupra celorlalte.

Caracteristica Lobizilor a fost blândeţea şi cinstea, ei având o singură clasă socială, cu drepturi egale şi toate libertăţile. Ca sărbătoare religioasă era aceea închinată lui Aul. Era cinstită la sfârşitul fiecărui an, pentru că el a fost cel din urmă şi primul identificat de către Fehet. La această cinstire, exact la jumătatea zilei, templul era ocupat până la ultimul loc – din cele

10. 0 – când îşi făcea apariţia cea mai frumoasă fecioară a ţinutului (nu mai mică de 180 de ani) încadrată de doi bătrâni înţelepţi şi înaintau către icoana lui Aul. Fecioara îmbrăcată într-o mantie lungă albă, ţinând în mâna dreaptă un trandafir alb, iar în stânga un „chic” (cea mai mică păsărică cântătoare). Ajunşi la 5 metri de icoană, înţelepţii se opresc, fecioara înaintează cu ambele mâini întinse, chicul liber îşi ia zborul şi trandafirul este aşezat la picioarele lui Aul. Fecioara cu glas tare spune:

„Mărite Aul, chicul şi-a luat zborul, chicul putem fi oricare. Tu ne hrăneşti, Tu ne îngrijeşti şi ne aperi, însă Tu ne ierţi dacă te supărăm. Fie ca în anul ce vine, să fim tot, aşa de fericiţi şi-ţi promitem să nu Te mai supărăm”.

Întreaga asistenţă repetă ultimele cuvinte. Un minut de tăcere.

Din imensa mulţime ies 1, 2, 3, 4, 5 până la 15 tineri, nu mai mici de 250 de ani şi înconjoară fecioara. Înţelepţii ce au condus-o intră în cercul lor şi se aşteaptă conducătorul, care de faţă fiind, intră între cei doi înţelepţi. Cel mai îndrăzneţ dintre tinerii încercuitori ridică mâna stângă în sus şi spune cu glas tare:

„Eu… îndrăznesc să-L rog pe Aul, ca din casa Sa să mă ajute la întemeierea unui cămin fericit. Jur că voi fi demn, aşa cum a fost şi tatăl meu faţă de soţia sa, şi că dispun de tot ce este necesar fericirii noastre. Tu conducătorule, ai putinţa dacă simţul îţi spune, să aprobi însărcinarea mea”.

La fel spun toţi candidaţii. O oră după aceea, Sfatul înţelepţilor dă hotărârea care este inatacabilă. Sorţii au căzut pe un altul. Nicio mânie, nicio întristare nu a putut să producă o astfel de alegere. Seara de sfârşit de an, veselia predomină în toate casele, se cinstea Aul şi anul care se ducea.

Braşov Căsuţa dăruită 27.1.1953/orele 12, 20

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Trebuie înţeles că „purii” din orice întreg ar aparţine, ei pot fi încorporaţi când vor şi în orice timp, păzind regulile de coborâre. Şi eu am făcut imprudenţa să revin jos, animat de cea mai puternică şi curată dorinţă de a îndrepta pe păcătuitori, dar… m-am afundat şi eu în mocirla lor. Dacă astăzi nu mă găsesc la înălţimea de atunci, aceasta se datorează în totalitate ei, nu judecăţii mele, ci împrejurărilor ce m-au dus cu puhoiul întreg al păcătuitorilor. Vieţile mele anterioare a întregilor de atunci, vor fi redate mai târziu.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Era nevoie să fiu un înţelept, un filosof, dar mai era nevoie să fiu înţeles în timpul meu.

Câţi nu vor spune: ce imaginaţie împodobită (bogată) are autorul acestei cărţi „Din întuneric la Lumină”. Ne dă

el istoria şi civilizaţia unui popor ca şi a altora, ce au trăit după el cu milioane de ani în urmă, ca cele mai evoluate sub toate aspectele (raporturile) şi noi care ne găsim în al 20-lea veac, suntem nişte începători ai unei civilizaţii ce abia acum se dezvoltă.

Această istorie, aşa cum vă este redată, nu este imaginaţie, este fapt real petrecut. Lobizii au avut pe cei mai de frunte învăţaţi din timpurile acelea. Pământul era mai mic ca acum şi apele mai mari. Acum se lucrează cu telefonul, televiziunea etc. atunci se lucra cu „oglinda" în faţă, la dorinţă, dar despre ea vă vom mai reţine altă dată.

Puţin timp după recunoaşterea lui Aul, Conducătorul priveşte în oglindă şi-l vede pe Fehet, care-i cere ca imediat să se întâlnească. Nu trece mult şi Fehet cu „landoleta" lui de navigaţie aeriană, (cum ar fi elicopterul de astăzi) descinde pe terasa Conducătorului.

„Am găsit, spune el, am găsit fericirea universală", „Cum, i se răspunde?" „Simplu, simplu de tot, trebuie numai să fiu înţeles. Să mergem înaintea Sfatului, ca să le expun şi fericirea mea şi fericirea tuturor. Ne găsim în conflict cu Mairag, conducătorul îngânilor. Dar ascultaţi:

Ieri am fost cu Rahi, discipolul meu, la casa de sănătate, ca să vedem un bolnav. Am nimerit în sala de autopsiere. Pe masă am văzut corpul unui tânăr, cam de vreo 300 de ani, care se culcase bine şi dimineaţa nu se mai trecuse. Pieptul îi era deschis şi medicii studiau inima mortului.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— O inimă.

— Văd că este o inimă, dar aţi putea să-mi spuneţi de ce s-a supărat şi a încetat de a mai bate? Unul dintre medici a răspuns: „Tocmai asta căutăm şi noi. Înţeleptule, dacă tu ne poţi arăta cauza aceasta, ai fi mai mare ca Aul".

Da, eu am să vă arăt, însă rămân ceea ce sunt. Voi sunteţi medici şi eu cercetez cauzele şi principiile. Ceea ce ştiţi voi, nu pot să ştiu şi eu, dar ceea ce ştiu eu, puteţi şi voi să ştiţi. În faţa noastră vedem deschis un cadavru, corp omenesc, la fel ca şi al nostru, al tuturor. Privindu-i

compunerea, vedem organe, legături, funcţii interne şi externe şi toate la un loc formează un tot întreg. Alcătuirea lui ireproşabil dispusă, face ca fiecare din ele să-şi îndeplinească sarcinile ce le-au fost destinate şi toate la un loc dau cea mai perfectă armonie, contribuind la continuitatea vieţii. Este aşa?

— Da, răspund ei.

— Noi trăim mii de ani şi foarte rar ne îmbolnăvim. În tot acest timp organele noastre funcţionează normal, adică fiecare din acest întreg îşi îndeplineşte funcţia sa, fără ca să supere pe... vecin, sau pe oricine din acest întreg. Rareori însă se poate îmbolnăvi. Este aşa?

— Da, răspund ei.

— Societatea noastră, poporul întreg, asimilat cu componenţa corpului nostru şi care formează o naţiune – Lobizii – trebuie ca să trăiască în aceeaşi armonie cum trăieşte corpul nostru, format din funcţii. Dar ca să trăiască trebuie să îngrijim de el, dându-i hrana necesară, pentru ca viaţa să continue.

— Da, răspund medicii în cor. Aul te-a învăţat să ne spui şi nouă. Mărit fie Aul.

— Bine... şi am plecat, şi acum mă găsesc înaintea ta Conducătorule. Să mergem la Sfat. 70 de înţelepţi privesc pe Fehet, pe Conducător şi pe Rahi, discipolul lui Fehet. Fehet le expune cele de mai sus şi rezumă în 5 puncte, toată fericirea lui.

1). *Libertate*, 2). *Respect pentru oricine*, 3). *Egalitate*, *cu o singură clasă socială*, ca şi corpul nostru, spunea el, compus din părticele şi din care se formează un tot întreg şi lucrează într-o perfectă armonie, cum de altfel şi poporul nostru va fi la fel. 4). *Ajutorare fără excepţii*, 5). *Dreptate fără imixtiuni*.

Aprobând acestea, vă asigur că în scurtă vreme vom deveni cei mai puternici, cei mai respectaţi şi cei mai fericiţi, iar Aul are să ne ajute.

După această expunere Sfatul celor 70 de înţelepţi autorizează pe Conducător să trimită lui Mairag, conducătorul îngânilor, o solie cu următorul mesaj:

„Aul, protectorul nostru unic, mi-a deschis ochii. Noi nu trebuie să ne mai războim. El ne cere să trăim în pace, în linişte desăvârşită şi să ne ajutăm reciproc. Dacă mai continuăm războiul, izbânda este a mea. Mă plec înaintea dorinţei lui Aul. Întind mâna şi jur, că aşa cum trupul oricui este compus din părticele cu funcţii şi-şi îndeplinesc menirea ce o au şi care toate formează un întreg, un tot desăvârşit, aşa şi eu doresc ca popoarele noastre să se călăuzească de această comparaţie, ca să trăiască în egalitate, respect, în dreptate şi ajutorare reciprocă, tot aşa cum componenţii trupului nostru se ajută.

Mairag, conducătorul îngânilor, îşi trimite şi el solia cu următorul răspuns, citit în sfatul înţelepţilor de către conducătorul Lobizilor.

— Aul al vostru va deveni şi al nostru Protector, dacă el hotărăşte aceasta. Ne-am convins şi noi că „Siran” (Soarele) este un copil cuminte al lui Aul. Eu mă plec, îţi strâng mâna şi sunt gata pentru pace. De azi înainte să trăim şi să ne ajutăm, aşa după cum îmi dau seama, căci mi-ai deschis ochii, tot aşa – în comparaţie – cum organele trupului nostru se ajută, ca să putem trăi. Voi aplica şi eu hotărârile înţelepţilor şi ale tale.64

Acesta a fost ultimul conflict al Lobizilor. Cele cinci puncte ale marelui Fehet au fost de îndată aplicate. *O singură clasă socială cu aceleaşi drepturi şi cu niciun locuitor chinuit de grija zilei de mâine*. Iniţiativa au avut-o bogaţii, împărţind din averea lor vite, unelte, pământ etc. Nu s-a împlinit anul de la această neuitată hotărâre a Sfatului şi prefacerea aceasta dusă cu zel, a schimbat cu totul faţa socială a Lobizilor.

„Când omul are îndestulare nu mai face greşeli”, spunea Fehet. Fiecare muncea pentru el şi fiecare se ajuta. Aul era mulţumit. Evoluţia îşi mărea gigantic paşii; în adevăr şi marele Fehet era mulţumit. Noi instituţii au înlocuit pe cele vechi. Un nou orizont a apărut Lobizilor. Cele cinci puncte ale marelui filosof au operat adânc.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Isteţimea din care ţâşnea pornirea sufletească a lui

Fehet pentru bine, dragoste şi dreptate, a făcut ca el să fie privit de toţi Lobizii ca un adevărat trimis al lui Aul.

Când am primit conducerea, aveam 1280 de ani, iar Fehet 2102 ani. împlinisem 10.003 când întregul s-a sfârşit, iar Fehet era ca etate mai mare ca mine cu 822 de ani. V-am spus că ştiam cu 1500 de ani mai înainte, de ce avea să se întâmple. O parte din instrucţiunile date pe oglindă întregului popor, avertizat şi el din timp, vor arăta deznodământul urmat clipă de clipă.

Starea de putere ce ne susţinea, era datorată egalităţii ce impusesem, a dreptăţii ce întronasem, a sincerităţii cu care conduceam şi în afară de ele, făcea ca fiecare mulţumit de tot ce avea, să se bucure cu duioşie, pentru care noi aveam admiraţie şi respect.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Duşmănie nu se pomenea. Fericirea o călca fiecare la tot pasul. O situaţie atât de ideală va deveni spre împlinirea în întregul acesta, după apariţia Sfintei „Cărţi de Mijloc”.

Nedumerirea cât şi neîncrederea, ce va apăsa pe atâţia ce se vor documenta din expunerile noastre, va fi, de ce nu dăm pe înţeles cheia invenţiilor de atunci, pentru a fi traduse în fapt acum. Nu putem face aşa ceva – deşi ne-ar fi prea uşor – deoarece ar însemna ca cei ce au pe înscrisul lor descoperirile, să le luăm drepturile consfinţite, prin graficul lor. Aşa ceva nu este îngăduit. Totul se merge înlănţuit şi numai în conformitate cu misiunea fiecăruia. Planul Divin este conceput tocmai pe aceste grafice.

Braşov

Căsuţa dăruită 31.1.1953/orele 12, 40

Fanfi, Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

După începuturile ciclului meu evolutiv pot arăta, după Centrala de Sus, că la început pământul nu a fost populat de oameni. A trebuit să treacă timp foarte îndelungat ca pământul să fie gata, ca hrană şi climă, ca să primească pe încorporaţii păcătuitori.

Deşteptarea în care s-a găsit primul „banc” de

descălecaţi (încorporaţi), ca număr 33.000, egali fecioare şi feciori şi ca etate de 33 de ani, la poalele unei păduri, a fost uluitoare. De Sus, fiecare îşi arhitectase corpul şi acesta materializat aştepta jos scânteia, ca să-şi înceapă viaţa plătitoare, foarte puţini, viaţa încercatorie.

În toţi întregii astfel s-a procedat, în afară de primul, când purii nu aveau „creaţiunea”, erau imaculaţi şi fără păcate, fără suferinţe şi legătura directă cu noi pe oglindă şi viaţă fără de sfârşit, aşa cum se bucură Respectaţii şi Fericţii Fraţi ai Cercului închis. Aceştia, în vieţi excepţionale, fie din cauza bătrâneţii, sau scârbiţi de cele ce văd în jur, renunţă la un privilegiu atât de excepţional, sau în sfârşit încheie misiunea cu care au coborât, îşi fac juruinţa plecării şi mor.

Deşteptarea, după cum am mai spus mai sus, a fost uluitoare pentru ei. Părosi peste tot, în afară de faţă, fără vorbire, ci numai cu articulaţii urmate de răgete înfiorătoare, aşa s-a început viaţa de jos, de către păcătuitorii veniţi la suferinţe, să plătească greşelile consumate într-o altă viaţă pământească, care mai târziu să dea cea mai ideală civilizaţie pământească, ca prin mlădiţele ce s-au perpetuat în întregul acela al 15-lea, să rămână pildă şi celor de acum. Corpul lor era excepţional de înalt şi masiv, atingea până la 15 m înălţime bărbaţii şi fecioarele 12 m. Puterea lor era neînchipuit de mare. Timpul călduros, chiar prea călduros, nu i-a făcut să sufere, înălţimea pomilor întrecea de 3 – 4 ori înălţimea unui bărbat. Belşugul de fructe şi sălbăticiuni, din păduri şi de peste tot, le-au fost prea suficiente ca să nu îndure foamea. O „ghieră” (oaie) de acum, cântăreşte 20 – 30 de kg; atunci cântărea cam 400 – 500 kg.

Cum ei nu aveau scule şi profund ignoranţi, totuşi continuitatea vieţii i-a făcut să înţeleagă rostul unghiilor, al dinţilor, precum şi oasele vânatului, iar mai târziu pietrele şi lemnele.

Nici apele bogate în peşti uriaşi, nu i-au lăsat nepăsători. În cete, mergeau la pescuit. Instrumentele de prindere erau bolovanii mari de piatră. Aşteptau pe mal

apariţia peştilor doriţi şi cu o aruncătură cu putere, bolovanul nimerea ţinta, după care, peştele lovit era tras afară cu crengile rupte din copaci a căror lungime, depăşea de multe ori, 30 de metri, sau chiar cu mâinile. Mâncau fructe, peşte, vânat prins cu mâna, sau lovit cu piatra sau beţe, toate crude şi aveau o nesăţioasă poftă când sorbeau sângele cald al sălbăticiunilor.

Departe la sute de kilometri, se găsea alt banc, mai departe altul şi altul şi altul. Din cauza ploilor, la început se adăposteau sub copaci, însă vânturile nu le da linişte. În mintea lor primară, le-a încolţit adăpostul şi astfel au purces la facerea lui. Cu lemnele, cu oasele sălbăticiunilor şi cu unghiile lor, scobeau pământul, şi tot cu lemne au format coliba pe care au acoperit-o cu frunze.

Certuri erau dese, din cauza trândăviei şi a femeilor. Prin semne prin răgete au ales – mai târziu – pe cel mai voinic, curajos şi înalt dintre ei, drept căpetenie. Copiii au început să vină, morţii de asemenea, griji mai multe şi astfel nevoia răspândirii şi a explorării s-a accentuat.

Despre toate acestea, unul de atunci, ce a consumat mai multe vieţi din întregul acela, vă va face mai amplu, descrierea creaţiei şi a întunericului în care a trăit.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Marele ţinut, pe care vremelnic l-am stăpânit odinioară, astăzi marele ocean între Asia, Australia şi America – Pacificul – va aduce pacificarea, atât de mult dorită astăzi.

Rinşi, marele nostru astronom, ce a trăit cu 100.000 de ani înaintea mea, stabilise exact timpul. El găsise că-i trebuie pământului 365 de zile întregi, 6 ore, 21 secunde şi 06 din secundă, să se învârtească în jurul Soarelui, în prima şi ultima sa perioadă de învârtire, prin care atrăgea şi întregul sistem planetar, fără putinţă de greşeală şi el – dacă va fi admis – va arăta geniul de care a fost călăuzit.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom căuta să comprimăm cât mai mult cu putinţă naraţiunea aceasta, pentru că în afară de reala desfăşurare

a vieţii noastre de atunci mai sunt destui admişi – şi din timpuri cunoscute – spre a înlătura întunericul şi a dezvălui adevărul. De asemenea mai sunt şi redările importantelor vieţi concediale plătitoare a trecuţilor, cât şi mai ales a prezenţilor, atât de necesare cărţii.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru a înlătura neegalitatea ce a făcut să se comită atâtea abateri, ce au căşunat destule neajunsuri atât căminelor liniştite ale Lobizilor, cât şi conducătorilor dinaintea mea, se hotărâse drepturile şi datoriile cetăţeneşti, prin formarea unei singure clase sociale, cu drepturi egale, însă cu obligaţii diferite. Aparent, aceasta părea o monstruozitate, dar în fond a fost o fericire. În cursul conducerii mele, am constatat această neasemuită cooperare cetăţenească înţelegătoare, ce a adus atâta fericire. Voi arăta că o singură clasă socială, cu drepturi egale dar cu obligaţii diferite, cu o conducere dreaptă şi nepărtinitoare, cu o singură religie plină de ardoare şi respect, cu înţelegere unanimă, ca împreună să formeze un singur tot, este idealul Statului, întru fericirea deplinei evoluţii.

Bogăţiile naturale ale solului şi subsolului, care printr-o producţie raţională fermă, încurajatoare şi comercială ca: fier, fierărie lucrată, aţă, bumbac, petrol, cereale, lemn, maşini de tot felul, instrumente de mare precizie, chimicale, metale preţioase, vite, vânat, peşte preparat, vase de apă, spintecătoare, aparate de mers aeriene de multe feluri etc. etc. etc. – toate – erau proprietate particulară, căci aşa le-am găsit, iar proprietarii lor, purtau toate cheltuielile administraţiei centrale, cât şi locale ale ţinutului.

În caz de preparative de război însă, cooperam cu toţii, fără excepţii, de *la* cel *mai înalt dregător*, *la cel din urmă cetăţean*, *ca aport uman cât şi la* cheltuieli. Pentru a preîntâmpina încurcăturile, recensământul de evaluarea averilor cât şi a veniturilor, se făcea din 10 în 10 ani. Aceste evaluări erau fixate de cetăţeanul însuşi şi care

într-o desăvârşită onoare, nu exagera şi nici nu subestima bunurile, ca şi veniturile lui. Aparatul de administraţie era redus la minimum.

Permanent şi mai mulţi, erau medicii de prim ajutor. Hoteluri şi restaurante nu erau, în schimb abundau cofetăriile. Oricare provincial sau străin, ce soseau la „centru" sau în „provincii" sau în lungul sau latul „ţinutului", putea să meargă în orice casă ce-i plăcea şi unde era primit cu adevărată şi sinceră ospitalitate. Fiecare localnic era dator a primi astfel de vizite, căci ştiau cât de plăcute erau pentru Aul.

Oricine era obligat şi dator în acelaşi timp, să mustreze şi să critice orice funcţionar supărător, sau pentru orice măsuri ce nu ar fi fost drepte. Ca cetăţean ales, eram în fapt Conducător; şi Conducător eram în fapt cetăţean, când locul era vacant, dacă era ales. Egalitate în drepturi, fără excepţii.

Sanatoriile, spitalele, casele de odihnă, de ajutor în orice direcţie, erau la dispoziţia oricui. Învăţământul obligatoriu, pretindea – fără excepţie – cetăţeanului, indiferent de etape, o cultură suficientă ca să fie apt în orice post, când era chemat şi să-i facă cinste.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Drumul de fier cum este astăzi, la noi nu era. El era înlocuit cu „văzduhurile" cu toate apropierile lui, cu magaziile purtate, cu „bolidurile" ce străbăteau căile de comunicaţie terestră, iar transporturile maritime erau şi ele servite de „spintecătoarele" noastre, ce ne-au adus atâta faimă şi tot atât de intens schimb. Toate erau proprietate particulară. Statul – propriu-zis – era sărac. Cheltuielile sale anuale prevăzute pentru toate nevoile, erau plătite cu anticipaţie de marii exploatatori, industriaşi, comercianţi etc. Ele erau raportate veniturilor lor, în împărţeala făcută de către ei şi aprobată de Conducător. Fişe de tezaur circulatorii erau garantate de întreaga lor avere. Platina şi aurul depozitate în banca de emisiune (a fişelor) erau de 500 de ori suta. Impozite sau dări de altă natură nu se pomeneau. Listele de preţuri, de

orice articol, erau discutate şi aprobate de Conducător, la cererea sfatului de înţelepţi. Edificiile ce au împodobit atât de magnific oraşele noastre, vor arăta *geniul lobid*.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Suprafaţa totală pământ şi apă din întregul al 15-lea, a fost puţin peste 500 milioane km pătraţi. Fiecare întreg nu a avut egalitate de întindere, ape şi pământ. Într-un alt întreg, apele erau mai întinse şi restrângerea pământului mai mică, iar în alţii cu diferenţe… oi

— Fanfl, aş dori să cunosc după ce vă ghidaţi, vorbind şi de alţi întregi, în afară de cel al 15-lea, când viaţa unui lobid depăşea poate 10.000 de ani?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

După Centrala de Sus şi Guvernământul Popoarelor, am atins aceste situaţii pentru a se cunoaşte trecutul, numai în lumina realităţilor. Populaţia crescuse pe măsura descălecărilor şi a creaţiei pământeşti. Oceanul Pacific, are astăzi cam 170 milioane kilometri pătraţi, iar în întregul meu, ca pământ măsura 136 milioane kilometri pătraţi, iar apele 364 milioane km² aproximativ şi 10 milioane km² pământ depărtat.

Lobizii nu au rămas un popor singular. Lui i se ataşase: „Inanzii”, „Farizii” şi în urmă de tot „Îngânii”, în afară de alte cuceriri

Clasificarea graiului era împărţită la început în două:

1. Monosilabice – Farizii

2. Flexionare Lobizii – Ianzii şi îngânii.

Lobizii aveau 216 milioane de locuitori;

Ianzii aveau 309 milioane de locuitori;

O îngânii aveau 300 milioane de locuitori şi Farizii aveau numai 170 milioane de locuitori.

În total, aproape 1 miliard de suflete.

Îngânii, primind propunerile noastre, au curmat un război nechibzuit, câştigând pe Aul şi toate instituţiile noastre.

Braşov

Căsufa dăruită 6.2.1953/orele 12, 10

Fanfi, Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Oriunde aţi privi astăzi, când cunoaşteţi principiul călăuzitor al unei vieţi concediale plătitoare, veţi constata interpretarea ce se dă puterii „banului”. Mărimea lui în vistieria trecătorului, a putut şi poate influenţa adânc, pe toţi care au crezut şi cred în această achiziţie.

Fisa (banul) era doar un mijloc necesar de schimb, însă Aul era un mijloc de frăţie generală, era un mijloc de superioritate spirituală ce depăşea orice limită pământească. Convingerea adâncă în puterea de moralitate precum şi încrederea în El, a putut să menţină neştirbită o singură clasă socială. În întregul acesta şi în veacul de acum, banului i se mai spune şi „stăpânul lumii”. O fi, însă o stăpânire limitată şi scurtă. Aul însă era stăpânul universului, cu o stăpânire veşnică. Vedeţi deci că de la preţuirea banului pornesc greşelile.

Rangurile stabilite prin neegalitatea condiţiilor, au făcut să izbucnească lupta de clasă de acum. Ne vom ocupa puţin şi în mod excepţional de ele, pentru a transpune înţelegerea lobidă, faţă de clasă.

Voip începe cu nobleţea. Ce era aceasta? Pe ce suport se reazemă ea? Nu pe bani? Pe banii ce aduceau puterea, pe banii ce-i îngenuncheau pe atâţia? Şi nobilii aceştia, nu-şi aveau obârşia tot din săraci? Din întregul acesta egiptenii, indienii, romanii, francezii şi toate popoarele molipsite unul de la altul, au introdus clasele sociale, să nu-i omit pe englezi şi italieni.

Ca să ocupi un rang distins într-o anumită clasă, din care nu făceai parte, trebuia să fi avut un merit excepţional, un merit de război, unul care să-i fi apărat pe ei, sau să fi fost un erou, sau… să fi fost bogat. La Roma, Papa vindea titlurile pe bani grei şi iertarea de păcate, chiar de păcat mare (indulgenţele).

Clasele au fost şi sunt împărţite în raportul închegării statului şi… a evoluţiei lui. Nobilii erau în cap şi se termina cu mulţimea săracă şi obscură. Dar mai era o clasă nedemnă, era „paria. Ac” castă clasă a trăit în India, compusă din hinduşi şi nefericiţilor li se răpeau toate

drepturile religioase ca şi cele sociale. Morţi între vii. Atât de dispreţuită era această clasă, încât niciun paria nu putea fi întrebuinţat la un serviciu sau meserie şi nu putea locui în vreun oraş. Această clasă nefericită era cea mai înjosită şi hulită; sclavii aveau o situaţie excepţională faţă de ei. Şi de ce toate acestea? Când toţi sunt la fel şi simt la fel şi când toţi sunt buni sau răi, nobili sau paria, hrăniţi de acelaşi bancher pământul? Banul, rangul superior, este acela ce impune depărtarea de sărac şi care aduce atâta nefericire la plecare, când nu este bine întrebi inţat.

În întregul al 15-lea, fisa nu preţuia ceea ce banul astăzi valorează. Valora dragostea, cinstea şi omenia către aproape, nu banul în măsura de acum. Întreaga clasă era avută. Când apărea un sărac, toţi ca la un semnal săreau spre a-l înavuţi, căci aşa trebuia, ca să fie plăcuţi lui Aul. Toţi munceam, toţi ne ajutam şi nimeni nu se plângea. Păstram regula împărţirii judicioase a oricărei munci, pentru ca nimeni să nu fie nedreptăţit. Bătrânul de peste 10.000 de ani, căuta – rar însă – să părtinească pe feciorul de 100 de ani, dar feciorul de 100 de ani respecta pe bătrân şi el era acela, ce cu un respect deosebit refuza modest excesul de muncă început în favoarea lui, din partea bătrânului. Prin muncă să nu se înţeleagă muncă obligatorie, nu, ci numai munca necesară gospodăriilor noastre, cerută între rude, vecini şi prieteni.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prizonierii luaţi înaintea mea, în scurtă vreme erau puşi pe picior de egalitate cu noi, dacă rămâneau la noi. Purtarea învingătorului faţă de ei, îi făcea să ceară adăpost, pentru care rămânerea necesita aprobarea Conducătorului lor. Dragostea de cămin, de ei sau oricare alţii, a putut să pătrundă în popoarele cărora le aparţinea intuiţia respectului faţă de omenia noastră, ce cu timpul să determine poporul întreg să ceară ataşarea la Lobizi. Devenisem aproape o lume universală. Mai rămâneau cam 10.000.000 kilometri pătraţi de pământ îndepărtat de noi şi care era locuit cu mai mult de 10.000.000 de locuitori ce ne purtau un deosebit respect. Prin comerţul şi schimbul

ce-l făceam cu ei, am putut să facem să le înflorească şi lor civilizaţia lobidă.

— Fanfl, locul acesta unde ne găsim acum, Braşovul, în întregul al 15-lea, de cine era locuit?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

De ape şi de peşti.

O clasă lipsită de prejudecăţi este şi va putea rămâne idealul lumii fericite. Clasa sau casta, înseamnă „curatu, adică de aceeaşi plămădeală. Cu un cuvânt, o clasă socială poate trăi dacă îşi îndeplineşte cu străşnicie comandamentele virtuţilor înscrise cu sinceritate, în conştiinţa fiecărui locuitor, comandamente ce se imprimă de mici de părinţi şi educatori, aleşi întru aceasta.

Braşov

Căsuţa dăruită

7.2.1953

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Mairag, conducătorul îngânilor, a mai trăit mulţi ani de la împăcarea cu noi. În tot acest timp, el a desfăşurat o intensă lămurire supuşilor săi şi au primit pe Aul cu toată cinstea, formând şi Sfatul înţelepţilor. De asemeni au introdus lumina în noapte, captată din razele solare şi forţa motrică. Mai greu i-a mers cu reforma claselor sociale. Preoţii, prima clasă, au sfârşit să cedeze la dârzenia lor. Despre aceasta, ne vom întreţine mai târziu, însă acum vă vom arăta că Fehet, ce văzuse alcătuirea corpului, dăduse semnalul de mers, spre mulţumirea unanimă şi astfel tot Fehet, prin această convingătoare apropiere, smulsese preoţilor prea puternici, scaunele în care se ţintuiseră… un l în tot acest timp, am trimis pe cei mai buni educatori şi tehnicieni, spre a le ajuta la transformarea instituţiilor necesare fericirii omului, iar noi am putut lua foarte puţine de la îngâni, dar din tot ce a fost bun, am oprit. Printre schimburile de învăţaţi ce s-au făcut prin durate de 5 ani, s-a ajuns la o fraternitate deplină între ambele popoare.

În acest timp, fiul lui Mairag, primit ca un copil al nostru, Birag, de 630 de ani, respecta pe fecioara Arir.

După plecarea sa, Mairag trimite solie întru aprobarea acestei legături (căsătorii). Am primit solia şi de acord cu Sfatul înţelepţilor şi părinţii, am acceptat ca la sfârşit de an, când sărbătoream pe Aul, Birag şi cu ai lui, să se conformeze întocmai obiceiului nostru. Ca o excepţie însă, de anul acela, au fost aduse două fecioare, ce s-au rugat lui Aul.

Sfârşit de an, mijloc de zi. Templul ocupat jumătate de Mairag cu ai lui, jumătatea cealaltă de către noi. Procesiunea începe. Slujitorii altarului 6 la dreapta, 6 la stânga icoanei, stau nemişcaţi; se repetă acelaşi ceremonial pe care-l cunoaşteţi, însă dublat, fiind două fecioare. După primul minut de tăcere, au ieşit din mulţime de data aceea, pentru prima fecioară, 7 tineri. Au urmat aceleaşi cuvinte şi a rămas ca Sfatul înţelepţilor să se pronunţe. Apoi a urmat a doua fecioară. Din mulţime au ieşit exact 30 de tineri, care au înconjurat-o. În cercul lor s-a ataşat Mairag cu mine şi cei 4 bătrâni înţelepţi ce au condus fecioarele, dintre care 2 Îngâni. 29 de tineri au repetat formula cunoscută, însă cel din urmă şi al 30-lea, Birag, cu mâna stângă în sus, cu glas puternic a rostit:

„Eu, Birag, fiul Conducătorului îngânilor, îndrăznesc să-L rog pe Măritul Aul, în casa Sa, să-mi ajute să-mi întemeiez un cămin fericit. Eu jur că voi fi demn, aşa cum tatăl meu Mairag, Conducătorul îngânilor a fost cu toată credinţa faţă de soţia sa, mama mea şi dispun din mila Ta, de tot ce este necesar fericirii noastre. Mă oblig Mărite Aul, să nu te supăr niciodată. Ajută-mă! Tu, Conducător al Lobizilor şi voi din Sfatul înţelepţilor, aveţi putinţa să aprobaţi cererea mea, ce este susţinută şi de tatăl meu de faţă, Conducătorul îngânilor”.

Un moment impresionant, când Mairag se detaşează din cerc şi înaintează către icoana lui Aul. La doi metri se opreşte, ridică mâna stângă în sus şi cu glas emoţionat rosteşte:

„Mărite Aul, simt dogoarea puterii Tale în mine. Fericirea, eu îndrăznesc să o caut pentru fiul meu; îţi aduc calde mulţumiri şi binecuvântarea unui popor de 300

milioane de suflete. Fă ca fericirea lor să se răsfrângă şi asupra mea cât şi asupra Lobizilor, ce prin marele Fehet mi-a deschis ochii, ca să te privesc pe Tine, stăpânul meu adevărat. Mă leg înaintea Ta şi a celor de faţă, că voi lupta pentru înfrăţirea noastră – Lobizi şi îngâni – ca să putem trăi laolaltă”.

Apoi revine către noi, urmat de cei 12 slujitori ai altarului. Sfatul înţelepţilor întrunit hotărăşte atât pentru prima fecioară, cât şi pentru a doua, Arir şi Birag, fericirea lor.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, ** *

Legătura aceasta o veţi vedea la timp. Serbări au fost, dar nu ca acum; să nu mai anticipăm, sunt mai instructive şi demne de imitat obiceiurile noastre.

Cititul astrelor era de mult cunoscut lobizilor, cât şi popoarelor limitrofe. Această cunoaştere arăta cu precizie adevărul, căci controlul ce-l făceau învăţaţii noştri, prin poziţia şi mersul lor, nu da greş. Din această cauză şi alte popoare din întregul acela, au adorat „astrele” care preziceau diferite evenimente, ce se succedau matematic. Este desigur necesar să cunoaşteţi realitatea. Din începuturile întregului, partea evolutivă, încorporaţii mai ales noaptea, ce şi-o petreceau afară într-o contemplaţie mută, priveau cerul, luna, stelele. Viaţa lungă ce o aveau, i-a făcut să observe fenomenele cereşti (o aveau pe înscrisul lor). Când descăleca un copil, (se încorpora) cel versat în ele (fenomenele cereşti) prin poziţia astrelor, acestea indicau: caracterul, necazurile, evenimentele pe date, precum şi sfârşitul vieţii. Încet şi pe nesimţite, s-a ajuns la cunoaşterea şi citirea acestora. Mai târziu, învăţaţii noştri, au format „legea astrelor”, sau ştiinţa ce se ocupa de ele. În rezumat această ştiinţă a căutat configuraţia, poziţia, ca să determine legile de mişcare ale astrelor. Astfel marele Rinşi, astronomul desăvârşit, ne-a lăsat cea mai bună lucrare a întregului sistem planetar.

Soarele, protectorul cel mai important, căruia milioane şi milioane de fraţi i s-au închinat, adorându-l până la sacrificiu, a fost şi a rămas astrul cel mai luminos,

fără de care nicio fiinţă nu poate vieţui, nicio vegetaţie nu poate trăi şi nici pământul atât de binefăcător cu toţi.

„Soarele este lumina, este viaţa”, spunea Rinşi. El este acela ce însufleţeşte totul şi care a fixat matematic, milimetric, mişcarea pământului în jurul său, ca şi planetele în jurul axei de rotaţie. Adunarea corpurilor cereşti, formează sistemul solar, iar prin mişcările lor se obţine „legea gravitaţiei universale”.

Braşov
Căsuţa dăruită
17.2.1953 / orele 12
Fanfi, Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ne vom întreţine acum despre măsura exactă a timpului meu, necesară rotaţiei pământului în jurul soarelui. Această învârtire a format un „plin”, pe care Rinşi l-a menţinut tot ca pe un „trie”, adică un an de acum.

Un tablou de împărţire al anului nu aveam, cum aveţi Dvs. astăzi calendarul. Asupra lui vom avea un cuvânt de spus. În schimb tabloul de împărţire al tricului (anului), era ceasornicul nostru cu repetiţie şi de precizie constantă, care ne indica timpul vieţii noastre concediale şi învăţaţii noştri care de asemeni ni-l arătau. Când un copil (frate) se anunţa viabil, la patru luni şi jumătate, tatăl pământesc îi comanda ceasornicul, care în secunda încorporării, îi marca începutul vieţii. Tot atunci unul din învăţaţii noştri chemat, începea să examineze astrele, pentru a-i arăta fericitului încorporat adevărul prezis prin controlul lor, ca evenimentele ce i se succedau, să-i fie cunoscute din timp. Această înştiinţare era scrisă de mâna înţeleptului şi purtată continuu, de către frate. Aul, care ne purta de grijă, ne avertiza de viitor. Prezicerile erau aşa de exacte, că nu sufereau greşeli.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

La venirea mea pe lume, tatăl meu l-a chemat pe învăţatul Mirg, care mi-a scris pe carte evenimentele, adică tot ce mi se putea întâmpla fortuit sau liber, în mersul vieţii mele. Sfârşitul vieţii era redat: „Cu 1500 de

rotaţii ale pământului, înainte de sfârşitul vieţii sale, va fi anunţat de marii lui, cum i se va sfârşi viaţa pământească”.

După constatările lui Rinşi, pământul avea nevoie de 87” de ore, 21 de minute şi 6 secunde, ca să facă rotaţia în jurul soarelui.

Noi ne sărbătoream aniversările principale astfel:

Cea mai importantă sărbătoare era aceea consacrată lui Aul. Înainte de Fehet erau Protectorii. Ea era cinstită de la ultimul mijloc de zi şi până la epuizarea ultimei secunde de 21 – secunde, de fiecare împlinire a celor 87” ore şi 21 – secunde, în care şi pământul îşi îndeplineşte conştiincios şi invariabil mersul său, ca apoi să o ia de la început, neobosit şi vioi. De la acest principiu nu am câştigat vreun imbold în plus, fie pentru respectarea muncii sau a cuvântului, deoarece erau de mult încetăţenite la noi, însă ne îndreptăţea astfel felul nostru de a fi.

A doua sărbătoare era primirea vieţii de jos, pe care ceasornicul nostru o marca fără deviere, când împlinea an de an, fericitul ce o sărbătorea.

A treia, era pomenirea celui ce murise, ce se făcea prin rugăciuni, înaintea conducerii mele, se aduceau jertfe protectorilor.

A patra, era sărbătoarea aniversării căsătoriei, ce se făcea prin masă mare, însă comună, la care erau primiţi oricare ar fi dorit să ia parte.

A cincea era ca de fiecare 188 ore, sau 7 zile de acum, din întregul acesta, toţi locuitorii de atunci, indiferent de profesiune, aveau dreptul, la 72 de ore de odihnă, ceea ce îngloba un număr de 87” ore şi 21, 6 secunde, aproximativ 3744 ore de odihnă, sau una din patru ori 150 de zile pline din cursul unei rotaţii întregi a pământului. Mai erau şi altele, ce împreună cu cele de mai sus, vor fi redate la timp, de va fi necesar, ca şi ceasornicul nostru.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, întrerupem aici, pentru a vă ruga să primiţi urările noastre spirituale, cu ocazia împlinirii celor 58 de ani.

Braşov
Căsuţa dăruită 23.4.1953/orele 11
Fanfi
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Printre alte împliniri ale civilizaţiei noastre, vom arăta că „trotuarul46 purtat de puterea solară, captată şi distribuită aproape în toate compartimentele călăuzite de această neîntrecută putere, ne-a dat bucuria dragostei de care am avut parte şi de înţelegerea frăţească generală.

Străzile noastre largi şi lungi de kilometri, betonate, dădeau putinţa mişcărilor noastre, nestânjenite de aglomeraţia diverselor mijloace de locomoţie terestră sau aeriană, (însă nu cu un beton ca acum. ci o altă compoziţie). Trotuarele de asemeni turnate pe sănii, partea accesibilă trecătorilor era mobilă, permiţând mişcarea ei, pe întregul traseu. Viteza nu depăşea mersul normal al unui trecător; avea un circuit închis. Dacă o stradă măsura 3 km de ai noştri, egali cu 36 km de-ai Dvs. şi dacă trecătorul avea nevoie să se ducă pe altă stradă paralelă, îi era uşor să facă mai mulţi paşi, ca să se aşeze pe trotuarul purtat al altei străzi, ca să poată ajunge la destinaţie, fără cea mai mică oboseală. Angrenarea trotuarului era de sine stătător, iar ungerea mecanismului său nevăzut era făcută automat. Trotuarul mobil nu avea un terminus, fiind un circuit închis, cum ar fi la

Dvs. un ghivent fără sfârşit. Opriri mai mari aveau în orele de odihnă. La sfârşitul străzii el făcea circumferinţa întoarcerii, căci înălţimea străzilor şi bucla ce-l ajuta, permitea aceasta, aşa că se găsea într-un continuu mers. Intersecţiile erau controlate şi supravegheate de păzitorii noştri, de formă, care nu mai controlau circulaţia. Trotuarul se oprea automat din 300 în 300 de secunde, pentru a permite traversările atât trecătorilor care nu foloseau trotuarul rulant, cât şi a vehiculelor.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Măsura metrică a fost luată după înălţimea femeii noastre, mai înainte 12 m de ai Dvs., iar mai târziu a fost desfiinţată, ea coincizând cu măsura dedusă din rază.

Ceasornicul nostru de mărime mare, era fixat, ca să puteţi deocamdată înţelege, la o stradă de 3 km de ai noştri, lungime egală după cum am arătat cu 36 km de ai Dvs. 120 de asemenea ceasuri. Noaptea erau luminate complet şi se puteau uşor vedea de la mari depărtări.

În tot cuprinsul aşezărilor noastre erau fixate globuri pământeşti, sub care erau aşternute evenimentele, ca şi timpul în devenire al celor 87" de ore, 21 minute şi 6 secunde.

Puteam prevede, sau mai bine zis ştiam ce va veni cu mii de ani înainte. Era o tradiţie, ca la sfârşit de an, adică la terminarea învârtirii pământului în jurul Soarelui, învăţaţii noştri să contemple astrele citindu-le desfăşurarea din începutul reînvârtirii, a evenimentelor cât şi-a timpului. Rezultatul acestor studii, suprapuse cu cele anunţate cu foarte mult timp înainte, ne da acelaşi rezultat. Era numai o probă făcută şi trebuie să recunoaştem că nu s-a găsit nicio nepotrivire. Perfecţiunea în care ne-am găsit o vor avea şi fraţii din acest ultim întreg.

Braşov

Căsuţa dăruită 25.4.1953/orele 11, 50

Fanfi, (Marpha ghid asistent)

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Rinşi nu va putea să-şi depene din lucrările sale ce a lăsat, deoarece se găseşte în Şcoala Astrală, urmând ca în foarte scurt timp să se încorporeze. Tot mie îmi revine sarcina să arăt geniul de care a fost călăuzit.

Astrele nu vă sunt încă toate cunoscute. Prin ele, ceasornicul nostru ne indica cu exactitate mersul pământului. În mersul astrelor se consumă încorporările, deoarece se are în vedere viaţa fiecăruia, căci ele împlinesc părţi din graficul lor. După cum vedeţi preocuparea noastră specială despre astre, va arăta importanţa capitală ce o au în mersul pământului, cât şi al tuturor localnicilor.

Trebuie să arătăm că scrierea cu degetul era atât de răspândită în timpul meu, că aş putea spune că fiecare

Lobid era un tipograf automat.

— Fanfi, cum să înţeleg aceasta?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Maşinile noastre automate de scris, erau nelipsite în fiecare casă, la fiecare birou, la fiece post exterior, ca şi în avionetele aeriene, într-un cuvânt acolo unde era muncă. Aceste maşini erau obligatorii, nu pentru că s-au dat gratuit, dar ca să rămână „scris" în forma exactă în care au fost difuzate. Ordinele, înştiinţările etc. erau date pe „oglindă". Oglinda era cu totul altceva, de la ea nu reieşea nicio dovadă, decât aceea a exprimării şi din care nu rămânea decât amintirea. Atunci când se citea pe oglindă conţinutul înştiinţărilor, ordonanţelor etc. imediat erau transcrise cu degetul, adică cu maşina de scris întregul conţinut şi afişat pe loc, ca să nu dea loc la nepotriviri.

Vom întrebuinţa denumirile uzitate în limbajul de acum la toate numele proprii ale denumirilor necesare înţelegerii Dvs.

Maşina de scris a noastră, în opoziţie cu cea de acum, era acţionată prin puterea solară şi cuvintele cădeau întregi, iar manipulatorul ei nu făcea altceva decât să apese „butonul" pe cuvântul sau fraza dorită, ce-i sta în faţă ca un alfabet. Mărimea ei întreagă întrecea minusculele maşini de acum, cu de 15 ori mărimea. Ea putea împlini până la 100.000 de cuvinte pe minut.

Reamintim şi nu putem trece fără a arăta că învăţaţii noştri cunoşteau din astre evenimentele în devenire, cu 6.000 de ani mai înainte. De altfel în fiecare întreg astrele – ce nu mint – şi care merg mână în mână cu Planul Divin, încorporează viitorii învăţaţi cu misiune specială, de a indica pentru mai târziu întâmplările (ce nu sunt întâmplătoare) a evenimentelor de mare importanţă, pentru a trezi pe păcătuitori din somnolenţa în care se găsesc, ca să-şi dea seama că nu sunt de capul lor şi că Sus se găseşte un „Stăpân" şi unde vor da socoteală de tot ce fac, după terminarea vieţii lor. Le este un avertisment suprem această revelaţie.

Edificiile noastre de atunci, construite special pentru

cei ce vor veni, ca şi piramidele înveşmântate în pietre reci, arată prin măsurătoarea lor interioară şi în întregul acesta, orânduirile Planului Divin. Despre acestea vom mai vorbi.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Revelaţiile de orice fel, ca şi visele consumate, au darul de a pune pe gânduri până şi pe cei mai neîncrezători, doar pentru o clipă, dar îi pune, când se entuziazmează, se minunează, se tem... ca uitarea să-i readucă din nou la lăcomia de toate zilele. De data aceasta însă apariţia Sfintelor Cărţi „Din întuneric la Lumină şi „Cartea de Mijloc, în vor face ca reculegerea să le fie spontană şi gândurile să le zboare la imaginea judecăţii, la care sigur vor fi supuşi.

Femeia lobidă era foarte respectată; pentru înlesnirea ei şi a noastră, s-au făcut invenţii peste invenţii în ajutorarea gospodăriei. Vasele rufele etc. etc. se spălau, se curăţau ca şi praful, la „buton". Însăşi aranjamentele interioare erau impuse acestor invenţii.

Piaţă de detaliu nu era, cum de altfel lipseau atât restaurantele cât şi hotelurile. În fiecare gospodărie „şefa" îşi depunea odată la 188 ore în cutia de comenzi, lista cu cele trebuincioase zilnic gospodăriei. Agenţii de distribuirea alimentaţiei publice, ridica comanda şi astfel în fiecare dimineaţă gospodina îşi primea alimentele cerute, de cea mai bună calitate, la domiciliu. Plata se făcea la trecerea celor 188 ore, adică la a doua comandă, când „fisele" se depuneau în aceeaşi cutie cu comenzile.

Fiecare casă îşi avea instalată o „centrală vibratorie", marcată cu un număr. Când locatarul dorea să cheme spitalul, mecanicul, alimentara sau cutare magazin sau casă, consulta cartea, forma numărul şi prin unde, vibraţia apela pe cel dorit. Această descoperire, căci toate sunt descoperiri, nu era cum este telefonul de acum sau T.F.F. Această invenţie veche era condusă tot prin puterea solară, la care i s-au adăugat şi gaze luate din atmosferă. O descriere a acestei preţioase înlesniri, nu ne este îngăduită a o face, căci este aprobată la 3 viitori descălecaţi, ce se

găsesc ca şi Rinzi în Şcoala Astrală şi graficul lor are înscris aceasta. Este atât de greu şi totuşi atât de simplu.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom reda cruzimea celui mai de vază din căpeteniile lobide, ce a purces la înfăptuirea unităţii noastre.

Legenda ne spunea atunci – acum cunosc realitatea – că prea crudul Bertirneg, în fruntea a 100.000 de Lobizi, s-a năpustit asupra celor 60 de triburi ce alcătuiau poporul Grazilor şi prin stratageme, forţă şi cruzime, a putut să-i cucerească. Grazii dispreţuiau munca, se îndeletniceau mai mult cu vânatul, păstoritul şi prea puţin cu agricultura. Folosindu-se de comoditatea lor, Bertirneg a comis cele mai mari atrocităţi în lumea aceea liniştită. 240.000 de cadavre au împuţit pământul şi a fost nevoie de multă autoritate ca să îngroape putreziciunile. Jaful a fost de nedescris. Dorim să arătăm că şi femeile lor luau parte egală la orice expediţie. Cele 60 de triburi formau ca numărătoare înainte de luptă 360.000 de suflete şi au rămas după sfârşitul luptelor numai 120.000 de suflete. Lobizii au pierdut

80. O de oameni.

Bertirneg era înalt, purta barbă lungă şi lăsa impresia unui sfânt, ochii însă îi trădau viclenia. Prin pacificarea acestor vecini, lobizii au putut să-şi întindă dominaţia şi asupra altor triburi de mai mică importanţă.

Vom arăta cum credinţa religioasă ce se înrădăcinase, a fost perpetuată zeci de milioane de ani, la aceiaşi „protectori64, ca şi astrele, cât şi la fenomenele naturii. Protectorul cel mai iubit şi respectat a fost „Soarele”, căruia i se aduceau şi jertfe omeneşti. Temple ca şi idoli, nu erau în timpul acela. Casta preoţilor, foarte numeroasă era prea puternică şi se afla chiar pe deasupra Conducătorului.

Armele de luptă erau aşa-zisele „suliţi”, făcute din lemnul copacilor, lungi de câte 40 de metri şi ascuţite cu piatra sau oase; mai erau bolovanii ascuţiţi… şi puterea fiecărui luptător. Drept săbii întrebuinţau oasele sălbăticiunilor şi ele destul de lungi. Caracteristica lor era

curajul şi neînfricarea în lupte, cunoscând că tribul pe care voiau să-l atace avea agonisite provizii de hrană destulă şi că aveau şi femei… şi erau gata răscoliţi. Avântul lor însoţit de urletele sălbatice ale atacatorilor şi iuţeala cu care se năpusteau, aducea… victoria. Groaza ce inspira haitele barbare, făcută ca triburile vecine, slabe, să se coalizeze cu altele, ca astfel să fie mai bine apărate şi să fie mai puternice.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom arăta personalitatea temutului şi crudului Bertirneg. Acesta a fost înalt, după cum am arătat, mai înalt decât toţi înalţii din trib, era foarte puternic şi foarte mânios. Era spaima tuturor. De un curaj excepţional şi cu un avânt nebănuit, a putut să-şi impună voinţa întregului trib, mai ales după o vânătoare făcută în pădurile virgine din apropierea apelor.

De obicei, când luna apărea pe cer, 7 – 800 de Lobizi, sub şefia lui, înarmaţi cu suliţi de lemn şi săbii de oase, împânzeau o parte a pădurii din apropierea apelor, unde sălbăticiunile veneau să se adape.

La urletul lui Bertirneg, vânătorii năvăleau peste ele, doborându-le. Într-una din aceste vânători, printre animalele sălbatice, s-a amestecat şi un „did”, ce a fost văzut foarte rar de către localnici. Era un animal enorm de mare, cântărea pe greutatea de acum în jurul a 15.000 kg. Era foarte puternic, cu o gură enormă, două coarne lungi şi ascuţite, ce ca şi picioarele de dinapoi, îi erau apărători.

Strigătul s-a dat, vânătorii s-au repezit, însă didul viclean şi puternic, a zdrobit de la prima atingere (mişcare), trei dintre atacatori. Bertirneg singur s-a luptat cu el; suliţa-i deşi bine ascuţită, nu putea pătrunde pielea monstrului. Atunci curajosul şef l-a apucat de unul din picioarele de dinapoi şi răsucindu-l, l-a pus jos. Sutele de suliţi ca şi zecile de săbii s-au înfipt în grumazul şi pântecele fiarei. Răpusă a fost dusă la „centru’6, cu mult alai. Defilarea în faţa bestiei a durat două zile, după care a fost împărţită tribului. Prin această victorie, Bertirneg a devenit de drept conducător.

Avea 4.000 de ani când alegerea sa s-a făcut şi a condus din victorie în victorie tribul său, timp de 51” de ani, putând într-adevăr să înfăptuiască unitatea lobidă. Expediţiile înspăimântătoare pe care le-a făcut în timpul provizoratului său de conducere, l-a situat ca cel mai crud conducător. Era neastâmpărat şi mereu neliniştit. A murit în luptă cu peştii, iar corpul său nu a mai fost găsit.

După moartea lui Bertirneg, fiul său Filo, ales şi înscăunat în locul decedatului său tată (nici pe atunci ereditatea nu era) a fost ales pentru însuşirile, curajul şi înălţimea lui, a putut să întindă o punte de iubire faţă de toţi supuşii săi. A respectat cultul fiecăruia, făcându-le posibilă eliberarea sclavilor prin abolirea sclaviei şi dând dreptul de egalitate între supuşi. A fost într-adevăr un mare Conducător, un înţelept, un ctitor al Lobizilor. îi rămăsese vie şi nepieritoare discuţia cu părintele său, după câştigarea bătăliei avute cu Grazii. – „Hotărâsem, îi spunea tatăl său Bertirneg, să aduc jertfă câte trei victime din fiecare trib ce învinsesem din cele 60. Dădusem ordinul acesta fiecărui conducător de trib. Aceştia au decis ca ei şi doi membri ai familiei lor, să fie jertfiţi la ziua hotărâtă. Impresionat de această decizie, căci aveam nevoie de ei, am întrebat pe fiecare dintre ei, ce i-a determinat să facă acest gest. Toţi au răspuns la fel: „Noi trebuie să murim, căci Soarele, Protectorul nostru şi al vostru, mâniat pe noi, ne-a adus în starea de plâns în care se găsesc triburile noastre, căci altfel dacă ne proteguia şi mai departe, tu era să ne fii sclav”.

„Voi, cei 60 de conducători mici, aflaţi că suveranitatea de care dispun mă face să suspend hotărârea ce am luat în acest caz excepţional, însă această hotărâre nu depăşeşte legea ce o simt în mine, strecurată de către puternicul nostru Protector Soarele, căci Lui i-am jertfit 80.000 de suflete lobide şi 240.000 de Grazi. Animalele vor împlini sacrificiul; viaţa vă este dăruită”.

A urmat apoi defilarea războinicilor Lobizi, în jurul unui foc mare, ce ardea în aşteptarea victimelor, însă animalele au fost sacrificate. Oastea aceea de războinici

avea fiecare în vârful suliţiei de lemn, agăţat un craniu omenesc, arătând prin aceasta cruzimea de care a dat dovadă.

„Tatăl meu, pe care aceste arătări l-au întristat profund, gândindu-se, spunea el, că şi craniul său, al meu şi al altora din familia noastră, ar fi putut să fie purtate pe prăjini44.

Braşov
Căsuţa dăruită
28.4.1953
Fanfi, (Marpha, ghid asistent)
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Conducerea lui Filo a fost norocoasă, căci el înţelept, avusese ocazia să-şi arate înţelepciunea faţă de supuşi. Era iubit şi respectat. Vânător ca şi tatăl său, se îngrijea de cei săraci şi nu rareori îl vedeai ducându-se la colibele lor pentru a împărţi din ceea ce vânase.

Lobizii, adoratorii Soarelui, pe care-l cinsteau cu multă dragoste, nu căutau să-l impună şi învinşilor, Grazii însă îl aveau, nu însă şi celelalte triburi, mici ca număr, care aveau drept Protector „trăsnetul44. Filo, mai ales care respecta fiecăruia credinţa, asista de multe ori la cinstirea acestuia. Când după vijelioase ploi trăsnetul omora vreunul din aceştia, tribul întreg avea fericirea totală, deoarece, credeau că Protectorul nu i-a uitat şi în marea lui dragoste pentru ei, se îndurase să cheme la el pe nefericit, pentru a-l ospăta şi recompensa pentru bravura ce a avut în lupte, când a omorât mai mulţi duşmani. Era aceasta, în afară de sărbătoarea legiuită, o sărbătoare în plus, o sărbătoare de excepţie, când toţi credincioşii, „trăsnetului44 judecau şi cântau, în jurul mortului „fericit44.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Dragostea şi respectul desăvârşit ce-l aveau pentru Protectorul iubit „Soarele44, este suficient să vă descriu înţelegerea lui, cum o credeau ei şi cum simţeau ei protecţia lui.

După furtuni prelungite şi ploi interminabile, ca o

pedeapsă pentru nelegiuirile comise de credincioşii Protectorului iubit, Soarele se îndura să le sfârşească prin iertarea lor. Atunci apărea pe cer arcul în 7 culori „curcubeul44 de acum, ce le anunţa aşa de vizibil încetarea pedepsei, prin oprirea ploilor. Impresia lăsată de această solie atât de simplă, a fost de nedescris. Protectorul vorbise credincioşilor. Aşa s-a fixat începuturile credinţei la început şi aşa a rămas milioane de ani, nealterat, iubit şi respectat protectorul Soare.

Clasele sociale ale vechilor Lobizi au fost în număr de 4:

1. Conducătorul şi preoţii precum şi cei ce depăşeau 15 m înălţime – era clasa dominantă şi privilegiată.

2. Luptătorii, tineri şi tinere, până la 4.000 de ani.

3. Cei peste 4.000 de ani, masculini şi feminini, precum şi cei liberi în general.

4. Cei ce până la 3.000 de ani nu atinseseră 10 m înălţime şi sclavii. Între clase nu se făcea deosebirea de avere; puteai să fii în clasa a 2-a şi să fii sărac, sau în clasa a 3-a bogat. Casele lor erau aşezate în apropierea codrilor, făcute din lemn, piatră şi acoperite cu pământ. Diferenţierea claselor atrăgea şi aşezările.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Grazii, poporul acela comod, alcătuit din cele 60 de triburi rămase, a dat semnele înţelegerii evoluţiei pământeşti (cu timpul s-au lobilizat complet). Ei au fost primii sculptori ai întregului meu. La început cu pământ şi apă, au putut să-l facă pe Filo în mărime mijlocie, cu mâinile întinse deasupra capului şi ţinând în mărime mare, pe Protectorul Stăpân, Soarele. Cu timpul au devenit excelenţi în acest soi de înfrumuseţare a locuinţelor, cât şi a locurilor compuse din semne, la început 12, iar pe măsura nevoilor 24. Tot de la ei ne-au rămas cifrele, la început 7, apoi 9 şi în urmă de tot 10.

V-am arătat că înălţimea femeii noastre a fost punctul de plecare al măsurătorilor în general. Ea având 12 m înălţime, s-a luat de bază această cifră. S-au numărat zilele necesare învârtirii pământului şi s-a constatat că împreună

cu nopţile dau 365 de zile, 6 ore, 21 minute şi 6 secunde sau 31.557.621 şi 6 sec. egale cu bătăile inimii unui Lobid de 12.000 de ani. Măsurătoarea aceasta a fost făcută după astre.

Mai târziu, când stăpâneau Lobizii atmosfera cu aparatele aeriene au înconjurat pământul, au văzut turtirea lui în două părţi, de unde au dedus împiedicarea lui de a se învârti, din această cauză, în 367 de zile întregi.

Baza: 12 m ca unitate de măsură, 12 kg ca unitate de greutate, 12 ore ziua, 12 ore noaptea, deşi nu sunt întotdeauna egale, 12 semne ale zodiacului, care a avut o totală descifrare în mersul, cărţilor noastre. Despre însemnătatea lor, ne vom mai ocupa, dacă…

Braşov

Căsuţa dăruită 30.4.1953/orele 10, 53

Fanfi, Marpha (ghid asistent)

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Preoţii noştri cu puteri suverane, erau respectaţi şi ascultaţi cu multă supunere, chiar dacă deseori depăşeau cererile lor. Templul era un loc de întâlnire al credincioşilor, veniţi numai pentru reculegere şi rugă. Slujbele ca şi ruga se puteau face oriunde, pentru că Aul era peste tot, noi neavând idoli.

Singurul întemeietor, singurul Protector, singurul Stăpân, era Aul. Lui ne închinam noi, Lui îi aduceam slavă, pentru că El singur se îngrijea de noi, sau ne pedepsea când îl supăram. Templele nu erau presărate peste tot, mai ales la sate lipseau cu desăvârşire. Ele erau construite numai în cele 100 de oraşe, unde credincioşii veneau pentru cinstire. În schimb fiecare casă avea un portret al lui Aul, după modelul făcut de Saler, ca să-L reamintească continuu.

Înainte de culcare, fiecare Lobid, începând cu cel mai tânăr băiat sau fată, care da semne de înţelegere şi sfârşind cu cel mai bătrân, aduceau mulţumiri lui Aul, că au putut trece o zi fericită (când au avut musafiri), sau că nu au avut supărări şi L rugau pentru ziua care venea să o treacă în fericire.

Semnul de supunere în rugă, era mâna stângă întinsă deasupra capului, după care cu glas tare aduceau mulţumiri pentru ziua care trecea.

Aul nu ne-a cerut un lăcaş de adunare şi nici Preamăritul iertător şi Mântuitor Domnul Iisus, nu a cerut credincioşilor Săi un astfel de locaş. Aul dorea înţelegere, supunere şi dragoste; dacă însă ar fi lipsit acestea, mânia Lui ar fi fost cruntă. Pătrunşi de dragostea ce ne purta şi de puterea Sa, am crezut că era bine să-L cinstim cât mai frumos, pentru că din profundă recunoştinţă am construit templele, unde dragostea pentru El era continuu caldă.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Preoţii neavând trepte ierarhice, toţi erau egali, însă etatea le da întâietate, nu în felul „şefiei64 sau al remuneraţiei (salariu), ci în acele duhovniceşti, între ei. Toţi fiind respectaţi, se menţineau la acel nivel înalt şi nealterat, nedând niciun fel de ocazii de batjocorire sau de slăbire a lui.

Când am primit conducerea, cel mai bătrân preot Var că avea 10.165 de ani, până la cataclism, iar eu 1280 de ani. Mi-am îndeplinit această sarcină timp de 8723 de ani, până la cataclism şi preotul Varsil era mereu în fruntea preoţilor. A trăit ca să dispară cu noi, 18.868 de ani. Asupra lui mă opresc, pentru a stoarce din viaţa-i excepţional de lungă şi frumoasă, fericirea de care s-a bucurat. Ceasornicul său încetase de a mai merge cu 3888 de ani înaintea cataclismului. Constructorul lui era mort. Fiul său care cunoştea mecanismul, dăduse din umeri, ştiind că nu se putea face nimic, ca ceasornicul să depăşească 15.000 de ani, pentru care (cât) fusese construit. „Un singur lucru aş putea face, spusese el respectatului slujitor al altarului lui Aul, să-l readuc iarăşi de la început, ca la un copil nou creat. Trebuie să pornească cu primul „tic” (secundă), până când… îl va opri cei din familie”.

„Dragul meu, i-a răspuns respectatul slujitor al lui Aul, în carte-mi scrie că nimeni nu va putea opri mersul lui, decât Aul. Atunci Aul nu va fi supărat pe noi, pe

niciunul, căci Aul a hotărât eliberarea noastră… cuvântul Lui se va împlini”.

Aşa spunea Varsil despre ceasul său şi Varsil care a slujit cu demnitate şi respect desăvârşit pe Aul, nu putea decât să strălucească de bucurie că i s-a hărăzit ca el, la o etate atât de înaintată, să dispară cu toată turma sa.

Timp de 7700 de ani, Varsil a slujit altarul Protectorului Soare şi 8300 de ani, pe cel al lui Aul, în total 16.000 de ani. Fericirea i se citea întotdeauna în ochi, pe faţă şi ca un modest ce era, nu şi-a permis o singură dată să-şi apropie cuvinte rele.

Atunci când Fehet ni l-a dat pe Aul, Varsil a fost acela care şi el înţelesese adevărul şi se pronunţase astfel:

„Fehet este un om din altă lume, acum văd şi eu că el are dreptate şi în cărţile noastre se vorbeşte, nu însă clar… înţeleg de ce Aul nu a vrut să apară până acum, este prea mare, este Tatăl. Eu sunt cel dintâi care mă plec înaintea Lui şi cu mine toţi.64

Calmul său, blândeţea sa şi spontaneitatea de care a dat dovadă întotdeauna, s-a impus şi celorlalţi preoţi ca un exemplu de necomparat, făcându-şi nu numai admiratori, dar şi purtători de astfel de virtuţi.

Preot putea deveni oricine ce ar fi avut aptitudini de adevărat slujitor. Ucenicia pe care trebuia să o facă un candidat, putea să dureze până la 250 de ani şi nu putea să fie mai mic de 750 de ani. Aptitudinea candidatului era împărţită în două: mergător şi opritor. Mergătorul rămânea ales şi opritorul părăsea ordinul, el fiind convins de neputinţa lui. Nu existau favoruri şi nici nedreptăţi. Preotul era salariat al Statului şi niciunul nu era sărac. Nu primea altceva, de la nimeni, în afară de salariu. Cutia milelor nu era şi nici cerşetorie nu se pomenea; era un schimb de demnitate, de voie bună şi mărire pentru Aul, din partea tuturor. Slujbele erau simple, căci prezenţa lor trezea, păzind atmosfera, desăvârşirea totală a credinţei, proteguită de Aul.

Braşov

Căsuţa dăruită 4.5.1953/orele 11

Fanfi, Marpha (ghid asistent)

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Legea dragostei nu va pieri niciodată, căci ea păzeşte cu o formidabilă legătură iubirea dintre Creator şi om, precum şi cea dintre om şi om. Perpetuarea ei curată va face ca la desăvârşirea totală a practicii sale, să pună capăt intrigilor şi lăcomiei de jos.

Fericirea o găsim în orice moment când inflexibilitatea sufletului nostru înlătură răul; o influenţă bună poate ceda alteia rele, însă nefericirea este când aceasta din urmă îşi poate găsi locul în labirintul întortocheat al conştiinţei interioare a oricărui vremelnic de jos. Să se gândească fraţii de acum şi de mâine, că nu pot culege, decât numai ce seamănă.

După cum se vede, dragostea pentru Aul era lumina noastră, era solidaritatea universală, ce va arăta că fiecare lucra pentru un altul ca să fie cât mai aproape de El. Fericirea noastră individuală era în funcţie de fericirea tuturor. Când va dispare egoismul, ce atât murdăreşte fiinţa, o altă înfăţişare va avea trecătorul în interiorul lui intim, căci acolo s-a săpat o virtute nouă, ce se ridică puternică şi maiestuoasă, botezată „altruism”.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Din acest altruism ţâşneşte fericirea pe grade. Fericirea poate fi totală sau parţială (toate de moment). Totală, chiar când o nimica toată a înfăptuit, însă nimica aceea a cântărit greu, căci vibraţia de mulţumire a primitorului foarte puternică, a înscris căsuţei de Sus gestul spontan şi generos, pe care la timp l-a împlinit. Atunci generosul radiază de fericire, simte ceva mai puternic decât poate înţelege şi nu poate exprima mulţumirea lăuntrică decât prin ochi şi prin varietatea de contractări ale feţii şi frecării de mâini, care spun multe… «tv.

Înţelegerea şi apropierea acestei virtuţi neasemuite a fost pentru noi un piedestal de oţel, pe care ne-am fixat; am înflorit-o, am dezvoltat-o şi am ridicat-o şi care ne-a adus atâta fericire, nu numai jos, dar şi Sus.

Lobizii, în concepţia călăuzitoare a acestor adevăruri, vă demonstrează căldura şi mulţumirea ce au avut în căminele lor, precum şi înţelegerea de neînvins a solidarităţii lor şi care atât de puternic a contribuit şi la întărirea Statului, cât şi la fericirea lor.

O clasă socială, egalitate între oameni, este absurd, este o nebunie (mai ales ca cea de acum la Dvs.) şi totuşi a fost la noi. A fost şi am avut îndrăzneala să vă arăt aceasta. Ea era pivotată de iubire neprecupeţită, de respect reciproc desăvârşit şi de înţelegerea totală, bazate pe legea dragostei Divine (pentru Aul), între toţi supuşii.

Este drept că Sus sunt 13 clase, însă sunt din cauza păcătuitorilor şi neînţelegătorilor, ce atâta se căiesc… Va veni timpul când şi numărul acesta de clase va dispare… căci toţi vor redeveni puri, ca la prima concepţie şi când o singură şi totală Fericire Eternă va flutura peste tot Sus.

Noi dacă am avut o singură clasă socială, am format-o ca cea mai ideală, fără să ne dăm seama că eram toţi către sfârşitul acelui întreg

„Puri”, cum de altfel şi în întregul acesta vor deveni la sfârşitul lui, toţi puri. Acum vor galopa după încorporări neînchipuit de mulţi…

— Fanfi, crudul Bertirneg a devenit şi el pur?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Crudul Bertirneg a avut mai multe descălecări (încorporări, reîncarnări) în întregul acela şi ultima sa încorporare a fost în Varsil cel sfânt. Scopul acestor dezvăluiri este tocmai acela, ca cei de acum şi de mâine, să înţeleagă că jos totul este trecător şi că Sus este Eternitatea, cu adevărata fericire spirituală şi că prin reîncarnare se plătesc greşelile făcute.

Ştiinţa noastră nu a putut să răstoarne credinţa noastră şi condiţiile vieţii de toate zilele, căci ea mergea mână în mână cu ea, şi şi-a continuat şi mai departe adâncimile ei, pentru care le eram recunoscători învăţaţilor noştri, mânuitorii ei şi ea nu putea să-şi permită să tăgăduiască supuşilor o fericire pură, căci această fericire era o stare pur morală izvorâtă din legea

dragostei. Făgăduielile noastre erau strict împlinite. Condiţiile vieţii impuse prin atingerea celei mai înalte civilizaţii, erau uşoare şi împlinite cu o adevărată fericire, căci prin ea câştigasem totul, în cap cu Aul. Existenţa Divinităţii (Aul) ne deschisese drumul către Creator, către infinitul pe care nu-l concepusem atât de fericit până la El. Sufletele noastre înaripau la fiecare faptă bună, dându-ne astfel coeziunea între supus şi supus. Legătura aceasta nu a încetat nicio clipă să nu continue, prin ea am putut înfăptui marea legătură a spiritualităţii noastre, asigurându-ne liniştea, mulţumirea deplină şi Fericirea Eternă.

Viaţa noastră era bine organizată, conflicte familiare nu existau, gusturile şi plăcerile ni le permiteam numai în cadrul regulilor oneste, de care eram conduşi. Sentimentele comune n-au slăbit şi erau înlănţuite continuu de iubirea şi respectul aproapelui, ce a călăuzit înţelepciunea noastră spre fericirea cea adevărată.

Femeia pregătită la acelaşi nivel cultural ca şi al bărbatului, nu şi-a istovit munca cu programe inutile, ci şi-a putut educa copiii, spre depline şi necesare virtuţi, cerute imperios de către naţiune, de către familie şi de către univers. Moralitatea ei, ca şi educarea, nu numai a copiilor, dar şi a soţului, când trebuia – erau cazuri – le-a situat de adevărate mijlocitoare între Aul, familie şi naţiune. Femeia era ieşită de la regula sa, spre fericirea comună. Tinerele noastre erau pregătite în domeniile ce aveau să le asimileze, le făceau cu adevărat demne, ca mame excelente, cetăţene superioare, sau ca luptătoare curajoase.

Braşov
Căsuţa dăruită 1.10.1953/orele 11
Marpha, Fanfi, Găsi, Avânţi.
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Istoria lobidă a fost vastă şi de a aceea este necesar să-i cunoaşteţi firul, care a început în evoluţia primară şi cum a putut să se desfăşoare, până când s-a rupt odată cu sfârşitul întregului al 15-lea.

Fanfi, Găsi şi alţii, vor putea să vă facă să-i urmăriţi în limita – dezvăluirilor. Găsim nimerit să vă rugăm să binevoiţi a porni la o nouă vizită la faţa locului. De data aceasta vă va însoţi şi Avânţi.

Pornim în formaţia aceasta: Găsi înainte, eu la mijloc, Marpha la dreapta, Fanfi la stânga şi Avânţi în urmă. Străbatem cu uşurinţă drumul acum, dar frigul este acelaşi.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom coborî. Ne găsim în acelaşi loc de unde am plecat ultima dată. V-a plăcut înfăţişarea femeii lobide, nu numai ca linie, dar şi ca bunătate. Aţi putut vedea pielea feţei brună, cum de altfel o avem cu toţii din cauza soarelui şi a vânturilor. Pe măsură ce evoluţia îşi crea drum, am putut să ne apropiem din felul nostru de viaţă destrăbălată la o viaţă mai liniştită, de frica Protectorului ce-L aveam.

— Găsi, m-ar interesa viaţa tribului din timpul când te-ai găsit în el.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Găsisem viaţa şi obiceiurile tribului, aşa după cum veţi vedea, nefiind o noutate pentru mine sau alţii, ce au deschis ochii în acele obiceiuri. Să mergem. Înaintea noastră o pajişte verde, fără niciun pom, numai iarbă înaltă, foarte înaltă, îţi arată că acolo nu umblase picior de om sau de sălbăticiuni, de mult timp.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Odată pe această pajişte, era să cad şi eu jertfă la o ceremonie ce se făcea în onoarea celui mai preţuit zeu al nostru „Soarele”. I se aduceau jertfe oameni şi animale. Era cea mai mare sărbătoare ce cunoscusem. În credinţele noastre, după cum v-am mai spus, aveam şi alţi zei, însă jertfele pentru ceilalţi Protectori aveau loc în altă parte.

— De ce aceasta, când aici se puteau tot aşa de bine aduce jertfe şi jertfele acestea ce simbolizau?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Acest loc destinat numai celui mai puternic dintre

Protectori, nu putea fi dispreţuit... pentru ca şi alţi protectori mai mici să... Jertfele arătau recunoştinţa noastră pentru ajutorul dat de către Protectori. Nu era incursiune la care să nu fie invocat „Soarele, care m „arinimos, să nu ne ajute. După fiecare izbândă, puteau fi mai multe într-un an, pe acest loc expiau nefericitele victime, destinate sacrificiului.

— Găsi, dar ceilalţi Protectori nu erau şi ei pentru izbânda în lupte şi ce sacrificii li se aduceau?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Erau, însă majoritatea tribului adora Soar ele, ceilalţi, în minoritate aduceau şi ei pe alte locuri, le veţi vedea... Să mergem să-l vedem pe Conducătorul tribului care ne aşteaptă.

Ne-am înapoiat pe acelaşi drum şi înaintăm în centrul tribului. De departe am zărit pâlcul de oameni. O casă înaltă, ca un fel de turn, construită din bârne este casa Conducătorului din acel timp, aşezată în mijlocul părţii de sus a tribului. Acest Conducător este mai înalt ca însoţitorii lui cu un cap şi fioros la vedere. Poartă şi el barbă ca toţi ceilalţi. Are o cămaşă (halat) lungă ce trece peste genunchi.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Acest Conducător se numea Hall şi a condus cu energie tribul în tot timpul vieţii sale pământeşti. Astăzi este preot spiritual al clasei a 5-a, din Diviziunea Dreptăţii de Sus. Vă rugăm să-i acordaţi cuvântul.

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt Hall, preot spiritual al clasei a 5-a. Odată cu sfârşitul întregului al 15-lea, am reocupat locul de Sus, dătător de fericire spirituală. Îndrăzneţ însă şi sigur de îndreptarea rătăciţilor de jos, am cerut descălecarea şi în întregul acesta am decăzut din locul şi rangul avut, în aşa fel, că a trebuit de la clasa a 8-a unde ajunsesem, prin 8 încorporări succesive să mă fixez la clasa a 5-a, unde mă găsesc acum. Ultima-mi viaţă concedială plătitoare s-a

terminat la 1950, din întregul acesta al 33-lea. Nu v-am cunoscut jos, însă imediat ce am sosit Sus, mi-am dat seama că am lăsat jos trei Respectaţi şi Fericiţi Fraţi ai Sublimei. Lumina Dvs. este şi dorim să rămână, tot atât de strălucitoare ca acum. În fiecare moment cunoaştem Sus activitatea bună sau rea a Dvs. prin vibraţiile sonore forte libere, ce se imprimă pe Tabelele de la Marea Intrare, ca apoi să fie transmise fără nicio diminuare, fiecărei clase. Dumneavoastră când greşiţi şi pedeapsa ne este cunoscută nouă.

— Hali, te rog să-mi vorbeşti de evoluţia în care s-a găsit tribul în timpul conducerii ce ai avut.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Conducerea am primit-o când aveam 6101 ani, după luptele nesfârşite avute cu un vecin puternic şi curajos. Conducătorul ce-l aveam a căzut în luptă. Faţă de această pierdere şi dezordine în care ne-am găsit, am luat conducerea luptătorilor, îmbărbătându-i, căci altfel lupta era pierdută… şi am devenit Conducătorul de necontestat. Tribul rival cu care luptasem, era numit „Bolii. Pr” în înălţime, asemănare, obiceiuri, curaj ne asemănăm ca două picături de apă; femeile însă erau cele mai frumoase, din câte triburi sau populaţii putusem să cunoaştem până atunci. Lupta terminându-se prin invadarea şi ocuparea ţinutului lor, am dispus cu blândeţe de cei ce-l alcătuiau. Am luat sclavi la „centrul nos” tru pe conducătorul lor „Avghii, cu „toată familia lui, 600 de femei şi fete, plus 120 de nefericiţi pentru sacrificare. Am alipit astfel tribul Boliilor, mărind astfel întinderea noastră şi parcul de sclavi.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Găsi – ce se găseşte cu mine – poate susţine destrăbălarea în care ne complăceam, după fiecare „victorie”. Viaţa învinsului nu valora nimic, femeia însă da. Amestecul ce l-am practicat, ne-a adus la plăţi ce nu se pot concepe.

Evoluţia în care ne-am găsit în timpul meu, aş putea-o denumi început de evoluţie de maturitate. Păcătuitori

eram, dar şi iertători ne găseam în cazuri felurite. Tablourile ce vă vor fi redate, vor scoate la lumină spusele mele. Casele noastre, statornic construite, indicau legătura cu pământul ce-l munceam şi care ne aparţinea. Nu mai eram nomazi. Din piatră cioplită se lucrau uneltele de care ne foloseam. Mulţumită ei aveam focul nostru, ca şi Soarelui care ne-a ajutat şi pe care mai târziu l-am adorat. Pământul fertil, clima, apele bogate, ca şi pădurile pline de sălbăticiuni şi lemne, au contribuit la aşezarea noastră statornică.

Civilizaţie propriu-zisă nu aveam, nu cunoşteam scrisul şi nici limbile vorbite de înconjurătorii noştri. Eram mulţumiţi că aveam de-ale gurii cu prisosinţă.

— Hali, cum aţi putut să vă menţineţi în credinţe diferite, când clasa cea mai puternică, ca forţă şi numeroasă, adora „astrele”, şi de ce aţi tolerat ca ceilalţi, mai puţin numeroşi, să aibă alte credinţe?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Găsi are să vă dea răspunsul acesta.

— Hali, din ce era făcută cămaşa (halatul) ce-l purtaţi?

— Din „cis” şi „nif\ La început purtam piei de sălbăticiuni grele şi prea călduroase. Despre „cis” vi s-a vorbit; despre „nif6 voi arăta eu. Vedeţi aici, femeia aceasta lucrează cu nif. Niful este o iarbă înaltă, este iarba ce aţi văzut-o pe locul de ceremonii. Aceasta bătută bine, cotorul ei dă scamele (firele) ce răsucite formează un fel de sfoară groasă; firul se face mai gros sau mai subţire, după nevoie.

Nevoile au creat stările de înflorire şi civilizaţie în toţi întregii. Fraţii ce vin jos au pe graficul lor creaţii. Ei fac „inspiraţi64, tot ce fac, la bine mă refer.

Izbânzile în lupte nu ne aduceau numai sclavi şi femei, hrană bună şi pământ, ne apropiau şi armele de luptă, ca şi uneltele lor. Din piatră tare (cremene) toporişca cu coadă, ne era nouă din cele mai utile. Ca să poţi obţine un astfel de exemplar, treceau luni şi luni de zile de muncă brută. Pentru a vă da seama de aprecierea

mea, vă rugăm respectuos să ne urmaţi.

Ajungem la poalele unui munte nu prea înalt şi blocurile de piatră sunt răsfirate la poalele lui. O mulţime de „uriaşi” se muncesc cu câte un bloc, să spargă alt bloc. îi privesc cum ridică bolovanul enorm şi masiv. Deasupra blocului sortit spargerii, este un alt bloc mai mic, iar în spatele lui un altul. Uriaşii, mulţi la număr, le împing, după ce mai întâi au scos opritorile. Blocurile în cădere, lovite între ele, desprind aşchii; le ridică, se uită la ele, le aruncă jos, şi operaţia reîncepe, o dată, de mai multe ori, până ce blocul s-a spart în zeci de bucăţi. Din mărimea lor nu au mai rămas decât 2 – 3 bucăţi în formă de toporişcă pe care mi le arată. Piatra de cremene de culoare închisă, lovită cu altă piatră, scoate mii de scântei. Acum va trebui netezită gura, pentru a fi bună de lucru – îmi spune Hall – şi încă timp de lucru îndelungat, apoi urmează capul şi coada ei.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să mergem la câmpul de adunare. Veţi avea ocazia să vedeţi o parte din războinicii ce i-am avut şi care au luptat contra „Boliilor”. Eu şi cu Găsi făceam parte între ei, ca luptători.

Câmpul nu-mi spune nimic nou, este întins şi pustiu. O mulţime de uriaşi, aproape dezbrăcaţi, cu părul şi bărbile în dezordine, îşi fac apariţia; sunt fioroşi. Cei din faţă ţin în mâini toporişti din piatră; în total sunt cam 40. Cei din spate au nişte lemne lungi, ascuţite la capete. Toată oastea să fi fost 1.000 de luptători. Lupta se dă răsfirată şi cu cât urletele sunt mai îngrozitoare şi răniţi mai mulţi, cu atât mai repede se apropie izbânda.

Fanfi

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Hali şi cu Găsi trebuie să intre în rânduri, ciocnirea se apropie. Să trecem versantul acela pentru a putea privi lovitura.

În faţă o pajişte întinsă, aşezată între două dealuri; dealul din dreapta este ocupat de Bolii, cel din stânga de Lobizi; şi unii şi alţii aşteaptă să fie atacaţi. Lobizii în frunte cu conducătorul lor Bicirg, coboară vijelios în vale,

în urletele îngrozitoare, ca să ocupe dealul Boliilor. Fug ca trenul; Afghii, conducătorul Boliilor, surprins de îndrăzneala atacatorului porneşte la luptă. Ciocnirea este grea, urletele din ambele părţi răsună în toată valea, toporiştile lucrează, lemnele lungi ascuţite în vârfuri se înfig cu sălbăticie în corpurile beligeranţilor. Este ceva ce nu se poate descrie, sălbăticia aceasta. Bicirg cade lovit de o toporişcă duşmană, deruta este mare, balanţa se înclină în favoarea Boliilor. Totul nu este încă pierdut; Găsi împinge pe Hall să ia conducerea. Hali tulburat fuge în faţă urlând: „Eu vă sunt conducător, după mine, că de nu pierdem femeile şi devenim sclavi.64 Cu lemnul în mâna stângă împunge, loveşte pe lat 2 – 3 uriaşi deodată. Lobizii au prins curaj, atacă mai înfiorător. Boliii fug, balanţa se înclină către Lobizi. Încă un salt şi victoria este asigurată. Hali este în frunte, şi-a pierdut un sfert de luptători; la Bolii de două ori mai mult se credea, dar real trei sferturi. Boliii sunt înconjuraţi, unii fug, restul capitulează. Boliii au pierdut totul, Lobizii au câştigat totul.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Lupta s-a terminat, vaietele nu mai contenesc, nici milă pentru învinşi. Rămân cei mai greu loviţi pe loc, ca să moară de foame şi de sete şi din lipsă de îngrijiri. Lobizii îşi ridică răniţii, calcă şi dau cu picioarele în cei ce le stau în cale… Acum defilează sclavii prinşi în luptă, ceva mai târziu femeile în cap cu familia conducătorului învins şi nefericitele victime pentru sacrificiu. Este îngrozitor. Aşa se lupta în timpul lui Găsi şi Hall. Să ne întoarcem de unde am plecat.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Trebuie să vă dăm răspunsul cerut de Dvs. relativ la credinţa, la tolerarea altora etc. Este drept că tribul nostru avea împărţite credinţele, însă partea cea mai puternică ca forţă şi număr, adorau astrele şi i-ar fi fost foarte uşor să înlăture credinţele celorlalţi mai puţini la număr şi mai slabi ca putere, însă frica de răzbunarea plecatului (mortului), ne făcea să renunţăm la astfel de acte.

— Găsi, ce puteau să facă morţii ca să bage frica în vii?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fiecare şef de casă cunoştea din tată în fiu, sau din mamă în fiică, însemnătatea morţii. Primul plecat (mort) a produs o mare nedumerire (ca şi purii la păcătuitori), iar consternarea a fost mare; nu ştiau ce să facă cu el. Pe măsură ce timpul se scurgea, cadavrul intra în descompunere şi mirosul împrăştiat împuţea aerul. Oricâtă dragoste ar putea avea unul pentru altul în viaţa de jos, descompunerea după moarte depărtează şi sunt uşuraţi cei ai casei, când au scăpat de el; sfaturi erau inutile. Mortul a fost răpit de Protector. Mortul? Mortul? Nu, viaţa lui şi el se găseşte Sus cu Protectorul lui, care este foarte puternic. Ar putea să se răzbune şi ar putea să protejeze… împărţeala aceasta de opinii n-a dispărut nici în timpul meu; din morţi şi vise a izvorât credinţa. Când timpul ne va îngădui, le vom arăta. Vastul teren destinat îngropăciunilor (oraşul morţilor) a format mai târziu o „divinaţiune am” ortului, ceea ce înţelepţii au găsit ca ceva supranatural încetarea funcţiilor vitale şi trecerea mortului la zeul adorat.

Dacă aţi binevoi, să vizităm un cimitir din timpul meu şi cred că ar fi foarte util; este vis-à-vis.

Pornim acolo. Un loc vast acoperit de blocuri de piatră.

— Găsi, de ce sunt blocurile acestea aduse aici?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să nu iasă morţii din groapă.

— Găsi, este scris ceva pe aceste pietre *şi* ce anume?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu este scris nimic, pentru că în timpul meu nu se cunoştea scrisul (scrierea). Mai târziu, după cucerirea Grazilor, s-a început scrierea.

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

O casă de a noastră este bine de văzut. jt?

Ne oprim la prima casă, care este atât de mare, de

înaltă, că-mi este greu să o pot cuprinde cu privirea.

— Marpha, casa aceasta este prea mare, înaltă, pentru a o putea înconjura cu ochii mei; se poate să o vedem mai bine?

Suntem cu toţii în mijlocul ei. Este construită din bârne de lungime cam de 40 de metri de ai noştri, în formă de piramidă. Capul bârnei ascuţit este înfipt în pământ circa 10 m şi care cu celelalte formează una. Capetele de sus sunt subţiate cu barda (toporişcă grea de cremene), iar găurile sunt făcute fără simetrie, în care au fost introduse cuie de lemn groase şi lungi, de au putut să facă legătura, fixând astfel şi vârful. Apoi pe toată lungimea lor, a fost aşezat pământ înmuiat în apă (clisă) destul de gros. Imediat după uscare o nouă tencuială era făcută şi se mergea până la 4 – 5 straturi de tencuială. Pe deasupra acestor straturi se puneau trestii lungi, aşezate una lângă alta, lipite, care făceau să se scurgă apa în lungimea lor. Jos la scurgere erau şanţuri care nu lăsau apa să se infiltreze în casă şi să putrezească lemnul din fundaţie.

— Hali, dacă se putrezea lemnul din pământ, fundaţia, cum ai numit-o, nu se dărâma casa?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu, pentru că bârnele formau un cerc puternic şi toată greutatea se rezema în el. Noi am fi putut să construim la suprafaţă, însă s-a găsit că e mai bine aşa.

Conducător fiind, eram mai util în lupte decât în timp de linişte. Eram respectat şi în timp de pace judecam pricinile şi dădeam sfaturi. Era un obicei moştenit, să ne întâlnim cu cei mai bătrâni ai tribului la început de lună plină, pentru a hotărî ce era de făcut. Această întrunire avea loc în poiana ce atât de mult v-a încântat, când aţi văzut-o. Lumina lunii era atât de puternică, încât aveam impresia că ea era aceea ce ne ordona această întrunire.

— Hali, erau divergenţe între voi?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu, ce hotăra Conducătorul, era aprobat.

— Hali, casele, pământul, uneltele, cui aparţineau?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fiecărui şef de casă şi familiei lui. Eram uniţi. Casa nu o putea face o singură familie, apela la vecini şi la meşterii care mai făcuseră astfel de locuinţe. Bani nu existau ca acum; mai târziu, la Lobizi. Era schimbul în natură şi mai existau şi… sclavii.

— Hali, sclavii luaţi în lupte, ca şi cei de la vetrele învinşilor, ce se făcea cu ei?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sclavii şi învinşii de la vetrele lor, rămâneau pe loc şi primeau administraţia noastră. Sclavii din lupte sau prinşii din lupte, erau întrebuinţaţi la diferite munci, până cunoşteau limba (vorbirea) noastră şi la ceremonia ce avea loc pentru zeul nostru „Soarele”, erau eliberaţi şi trimişi la căminele lor; femeile însă cele mai frumoase, ne rămâneau împreună cu bastarzii lor şi luau loc la coada tribului. Multe dezmăţuri am făcut noi, pentru care ne-am căit mult, mult de tot, la judecată.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ne oprim aici cu mărturisirile, să ne întoarcem.

— Marpha, nu s-ar putea, pentru că le este posibil orice celor de Sus, să mai facem călătorii în ţinuturile acestea şi să-mi fie redate tablourile acasă?

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Călătoriile ce aţi făcut au fost necesare, pentru că locurile pe care le-aţi văzut, apele, pădurile, oraşele, satele peste care aţi trecut, sunt cele de azi, şi care vă vor prinde bine că aţi putut să le vedeţi. Numai cele unde aţi poposit sunt din întregul al 15-lea şi care astăzi sunt ocupate de către Pacific.

În aceeaşi formaţie ne-am întors, însă mult mai uşor.

Braşov

Căsuţa dăruită 2.10.1953/orele 23, 10

Marpha, Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cum erau înţelese şi practicate legăturile familiale în

întregul al 15-lea, în timpul lui Găsi, acesta are să vi le explice.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Căsătoria nu o cunoşteam, cunoşteam numai femeia, femeia care ne plăcea şi care ne aducea copii. Dezmăţul în care am trăit, nu a putut decât mult mai târziu, în timpul meu, să fi fost puţin, foarte puţin temperat. Ochii noştri şi mintea noastră nu vedeau şi nu concepeau decât „femeia”, femeia şi hrana. Trândăvia în care am trăit atât de îndelungat timp, a putut să menţină întunericul în care ne-am găsit. Femeia era pentru noi punctul de atracţie şi care ne-a făcut să purtăm lupte peste lupte.

— Găsi, cum se lega trainic familia în timpul acela?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Voi vorbi despre familia mea şi despre mine. Voi arăta cum era să cad „victimă” de sacrificiu, pe locul pe care vi l-am arătat şi unde zeci de mii de nefericiţi au expiat pentru binefăcătorul şi puternicul nostru Protector „Soarele”.

M-am găsit în căminul nostru cu mama, tatăl şi o surioară (amintiri pământeşti). Urmam pe tatăl meu la munca câmpului, la vânat, la pescuit şi mai puţin cu de-ale casei. Învăţasem să mânuiesc bine „pârga” lemnul acela lung de 30 de metri şi ascuţit la vârf. Rareori îmi scăpa o sălbăticiune urmărită. Mai târziu când aveam 1.000 de ani, plecam la vânat cu ceata mea de 20 de tineri prieteni şi cu care împărţeam prada. Pădurile erau prea bogate în vânat, milă nu cunoşteam, însă prin instinct nevoia de a trăi; instinctul era pentru noi nevoia de a învinge (dorinţa fermă de a învinge). Erau şi pericole, însă fiind mulţi cum eram, ele erau atenuate. Până la această vârstă nu cunoscusem intimitatea femeii. La o astfel de vânătoare în pâlcul sau ceata noastră, mergeau şi fete, surori sau vecine de ale prietenilor. Mă afundam adânc în pădure cu Mesa, Mişa şi Vijic. Urmăream un cârd de „biolii” (căprioare cum ar fi în timpul de acum), însă enorme ca înălţime şi greutate. Pomi lângă pomi, ne stânjeneau mult mersul, din cauza pârgei,

care era lungă şi greu de mânuit. Mişa era mai tânără ca mine cu 200 de ani, însă puternică şi curajoasă. Îmi plăcea, avea obiceiuri bărbăteşti şi era foarte autoritară. Revenind la „cad64 Centrul tribului, ne-am împărţit prada în faţa mulţimii curioase. Mişa nu a vrut să-şi ia partea ce i se cuvenea, spunând: – „Nu-mi trebuie, să o ia cel ce mă place”. Acesta era semnul legăturii de viitor. Ea mă ceruse şi eu nu-i puteam rezista. Am plecat împreună la părinţii mei şi familia s-a înmulţit cu încă un membru. Nicio dojană nu am întâmpinat, iar părinţii ei la fel.

Fratelui ei mai mare, Vijic, nu-i convenea o astfel de legătură. Din prieteni cum eram, devenisem duşmani. Am trăit cu ea şi cu altele, fără ca să primesc scene; era obiceiul tribului moştenit din tată în fiu. Am avut 5 copii, 4 fete şi un băiat. Căsătoria legalizată nu se cunoştea în timpul acela, mai târziu în alte încorporări, da.

Braşov
Căsuţa dăruită
3.10.1953 / orele 23
Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Hali are să vă arate şi el cum era înţeleasă legătura în trib.

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Găsi v-a arătat numai legătura lui, eu voi vorbi despre eu în Reverul. Tribul nostru avea obiceiuri rămase din străbuni. Pentru a întemeia un cămin, nu era nevoie de peţitori, de avere; era normal, era nevoie de „voinţă”. Fata care îţi plăcea, o luai pur şi simplu. Sclavă sau străină de trib, nu se pomenea; un astfel de îndrăzneţ sfârşea ca „victimă” de sacrificare. Sclavele însă rămâneau sclave, până la eliberare, sau erau schimbate (vândute) contra hrană. Ele erau întrebuinţate la munci de tot felul, iar copiii veniţi din destrăbălarea noastră, îşi urmau mama, în orice mâini de stăpân ar fi ajuns, fără ca Lobidul să-şi oprească fiul.

În timpul acestei vieţi, femeia lobidă începuse să fie

respectată, însă ea înţeleaptă, nu se opunea dacă mai era o legătură cu o sclavă mai frumoasă ca ea. Din aceste legături s-a înmulţit populaţia tribului. Sclavele erau vândute numai în interiorul tribului, la străini nu se pomenea.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Voi mărturisi cum era să cad victimă de sacrificare. V-am arătat locul de ceremonii. Eram foarte violent şi curajos; nu eram supus nimănui.

Eram de strajă în noaptea aceea cu lună plină, când Conducătorul şi bătrânii se sfătuiau. Trecuse de miezul nopţii şi eu am părăsit postul, ducându-mă la sclava care îmi plăcea. Am fost urmărit; a doua zi, sunt dus între 6 devotaţi ai Conducătorului, înaintea lui.

— Unde ai fost aseară? m-a întrebat el. Aici, Conducătorul era şi Judecătorul Suprem.

— La Gloris, sclava.

— La Gloris? Ce ai de gând să ne spurci? Vrei să o ţii în casă?

— Da Conducătorule, fac ce cred, n-am să vă întreb pe voi de casa mea.

Rezultatul: bun de sacrificiu. Am crezut că glumeşte. Am fost eliberat.

Ziua de ceremonii s-a apropiat şi am fost ridicat de acasă şi dus la locul de ispăşire, pentru a fi şi eu dat marelui nostru Protector „Soarele”, drept dar. Intervenţiile făcute de tatăl meu şi bătrânii tribului, abia au putut să determine pe Conducător să-mi dea drumul. Nici pomeneală nu era să aduc acasă pe Gloris. Nu eram nici primul şi nici ultimul care practicam legături cu sclavele. Această păţanie m-a învăţat minte. Pe Bicirg Conducătorul şi Judecătorul Suprem al tribului nu-l puteam suferi. Numele lui a mai fost purtat şi de alţi Conducători în cursul acelui întreg, fără să fi fost înrudiţi cu el.

Era atât de înrădăcinată credinţa în trib pentru acel Protector puternic „Soarele”, încât o promisiune făcută lui şi neîmplinită, ne-ar fi atras o grea pedeapsă… de aceea

ziua sorocită sărbătoririi sale se făcea cu un fast deosebit. Preoţii erau cei ce pregăteau ceremonia. Ei se găseau cei dintâi, care să anunţe ziua hotărâtă. Toţi preoţii tribului, în sfat cu Conducătorul şi „bătrânii tri” bului, definitivau numărul victimelor şi felul lor, oameni şi animale. Cititul în astre era oarecum avansat. Puţinii învăţaţi ce-i aveam, erau foarte bătrâni, însă cuvântul lor înlătura şi pe al preoţilor şi chiar pe al Conducătorului.

Beţia sângelui cald era aşteptată cu multă nerăbdare de întregul trib. Preoţii când anunţau ziua hotărâtă pentru ceremonii, toţi în păr, se pregăteau pentru această mare sărbătoare. Femeile mai sensibile, erau mâhnite. Ele poate înţelegeau inutilitatea sacrificării; 120 de nefericiţi victime pentru sacrificare?

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să priviţi câmpul de ceremonii. El este acela pe care l-aţi mai văzut, unde „niful” se dezvoltase aşa de frumos. Este imens. În mijloc blocuri de piatră formează un careu şi în mijlocul acestui careu, se va desăvârşi sacrificarea. Blocurile nu sunt lipite unul de altul, au intervale mari. În aceste intervale mari, dornicii băutori de sânge cald, îşi vor lua locul. Pe blocuri vor sta oficialităţile şi poporul. Blocul cel mai înalt – îl vedeţi – din acest careu, este destinat preoţilor, asistenţilor şi Conducătorului. Cei 6 ce vor face sacrificarea, au locul lor în faţa trunchiurilor de copaci, ce vor fi aduşi odată cu sosirea lor, în mijlocul careului.

Vă schiţez descrierea ce va începe.

Vin… Zăresc învinşii ce înaintează, cântă… nu înţeleg nimic. Cei de faţă au toporişti de cremene, restul luptătorilor „pârga”, convoiul înaintează.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

— Voi conduce discuţia şi voi arăta punct cu punct desfăşurarea acestei macabre ceremonii.

Vedeţi, îşi face apariţia garda preoţilor, ce aduc trunchiurile de copaci, după care urmează cei 6 preoţi ce vor comite sacrificarea.

Îi văd, să fie câte 8 uriaşi ce aduc câte un trunchi,

care este mare şi greu. Aceste trunchiuri sunt aşezate în jurul careului. La mijlocul fiecărui trunchi ia loc un preot cu o toporişcă în mână. Conducătorul Hall, proaspăt investit în această calitate, vorbeşte mulţimii:

„Lobizi, ne găsim reuniţi pe acest loc de sacrificare, pentru a aduce mulţumiri Protectorului nostru cel mai puternic „Soarele", care ne-a dat izbândă în contra înverşunatului nostru duşman „Bolii". Din prinşii în luptă, 120 vor fi daţi lui ca dar. Aveţi ceva de spus?"

Niciun răspuns. Curios, una din victime vorbeşte limba lobidă:

„Conducătorule şi voi Lobizi, ascultaţi-mi cuvântul" Rumoare, un spurcat vorbeşte limba lor.

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Hali v-a arătat că în timpul nostru a fost foarte păcătuitor, dar în acel timp, în cazuri excepţionale, foarte iertător.

Îl văd pe Conducătorul Hall cu mâna întinsă către victimă.

— Cunoşti limba noastră? întreabă el

— Da, Conducătorule, răspunde victima; am cerut cuvântul pentru a vă expune dorinţa noastră. Daţi-mi-l.

— Îl ai, răspunde Conducătorul.

Mulţimea tace, victima începe:

— Conducătorule, Preoţilor şi voi Lobizi, mă adresez vouă în limba pe care am cunoscut-o de mic. În vinele mele curge sânge de Lobid, puteţi voi ca pe a voastră faţă să vă stropiţi cu el? Şi ceilalţi care sunt sortiţi sacrificării, sunt la fel. Nu este mai bine ca noi tineri luptători să ne dăm viaţa pe câmpul de luptă, decât aici pe un trunchi de copac? Spuneţi!

Glasul lui sonor a vibrat atât de puternic, încât Conducătorul fără să mai aştepte răspunsul mulţimii, a strigat:

— Eu Hall, Conducătorul Lobizilor, socotesc cererea ta dreaptă şi dispun eliberarea voastră. Un Lobid nu poate termina pe un trunchi de copac. Limba ta îmi place, este vorbirea mea ca şi a tuturor Lobizilor şi voi ca şi noi

preamărim Protectorul nostru „Soarele61. Să fie aduse 200 de „biolii” pentru sacrificare.

Privesc mulţimea şi pe cei ce erau sortiţi sacrificării şi unii şi alţii sunt şterşi, parcă nu ar mai avea viaţă. Liniştea ce domneşte îi dezmeticeşte pe fiecare. S-au mai întâmplat eliberări, dar nu în masă. Cele 200 de biolii sunt aduse, luna le luminează, mulţimea urlă…

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Lumina atât de puternică a lunii contribuie şi ea la această macabră ceremonie. Mulţimea a uitat de victime. Cei 6 preoţi intră în acţiune, din şase părţi odată sunt aduse de câte 8 uriaşi câte o biolie. Este enormă, înaltă şi suplă. Este întinsă pe trunchi; dintr-o lovitură dată cu toporişca şi capul i-a sărit. Cei dintre intervalele blocurilor de piatră, dau năvală către corpul ce se zbate al bioliei, se apleacă şi-i sug sângele cald… preotul este stropit tot de sângele ei. Urlete îngrozitoare, pârgile se înfig şi ele în corpul cald al sacrificatei. Aşa urmează până ce ultima biolie expiază. Mulţimea de pe blocurile de piatră este în delir… Protectorul Soare a fost îndestulat… Se face ziuă şi ceremonia a luat sfârşit.

Dacă în acel început de ziuă Soarele nu apărea, ar fi fost semn că darurile aduse nu l-au mulţumit. Ar fi trebuit ca în prima noapte cu lună plină să se repete ceremonia, însă cu victime omeneşti. Dar ziua a fost mai puternic scăldată de ratele binefăcătoare ale Soarelui.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt multe de văzut şi mai multe de învăţat. Vă lăsăm cu bine.

„Braşov

Căsuţa dăruită

10.10.1953

Fanfi, Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Noi nu facem altceva decât să redăm starea de fapt, care pentru cei de astăzi, să le fie îndreptar. Civilizaţia în

care trăiam, nu se zbătea în dureroasa agonie, ca acum în acest întreg. La noi credinţa fermă în Aul, nu era absurdă, pentru că nu exista materialism. Credinţa şi ştiinţa au fost surori, ce au împăcat descoperirile ştiinţifice, dovedind astfel starea de fapt a existenţei Lui. Prin aceasta marele Aul a putut să însufleţească universul, recunoscându-se în totul legile Sale, ce guvernau lumea. Coeziunea a sporit şi mai mult, când Fehet ni l-a dat pe Aul în toată splendoarea Lui, din care cauză s-a putut respira şi gusta în plăcere, o adâncă rugă pentru El. Sub influenţa covârşitoare a lui Aul s-a definitivat existenţa spiritului în corp şi supravieţuirea lui după plecare (moarte).

Conştiinţa interioară a Lobidului a păstrat mereu sentimentul întreg al nemuririi sufletului. Dovada este dragostea cu care-şi primea semenul şi ajutorarea pe care se întrecea să o dea primului sărac sau primului în nevoie. Viaţa socială a noastră era legată de un singur şi mare comandament „iubirea între noi”. Prin aceasta am putut ajunge după cum constataţi, la o evoluţie totală, la o purificare generală, la… ceea ce fusesem înainte de prima descălecare (încorporare), „purii. Le” gea cugetării noastre s-a împotrivit continuu împotriva răului, din care cauză războaiele au fost oprite. Tot ce se putea să ne producă chiar cel mai mic neajuns, noi îl înlăturam. Ajunsesem până acolo, încât prin învăţaţii noştri, fără strădanie, să cunoaştem legile universale în care trăiam, din care cauză inteligenţa ne era călăuzită spre înţelepciune şi fericire, atât jos cât şi în casa lui Aul, când trebuia să intrăm.

Cel mai mare rău dintre dăruirile lui Aul era gândirea, dacă ea nu ar fi fost canalizată numai spre bine şi frumos, căci egoismul distruge cea mai frumoasă viaţă concedială dăruită – altfel am fi fost pierduţi. Inspiraţia era mijlocitoarea dintre Aul şi noi. Când reîncarnarea va fi înţeleasă, în afară de cei ce o au, oricare (oricine) ce se găseşte în viaţa concedială plătitoare, o nouă eră se va deschide omenirii, o nouă cale, ce cu siguranţă îi va conduce la puritate.

Noi ne urmam drumul aşa cum îl găsisem, fără ca vreunul dintre noi să îndrăznească să ni-l schimbe, prin impunerea unor legi noi, întru alterarea credinţei ce ne stăpânea.

Reîncarnarea rămâne pivotul şi în întregul acesta, în jurul căruia, atunci când se vor convinge că există, sentimentele de ură vor dispărea, egoismul va fi înlăturat, lăsând posibilitatea fiecăruia să-şi conducă paşii cu toată uşurinţa, spre a scăpa de legea răspunderii, înaintea Judecăţii Supreme. Mijloacele întrebuinţate spre a fi feriţi de socoteli la judecată, trebuie să fie bazate pe frumoasele virtuţi ce ne-au călăuzit pe noi Lobizii.

Bogăţiile sunt date vremelnicilor pământeni, ca prin ele să-şi ajute fraţii la nevoie, nu ca să le înmulţească şi să se desfete în faţa necăjiţilor. Atunci când conştiinţa interioară (intimă) şi cea exterioară au prins acest atribut, să fiţi sigur că aşa-zisa fericire de jos va fi simţită şi societatea sau mai bine zis naţiunile vor merge cu paşi repezi spre fericirea supremă.

Marile reforme pe care Lobizii au fost chemaţi să le înfăptuiască, au adus fiecăruia existenţa evoluţiei superioare, cerută de către Aul. Cu mintea întreagă ne-am dat seama de neegalitatea stărilor sociale, la care am răspuns cu toată inima noastră, împlinindu-le la acelaşi nivel general în care ne găseam. Judecam potrivit evoluţiei ce atinsesem că toţi trebuie să fim fericiţi jos şi feriţi de grija zilei de mâine. Din descrierile de până acum, aţi putut înţelege conduita lobidă, onoarea şi înţelegerea, sub toate raporturile ce ne călăuzeau.

Arătam că femeia lobidă a fost singura căreia îi datorăm aceste fericiri. Era respectată, iar conducerea îi da toate posibilităţile de protecţie, dacă era cazul. Femeia menţinea în cămin virtuţile de care am vorbit şi de la care pornea toată coeziunea naţiunii. Prin ea fericirea lobidă era asigurată. Priveam toate popoarele ce ne înconjurau, ca fraţi ai noştri. Pământul nu se lucra în devălmăşie, căci atât plugul cu cai sau cu boi, şi mai mult, tractorul de acum, nu se pomenea; erau de mult perimate. Aparatele

noastre, maşinile pe care le veţi vedea fără însă a fi descrise, avându-le alţii pe graficul de coborâre, lucrau deodată prin acţiunea puterii solare, desfundând adânc, pe latură de 120 m de-ai Dvs. Era necesar un singur Lobid la această acţiune. De altfel, această invenţie, nu prea departe, va fi şi la Dvs. în universul de acum. Irigaţia însă dădea maximul de randament.

Îmbrăcămintea primilor Lobizi era din piei de sălbăticiuni, însăilate cu ramuri de copaci. Era greoaie şi foarte repede desfăcută. În zilele mele însă rafinamentul îmbrăcăminţii era superior oricăror popoare, fiind provenit din „tisul" atât de cultivat. Cisul (bradul) era un fel de in al Dvs. însă mătăsos şi subţire, ca mătasea de acum, mai trainic şi mai durabil. Arborele avea înălţimea de circa 12 m şi florile sale mergeau de la jumătate până la vârf. O singură tulpină ne da 3 kg de ale noastre, de aţă (fire) lucrate, 36 kg de ale Dvs.

Cea mai însemnată parte a istoriei lobide, constă în faptul că ei au putut într-un timp atât de scurt, să reunească popoarele cele mai puternice într-o singură religie, aceea a lui Aul, primind astfel făgăduiala Lui. Purtarea noastră faţă de ele, dragostea ce le-am arătat, ne-au dat deplina mulţumire a acestor reuniri.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în tot ce s-a trasat până acum, în linii generale, este suficient ca atunci când veţi avea bunăvoinţa să le priviţi – de visu – să fie împlinite toate ce se leagă între ele. Paginile vor fi mici pentru mulţimea aprobată la împlinirea „Cărţii". De aceea vă rugăm respectuos să ne înţelegeţi şi să aşteptaţi fericitul moment de introducerea Dvs. în viaţa lobidă.

— Marpha şi Fanfi, dacă sunt multe încă de comunicat în ceea ce privesc pe Lobizi, ele vor mai fi arătate?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Tot ce trebuie arătate (redate), fiţi sigur că vor fi indicate în dialogurile ce vor urma, atunci când veţi putea vedea oraşele lobide. Nimic nu va scăpa din tot ce sunt

aprobate dezvăluirilor. Până atunci odihna vă este necesară.

Braşov

Căsuţa dăruită

23.10.1953 / orele 14, 50

Marpha, Fanfi

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom profita de singurătatea în care vă găsiţi, pentru a vă introduce în viaţa lobidă. Totul este aranjat şi numai aprobarea Dvs. O cerem, ca să putem începe.

— Da, să începem Marpha.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Va fi nevoie de unul din locuitorii de atunci, care să dea explicaţiile încuviinţate. îl vom găsi acolo. Să mergem.

Mă simt uşor, purtat şi parcă pe aripi. Este frig. Pentru prima dată fac o astfel de „purtare" ziua. Mergem sus, sus de tot. Soarele este atât de aproape şi cu toate razele lui, frigul tot m-a cuprins.

Trecem munţi, ape, păduri, oraşe şi sate şi mergem înainte, mereu înainte. Nicio vietate în jurul nostru.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ne găsim deasupra fostei capitale „Visila44.

Ne-am oprit. Privesc în jos cum coborâm; cu cât ne apropiem de pământ, disting casele, drumurile perfect drepte şi aşezarea oraşului ca într-un fund de oală.

— Fanfi

Vă rog respectuos a-mi îngădui să pot lua contact cu „sfatul64 pentru prezentare.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să nu vă impresioneze înfăţişarea acestui fericit popas.

— Marpha, ce sunt pomii aceia de acolo?

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu sunt pomi, par doar să fie. Sunt Fanfi cu sfatul ce

l-a avut şi Găsi (ghidul) între ei. Vă ies în întâmpinare.

Sunt uluit. Într-adevăr pomii – cum i-am crezut eu – înaintează spre noi. S-au apropiat, îi văd, sunt mulţi uriaşi, toţi bătrâni, cu bărbile lungi şi albe şi foarte puţin încovoiaţi.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Cel ce s-a detaşat şi înaintează spre noi, este Conducătorul Fanfi, cu înfăţişarea trupului de atunci. Acest uriaş, mai înalt ca ceilalţi, se găseşte în faţa noastră. Sunt înfiorat.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt Fanfi, nu mai am figura iniţială, am luat-o pe aceea ce am avut-o, ca ultimul Conducător al preafericitului popor Lobid. Am oprit sfatul şi pe Găsi, spre a vă face o scurtă descriere a lor. Sfatul are lipsă 21 de înţelepţi, ce i-am avut şi care se găsesc în întregul acesta în vieţi concediale plătitoare. Prezenţi sunt 49 plus Găsi, ce are să vă introducă în viaţa noastră, din timpul sătrfacela). Tot ehvă-va arata” îiT-sentrrtimp mitologia lobidă, care a înrâurit atât de puternic viaţa noastră. Are să vă placă.

Mă uit cu atenţie la Conducător. Dacă întind mâna mea, fiind în picioare la genunchi, nu-i ajung. Este formidabil de înalt şi masiv. îmbrăcat într-un halat alb mătăsos, are o cingătoare şi poartă sandale. Barba îi ajunge mai jos de coapsă şi nu este albă complet; gura îi este mare, dinţii laţi şi albi strălucitori, urechea lui este mai mare decât capul meu. Părul său lung îi este adus spre ceafă. Este ceva ce te înfioară în arătarea aceasta.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Desigur că mărimea Lobidului vă sperie. Vedeţi, în întregul acela al 15-lea, aşa erau oamenii. Ştiinţa de acum, din întregul acesta, nu a putut concepe aşa ceva. Ea nu a recunoscut decât excepţii de înălţimi, cum a fost Maximilian, Petru cel Mare, Constantin etc. Şi care niciunul nu depăşea 2, 70 m. Ştiinţa cunoaşte puţine mii de

ani şi totuşi s-au găsit în rocile granitice, cele mai bune păstrătoare, oseminte de animale, ce au îngrozit pe descoperitori. Dacă au fost aşa de enorme scheletele găsite, nu era normal ca şi oamenii, ce au trăit în timpul acela, să fi fost de talie colosală? Pentru că ating ştiinţa, să-mi fie permis să arăt temeiurile puerile din întregul acesta, ce pe dibuite şi pe supoziţii, au format-o întregitorii ei. Era, se înţelege epoca fixă începută cu numărătoarea anilor. Era arhaică este estimată la un miliard şi 200 de milioane, atât cât s-a apreciat vârsta pământului. Deci s-au apropiat de un întreg (un singur întreg), adică cinci sute de milioane evoluţie şi cinci sute milioane involuţie, din cele 33, minus acesta, câte au existat. Dar se mai spune că pământul a fost desprins din soare, lună, poate cu un miliard de ani în urmă şi schimbările survenite în necontenite stări, le-au denumit „ere”. Da, este adevăr supozabil ştiinţific, ce unii au avut o parte din mintea trecutului şi au putut prin ea să conceapă un adevăr, ce astăzi este în parte sprijinit pe dezvăluirile noastre, însă nu este exact că pământul a fost desprins din soare sau lună, el a fost creat de la început pământ, ca şi omul, om. Înfăţişarea lui a fost în raportul întregilor.

Într-un întreg a fost mai puţin pământ şi ape mai multe, ca într-un alt întreg, să fie ape mai puţine şi pământ mai mult. Geologia, care are ca primat studiul materialelor compuse ale pământului, natura lor, ca şi situaţiile inerente timpului, a putut să creeze erele, de care am vorbit. Nu avem căderea să le fixăm, ele rămânând în sarcina viitorilor fraţi, care vor arăta cu exactitate începuturile acestora, fiindu-le înscrise pe graficul de coborâre.

Nu putem trece de acest subiect, fără să arătăm adevărata vârstă a pământului, cum este arătată mai sus (500 milioane de ani de evoluţie şi 500 milioane de ani de involuţie, însumează un întreg, iar 33 de întregi, însumează 33 de miliarde de ani.

Oamenii la începutul unui întreg au statura colosală, o viaţă destul de lungă, necesară ca evoluţia primară să

poată avansa spre maturitate. Uriaş la Lobizi eram eu, pentru că depăşeam înălţimea normală şi pentru care am fost ales Conducător.

Am dori să nu vă reţinem prea mult astăzi, totuşi trebuie să vă familiarizaţi cât de puţin cu noi Lobizii. Avem atâta timp înaintea noastră şi totuşi nu prea îndelungat pentru Dvs. Respectuos vă rugăm să ne permiteţi să vă prezentăm Sfatul înţelepţilor şi pe Găsi.

La un semn al lui Fanfi, Sfatul înaintează. Este ceva ce nu se poate descrie; 49 de înţelepţi, niciunul mai tânăr de 9.000 de ani de ai noştri, este ceva de neînchipuit. Fac cerc în jurul nostru, în stânga stă Marpha, în dreapta stă Fanfi. îi privesc pe toţi. Bărbile lor îmi dau aceeaşi impresie, ce am avut-o când la începutul uceniciei mele spirituale, mă făcea să mă mir de flecare.

— Aceşti 49 de fraţi ce vă stau în faţă, au făcut parte din sfatul înţelepţilor, ce m-au ajutat să conduc treburile poporului lobid. Ei au putut ca prin dreapta lor judecată să rămână cei mai fericiţi din toate întregurile trecute.

Privesc portul lor, toţi sunt îmbrăcaţi la fel. Halate albe mătăsoase, cu cingătoare şi sandale, ca şi Conducătorul lor. Se prezintă înaintea mea cel mai bătrân dintre înţelepţii sfatului lui.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt Risi, am făcut parte din Sfatul înţelepţilor, numit de către Conducător, când acesta împlinise 7.000 de ani şi am servit 3003 ani în Sfat, când întregul s-a sfârşit. Primirea acestui post în dregătoria lobidă, nu atingea dragostea de care eram călăuzit faţă de semenii mei. Postul meu era vacant prin decesul lui Sili, astăzi judecător de scaun în Diviziunea Dreptăţii Eterne, pe care l-a ocupat. El este prezent şi dacă veţi permite, are cuvântul său de spus.

După mine va vorbi el, continuă Risi. Ţin să arăt că hotărârile ce luam în Sfat, trebuiau să fie unanime, nu existau hotărâri cu opinii separate; totul era la unison. Dacă poporul Lobid a avut fericirea să purifice, ca să devină „puri61, se datorează şi înţelegerii lui şi hotărârilor

noastre, ca şi cataclismului. Să fiţi fericit!

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Aţi aprobat prezentarea lui Sili.

Sili a ieşit din careu şi se prezintă

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt Sili, judecător de scaun în Diviziunea Dreptăţii Eterne, prezent aici în recapitularea vieţii lobide. Am servit în Sfatul înţelepţilor timp de 5820 de ani, numit de către Conducător, la primirea conducerii sale. Am fost fericit pentru gândurile mele, ce întotdeauna au fost cu iubiţii de Sus. Greşeli în viaţă nu am avut. De când Fehet ni l-a dat pe Aul, cu adevărat am fost fericit. Nu poate fi jos o mulţumire trecătoare mai mare, decât atunci când ai certitudinea Stăpânului de Sus. Cei 70 de înţelepţi erau socotiţi „unul44, ca şi Sus, unde cei 49 de Judecători de scaun în Diviziunea Dreptăţii Eterne, formează „unul64 aşa sunt date verdictele noastre.

Viaţa lobidă a fost închegată în dreptatea vieţii spirituale; a putut să sfârşească printr-o curată puritate, în cataclismul ce l-au consumat Lobizii. Acest cataclism era necesar deplinei purităţi.

Dacă vă găsiţi Dvs. în mijlocul nostru – viaţa noastră de atunci – aceasta se datorează nefericitului frate alunecat (I.V.S), care printr-o nesăbuită judecată, a putut să facă să se înlăture „Stăpânul44. El se găseşte în cea mai umilă şi dezgustătoare clasă, a 13-a. Ca Respectat şi Fericit Frate al celei mai Sublime Clase, a 2-a, aveţi – şi o veţi face – să readuceţi pe rătăciţi la credinţa Sublimă a Domnului, ca să formeze „Turma şi Păstorul44.

— Frate Sili, ca judecător de scaun în Diviziunea Superioară a Dreptăţii Eterne, poţi avansa?

Sili

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sigur, în clasa a 3-a a Diriguitorilor Coordonatori.

Dragostea şi respectul spiritual ce sălăşluieşte în mine, îmi dă putinţa să vă mulţumesc în totalul lor, pentru clipele fericite ce mi-aţi hărăzit, să retrăiesc trecutul şi să

pot vorbi cu Dvs. Respectatul şi Fericitul nostru Frate mare. Să fiţi fericit!

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Respectuos vă rog să-mi îngăduiţi să vi-l prezint pe Găsi. El a fost tot un Lobid, cam de aceeaşi înălţime şi a trăit alte vremuri.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Sunt Găsi, nume ce l-am purtat în prima viaţă în întregul al 15-lea. Am avut 7 încorporări în acel timp. Fiecare dintre ele a marcat o evoluţie, spre fericirea mea. Dar să părăsim aceste locuri, spre a putea să fac înţelegerea Dvs. cât mai bună.

Marpha

Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru ca desfăşurarea vieţii lobide din timpul acela să reiasă cât mai clar, Găsi în unire cu compartimentul clasei a 6-a, va pune la dispoziţie tot ce este permis să arate.

Am părăsit locul unde poposisem şi ne îndreptăm către punctul arătat de Găsi.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ne găsim pe un drum natural, după cum vedeţi. Aceasta era şoseaua principală ce ducea către „Centrul64 tribului, ce era aşezat în mijlocul unei poieni, atât de atrăgătoare, încât am uitat de grozava înălţime a lor. Casele statornic aşezate sunt construite din bârne şi acoperite, aş spune, cu stuf şi pământ. Înălţimea lor însă este colosală, poate 30 de in înălţime.

Am trăit cu multe milioane de ani înaintea sfârşitului acelui întreg, în prima mea viaţă concedială încercatorie şi întunericul a fost purtat cu progresivitate.

Vedeţi, fiecare casă are grădina ei, fiecare femeie a noastră lucra pentru casa ei. Priviţi atât la dreapta cât şi la stânga, în faţa intrărilor, femeia lobidă”.

Adevărat văd, văd femeia lobidă, nu este atât de

înaltă ca bărbatul, dar foarte puternică. Ne apropiem de cea din dreapta; surâde. Poartă halat ca bărbaţii, iar încălţămintea este făcută din piele de „cari”, bivol de mărime gigantă – îmi spune Găsi. O privesc mai cu atenţie, este frumoasă, linia feţei bine conturată, ochii mari şi umezi indică bunătatea, sprâncenele arcuite şi îmbinate cu gene mătăsoase şi lungi, arată tenacitatea cu care înfrunta pericolele. Deşi distanţa de la ea la mine este de vreo 10 m totuşi impresia ce-mi lasă, este cât se poate de bună.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Această femeie lobidă pe care o admiraţi, este şi a făcut parte din categorisirea femeilor urâte. Puteţi sta de vorbă cu ea.

— Fanfi, nu ştiu ce aş putea vorbi cu ea.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Să mergem mai departe căci timpul trece şi puteţi suferi fizic din prelungirea acestei şedinţe. Vă voi arăta că în timpul meu, religiile erau formate şi la un trib ca al nostru era şi natural ca ele să fie împărţite după capacitatea şefului casei.

— Găsi, tribul vostru era mare?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Tribul în care am coborât era numeros, atât ca formă cât şi ca dimensiuni era mare, însă fioros în lupte.

Voi arăta împărţeala lui pe credinţe:

1. Partea de sus a tribului, cum era aşezat, adora „astrele” şi era cea mai frumoasă.

2. Cea de mijloc îşi formase o imaginaţie pentru animale, flori, cărora le atribuise o putere mai mare ca a lor. De exemplu: „vaca”, care da lapte, o „floare” ce împrăştie parfum, „apa” şi altele.

3. Cea de jos, „idolatria”. Aceasta îşi avea izvorul în vise. Odată cu mitologia, vom îmbrăţişa şi aceasta.

Jertfele ce s-au adus Protectorilor noştri zei, sunt inimaginabile trecătorilor de acum.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

V-am obosit prea mult, urmând când veţi binevoi, să continuăm. Ne reîntoarcem în formaţia următoare: Găsi înainte, eu la mijloc, Marpha în dreapta şi Fanfi în stânga. Am sosit, frigul însă nu a dispărut.

Braşov

Căsuţa dăruită

4.11.1953

Marpha, Fanfi, Găsi, Hali

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ignoranţa în care ne-a găsit în viaţa aceea dragostea pentru frate, a fost cu mult mai apropiată în încorporările următoare. Pe măsură ce timpul îşi consuma trecerea, evoluţia începea să-şi consolideze puterea sa. Am fost rMcit-i… şi inteligenţa unora nu prea era băgată în seamă. Dai respectul acordat Protectorilor, ne făcea să înţelegem puterea lor şi frica de pedeapsă începuse puternic să-şi facă loc în subconştientul nostru. Desigur că mulţimile ce vor petrece viaţa noastră de atunci, vor pretinde un „alibi” (o dovadă) a existenţei ce am avut şi această parte de rămăşiţă nu va putea fi găsită acolo… unde Marpha vă va indica, căci trecerea timpului a distrus totul.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Purul din orice întreg va putea din proprie iniţiativă, pentru îndreptarea (redresarea) păcătuitorilor de jos, să ceară o grabnică încorporare.

— Fanfi, cine era dat sacrificării şi care erau nelegiuirile capitale ce puteau să ducă pe păcătuitor la ispăşire?

— Vă va răspunde Hall.

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

1. Spurcarea căminului, petrecut pe timpul meu, prin luarea sclavei drept femeia lui în cămin şi aceasta atrăgea pedeapsa cea mai gravă pentru amândoi „sacrificarea”.

2. Paricizii

3. Criminalii de rând

4. Vinderea sclavilor la străini şi aceasta era foarte, foarte rară.

Criminalii de rând erau cei mai mulţi; aceştia comiteau astfel de acte din cauza trândăviei, ce-i silea, să-şi caute hrana nemuncită. Paricizii, erau şi ei foarte rari, dar erau. Vin apoi, şi cei mai numeroşi, prinşii în lupte şi sclavii recalcitranţi, bărbaţi şi femei.

Înainte de ziua ceremoniilor, „nedemnii" erau expuşi mulţimilor în cercul în care urmau să fie sacrificaţi… Mulţimea gălăgioasă îi batjocorea… Băutorii de sânge cald mai ales, îşi socoteau mai bine prada. Nefericitele victime neputincioase, aşteptau resemnate sfârşitul.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom arăta filiera urmată, pentru ca o victimă nefericită să cadă pradă sacrificării. Mai întâi, ca cineva să fie bun pentru astfel de expiaţiune, în afară de prinşii în lupte, trebuia pentru vina sa să fie tradus înaintea Conducătorului, Judecătorul Suprem al tribului, care şi el la rândul lui se sfătuia cu Bătrânii şi Preoţii tribului. Dacă însă pricina se consuma în ajunul ceremoniei, pedeapsa ispăşirii era amânată pentru următoarea sacrificare, în care timp condamnatul era lăsat liber.

— Găsi, el nu putea fugi?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Toţi graţiaţii, oricine ar fi fost ei, trebuiau să poarte amprenta iertării. Priviţi piciorul meu stâng.

Văd de la genunchi mai jos, pe o întindere de jumătate metru, lipsa totală a pielii; carnea era vindecată.

Se presupunea că din moment ce a fost găsit bun de sacrificare avea vină mare, însă ca să nu rămână nepedepsit, i se aplică acel stigmat victimei. A doua oară, dacă ar fi apărut înaintea Conducătorului, o negaţie nu era posibilă, vorbea amprenta şi iertarea de data aceea nu se mai putea acorda. După cum vedeţi, Conducătorii noştri nu

ne guvernau cu cruzime şi el putea să hotărască de unul singur – rareori însă şi aceasta în mod excepţional, cazul Boliilor – cu prinşii în luptă este revelatoriu.

În treacăt am arătat câte puţin din multele stări sociale ce guvernau poporul lobid la începuturile lui, început de evoluţie, de maturitate.

Mai erau torturi ce se aplicau refractarilor, pentru fapte mai puţin grave, care aveau ca scop îndreptarea rătăcitului. Bătaia în public era cea mai uzitată. Prin astfel de procedee s-a putut frâna trândăvia, ca încet şi pe nesimţite să se formeze caracterul lobid.

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prăzile luate de la învinşi, erau împărţite luptătorilor, ca şi sclavii şi uneltele. Unii erau trimişi la locurile lor, aceasta ca recompensă, a devotamentului şi curajului lor, iar o altă parte mai numeroasă întrebuinţaţi la diferite munci. Femeile cele mai frumoase luau loc la coada tribului, unde dezmăţurile nu mai conteneau.

Multe fapte bune am putut face în timpul conducerii ce am avut.

Deşi tribul era numeros, am putut menţine credinţa fiecărui şef de casă cu familia lui. Nu pregetam să-mi impun voinţa, unde judecata mea găsea o nedreptate.

Nu era uşor să conduci un trib aşa de numeros, de curajos, dar indolent. Lobidul, în general, în timpul acela, nu era răzbunător. Primea cu resemnare hotărârile date, chiar dacă era… bun de sacrificare. Când vi se arăta din mitologia lobidă, veţi putea vedea însemnătatea acestei resemnări.

— Hali, schimbul în natură cum se făcea? Aveaţi măsurători? Nu se înşelau unul pe altul?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Măsurători nu aveam, însă schimbul se făcea „la ochi64. Sistemul de unitate materială nu se pomenea; mai târziu însă Lobizii au avut, lungimea masa, greutatea şi secunda, ca timp. Arta lobidă a timpului meu nu era

dezvoltată. Casele ce le-aţi văzut au fost cele mai avansate ale arhitecturii noastre. Lipsa îngăduitoare a acestei culturi, a făcut ca progresivitatea să meargă încet. Bărcile de apă erau amenajate din copaci, care lucrate, săpate cu toporişca, ne erau atât de necesare. Aceste trunchiuri săpate în interior, erau utilizate la pescuit şi la trecerea apelor de pe o parte în alta. Ele erau mai ales utilizate în lupte, pentru încercuirea duşmanului. Numai după cucerirea Grazilor, arta lobidă şi-a început ascensiunea, ca şi cultura ei. 1

Urletele auzite la ceremonii erau rugi adresate zeului Protector „Soarele" şi mulţumirea ce i se aducea că erau învredniciţi să poată bea sânge cald.

— Hali, dacă un om era nedemn (nevrednic) şi condamnat sacrificării, sângele lui cald nu-i spurca pe băutorii lui?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Tocmai în această întrebare stă toată filosofia mentalităţii noastre. Prin trecerea timpului, am presupus că din moment ce condamnatului i s-a tăiat capul şi Protectorul i-a primit viaţa Sus şi corpul lui s-a purificat şi sângele cald ne era lăsat de Protector tocmai pentru iertarea păcatelor noastre şi că el aparţinea vieţii, ce i-a pulsat ratei sale.

— Hali, cu corpul executatului ce se făcea, îl mâncau băutorii de sânge cald?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu, corpurile atât ale animalelor cât şi ale oamenilor, erau îngropate. Ele aparţineau Protectorului şi era o impietate să te atingi de ele, după îngropăciune. Ar fi atras mânia Protectorilor (lui).

Cu aceste precepte trăiam noi şi aşa s-a mers până la epoca fericită, când Fehet ni l-a dat pe Aul. Conducător fiind am putut în timpul meu, să pot vedea greutăţile vieţii ce petreceam şi pe cât puteam, le îndulceam. Eram mărinimos cu cei slabi şi săraci. Hotărâsem ca o parte a

vânatului şi a peştelui prins, să fie dată şi săracilor. Treceam cu vederea de multe ori şi iertam fărădelegile comise de supuşi. Îmi consolidasem prin acest fel vedere conducerea şi simpatia supuşilor creştea mereu. Atunci când ne găseam în pericol, era suficient să-l arăt, ca luptătorii noştri să fie gata de jertfe.

— Hali, în ce an se găsea de la începutul întregului, viaţa concedială în care te-ai aflat Conducător al Lobizilor?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu cunoşteam numărătoarea anilor, ne lipsea scrierea şi învăţaţii. Aceia pe care îi aveam, cunoşteau numai astrele. Trăiam, după cum veţi vedea, în întuneric. Muzica era mai mult un amestec de chiote stridente şi urlete sălbatice. O armonie a sunetelor nu se născuse încă în timpul meu. Ca să posezi muzica, implică şi o cultură, şi o cultură ca să trăiască îi mai trebuie învăţaţi ca să fie perpetuată şi-i mai trebuie şi… carte. Prin ele civilizaţia progresează.

Mai târziu însă pe măsura descălecărilor şi împlinirii graficelor, s-a putut forma o civilizaţie lobidă, pentru ca în timpul conducerii lui Fanfi, să fie desăvârşită. Ea atinsese sublimul.

Priveam viaţa ca ceva real şi înfruntam legile naturii cu voie bună. Tribul şi toţi supuşii primeau resemnaţi hotărârile Conducătorului. Educarea copiilor nu era organizată, ei primeau tot ce puteau să aibă de la părinţii lor. Prin această formare, nu se obţinea nimic mai mult decât starea în care ne-am găsit atunci. Micile descoperiri de către spărgătorii de piatră şi cioplitorii în lemn, ne-au uşurat mult viaţa de cămin. Aveam cuţite de cremene, găleţi de lemn, oale de piatră şi multe mărunţişuri necesare gospodăriei. Aceste mici descoperiri au însemnat o mare evoluţie a epocii pietrei şi lemnului cioplit, în care am trăit. Viaţa îndelungată ce aveam, contribuia la starea precară ce o găsisem. Nu erau însă lipsiţi de răbdare. Această virtute, legată de speranţă, o petreceam uniform, căci judecata în care ne aflam nu era strălucitoare, însă

era adâncită prin temeiurile vieţii de toate zilele. Prin aceasta neghiobia noastră era scuzabilă şi totuşi ajunsesem la un adevăr „Protectorii”. Simţeam puterea lor, pentru care organizarea noastră se întărea în credinţa noastră.

Braşov
Căsuţa dăruită
5.11.1953 / orele 10 dim.
Marpha, Fanfi, Găsi, Hali
Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Ne vom permite să analizăm întregul în care trăiţi, în general, făcând atunci când va fi necesar o incursiune în mentalităţile ce au contribuit la o apropiere de starea socială, a judecăţii primite în începutul evoluţiei mature.

— Hali, poţi să-mi spui cum se făcea munca pe câmp?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Fie prin revărsarea apelor sau a ploilor, pământul moale era scormonit cu „pârgile”, după care sămânţa era împrăştiată. Recolta bogată permitea tribului numeros culesul ei şi viaţa era asigurată.

— Hali, aş dori să ştiu cum se mânca recolta?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

După ce boabele de orez erau curăţate de pe spice, se uscau şi în fiertura oalelor de piatră se frăgezeau şi apoi se mâncau. Nu aveam nici linguri şi nici furculiţe, se mâncau cu mâna (din palma făcută căuş). Ca o cunoaştere a mesei luate de o familie lobidă, vă rugăm să priviţi această scenă. Tabloul se desfăşoară astfel:

La o masă improvizată de lemn, amenajată cu toporişca, lungă cam de 15 m şi lată de 10 m; împrejurul ei stau tatăl, mama şi trei feciori. Masa este acoperită cu piele de biolie. În faţa fiecăruia văd un ceaun de lemn, săpat în interior, cu circumferinţa neegală, mare şi adânc, plin cu came de biolie. Aceste ceaune sunt aduse pline la masă de către mamă. Mâna, degetele, sunt întrebuinţate

drept furculiţă şi dinţii, cuţit. Deşi au flecare câte un cuţit de lemn, nu-l întrebuinţează. Sare nu văd, că nu există. Au însă grijă să nu stropească pielea ce acoperă masa. Câte o halcă întreagă introduc în gură şi mestecă cu poftă. Al doilea fel, orez fiert, scăzut de tot. Cu palma îl scot din ceaun şi-l bagă în gură. Cred că o singură palmă cuprinde 1 kg de orez.

— Hali, să mergem.

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

V-a îngrozit. Şi în întregul acesta, nu cantitatea, ci metoda, tot aşa a fost. Mi-aş permite să vă rog să vă informaţi de masa unora de acum, din întregul acesta, în viaţa în care vă găsiţi. Mai sunt populaţii care trăiesc în sălbăticie şi care au o masă mai dezgustătoare la vedere, ca aceea pe care aţi văzut-o.

Libertatea în trib era desăvârşită, traşi la răspundere erau numai cei ce erau reclamaţi sau prinşi în fapt. Vânătorile şi pescuitul erau practicate pe scară mare. Pescuitul era mai greu, căci peştii erau în apă, totuşi se prindeau mulţi peşti. Trunchiurile pentru apă (bărcile) ca şi pârgile, erau indispensabile prinsului de peşte. Pârga ascuţită bine de tot la vârf, lăsată cu două mustăţi în formă de cange, la vederea peştelui era aşa de bine aruncată, că era sigură de prinderea acestuia. Cu „bisa”, barca, în larg, apa limpede, vânătorul numai ochi, iscodea apa şi apariţia peştelui îl făcea să preţuiască distanţa. Pârga avea 30 m lungime, 3 inşi înfig pârgile deodată, către cap, mijloc şi coadă, apa se înroşeşte… îl trag către „bisă, al” 4-lea manevrează toporişca, o lovitură în cap şi vânatul este băgat în a doua bisă. Cu sălbăticiunile era mai uşor, erau puncte fixe, erau pe pământ.

Începuturile vieţii noastre, ce mergea cu paşi înceţi către evoluţia matură, vi-l arătăm în linii mari, pentru că vieţile concediale foarte lungi, nu puteau să dea mai mult decât inteligenţa, puteau să creeze. Este drept că nevoile erau extrem de mari şi viaţa zăgăzuită în obiceiurile perpetuate din om în om, îşi urma cursul cu mici

descoperiri, ce revoluţionau viaţa noastră. În viaţa mea primă, femeile nu erau luptătoare, ele rămâneau la îngrijirea gospodăriei şi creşterii copiilor.

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în timpul meu, al ultimei vieţi concediale plătitoare din întregul al 15-lea, Fehet a putut prin raţionamentul său atât de judicios, să facă transformarea Protectorilor într-unul singur „Aul”, cel mai mare, cel mai puternic şi deloc pretenţios; sub influenţa acestei schimbări necontestate, fericirea a putut cuprinde toate spiritele prezente jos.

— Fanfi, de ce Aul nu era pretenţios?

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu era pretenţios pentru că nu i se aduceau sacrificii, nici de oameni şi nici de animale. El era numai „Stăpânul” ce ne guverna şi de care aveam frică. Pedeapsa Lui ar fi fost crudă... Veneraţia de care se bucura era înrădăcinată în fiecare Lobid sau credincios al său. La timp veţi cunoaşte toate acestea mai pe larg.

— Hali, în timpul conducerii aveaţi sărbători de odihnă?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Trândăvia în care ne găseam, toate zilele erau de odihnă însă siliţi din cauza gurii, părăseam trândăvia şi mergeam la vânat. Sărbători de odihnă erau cele de sacrificare în cinstea „Soarelui”, sau a altor protectori mai mici; cele de lună plină, când Conducătorul cu bătrânii se sfătuiau în comun; apoi destrăbălarea, după câştigarea luptelor, când ne făceam de cap cu sclavele.

— Hali, aş dori să ştiu de ce sclavele „spurcau” căminul dacă l-ar fi locuit, iar luptătorii nu se mânjeau de aceste spurcăciuni, când se destrăbălau cu femeile?

Hali

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, f

Vedeţi, o mentalitate în obiceiurile acelui întreg, transmisă şi nouă.

Infestarea acelor destrăbălări avea scop, înmulţirea populaţiei. Spurcarea căminului se datora respectului datorat femeii lobide.

Braşov

Căsuţa dăruită

6.11.1953

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Viaţa în care m-am găsit nu era deloc rea faţă de începuturile, când hoarde rătăcitoare, viaţa era chinuită, lipsa de hrană mult simţită din cauza puturoşeniei şi a lipsei de unelte şi în plus ura ce ne separa, din cauza femeii. Pe nesimţite însă, ideea de solidaritate şi ajutor reciproc şi-a făcut loc, astfel că ea a rămas adânc înfiptă şi purtată cu mult folos. Protectorii, cultul strămăşilor noştri, erau cei care impuneau respect desăvârşit.

Veţi cunoaşte din celelalte vieţi ale mele – cum timpul trecea – alte încorporări se consumau şi alte inteligenţe apăreau. Cârmuitorii se sileau pe cât le îngăduiau vederile şi stările de fapt, să organizeze viaţa socială la gradul mulţumirii fiecăruia. Era greu, foarte greu chiar şi totuşi s-a atins această perfecţiune, târziu de tot, dar s-a atins.

— Găsi, peştii vânaţi din viaţa aceea, erau mari?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Faţă de mărimea noastră erau mari. „Ganarul” obişnuit măsura de trei ori înălţimea unui Lobid; spun aceasta pentru că nu aveam nici unitate de măsură sau greutate. Numai cu pârga putea fi vânat. Era peştele ce ne plăcea mai mult. Mai erau multe, multe alte specii de peşti, mai mari sau mai mici. Ca o reminiscenţă din întregul al 15-lea, a rămas „balena64 de azi, mai scundă decât ganarul, lungă de circa 20 m şi grea cam de 100.000 kg (măsurătorile Dvs.). Ca etate depăşea 1.000 de ani.

— Găsi, cum aţi ajuns să fierbeţi mâncarea?

Găsi înţeleg întrebarea. Aşa s-a pomenit. Femeia noastră mergea dimineaţa la poalele muntelui, unde focul nu se stingea şi lua tăciuni aprinşi cu cenuşă. Venea acasă

şi-i aţâţa, peste care punea vreascuri. Greaua oală de piatră aşezată pe două pietre, se încălzea şi ea plină cu apă se punea carnea, orezul sau ce era pentru masă şi... fierbea până ce era gata. Apoi focul era stropit cu apă. Aşa s-a pomenit din tată în fiu. N-am ştiut cum a luat naştere focul, nu aveam cărţi şi nici scrieri dar atunci când îi va veni rândul şi focul îşi va primi „destăinuirea. To” ţi credeau că focul este un copil al soarelui.

— Găsi, de ce se turna apă pe foc după ce se termina fiertura?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru respectul ce-l datoram Protectorului nostru Soarele, se turna apă, ca să nu fie spurcat de vreo sclavă. Mai de mult arsese casa unui Lobid, cu copiii ce locuiau în ea; sclavele scăpase. Intervenţia tribului nu folosise la nimic. Mulţi au scăpat cu arsuri grave şi au suferit îngrozitor. Sclava spurcase focul şi drept pedeapsă Protectorul supărat a ars casă, pe copii şi pe cei ce au intervenit în contra voinţei sale.

— Găsi, cum se face că sclava se găsea în căminul unui Lobid; după câte aţi arătat, sclavele se găseau la coada tribului şi ţinute pentru destrăbălare.

— Găsi în multe cazuri sclavele erau întrebuinţate la diferite munci, însă fără ca să o prindă seara în cămin. Această măsură a fost luată după ce arsese casa de care am pomenit. De atunci sclavele nu mai aveau acces în cămin.

— Găsi, mitologia lobidă este frumoasă?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Are să vă placă. După ce voi arăta câte puţin din celelalte vieţi ce am petrecut în întregul al 15-lea, voi arăta şi din mitologia lobidă.

— *t* – *fu* – Braşov

Căsuţa dăruită

9.11.1953

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Prima viaţă a lui Găsi este împlinită; urmează a 2-a. Dacă va mai fi nevoie de completări pentru cele 7 vieţi ale sale, vor fi făcute.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis, în a doua viaţă concedială plătitoare, am coborât în acelaşi trib lobid, însă încorporat (întrupat) în faţă. Trecutul nu-l cunoşteam, prezentul de atunci întunecat şi viitorul ascuns.

Eram singurul copil, casa era mare şi încăpătoare, o altă ordine socială era întronată în trib. Mă găseam pe aceleaşi locuri unde îmi petrecusem prima viaţă. Mintea trecutului îmi lipsea cu desăvârşire, însă de multe ori aveam intuiţia că mai fusesem cândva acolo. Mama mea lucra cu nif

(trestia aceea arboriferă), tatăl meu se îndeletnicea cu vânatul, pescuitul şi munca câmpului. În bătătură aveam două sclave tinere şi în viaţa aceea focul se lua tot de la poalele muntelui. Nu se cunoştea scrierea, progrese mari, după cum constataţi, nu se făcuse. Aceleaşi obiceiuri – deşi trecuseră

300. O de ani – în afară de sclave care mai spurcau căminul. Vă redau această stare pentru a putea urmări firul civilizaţiei noastre.

Aveam 210 ani, când împinsă de nevoile gospodăriei, am luat parte la o vânătoare de biolii; eram în ceată fete şi băieţi. Vânatul a fost îmbelşugat. Atât tatăl cât şi mama mea, erau mulţumiţi de puterea mea. La o astfel de vânătoare am putut lega o prietenie mai strânsă cu Varlig. Acesta era recunoscut în trib ca cel mai puternic şi curajos tânăr. Ne plăceam. Tatăl său era preotul ce avea putere absolută în dregătorie. Era rău şi ursuz. Varlig ne vizita mereu căminul, însă cum ne spunea el, avea dojeni din partea tatălui său. O legătură nu era posibilă. Părinţii mei, care cunoşteau sentimentele marelui preot, mă povăţuia să încetez legătura cu el. Eram încăpăţânată şi nu vedeam decât dragostea mea. Varlig de asemeni înlătura dojenile

părintelui său. Ne vedeam mereu, fără ca el să abuzeze de slăbiciunea mea. Întregul trib cunoştea sentimentele noastre reciproce şi toţi aşteptau ziua când vom fi împreună. Obiceiul pământului îşi urma nestingherit şi nealterat drumul legăturii noastre. Atmosfera din trib ne era prielnică nouă, însă frica de puterea preotului, era când unanimă când discordantă. Varlig pentru a pune capăt acesteia, se hotărăşte la un război cu părintele său. Momentul era bine ales.

Se apropia sărbătoarea Protectorului şi întregul trib se pregătea pentru aceasta. În poiană Conducătorul, preoţii şi bătrânii sunt adunaţi. Lună plină… sunt mulţi, cam 8.000. Se discuta darurile Protectorului, când Varlig se ridică şi spune tare:

„Conducătorule atotputernic şi voi bătrâni înţelepţi, vă arăt durerea mea. Tatăl meu, marele preot ce este de faţă şi care se opune întemeierii căminului meu, m-a făcut să vin înaintea voastră cu hotărârea ce am luat, ca să vă cer răspicat ca printre darurile ce veţi aduce Protectorului să figurez şi eu Varlig, fiul marelui preot. împreună cu mine să fie şi Ghira, iubita mea. Ea este de acord cu mine. Dorim ca sacrificarea să fie făcută cu mâinile marelui Preot; eu fără ea şi ea fără mine, nu concepem viaţa. Orânduirea socială în care ne găsim, nu îngăduie întemeierea unui cămin fără aprobarea părinţilor noştri şi cum numai tatăl meu se opune, o altă ieşire (cale de unire), nu am găsit”.

Impresia produsă de această cerere în spiritele celor 8.000 de asistenţi a fost enormă. Marele Preot, tatăl lui Varlig, care nu se aşteptase la o astfel de lovitură, nu mai putea articula cel puţin un cuvânt. A urmat cuvântul a 30 de bătrâni. Toţi au blamat purtarea neomenească a stăpânului lor spiritual.

„Protectorul nostru se va răzbuna pe noi toţi, pentru această neîngăduită ambiţie. Nu se poate, nu este posibilă o astfel de aprobare. Nicio vină nu pluteşte asupra acestor făpturi nevinovate; şi noi ne-am întemeiat căminele în care ne găsim fericiţi şi vor trebui să ne imite”. Strig

Conducătorul, de acord cu marele Preot şi bătrânii de faţă hotărăsc:

„Respinge cererea lui Varlig şi a Ghirei. Protectorul nostru priveşte cu mulţumire legătura lor. Tribul întreg le pune la dispoziţie casa şi uneltele gospodăriei şi vor locui în partea de sus a tribului„Y

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Legătura în viaţa aceea era binecuvântată de marele Preot, care în capul (fruntea) ospăţului aducea mulţumiri Protectorului.

Tinerii legaţi, erau obligaţi să predea la sărbătoarea Protectorului, fiecare câte un animal viu.

Întregul trib era în sărbătoare, se făcea legătura lui Varlig cu Ghira. Marele Preot va lega în sfârşit această legătură. Cadul (centrul) era ticsit. Marele Preot, tatăl lui Varlig, a desăvârşit această legătură. Simpatia tribului pentru mine şi Varlig a fost enormă. Din această legătură au ieşit doi copii, doi băieţi, însă fericirea nu a durat mult, 3.000 de ani, până în ziua în care Varlig a căzut în luptă, lovit de toporişti şi împuns de pârgi.

Viaţa a 3-a concedială plătitoare s-a consumat la aproape 300.000 de ani după a 2-a şi a fost diferenţiată de celelalte două. Primisem o nouă viaţă într-un trib duşman Lobizilor, „Sanghinii”, încorporat în masculin. Eram singurul copil şi tatăl meu căzuse sfâşiat la o vânătoare de sălbăticiuni, când eu nu împlinisem 160 de ani. Sanghinii venerau „idolatria”, pe care eu nu o acceptam, astrele şi apa.

— Găsi, ce era aceasta?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Era adoraţia profundă pentru anumite animale antropoidale, cum se spune acum, despre „gorilele” ce seamănă cu omul. Atunci în limba sanghină erau numite „gargar” şi erau foarte puternice şi periculoase. Nu aveau înălţimea uftui Sanghin, erau mai mici şi foarte viclene.

Ţin să arăt că nici Lobizii şi nici alt trib cunoscut

până în a 3-a viaţă ce petrecusem, nu erau antropofagi. După gargar veneau „birilii” „enorme mamifere, ce rareori se puteau vedea în desişul pădurilor virgine şi altele, cu a căror putere nu încercam să ne măsurăm. Ceea ce era curios, Sanghinii nu le aduceau jertfe acestora şi nici preoţii nu au cutezat să le ceară, însă când se întâmpla ca un Sanghin să fie strâns de gât de un gargar, întregul trib era în sărbătoare.

Soarele şi focul erau privilegiate. Multe victime au fost sacrificate (cremate) de focul mistuitor, ca dar lui. Apa de asemeni era divinizată. Val van, Conducătorul suprem, nu era ajutat de nimeni în conducere. El dispunea fără opunere de tot ce ar fi dorit să înfăptuiască. Sfat cu bătrânii nu se pomenea. Era autoritar şi o nesupunere cât de mică, era aspru sancţionată. Nu exista milă. Tribul număra cam la 15.000 de supuşi; a fost mai mare, însă bolile şi luptele l-a redus la acest număr. Femeia era respectată. Un merit pentru ei, era acela că au putut să îmblânzească sălbăticiuni. Fiecare gospodărie avea în bătătură „sirdii” cai de statură mică, „bughii”, un fel de lupi, admirabili, iuţi şi puternici. De păsări nu mai vorbesc, curtea era plină şi hrana asigurată. Nu m-am legat de femeie, că nu mi-ar fi plăcut, însă aveam frică să nu păţesc ca tata şi ea să rămână singură, cum a rămas mama.

Ajunsesem la 2000 de ani, când Lobizii ne-au cucerit. Am devenit sclav şi am avut această nefericire timp de 3.000 de ani. Lobizii deveniseră un stat puternic şi mare. Erau trecuţi de 1.200.000 de supuşi.

Am învăţat limba lor şi munceam pe brânci, numai şi numai să pot înlătura umilinţele. Sclavul rămânea sclav… un număr fără preţ.

Braşov
Căsuţa dăruită
15.11.1953
Găsi
— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

A 4-a viaţă concedială a fost scurtă, tot ca sclav, m-am încorporat în faţă. Trecuse 6.000 de ani numai de la

consumarea vieţii a 3-a. Eram frumoasă şi mult dorită… însă eram sclavă. Aveam amintiri inconştiente din trecut. Nu le puteam strânge ca să-mi dau seama. Învăţasem trei limbi: lobida, sanghina şi sdranca.

„Sdranţii" au fost un (popor) trib supus de Lobizi. Sunt silit să mă opresc, pentru a ilustra avansul ce-l căpătasem în începutul de evoluţie matură. Aceştia au avut unelte, case şi o viaţă avansată faţă de celelalte triburi. Tot ce a fost bun, a fost aplicat de noii stăpânitori.

— Găsi, până acum ţi-ai relatat viaţa ca pe un roman.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Da, este necesar aceasta. Vor fi adâncite descoperirile timpurilor de atunci, abia în a 7-a încorporare. Ştiinţa va lua locul ei strălucitor şi merituos.

Voi arăta ce au însemnat „Sdranţii" în timpul acela. În afară de nif şi cis, ei mai aveau şi „vetul", un fel de stofă vegetală, foarte întrebuinţată, provenită de la o trestie arboriferă, înaltă de 30 m. Ordinea lor socială era mai avansată, inteligenţa mai sclipitoare şi învăţaţi mai mulţi. Povestirile lor erau gustate şi împrăştiate şi altora. Limba lobidă, ce a fost conservată din străbuni, în viaţa aceea era vorbită mai frumos şi îmbogăţită cu denumiri luate de la învinşi.

Conducătorul Sdranţilor îşi formase o gardă permanentă, care avea grijă de ordinea internă, pusă sub directa sa conducere. Imperfectă era, dar avea un corp şi era greu începutul. Plată nu primeau, era o cinste şi-şi îndeplineau serviciu prin rotaţie, ca munca să nu sufere (a casei).

La ei cultul morţilor (plecaţilor) era foarte respectat. Căsătoria lor nu se putea încheia fără aprobarea Conducătorului (şeful tribului, iar desăvârşirea ei, de către preot. Concubinaj nu exista. Cel ce ar fi înfrânt această ordine, mergea sigur la sacrificare. Supunerea lor nu a fost uşoară.

De 20.000 de ani, era rivalitate între Lobizi şi Sdranţi; ciocniri au avut loc în acest timp, nu însă luptă de

supunere. Fiind sclavă nu aveam un cuvânt de spus; deşi frumoasă, puteam să-l impun.

Învăţaţii Sdranţi cunoşteau şi ei mersul astrelor, adorau soarele şi o parte a tribului diviniza „tunetul” şi „fulgerul”, precum şi „focul”. împărţirea acestora pe credinţe a fost respectată de învingător.

Numele meu de sclavă era Saga. Odată cu includerea Sdranţilor, un nou drum s-a deschis Lobizilor, altă faţă au căpătat, până şi obiceiurile s-au modificat. Fiind sclavă nu am avut o fericire în acea viaţă. Din cauza frumuseţii mele, eram pizmuită de toate femeile, fie ele sclave sau libere.

În viaţa aceea, în afară de pârgi şi toporişti, mai erau bolovanii de piatră, mari sau mici, întrebuinţaţi ca armă de luptă. Preoţii nu mai erau luaţi la întâmplare, erau aleşi şi făceau ucenicie câte 4.000 sau 5.000 de ani.

Ucenicii nu făceau parte din ordinul privilegiat al preoţilor. De la coliba de la început, la locuinţa statornică, a fost o distanţă gigantică.

— Găsi, în viaţa aceea proprietatea, adică pământul şi casă, erau ereditare?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pământul şi casa aparţinea întregii familii. Venituri, în sensul banilor, nu cunoşteau, pentru că nu exista „banul”. Serviciile pe care fiecare din trib le presta la „cad” (centru), nu erau plătite, erau benevole şi obligatorii.

— Găsi, pământul era împărţit pe cap de şef de casă, sau era luat la întâmplare?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pământul nostru era moştenit, el nu era măsurat, aşa l-am pomenit în viaţa mea. Întinderea lui era suficientă. Tribul învins îşi muncea pământul lui, căci noi nu ne amestecam la el. Sclavii însă erau aceia ce continuau munca, acolo unde stăpânul era lipsă, morţi în lupte sau dispăruţi.

— Găsi, din recolta adunată nu se da Conducătorului nimic?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu, fiecare avea.

— Găsi, higiena, spălatul pe faţă, corp şi mâini, era uzitat?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Desigur şi încă cu ceremonie. Apa la mulţi dintre noi, era o divinitate. Când se mergea cu „bisa", era semn că cel care o trecea şi plutea, era bine văzut. Puterea ei era nemărginită. Ea te înghiţea cu totul, fără să-ţi mai dea voie să mai ieşi afară. În mintea noastră se distingea puternic două faze: suprafaţa şi adâncimea. Suprafaţa, dragostea ce ne-o purta; adâncimea, pedeapsa ei cruntă, iar că îngrijea de noi, era dovadă peştii ce-i scoteam din adânc şi gândeam că peştii ce-i prindeam, erau pedepsiţi ca şi oamenii ce-i înghiţea. Consideram apa cu vieţuitoarele ei, ca şi lumea noastră de pe pământ. Nu împlinisem 4.000 de ani, când am murit.

Braşov

Căsuţa dăruită

18.11.1953

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Tot ce narează Găsi, indică starea de fapt a evoluţiei în care s-au găsit vremelnicii trecători de jos. Am dori să arătăm şi o vom mai reaminti, că niciodată de Sus nu s-a pretins încorporaţilor să-şi însuşească dragostea şi respectul către noi. Ei singuri au avut latitudinea descoperirii noastre, cum de altfel şi în întregul acesta, timpul de faţă, aceeaşi stare dăinuieşte. Pentru a înfrânge nesiguranţa atâtora, s-a recurs la Dvs., pentru că cel care a avut gingaşa misiune să deschidă ochii mulţimilor, nu mai este… (I.V.S.) Dacă li se arată rătăcirea, se are în vedere apropierea sfârşitului (întregul acesta al 33-lea). Lobizii ce rămân pildă de urmat veacurilor ce vor veni, să fie urmaţi, căci numai aşa vor putea să redevină „puri, în 46 tru fericirea lor.

— Marpha, în întregul acesta, care este şi ultimul după cum se spune, universul spiritual va fi desăvârşit?

Marpha:

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Universul spiritual cu toată siguranţa va fi desăvârşit. Mă obligaţi prin această întrebare să abordez o pagină rezervată acestui întreg. Fie, o voi aborda.

Universul spiritual încercat de savanţi, genii prin ştiinţă, nu a putut fi pătruns până acum, aşa cum ar fi trebuit, deoarece legile organice le lasă latitudinea pătrunderii lui prin liberul arbitru. Mă refer la acest întreg. Savanţii, ca şi oricare, ar fi dorit să aibă „concret44. împărţit în două, faţă de compunerea lui astfel: abstract şi concret. 1). Abstractul legat de conştiinţa interioară (spiritul) 2). Concretul, legat de conştiinţa exterioară (fizicul). Ambele conştiinţe cu care este dotat trecător, poate merge sigur la existenţa acelui „univers spiritual44, însă doctrinele filosofice au pretins că totul trebuie să izvorască prin mijloacele raţiunii individuale şi ca atare să înlăture orice revelaţie. Aceasta este marea greşeală, căci din aceste doctrine s-a născut imposibilitatea de a ajunge la certitudinea cercetărilor. „Dubiul64 lui Descartes este „cuiul44 ce a promovat neîncrederea. Inacţiunea totală la care se poate ajunge prin această neîncredere, a putut să strecoare altora, şi vai destul de mult timp, o inacţiune absolută, dându-le o fericire negativă jos.

— Marpha, Descartes a avut propria sa gândire?

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu. Descartes ca şi aproape toţi, s-a inspirat din izvoarele altor înaintaşi, dar mai ales scepticismul lui Pyrrhon, un cunoscut filosof grec, ce a trăit înainte de Domnul cu 4 secole, le-a fost lor călăuză. Neîncrederea ce a manifestat constant în public, a putut să-l facă un nefericit. Asupra lui, cât şi a altora, vom mai avea prilejul să mai discutăm.

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

A 5-a viaţă ce am trăit-o în întregul al 15-lea, 60.000 de ani după a 4-a, a fost cea mai rea dintre cele 7 vieţi avute.

Coborâsem într-un trib, hoardă rătăcitoare, în masculin. Acea hoardă număra cam 6.000 de suflete. Şeful ei sălbatic, nu avea ideea statorniciei. Era ursuz şi nu urmărea decât jaful. Puturoşenia în care ne găseam era aşa de înscăunată, încât doar foşmea ne urnea. Eram înapoiaţi sub toate raporturile (privinţele). Vorbeam o limbă aparte şi mai mult prin semne ne înţelegeam… lenevia, căci ne era greu să vorbim chiar. Nefericirea aceasta am îndurat-o 3500 de ani, când din lăcomia şefului am făcut o incursiune la marginea aşezării „Falconilor. Fa" leonii erau un trib ordonat, dar foarte răzbunător. Rezultatul *a fost urmărirea şi capturarea noastră*. *Prins în lupte*, *am* fost sortit sacrificării.

Falconii adorau şi ei „Soarele", soarele ce încălzeşte şi luminează şi care dă viaţă naturii. Aveau un şef, un şef necontestat, autoritar şi răzbunător „Fiby", era întunecat la faţă şi se mânia repede. Din cele 6.000 de suflete ce alcătuiau hoarda noastră, în urmărirea aceea nu a rămas decât 4.000; 2000 au căzut pe câmpul de luptă şi arăt că şi femeile noastre luptau, 500 de nefericiţi au fost hotărâţi sacrificării. Timpul până la moarte l-am petrecut ca sclav spurcat şi pus la cele mai grele munci. Nu ne puteam înţelege cu păzitorii noştri, deşi eram obişnuiţi de mai înainte să ne înţelegem prin semne, căci sclavii practicau această înţelegere, întrucât nu cunoşteau limba învingătorilor. Eram foarte slăbit, însă muşchiulos şi puternic. Nu pricepeam nimic din tot ce era în jurul meu.

Ziua sosise pentru ispăşire. Am fost dus la poalele muntelui. Acolo, adunaţi învingătorii, ne priveau sălbatic. Ce puteam face… 500 de victime, între care şi femei. Ziua era adâncită, soarele puternic ne aştepta… Fiby, Conducătorul lor, a vorbit mulţimilor; nu înţelegeam nimic, absolut nimic. Urletele lor mă înfricoşau. Am fost condus brutal împreună cu alţi 20 de nefericiţi în cercul închis de

mulţime, la locul de execuţie. Preoţii lor ne-au luat în primire. Erau ajutaţi de câte 6 Falconi tineri şi puternici. Eram primii ce ispăşeam îndrăzneala de a fi atacat pe Falconi.

Preotul înaintează către mijlocul cercului, îl străbate şi se opreşte în faţa lui Fiby. Ce au vorbit nu am înţeles niciunul dintre noi. Se reîntoarce, având în ambele mâini pietre colţuroase. Tot nu înţelegeam nimic. Am fost împinşi în partea laterală a cercului, la poalele muntelui. Toţi cei 20 am fost legaţi de picioare, strâns de tot, cu ramuri din „dai”. Dalul era un copac pitic, de 20 m ale căror ramuri erau foarte moi, însă trainice. Cu aceste ramuri se însăila îmbrăcămintea mai înainte. Apoi preotul cu ajutoarele lui s-a retras la 10 m şi... el a fost primul care a aruncat piatra. Ploaia de pietre ce a urmat mult timp, ne-a făcut o masă informă de came.

— Găsi, un singur preot cu ajutoarele lui a fost?

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Nu, au fost 20 de preoţi şi 120 de ajutoare. Preotul ce a străbătut cercul şi cel ce a aruncat piatra, era şeful preoţilor. Fiecare preot cu câte 6 ajutoare, avea în primire câte o nefericită victimă.

Călăii mai întâi loveau picioarele, apoi corpul şi la urmă capul. A fost un supliciu nemeritat. Cu cât pietrele loveau din plin, cu atât mai puternice erau urletele desfătătorilor, ce ne priveau.

Braşov

Căsuţa dăruită

24.11.1953

Găsi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

A 6-a viaţă concedială plătitoare s-a consumat la 44.000 de ani de la a 5-a. Am coborât ca bărbat în poporul lobid. Conducerea lui nu accepta relaţii cu triburile vecine, trăiam în izolare, însă ca principiu, viaţa era bazată pe triumful forţei brutale. „Cergari” era numele conducătorului lobid. Familia în care am descălecat era

compusă din 4 fete şi un băiat, eu, fiind cel mai mic copil. Tatăl meu – în cea de a 6-a viaţă concedială plătitoare – era fostul conducător Bicirg, care vă reamintesc eu, că în prima viaţă a vrut cu tot dinadinsul să mă dea sacrificării şi… şi aveam pe picior o pată roşie de mărimea stigmatului ce ordonase să mi se imprime pe picior, atunci când mă graţia se în mama mea era încorporat Vijic, fratele Misei, rivalul meu, ce se opusese legăturii noastre.

Vă redăm aceste încorporări, pentru a cunoaşte că Dreptatea Divină aplică deopotrivă măsuri de apropiere, pentru a face sudarea spirituală a dragostei, acolo unde ura îşi croise drum. Ca singur fecior eram adorat. Ordinea socială ce am găsit în acea viaţă, numai după 44.000 de ani, era complet diferită de celelalte vieţi ce petrecusem.

Cergarii, conducătorul, era bine intenţionat şi căuta ca prin toate mijloacele să întroneze în norod cât mai multă civilizaţie şi cât mai multă voie bună. El cunoştea sentimentele vecinilor şi de aceea preţuia izolarea, îşi formase o armată puternică, care răspândită în posturi, în diferite puncte periferice ale aşezării noastre, puteau da alarma pentru apărare; erau luptători voluntari.

Marpha

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Pentru a fi înţelese mai bine arătările noastre, va trebui să redăm lumina şi din alţi întregi după întregul al 15-lea, în afară de cel actual, numai din nevoia priceperii şi a stării de fapt, deoarece fraţii de acum sunt foarte neîncrezători, căci evoluţia la care s-a ajuns nu este aşa de plăcută cum a fost către sfârşitul întregului al 15-lea.

Braşov

Căsuţa dăruită 24.1.1955/orele 11, 45

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Şcoala obligatorie ce forma pe copiii noştri, nu era aşezată întocmai pe criteriile de acum. Învăţământul era împărţit în 4 categorii:

1. Începătorii: copii şi adulţi
2. Avansaţii: copii, tineri şi adulţi; acestea formau

cursul inferior.

3. Avansaţii: adulţii şi

4. Ştiutorii: specialitate de învăţământ superior.

Durata cursurilor era în funcţie de asimilarea învăţăturilor primite. Erau copii, tineri sau bătrâni ce puteau ca într-un singur an şcolar să promoveze cursul şi să treacă în cel superior, deoarece ei acasă erau instruiţi şi învăţaţi de ai lor, tot aşa de bine ca şi în şcoala oficială.

Alegerea educatorilor cât şi a profesorilor era scrupuloasă. Candidatul la educaţie cât şi profesorul trebuiau să îndeplinească condiţiile din regulamentul impus de stat şi anume:

1. Să fie căsătorit şi părinte a cel puţin 3 copii; prin aceasta se presupunea că trebuia să fie un bun părinte şi excelent educator.

2. Să fi fost promovatul cursului superior de specialitate din învăţământul nostru.

Nefiind ierarhie în corpul nostru profesoral de învăţământ, candidatul după îndeplinirea condiţiilor cerute, putea fi numit la orice curs în postul vacant, căci toţi erau egali şi respectaţi. Specialitatea în învăţământ nu era numai teoretică, ci era şi practică şi promovarea era în funcţie de asimilarea totală a specialităţii lor. Nu exista nepotism şi nici favoruri, atât pentru alegerea de profesori sau educatori cât şi pentru şcolari, pentru că nu erau concepute şi deci nu puteau fi cerute.

Trăiam într-o deplină libertate şi dreptate. Supărarea nu-şi găsea loc dacă un şcolar ar fi fost mediocru, nici din partea părinţilor şi din partea lui. Pe aceleaşi locuri unde tineretul nostru avid de învăţătură, primea explicaţiile profesorilor, se găseau şi oameni în vârstă înaintată, care erau obligaţi să-şi asimileze tot ciclu de învăţământ, nu numai inferior dar şi superior, pentru ca atunci când ar fi fost chemaţi în vreun post de conducere, să-i facă faţă cu cinste. Aceştia erau noii cetăţeni veniţi din alte neamuri.

Rinşi se găseşte acum încorporat pe meleagurile unionale. Va fi şi cel mai erudit astronom al timpului acesta, al acestui întreg.

Ceasornicul nostru erau astrele, ca şi ceasornicul de Sus al Eternităţii. Prin astre şi vorbirea lor, înţelepţii noştri ne arătau evenimentele în devenire, cât şi mersul pământului în jurul soarelui, cu atâta exactitate, încât ceasornicele noastre nu aveau nici cea mai mică deviere de „tic „(secundă). S-a urmărit şi luat bătăile inimii unui Lobid de 12.000 de ani şi s-a înregistrat exact 86.400, în timpul învârtirii pământului în axa sa (24 de ore). S-a continuat această numărătoare pe tot timpul necesar învârtirii pământului în jurul soarelui, la mai mulţi Lobizi de 12.000 de ani. Rezultatul a însumat în general 31.557.621 bătăi. Deci şi un an solar întrunea acest număr de ticuri (secunde), iar în 24 de ore 86.400. V-am descris că din cititul astrelor am avut exact numărul bătăilor inimii unui Lobid de 12.000 de ani, ca şi învârtirea pământului în jurul soarelui.

Din probele acestea ce nu au suferit nepotriviri, noi am definitivat împărţeala timpului (mers mână în mână cu astrele). 86.400 de ticuri, bătăi, secunde, (astăzi o zi şi o noapte) deşi nu sunt egale 24 de ore şi întrucât pământului îi trebuie 365 de zile întregi, 6 ore, 21 de minute şi 6 secunde, am dorit să vă arătăm ce a rezultat din operaţiunea ce am făcut.

Deci 86400 înmulţit cu 365 de zile întregi, am obţinut 31.536.000 la care am adăugat diferenţa de ticuri 6 ore 21 minute şi 6 secunde, obţinând astfel suma totală de 31.557.631 şi 6 secunde, ticuri, necesare învârtirii pământului în jurul soarelui (un an solar). Pentru a face mai uşor operaţia, vom analiza o parte din fazele ce ne-au adus la această definitivare. 365 zile întregi, 6 ore, 21 minute şi 6 secunde, le-am divizat pe înălţimea femeii noastre 12 m şi am obţinut 30 zile, iar restul de 5 zile le-am adăugat numerelor după cum urmează:

1). 30
2). 30
3). 30
4). 30
5). 30

6). 30
7). 30
8). 31
9). 31
10). 31
11). 31
12). 31

Total 365 de zile, urmând ca cele 6 ore, 21 minute, 6 secunde să fie adăugate ultimei luni, când se întregeşte cu o zi numărul lor. Astfel 6 ore, 21 min. şi 6 sec îi trebuie 4 ani ca să împlinească o zi, iar 21 min. şi 6 sec. 400 de ani exact, când adăugăm o zi în plus la ultima lună. Deci la 4 ani luna a 12-a avea 32 de zile, iar la 400 de ani 33 de zile.

Noi am continuat să-l sărbătorim pe Aul şi anul care trecea, exact la terminarea celor 31.557, 6 ore, 21 min. şi 6 sec. ticuri, aşa cum ne indicau ceasornicul nostru, fără ca să atingă cu ceva împărţeala de mai sus, ea fiind scrupulos fixată pe criteriile expuse aici. împărţeala pe numere, luni şi zile, era necesară comerţului, nu şi nouă particularilor (ca particulari). Noi ştiam că la terminarea a 72 ore sau a 259, 200 ticuri începeau zilele de repaus 96 ore, când totul era liniştit. Acest spaţiu era respectat şi de preoţi. Nu era permis nimănui să tulbure liniştea lui Aul şi noi ştiam să o respectăm.

Cu împărţeala timpului arătat aici, nu am terminat. Ea este legată de împărţirea calendarului din acest întreg.

Braşov

Căsuţa dăruită 3.2.1955/orele 18, 20

Fanfi

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Trebuie să arătăm mereu că atunci când Fehet ne-a dăruit pe Aul, nu pregetase să arate inegalitatea diverselor credinţe, ce imortalizau pe Protectori şi că îi va face pe credincioşi să înţeleagă mai uşor, că alegerea unui singur Creator, Stăpân necontestat, era cea adevărată. De nu ar fi fost aşa, răzbunarea cumplită a Protectorilor s-ar fi produs repede. Dar nu s-a întâmplat nimic şi adevărul rămăsese întreg, cu Aul care ne proteja.

În ceea ce priveşte alcătuirea corpului uman, Fehet mai spunea:

L-am studiat pe acest factor, chiar cu medicii cei mai vestiţi şi am putut să ne dăm seama de perfecţiunea alcătuirii lui. Funcţionarea diverselor organe le-am găsit subordonate şi că-şi îndeplinesc fiecare scrupulos misiunea pentru care au fost create. Cine este adevăratul creator al lui? Eu, tatăl de jos? Cum? Voi explica concluziile la care am ajuns; o concepţie falsă de nivelare nu pot aduce, însă o dezvoltare capabilă de raţionament voi face. Aul ne-a creat pe noi, Preafericitul Stăpân şi ne-a dat dreptul să ne înmulţim, dar nu numai atât, dar ne-a mai dat şi natura atât de bogată, precum şi inteligenţa noastră. Grija ce a avut-o a fost să fim cât mai mulţumiţi. Ne substituisem Lui. Judecata noastră incapabilă şi care atât ne lipseşte, a fost în paguba noastră, căci ca să înţelegem rostuirile Lui, trebuie să-L apropii mai întâi pe El.

Faţă de concluziile la care am ajuns din alcătuirea corpului nostru atât de perfect, trebuie ca şi poporul nostru să fie format, ca societate şi individ, pe acest considerent. Atunci când un organ al corpului se găseşte în suferinţă, suferă o parte sau chiar tot corpul. Suferinţa este şi ea gradată şi în cele mai multe cazuri transmisă.

Noi nu eram divizaţi sau apropiaţi de interese materiale. Eram buni căci înţelesesem cât de uşor era să mori şi să laşi totul, averea, iubiţii, etc. Eram o lume morală, cu respect desăvârşit pentru Aul şi tot ce avea înfăţişare de om, ca şi El, ca şi noi. Eram fericiţi. Mai departe Fehet spunea:

Câtă miopie au avut strămbunii noştri când trimiteau la sacrificare atâtea vieţi omeneşti, pentru „protectorii” lor. De când înţelepţii timpului şi Rinzi au putut descifra astrele, au văzut şi cunoscut cu atâta precizie lumea planetară şi evoluţia noastră a Lobizilor a mers cu paşi giganţi spre desăvârşirea ei. Nu eu v-am adus fericirea, ci înţelepţii noştri, care străduindu-se, au putut să-mi dea intuiţia, ca să descifrez cu mintea mea adevărul. Când Rinzi a constatat că Soarele este pivotul şi că întreaga

lume planetară roieşte (roteşte) în jurul lui, mi-am dat seama că peste ea şi noi, se găseşte un singur Aul, care ne dirijează. Aşa precum corpul nostru este alcătuit şi trăieşte în perfecţiune, tot aşa şi astrele alcătuite îşi desăvârşesc misiunea lor. Fiecare din ele îşi are legea ei. O singură clasă socială cu un singur corp, ca şi lumea planetară, este idealul pentru noi. Pentru desăvârşirea ei ni se cere însă dragoste, respect şi altruism. Avându-le este idealul.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Vom începe să mai arătăm evoluţia credinţelor. Pe cei vechi ai noştri îi stăpâneau multe frici, printre care şi boala. Ei înţelegeau că nu vine niciodată fără scop. Acum când cunoaştem că ea este înscrisă pe Cartea de Coborâre sau în mod excepţional pe suplimentul ei, ne revine clipa a vă informa şi despre ea. Boala este completată pe carte, de însuşi viitorul suferind, rămasă şi înscrisă la judecată. Dar se mai înscrie şi pe suplimentul ei de acela ce va suferi în ratã (viaţă), din cauza unor greşeli comise şi care prin suferinţe îl vor mântui. Boala nu vine iară vină, ea este după cum vă descriem o suferinţă, ce compensează unele rătăciri, gradaţia ei este în strânsă legătură cu rangul astral al suferindului. Cu cât rangul este mai mare cu atât suferinţa este mai adâncă. În niciun caz, când este înscrisă pe supliment, nu va putea dăinui prea mult; pe grafic însă este cu totul altceva.

Este drept că cei vechi – din orice întreg – au crezut că boala era o pedeapsă dată de zei, din cauza neascultării lor. Din aceste credinţe au izvorât:

1. Ideea aducerii de jertfe şi

2. Sentimentul religios, care luat în mână de preoţi, a putut să-i întărească, devenind ei atât de puternici.

Tot ei mai aveau şi buruienile de leac, precum şi ruga lor, din care cauză deveniseră şi respectaţi şi de temut. Dacă ei s-ar fi supărat, ori ar fi fost supăraţi, credeau strămoşii noştri că ei puteau să atragă urgia zeului pe care îl slujeau şi de aceea se purtau cu ei ca şi cu zeii.

Buruienile de leac pe care slujitorii altarului le dădeau bolnavului spre însănătoşire, erau slujite în altar,

iar bolnavul era adus acolo, unde cu un fast deosebit începeau rugile pentru tămăduirea suferindului. La aceste solemnităţi participau rudele, vecinii şi multă lume, care împreună cu preoţii cereau de la zei implorare pentru suferind. Influenţa covârşitoare, nu numai pentru asistenţi dar şi pentru bolnav, se manifesta prin lacrimile ce curgeau şiroaie. Bolnavul însănătoşindu-se, prestigiul slujitorilor altarului creştea necontenit, iar zeul mărinimos era adulat. În toţi întregii s-a petrecut aidoma, cu excepţia acestuia al 33-lea, până la Domnul, când în majoritate au înlăturat zeii protectori.

Braşov

Căsuţa dăruită

Fanfi, (Marpha, ghid asistent)

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Grija cea mare pentru sănătatea supuşilor, a făcut să încercăm orice mijloace ce ar fi putut să aducă mulţumiri – deşi rare, totuşi se cuibăreau – dând mult de lucru medicilor noştri.

Faţă de cererea acestora de a pune capăt „prafului” ce era atât de continuu şi dăunător sănătăţii, praf ce se aduna în „vârtejuri” pe şoselele noastre, produse din cauza „landoletelor” de navigaţie aeriană şi mai ales ale „văzduhurilor” ce mergeau cu o viteză de 5.000 km la oră şi care ridicau necontenit praful de pe lateralele şoselei, praf aproape invizibil; după trecere de timp, s-a putut pune capăt şi acestui duşman. Să vedeţi… La noi se găseau păduri întinse, în care creştea „clicul un „pom nu prea înalt, de 5 m atunci, ca mai târziu să ajungă numai la 3 m, şi al cărui fruct, cum ar fi gutuiul de acum, însă de mărimea unui pepene verde mare şi care avea un parfum puternic de violete. Acest fruct pus la teasc, a dat lichidul necesar şi care introdus în „bartele, pu” lverizatoare fixate la intervale pe şoselele noastre, acţionate de puterea solară, cu o pompă centrifugă ce făcea o jumătate de circumferinţă împrăştiind parfumul clicului – a făcut ca praful din aceste pulverizatoare să se coaguleze.

— Arăt că pulverizatoarele lucrau cu intermitenţă.

Pentru strângerea prafului coagulat s-a recurs la vehiculele noastre numite „badare, tr” ăsuri grele luxoase, ca să mă exprim cum ar fi automobilul de acum, însă fără motor, cutie de viteză şi alte anexe. Aceste badare aveau fixate la roţile din faţă, aparatul care acţionat de puterea solară, dădea forţă vitezei, putere ce se găsea înmagazinată în cutia de oţel (butelie) aşezată la mijlocul trăsurii, dedesubt.

Pentru atingerea scopului urmărit – strângerea prafului – s-a ataşat tuturor vehiculelor, o cutie metalică între roţile din spate – strângătoarea prafului – care prin absorbire, ajutate şi de paletele interioare, praful coagulat a putut să nu mai fie o sursă de boli”.

— Respectat şi Fericit Frate al Cercului închis.

Dicul, înr afară de fructul lui, era întrebuinţat şi la scheletul „văzduhurilor” că şi al „bolidurilor”, deoarece a fost singurul al cărui material lucrat, rezista la frecarea cu aerul, la o viteză mai mare de 5.000 de km oră, fără ca să iasă niciun fir de fum. Viteza la care putea să ajungă badarele noastre întrecea 300 de km la oră.

Orice nevoie de putere aveam noi, oricât de mare ar fi fost, întrebuinţam „puterea solară”, care era fără cost. Toate acestea vor fi şi în întregul acesta, nu peste mult timp, date în folosinţă. Perpetuum mobile să nu împăuneze nicio minte înfierbântată.

Către sfârşitul întregului al 15-lea, statura lobidă – care la începutul întregului era de pestă 15 m, aşa cum v-aţi înşelat crezându-ne că suntem

„Plopi” – pe măsura înaintării timpului s-a micşorat, nu numai ca înălţime, dar şi ca putere, ca după mai mult de jumătatea lui, înălţimea să ajungă la mai puţin de 4 m la bărbaţi şi la 2 şi jumătate la femei, ca până la cataclism, eu care – după cum ştiţi – să am numai 3 m iar o femeie nici 2 m înălţime.

Aşa va fi şi în întregul acesta. Cu cât înălţimea actuală va diminua, atât la bărbaţi cât şi la femei, cu atât se va înţelege că sfârşitul întregului acesta îşi îndeplineşte menirea. Nu am îngăduinţa să arăt exact înălţimea.

Oglinda purului le va fi adevărul.

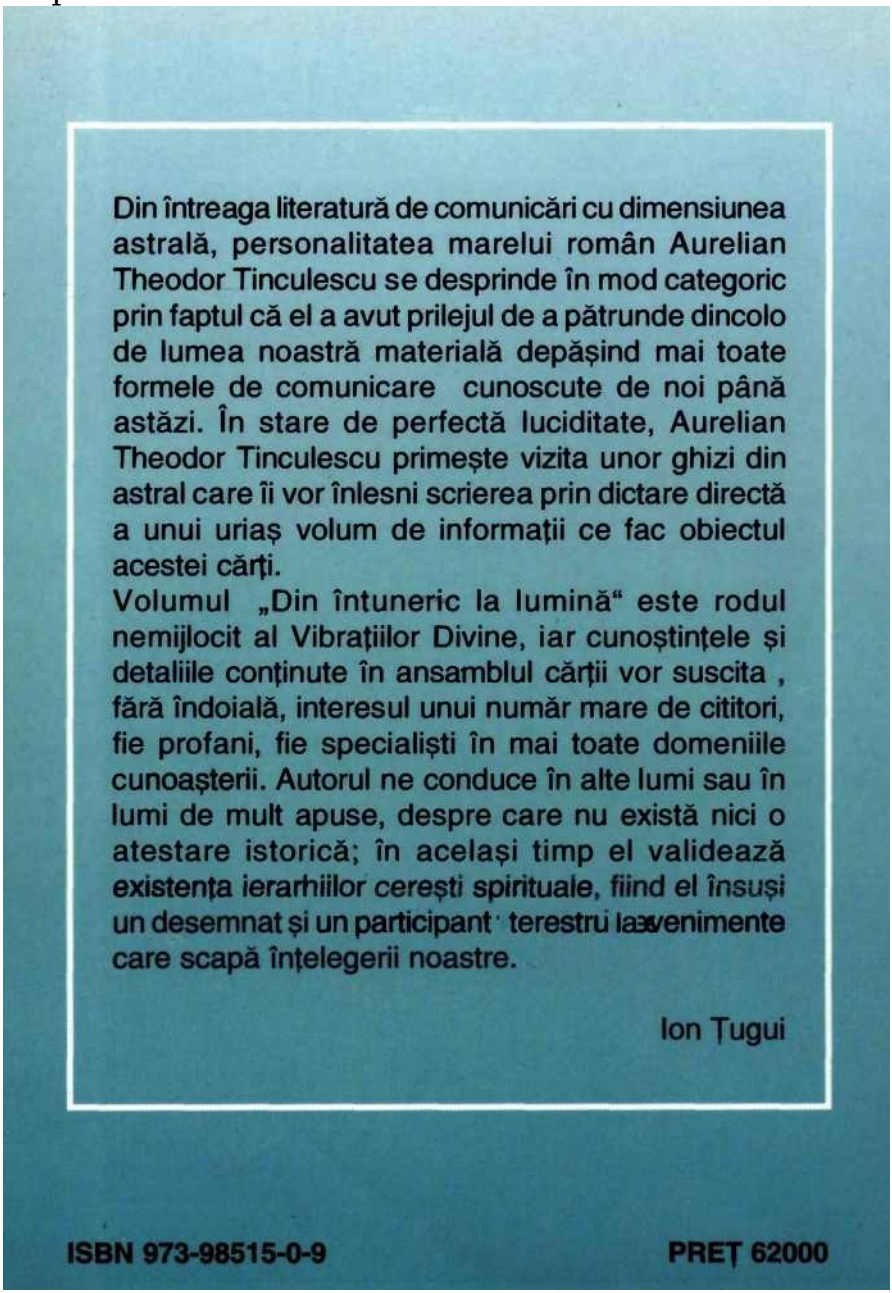

Din întreaga literatură de comunicări cu dimensiunea astrală, personalitatea marelui român Aurelian Theodor Tinculescu se desprinde în mod categoric prin faptul că el a avut prilejul de a pătrunde dincolo de lumea noastră materială depășind mai toate formele de comunicare cunoscute de noi până astăzi. În stare de perfectă luciditate, Aurelian Theodor Tinculescu primește vizita unor ghizi din astral care îi vor înlesni scrierea prin dictare directă a unui uriaș volum de informații ce fac obiectul acestei cărți.

Volumul „Din întuneric la lumină" este rodul nemijlocit al Vibrațiilor Divine, iar cunoștințele și detaliile conținute în ansamblul cărții vor suscita , fără îndoială, interesul unui număr mare de cititori, fie profani, fie specialiști în mai toate domeniile cunoașterii. Autorul ne conduce în alte lumi sau în lumi de mult apuse, despre care nu există nici o atestare istorică; în același timp el validează existența ierarhiilor cerești spirituale, fiind el însuși un desemnat și un participant terestru la evenimente care scapă înțelegerii noastre.

Ion Țugui

ISBN 973-98515-0-9

PREȚ 62000